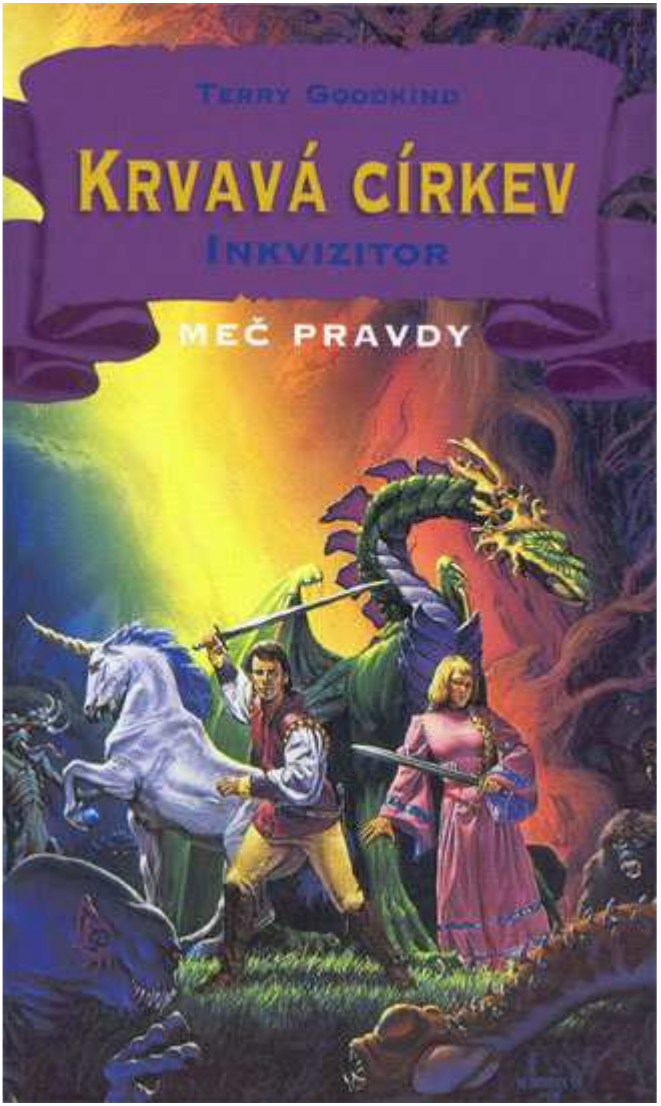

Terry Goodkind
Krvavá církev
Inkvizitor
Meč pravdy

SWORD OF TRUE
BLOOD OF THE FOLD

Copyright © 1996 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

CLASSIC, 1999

Translation © Václav Čuba, 1999

ISBN: 80-86139-14-x

Distribuce
tel: (02) 64 31 352

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

TERRY GOODKIN

KRVAVÁ CÍRKEV

INKVIZITOR

MEČ PRAVDY



Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský průchod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Baherní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí, **Aydindril** - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské platiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

Přesně ve stejné chvíli všech šest žen náhle vyskočilo a v těsné důstojnické kabině doznívala skomírající ozvěna jejich výkřiků. Sestra Ulicia mohla v temnotě slyšet, jak ostatní zadržují dech. Snažila se potlačit své vlastní chvění a pomrkávala nad silnou bolestí, kterou pociťovala. V očích ji pálily slzy, ale rty měla tak suché, že si je musela olíznout ze strachu, aby jí nepopraskaly a nekrvácely.

Někdo zabušil na dveře. Jeho křik vnímala jako tupé dunění v hlavě. Netrápila se snahou zaměřit se na slova nebo jejich význam. Ten člověk jí byl zcela lhostejný.

Natáhla třesoucí se ruku do temnoty, usměrnila tok svého Hanu, esence života a ducha, a zaměřila jej jako teplo směrem k olejové lampě, o níž věděla, že visí na nízkém stropě. Knot náhle vzplál a začal vydávat světlo, které se komíhalo v souladu s tím, jak vlny houpaly lodí.

Ostatní ženy, nahé stejně jako ona sama, upíraly oči na ten slabý, žlutý plamínek, jako kdyby v něm hledaly útěchu, nebo jako by světlu děkovaly za to, že jsou stále naživu. Bylo vidět, jak se Ulicii po tvářích kutálejí slzy. Tma ji konečně přestala dusit a z ramen jako by jí spadla obrovská tíha.

Ložní prádlo bylo nasáklé studeným potem, ale i kdyby toho nebylo, ve slaném vzduchu bylo stejně mokré všechno, nemluvě o sprškách vody, které občas pronikly dovnitř kabiny a všechno pokropily. Už si ani nepamatovala, jaké to je, mít suché šaty nebo ložní povlečení. Nenáviděla tuhle loď, její všeprostupující vlhkost, podivnou směsici pachů a neustálé houpání a otřesy, ze kterých jí třeštila hlava.

Alespoň, že byla naživu, a mohla nenávidět. Vší mocí se snažila potlačit svou rozmrzelost.

Ulicia si otřela oči a podržela ruce před sebou. Na konečcích prstů měla krev. Ostatní ženy udělaly to samé. Každá z nich měla krvavé šrámy na víčkách, obočí a tvářích, jak si neustále, ale marně, třely oči v zoufalé snaze se probudit a vyhnout se tak snu, který snem nebyl.

Ulicia se snažila ten temný mrak zahnat ze své mysli. Musela to být nějaká noční můra.

Ve slabém světle se rozhlédla po ostatních ženách. Sestra Tovi, s tlustými záhyby tuku na bocích, se krčila na protějším kavalci a její vrásčitý obličej nesl mrzutý výraz. Šedivé vlasy sestry Cecílie byly rozcuchané a její obvyklý úsměv nahradila strnulá maska strachu. Seděla na pryčně vedle Tovi. Ulicia se naklonila dopředu a pohlédla na palandu nad sebou. Sestra Armina, která byla mladší než Tovi i Cecílie, a byla zhruba stejně stará jako Ulicia, a stále atraktivní, vypadala vyděšeně. Roztřesenými prsty si neustále otírala z víček krev.

Naproti, na palandách nad Tovi a Cecílií, seděly dvě nejmladší sestry. Kůži na tvářích sestry Nicci lemovaly rudé škrábance. Pramínky světlých vlasů, které jí spadaly do obličeje, byly zmáčené od pláče, potu a krve. Krásná sestra Merissa si zakrývala ňadra prostěradlem. Nestyděla se za svou nahotu, měla strach. Dlouhé černé vlasy měla zcuchané do chomáčů.

Starší ženy, díky svým zkušenostem, vládly velikou mocí, ale Nicci a Merissa měly vrozené vzácné, temné nadání - vnitřní zrak - který se nedal naučit ani získat žádnou zkušeností. S vychytralostí, přesahující jejich věk, se nedaly oklamat Cecíliinými a Tovinými úsměvy ani jejich vyumělkovanou urozeností. Přestože byly mladé a sebejisté, obě věděly, že Cecílie, Tovi, Armina a zvláště sama Ulicia, jsou schopné je zničit, kdykoliv si zamanou. To však nijak nesnižovalo jejich mistrovství. Podle svého názoru byly dvě nejstrašnější ženy, jaké kdy chodily po zemi. A bylo to pro jejich jasnou snahu obstát, pro kterou je Pán vybral.

Vidět všechny tyto ženy, které tak dobře znala, v takovémhle rozpoložení, bylo znepokojující. Ale co Ulicii opravdu děsilo, byla hrůza, zračící se v Merissině tváři. Neznala žádnou jinou sestru, která by byla

tak necitelná, bezohledná a nemilosrdná jako Merissa. Sestra Merissa měla srdce z černého ledu.

Ulicia znala Merissu zhruba sto sedmdesát let, a za celou tu dobu si nevzpomínala, že by ji kdy viděla plakat. Nyní štkavě vzlykala.

Sestra Ulicia však z toho, že ostatní viděla v okamžiku takové slabosti, čerpala novou sílu a tato skutečnost ji těšila. Byla jejich vůdkyní a byla silnější než ony. Muž za dveřmi se stále dobýval dovnitř a zřejmě chtěl vědět, co to bylo za křik. Obrátila svůj hněv ke dveřím. „Odejdi! Až budeme něco potřebovat, zavoláme tě!"

Bylo slyšet, jak námořník odchází a potichu kleje. Jediný zvuk, který se nyní ozýval, kromě vrzání ráhnoví a konstrukce lodi, těžce zkoušené na otevřeném moři, byl vzlykot.

„Přestaň fňukat, Merisso," zavrčela Ulicia.

Merissiny tmavé oči, v nichž se stále zračil strach, se k ní obrátily. „Nikdy předtím jsem něco takového nezažila." Tovi a Cecílie přikývly na souhlas. „Uposlechla jsem jeho příkazů. Proč to udělal? Nezklamala jsem ho."

„Kdybychom ho zklamaly," řekla Ulicia, „byly bychom tam - se sestrou Lilianou."

Armina vyskočila. „Také jsi ji viděla? Ona byla -"

„Viděla jsem ji," řekla Ulicia a zakrývala svou vlastní hrůzu věcným tónem.

Sestra Nicci si odhrnula pramen světlých vlasů z tváře. Do hlasu se jí začala vracet vyrovnanost, „sestra Liliana zklamala Mistra."

Z očí sestry Merissy se začal vytrácet strach a vracet se známý odtažitý výraz. „A teď platí za chybu." Její hlas řezal jako mrazivý vítr. „A bude platit navždy." Merissa téměř nikdy nedovolila emocím, aby ji ovládly, ale nyní se jí na tváři objevil pomstychtivý výraz. „Odvolala vaše příkazy, sestro Ulicie, a příkazy Strážce. Zničila naše plány. Udělala velkou chybu."

Liliana skutečně Strážce zklamala. Nebyly by nyní na téhle prokleté lodi, kdyby nebylo sestry Liliany. Ulicia vzteky zrudla, když si vzpomněla na aroganci té ženy. Liliana chtěla všechnu slávu pro sebe. Dostala, co si zasloužila. Přesto se Ulicia otřásla při vzpomínce na Lilianina muka, a vzpomněla si na svou vlastní bolest, která vidinu provázela.

„Ale co my s tím?" zeptala se Cecílie. Na tváři se jí objevil omluvný úsměv. „Musíme udělat to, co ten... muž říká?"

Ulicia mávla rukou. Pokud to, co viděla, byla skutečnost, neměly čas váhat. Musela to být zkrátka noční můra. Nikdo jiný než Strážce k ní ve snu, který snem nebyl, nepřicházel. Ano, musela to být noční můra. Ulicia se rozhlédla po místnosti. Náhle vytřeštila oči.

„Muž? Ty jsi neviděla Strážce? Viděla jsi nějakého muže?"

Cecília se zachvěla strachem. „Jaganga."

Tovi pozvedla ruku ke rtům, aby políbila prsteník - s tarobylé gesto, přivolávající Stvořitelovu ochranu. Byl to starý zvyk, kterým začínaly každé ráno, ještě jako novicky. Učily se dělat to každý den a v okamžicích strachu. Tovi i ostatní toto gesto použily již nesčíslněkrát. Sestry světla byly symbolicky zasnoubeny se Stvořitelem a Jeho vůlí. Políbení prsteníku byl rituál, obnovující toto zasnoubení.

Těžko říci, co mohl akt políbení zmoci teď, ve světle jejich zrady. Pověra říkala, že pro tu, která zasvětila svou duši Strážci - Sestře Temnot - přinášelo políbení prstu smrt. Přestože bylo nejasné, zda to skutečně vzbudí Stvořitelův hněv, nebylo pochyb, že to rozzlobí Strážce. Tovi si uvědomila, co dělá, když měla ruku na půl cesty ke rtům a zase ji spustila.

„Všechny jste viděly Jaganga?" zeptala se Ulicia a ostatní přikývly. Stále v ní ještě hořel malý plamínek naděje. „Takže jsme viděly císaře. To nic neznamená."

Naklonila se k Tovi. „Slyšela jsi ho něco říkat?"

Tovi si přitáhla pokrývku až ke krku. „Byly jsme tam všechny, jako vždy, když nás Strážce navštíví. Seděly jsme nahé v půlkruhu, tak jako obvykle. Ale ten, kdo přišel, byl Jagang, a ne Mistr."

Z místa, kde seděla Armina, se ozval slabý vzlyk. „Ticho!" Ulicia obrátila svou pozornost zpátky k Tovi. „Ale co říkal? Pronesl něco?"

Tovi sklopila oči. „Říkal, že naše duše nyní patří jemu. Říkal, že nyní mu patříme, a že náš život závisí pouze na jeho vůli. Říkal, že k němu musíme přijít, nebo nás potká stejný osud, jako sestru Lilianu." Pohlédla Ulicii přímo do očí. „Říkal, že budeme litovat, pokud ho necháme čekat." Oči se jí zalily slzami. „A pak mi dal okusit, co to znamená, když se rozzlobí."

Ulicii přeběhl mráz po zádech a přistihla se, že si také přitahuje pokrývku úžeji k tělu. „Armino?" Seshora se ozval tichý souhlas. „Cecílie?" Cecílie přikývla. Ulicia pohlédla na obě ženy na protějších kavalcích. Obě už získaly zpátky svůj ztracený klid. „No? Vy jste to také slyšely?"

„Ano," řekla Nicci.

„Slyšely jsme přesně totéž," řekla Merissa bezvýrazně. „Všechno je to vina Liliany."

„Možná se na nás Strážce rozzlobil," řekla Cecílie, „a dal nás císaři, abychom mu sloužily a tím se očistily. Pak možná získáme zpátky jeho přízeň."

Merissa na ni pohlédla a její oči byly jako okna do hlubin jejího studeného srdce. „Dala jsem svou duši Strážci. Pokud musím sloužit té odporné zrůdě, a tím se vrátit do přízně našeho Mistra, tak to udělám. Bude - li to třeba, budu tomu člověku líbat nohy."

Ulicia si pamatovala, že Jagang poté, co na zemi utvořily půlkruh, přikázal Merisse vstát. Pak ji uchopil za pravé ňadro a stiskl, dokud ji nepřinutil kleknout na kolena. Když se nyní Ulicia podívala na Merissina prsa, uviděla rudé otlačeniny.

Merissa se je nijak nesnažila zakrýt a klidně pohlédla Ulicii do očí. „Císař řekl, že budeme litovat, pokud ho necháme čekat."

Ulicia slyšela tytéž instrukce. Z Jaganga vyzařovalo něco, co hraničilo s pohrdáním Strážcem. Jak jen mohl být schopen nahradit Strážce ve snu, který nebyl snem? Dokázal to - nic jiného se k tomu nedalo říci. Stalo se jim to všem. Takže to nebyla jen obyčejná noční můra.

Cítila, že se zase začíná třást a malý plamínek naděje vyhasl. I ona dostala okusit, co znamená neposlušnost. Krev, která jí kapala do očí jí připomněla, jak moc se snažila tuto lekci ukončit. Mohlo to být skutečné a všechny to věděly. Neměly na výběr a nesměly ztrácet čas. Cítila, jak jí naskakuje husí kůže. Pokud se náhodou opozdí...

Ulicia vyskočila z postele.

„Otočte loď!" vykřikla, jakmile otevřela dveře. „Okamžitě ji otočte!"

V chodbě nikdo nebyl. S křikem vyběhla nahoru. Ostatní běžely za ní. Ulicia se nenamáhala klepat na dveře. Loď řídil kormidelník, který zrovna velel námořníkům, jak mají nastavit plachty.

Ulicia rozrazila dveře na můstek a přivítalo ji šero. Ještě nezačalo svítat. Nízko nad vodou se vznášely černé mraky. Za lodí, která právě sjížděla z úbočí vysoké vlny, se tvořila brázda a vypadalo to, jako by se řítili do hlubokého údolí. Ostatní sestry se tlačily za ní a pohlížely na palubu, postříkanou vodní tříští.

„Otočte loď!" zařvala na bosé námořníky, kteří se na ni překvapeně obrátili.

Ulicia zaklela a rozběhla se podél brlení na záď. Za ní běželo všech pět Sester. Kormidelník, který si jednou rukou přidržoval klopy kabátu, se otočil, aby zjistil, co se děje. Za ním se ve světle lucerny odrážely tváře čtyř mužů, obsluhujících kormidelní páku. Námořníci se shromáždili kolem strnulého kormidelníka a zírali na těch šest žen.

Ulicia se snažila popadnout dech. „Co jste to za idioty? Copak jste mě neslyšeli? Řekla jsem otočit loď!"

Náhle si uvědomila, proč na ně námořníci tak civí. Všechny byly nahé. Merissa, stojící vedle ní, nejevila nejmenší známky studu. Jako by byla zahalená od hlavy k patě.

Jeden z námořníků si nejmladší ženu nestydatě prohlížel. „Vypadá to, že dámy mají po ránu obzvlášť dobrou náladu."

Merissa ho zpražila chladným, nevšímavým pohledem. Vyzařovala z ní autorita. „Nikdo se na mne nebude dívat, pokud mu to nedovolím! Takže bych si, být tebou, začala prohlížet něco jiného. Nebo přijdeš o oči!"

Kdyby ten muž vládl Darem, a měl Uliciinu schopnost takové věci vycítit, všiml by si, jak se ve vzduchu kolem Merissy začíná sbírat síla. Tihle námořníci si však mysleli, že jsou to bohaté šlechtičny, cestující někam za zábavou. Neměli ani tušení, co je těch šest žen doopravdy zač. Kapitánu Blakeovi řekly, že jsou sestry světla, ale Ulicia mu přikázala, aby se o tom svým mužům nezmiňoval.

Chlapík si Merissu nadále prohlížel a na rtech mu pohrával obscénní úsměv. „Nebuď taková netykavka, holčičko. Nevyběhla bys přece ven, jak tě pánbůh stvořil, kdybys nemyslela na to samé, co já."

Vzduch kolem Merissy se začal chvět. Námořníkovi náhle z rozkroku vystříkla krev a zalila mu kalhoty. Zavyl a vytřeštil oči. Z opasku vytasil dlouhý nůž, jehož ostří se zatřpytilo. S pomstychtivým výkřikem vyrazil vpřed. Jeho záměr byl jasný.

Na Merissiných plných rtech se objevil pohrdavý úsměv. „Ty hlupáku," zamumlala si potichu. „Skončíš v chladné náruči mého Mistra."

Námořníkovo tělo puklo jako přezrálý meloun. Okolo něj se vytvořil větrný vír, který ho vyzdvihl do vzduchu a mrštil jím přes zábradlí. Jeho cestu do vln provázela krvavá sprška. Na hladině se vytvořily kruhy a po chvíli zmizely. Ostatní muži, kterých byl asi tucet, stáli jako sochy a jen třeštili oči.

„Nevšímejte si toho, co vám nepřísluší," zasyčela Merissa.

Námořníci začali horlivě přikyvovat. Byli jako zhypnotizovaní mocí jejího hlasu. Jeden pohled se však na ni přesto stočil. Jako kdyby její řeč o tom, co je zakázané, dostala nešťastníkův zrak mimo jeho kontrolu. Chlapík si s hrůzou uvědomil, co právě udělal, a začal se překotně omlouvat. Paprsek síly, ostrý jako nůž, mu přejel přes oči a vypálil je. Pak byl stejnou silou vyzdvižen do vzduchu a následoval svého druha.

„Merisso," řekla Ulicia měkce, „to by stačilo. Myslím, že už dostali dostatečnou lekci."

Merissa se ledovým pohledem podívala přímo na ni. Kolem ní se stále vznášel opar Hanu. „Nedovolím, aby se na mě někdo díval jako na nějakou poběhlici."

Ulicia pozdvihla obočí. „Potřebujeme je, abychom se dostaly zpátky. Víš přece, že spěcháme."

Merissa na muže pohlédla, jako by to byli červi u jejích nohou. „Samozřejmě, sestro, musíme se okamžitě vrátit."

Ulicia se otočila a uviděla kapitána Blakea, který právě přiběhl a rozpačitě se u nich zastavil.

„Otočte loď, kapitáne," řekla. „Okamžitě."

Olízl si jazykem rty a jeho pohled se nemohl odtrhnout od ženiných očí. „Vy se chcete vrátit? Proč?"

Ulicia na něj namířila prstem. „Dostal jste velmi dobře zaplaceno, kapitáne, abyste nás dovezl tam, kam budeme chtít. Také jsem vám

jasně řekla, že z vaší strany nestrpím žádné otázky, a slíbila jsem, že z vás stáhnu kůži, pokud se pokusíte tuto dohodu porušit. Pokud chcete zkoušet, co snesu, upozorňuji vás, že to, co předvedla Merissa je jen slabý odvar toho, co dokážu já, když se rozčílím. A nyní, otočte loď!"

Kapitán Blake okamžitě zavelel námořníkům: „Zpátky do práce, hlupáci!" Pak pokynul kormidelníkovi. „Pane Dempsey, otočte loď." Ten však stál jako přimražený. „Hned, pane Dempsey!"

Kapitán Blake si sundal klobouk z hlavy a obrátil se k Ulicii, aniž se jí přitom podíval do očí. „Stane se podle vašeho přání, sestro. Objedeme velkou bariéru a vrátíme se do Starého Světa."

„Nebudeme nic objíždět, kapitáne. Udržujte přímý kurs. Náš čas je drahý."

Kapitán začal nervózně mačkat klobouk. „Přímý kurs! Nemůžeme projet skrz velkou bariéru!" Náhle ztišil hlas. „To není možné. Zabijeme se tam."

Ulicia mávla rukou. „Velká bariéra je stržená, kapitáne. Nepředstavuje pro nás už žádnou překážku. Nařiďte přímý kurs."

Z kapitánova klobouku se pomalu stával žmolek. „Velká bariéra je stržená? To je nemožné. Proč si myslíte..."

Ulicia se k němu naklonila. „Stále máte nějaké otázky?"

„Ne, sestro. Samozřejmě, že ne. Když říkáte, že bariéra je stržená, tak je stržená. Přestože nechápu, jak je to možné, vím, že mi nepřísluší se vás na cokoliv ptát." Zakryl si ústa kloboukem. „Milosrdný Stvořiteli, ochraňuj nás," zašeptal a otočil se ke kormidelníkovi. „Ostře na právobok, pane Dempsey!"

Ten se otočil na muže, obsluhující kormidelní páku. „Ostře na právobok, hoši!" Pak se opatrně zeptal. „Jste si tím jistý, kapitáne?"

„Nehádejte se se mnou, nebo zpátky poplavete!"

„Rozkaz, kapitáne. Udržujte kurs!" vykřikl na muže, zápasící s kormidlem. „Připravte se na další příkazy!"

Ulicia se otočila na ostatní námořníky, „sestry světla mají oči i vzadu, pánové. Pokud si budete všímat něčeho jiného, než své práce, tak to bude ta poslední věc, kterou v životě uvidíte." Muži přikývli a začali se věnovat svým úkolům.

Když byly zase v kabině, vtěsnala Tobi své objemné tělo zpátky na kavalec. „Připomnělo mi to doby, kdy jsem já sama dávala výprask

mladíkům, kteří po mně pošilhávali." Mrkla na Nicci a Merissu. „Važte si toho, že vy tohle období zrovna prožíváte."

Merissa se posadila a natáhla na sebe noční košili. „Na tebe se dneska nikdo nedíval."

Cecíliinu tvář zvlnil mateřský úsměv. „My víme, sestro. Sestra Tovi však chtěla říci jen to, že nyní, když na nás nepůsobí kouzlo Paláce Proroků, budeme stárnout jako každý jiný. Proto nebudeš mít tolik času vychutnat si obdivné pohledy, jako jsme kdysi měly my."

Merissa se napřímila. „Až získáme zpátky svá místa v Mistrově přízni, budu schopná udržet si to, co mám."

Tovi se zahleděla do dáli podivným, nebezpečným pohledem. „A já získám zpět to, co jsem kdysi měla."

Armina vzrušeně poposedla na pryčně. „Všechno je to Lilianina chyba. Kdyby nebylo jí, nemusely jsme opustit palác a jeho kouzlo. Kdyby nebylo jí, neuvrhl by nás Strážce pod nadvládu Jaganga. Neztratily bychom Mistrovu přízeň."

Na okamžik se rozhostilo ticho. Všechny se na okamžik ponořily do vlastních myšlenek a sklonily hlavu, jako by se bály pohlédnout jedna druhé do očí,

Merissa posléze zdvihla hlavu a shodila se sebe noční košili. „Udělám všechno pro to, abych znovu získala Mistrovu přízeň. Udělám všechno pro to, abych dostala odměnu za svou práci." Mrkla na Tovi. „Udělám všechno pro to, abych zůstala mladá."

„My všechny chceme to samé, sestro," řekla Cecílie, když se snažila protáhnout ruce do rukávů jednoduché hnědé kytlice. „Ale nyní po nás Strážce chce, abychom sloužily tomu muži, Jagangovi."

„Určitě?" zeptala se Ulicia.

Merissa se začala převlékat do šarlatových šatů. „Proč, pro všechno na světě, jsme byly dány zrovna tomuhle člověku?"

Ulicia pozdvihla obočí. „Dány? Vážně si to myslíš? Jsem přesvědčena, že je v tom něco víc. Myslím, že císař Jagang jedná podle své vlastní vůle."

Ostatní se přestaly oblékat a vzhlédly. „Myslíš, že by mohl zradit Strážce?" zeptala se Nici. „Kvůli svým vlastním ambicím?"

Ulicia jí zaklepala prstem na čelo. „Mysli. Strážce neuspěl při pokusu vstoupit do našeho snu, který snem není. To se nikdy předtím

nestalo. A navíc. Místo něj přichází Jagang. I kdyby byl s námi Strážce nespokojen a chtěl po nás, abychom sloužily Jagangovi, nebylo by jen přirozené, kdyby přišel sám a přikázal nám to? Tak by mohl ukázat svou nespokojenost. To není Strážcův styl. Jsem přesvědčená, že za tím vším vězí pouze Jagang."

Armina se oblékla do modrých šatů. Byly o odstín světlejší než Uliciiny, ale stejně kvalitní. „Ale pořád je to Liliana, kdo to na nás všechno uvalil!"

Na Uliciině tváři se mihl malý úsměv. „Určitě? Liliana byla ctižádostivá. Myslím, že Strážce chtěl této ctižádosti využít, ale ona ho zklamala." Úsměv zmizel, „sestra Liliana za to, co nás postihlo, nemůže."

Niccina ruka přestala vázat ozdobný pás, který obepínal její černou róbu. „Samozřejmě. Ten chlapec."

„Chlapec?" Ulicia pomalu zavrtěla hlavou. „Žádný chlapec by nemohl zničit bariéru. Pouhý chlapec by nedokázal rozbít plány, na kterých jsme tak tvrdě po všechna ta léta pracovaly. Všechny přece díky proroctvím víme, co je zač."

Ulicia postupně pohlédla na každou ze Sester. „Nacházíme se ve velmi nebezpečné situaci. Musíme se snažit přivést Strážcovu moc zpátky na tento svět, nebo nás Jagang, až s námi skončí, zabije. Když budeme v podsvětí, nebudeme už pro Mistra použitelné. Strážce s námi bude hrubě nespokojen, a v tom případě věci, kterými nám hrozil Jagang, nám budou připadat jako procházka rájem."

Ostatní zvažovaly její slova. V kajutě bylo slyšet pouze skřípění lodi. Byla nuceny sloužit muži, který by je dokázal využít, a pak odhodit, aniž by jim věnoval jedinou myšlenku, natožpak odměnu. Přesto ani jednu z nich nenapadlo ho zradit.

„Chlapec, nebo ne, tohle všechno způsobil on." Svaly na Merissině tváři se napjaly. „A nejhorší je to pomyšlení, že jsme ho měly v hrsti. Už jsme ho mohly mít, kdybychom měly šanci."

„Liliana si také myslela, že ho dokáže získat a bude mít jeho sílu pro sebe," řekla Ulicia. „Ale neuspěla a skončila s tím jeho proklatým mečem v srdci. Musíme být chytřejší než ona. Pak my budeme mít jeho moc a Strážce jeho duši."

Armína si setřela slzu z tváře. „Ale musí přece být nějaký způsob, jak se vyhnout -"

„A jak dlouho si myslíš, že vydržíš zůstat vzhůru?" zavrčela Ulicia. „Dříve nebo později usneme. A Jagang už nám ukázal, že má moc nás dostihnout, ať jsme kdekoliv."

Merissa se vrátila k zapínání knoflíčků na svých šatech. „Uděláme, co musíme. Alespoň teď. Ale to neznamená, že nebudeme používat mozek."

Ulicia v zamyšlení sklonila hlavu. Pak s ošklivým úsměvem vzhlédla. „Ať si císař Jagang myslí, že nás má tam, kde nás chtěl mít. Však jsme na tomto světě už dlouho. Možná, když využijeme naši zkušenost, a budeme přemýšlet, nebudeme v jeho područí tak silně, jak se domnívá."

V Tovinýchočích se zablýsklo. „Ano," zasyčela. „Žijeme už dlouho a naučily jsme se zadupat do země hlupáky, kteří si myslí, že nám mohou vládnout."

Nicci skončila s oblékáním. „To je sice všechno pěkné, ale zatím musíme Jagangovi sloužit, ať chceme, nebo ne. Stejně tak je zbytečné vztekat se na Lilianu. Byla zkrátka ctižádostivý hlupák. Skutečně trpět však musí jen ten, kdo na nás tohle všechno uvalil."

„Moudře řečeno, sestro," řekla Ulicia.

Merissa si nepřítomně pohladila místo, kde měla krvavé otisky. „Vykoupu se v krvi toho mladíka." Její oči bloudily po místnosti a znovu se otevřely jako okna do jejího černého srdce. „A on se na to bude dívat."

Ulicia zaťala ruku v pěst a přikývla na souhlas. „Je to on, Hledač, kdo nám to všechno způsobil. Přísahám, že zaplatí svým Darem, životem a svou duší."

Kapitola druhá

Richard si právě nabral plnou lžíci horké kořeněné polévky, když uslyšel hluboké, významné zavrčení. Zamračil se na Gratche. Garovy oči se pomalu otevřely a zajiskřily studeným zeleným světlem. Ostře pohlédl do temnoty mezi stupňovitými základnami sloupů. Jeho kožnaté rty se rozhrnuly a odhalily impozantní zuby. Ri chard si uvědomil, že má stále ústa plná polévky a rychle polknul. Gratchovo vrčení, dunící hluboko v hrdle, připomínalo zvuk masivních dveří hluboko v podzemí starého hradu otevíraných poprvé po stovkách let.

Richard pohlédl do hnědých, polekaných očí paní Sanderholtové. Hlavní kuchařka Paláce Vyznavačů se přes Richardovo ujištění, že gar je neškodný, v přítomnosti Gratche necítila dobře. Hrozivé vrčení jí rozhodně nedovolilo tento názor změnit.

Položila před Richarda bochník čerstvě upečeného chleba a další talíř polévky. Zjevně se chystala posadit se vedle něj a hovořit o Kahlan. Ale gar se přiblížil k Richardovi a to ji přinutilo úmysl změnit. Navzdory jejím obavám, jí Richard pokynul, aby usedla.

Gratch prudce reagoval na každou zmínku o Kahlan. Pramen jejích vlasů, které mu dal Richard, se mu houpal na řemínku kolem krku spolu s dračím zubem. Richard Gratchovi už dříve vysvětlil, že on a Kahlan se milují. Ona chce být Gratchovým přítelem stejně jako je jím Richard. A tak se zvědavý gar posadil, aby poslouchal. V okamžiku, kdy Richard ochutnal polévku, ještě než paní Sanderholtová spustila, se Gratchova nálada náhle změnila. Dychtivě sledoval něco, co Richard nemohl vidět.

„Proč se takhle chová?" zašeptala paní Sanderholtová.

„Nejsem si jist," připustil Richard. Pak, když viděl, že její strach jen vzrostl, se zeširoka usmál a pokusil se ji uklidnit. „Zřejmě vidí králíka, nebo něco takového. Garové mají výborný zrak, dokonce i ve tmě. A jsou to skvělí lovci." Její výraz se nezměnil, a tak pokračoval. „Rozhodně její lidi. Nikdy by člověku neublížil," přesvědčoval ji. „Všechno je v pořádku, paní Sanderholtová, opravdu."

Richard pohlédl na zlověstně vyhlížející garovu tvář. „Gratchi," zašeptal koutkem úst, „přestaň vrčet. Je celá vyděšená."

„Richarde," řekla a naklonila se k němu, „garové jsou nebezpečné potvory. Nejsou to žádní domácí mazlíčci. Nikdy jim nemůžeš věřit."

„Gratch skutečně není mazlíček. Je to můj přítel. Znám ho od doby, kdy byl ještě mládě a byl dvakrát menší než já. Je mírný jako kotě."

Přes tvář paní Sanderholtové přeletěl pochybovačný úsměv. „Když to říkáš, Richarde." V očích se jí znova objevily obavy. „Nerozumí, doufám, tomu, co říkám. Nebo ano?"

„Těžko říct," řekl Richard zamyšleně. „Občas rozumí víc, než bych si myslel, že je možné."

Gratch vypadal, jako by na ně zapomněl. Byl naprosto soustředěný a zdálo se, že cítí, nebo se dívá na něco, co se mu nelíbí. Richard si vzpomněl, že už jednou takhle Gratche slyšel vrčet, ale nemohl přijít na to, kdy a kde. Namáhal paměť, ale nemohl tu představu zachytit. Čím více se snažil, tím víc se mu vzdalovala.

„Gratchi?" Uchopil gara za mohutnou paži. „Gratchi, co se děje?"

Gratch seděl jako zkamenělý a na dotek nereagoval. Když vrčel, intenzívněl žár v jeho zelených očích, ale nikdy předtím se to nedělo s takovou zuřivostí.

Richard se snažil prozkoumat stíny, do kterých se ty zelené oči upíraly, ale neviděl nic zvláštního. Mezi sloupy, ani u zdí paláce, nebyl žádný člověk. Musí to být králík, řekl si nakonec. Gratch králíky miluje.

Nad jasnícím se horizontem, který se chystal na příchod jitra, visely narůžovělé mraky a na nebi bylo vidět již jen několik nejjasnějších hvězd. První paprsky světla s sebou přinesly čerstvou brízu, ne-

obvykle teplou na to, že byla zima. Čechrala garovu srst a shazovala kapuci Richardova pláště.

Když pobýval ve Starém světě se sestrami světla, vstoupil Richard do Hagenského lesa, kde se ukrývali mriswithové - podivná stvoření, připomínající napůl člověka, napůl odporné ještěry. Poté, co s jedním z nich bojoval a zabil ho, objevil neuvěřitelnou vlastnost jeho pláště. Schopnost splynout s pozadím tak dokonale, že to dělalo mriswitha, a nyní Richarda, který plášť nosil, téměř neviditelným. Bylo však třeba k tomu vyvinout usilovné soustředění. Plášť také chránil vlastníka před tím, aby ho objevil ten, kdo má Dar. Z nějakých důvodů však přesto Richard svým Darem mriswitha objevil. Tato schopnost - vycítit nebezpečí navzdory tomu, že mriswith měl na sobě magický plášť - Richardovi zachránila život.

Richard zjistil, že se kvůli Gratchovu vrčení nedokáže soustředit. Temné zoufalství, které se mu rozprostřelo v duši, když věřil, že Kahlan byla popravena, bylo den předtím nahrazeno jásavou radostí, když objevil, že je naživu. Cítil nadšení z toho, že byla zachráněna, a že s ní strávil noc na podivném místě mezi světy. Jeho mysl dnešního rána jen zpívala a shledal, že se usmívá, aniž by si to uvědomoval. Ani Gratchův neutuchající zájem o králíka nemohl jeho náladu změnit.

Přesto ho však Gratchovo chování poněkud rušilo a paní Sanderholtová vypadala čím dál víc nervózněji. Zdálo se, že při jakékoliv známce garova pohybu se dá na útěk. „Buď zticha, Gratchi. Měl jsi přece celou skopovou kýtu a půl bochníku chleba. Nevěřím, že máš ještě hlad."

Přestože Gratchova pozornost zůstávala stále na cosi upoutána, jeho vrčení se ztišilo. Richard pohlédl ještě jednou směrem k městu. Měl v plánu sehnat koně a vydat se na cestu, aby dostihl Kahlan a spolu s ní i starého, věrného přítele Zedda - svého dědečka. Třebaže byl velmi netrpělivý kdy už znovu spatří Kahlan, Zedda rovněž nesmírně postrádal. Od doby, kdy se s ním setkal naposled, uplynuly pouhé tři měsíce, ale jemu to připadalo jako roky. Zedd byl čaroděj Prvního Řádu a bylo mnoho věcí, které s ním chtěl Richard, ve světle nových objevů o sobě samém, prohovořit. Prozatím však, ať už měl před sebou cokoliv, byl zaměstnán jídlem od paní Sanderholtové.

Richard se rozhlédl. Přejel pohledem zářící eleganci Paláce Vyznavačů a zrak mu utkvěl na Hradu Čarodějů, který se tyčil na kopci. Jeho mohutné zdi z černého kamene, masivní věže a mosty vypadaly, jako by samy povstaly ze skály a nějakým podivným způsobem se zdály být živé. Široká stuha cesty se vinula z města, přímo k temným zdem, a směřovala přes most, který díky vzdálenosti vypadal malý a tenký. Cesta dále pokračovala skrz bránu, která připomínala velkou otevřenou tlamu. Hrad byl skutečně obrovský a bylo v něm snad tisíce místností. Richard si přitáhl plášť úžeji k tělu, aby se chránil před chladem, a otočil se.

Tohle byl palác. Město, kde Kahlan vyrostla, a kde prožila většinu svého života, až do předchozího léta. Tehdy překročila hranice Západní země, aby našla Zedda a kde také potkala Richarda.

Na Hradě Čarodějů vyrostl a žil Zedd do doby, než opustil Střední zemi. To bylo dlouho před tím, než se Richard narodil. Kahlan mu vyprávěla o tom, jak během svých studií do Hradu chodívala. Ale vždy na ni působil poněkud zlověstně. Richardovi však nyní Hrad, který se hrdě tyčil proti horám, připadal spíše tajemně, než nebezpečně.

Na Richardově tváři se objevil úsměv, když přemýšlel, jak musela Kahlan vypadat jako malé děvčátko cvičící se na Vyznavačku. Jak pobíhala uvnitř tohoto paláce nebo se procházela po chodbách hradu mezi čaroději a mezi lidmi tohoto města.

Ale Aydindril padl do rukou Císařského Řádu a nebyl už více svobodným městem ani střediskem moci Střední země.

Zedd provedl jeden ze svých kouzelných triků, který jemu a Kahlan umožnil z Aydindrilu uprchnout, zatímco si všichni mysleli, že jsou mrtví. Teď už po nich nikdo nepátral. Paní Sanderholtová znala Kahlan už od plenek a měla obrovskou radost, když jí Richard řekl, že byla zachráněna.

Na jeho rty se znovu vloudil úsměv. „Jak Kahlan vypadala, když byla malá?"

Zamyslela se a také se usmála. „Byla pořád vážná, ale takovým dětským způsobem, jestli mi rozumíte. A byla to ta nejkrásnější holčička, jakou jsem kdy viděla. Už tehdy bylo jasné, že z ní jednou vy-

roste krásná žena. Byla dítě nadané nejen magií, ale také zvláštní povahou.

Žádný z Vyznavačů nebyl překvapen jejím jmenováním Matkou Vyznavačkou. Všichni z toho měli radost, protože ji zajímal názor každého a svou moc nezneužívala. Když jí však někdo neprávem odporoval, zjistil, že ona má autoritu stejně velkou, jako kterákoliv Matka Vyznavačka před ní. Nikdy jsem nepotkala Vyznavačku s takovým pochopením pro lidi Střední země. Vždy jsem považovala za čest, že ji znám." Během vzpomínek se jí obličej rozjasnil a její hlas se ztišil. „Jenom jednou jsem jí musela nasekat zadek, když jsem zjistila, že ukradla právě upečenou kachnu."

Richard se zašklebil v předtuše, že uslyší příběh o Kahlanině pochybení. „Neměla jste pak problémy s tím, že jste potrestala Vyznavačku, i když to bylo ještě dítě?"

„Ne," odpověděla." Byla jsem tak dohodnutá s její matkou. Věděla, že ji potrestám přísně, ale spravedlivě."

„Plakala?" zeptal se a zakousl se do bochníku. Byl křupavý a měl výbornou chuť.

„Ne. Vypadala překvapeně. Myslela si, že neudělala nic špatného a chtěla nám to vysvětlit. Nějaká žena se dvěma dětmi, asi tak v Kahlanině věku čekala před palácem na někoho, kdo se nad nimi slituje. Když se Kahlan chystala vyrazit do Hradu Čarodějů, vyprávěla jí ta žena smutný příběh, ze kterého bylo zřejmé, že potřebuje peníze, aby nasytila své děti. Kahlan jí řekla, ať jde s ní i s dětmi do kuchyně, a pak jí přinesla tu kachnu. Předpokládala, ze žena ve skutečnosti potřebuje spíš jídlo než peníze. Žena se rozzuřila, začala křičet a obvinila Kahlan, že je sobecká a lakomá.

Podle toho, co mi Kahlan líčila, přišla právě do kuchyně hlídka a snažila se ženu i její dvě děti vyvést. Přišli zrovna v okamžiku, kdy žena na Kahlan křičela. Přibližně v té době se také v kuchyni objevila Kahlanina matka a chtěla vědět, co se děje. Kahlan jí to pověděla a žena se v sevření strážců, a s představou, že ji možná předvedou před samotnou Matku Vyznavačku, sesypala.

Kahlanina matka je vyslechla. Pak řekla, že pokud se rozhodne někomu pomoci, pak za něj cítí odpovědnost, a je její povinností se o něj postarat, dokud se nepostaví na vlastní nohy. Kahlan strávila celý

následující den na Královské třídě. Ženu za ní strážci stále vodili. Kahlan chodila z jednoho místa na druhé a hledala někoho, kdo by tu ženu zaměstnal. Neměla však mnoho štěstí. Všichni věděli, že je to opilec.

Cítila jsem se provinile, že jsem Kahlan nasekala, aniž jsem vyslechla její důvody, proč mi tu kachnu ukradla. Měla jsem přítelkyni, starou paní, která byla kuchařkou v jednom paláci, a tak jsem za ní zašla, a požádala jsem ji, aby tu ženu zaměstnala, až za ní Kahlan přijde. Nikdy jsem Kahlan neřekla, jak to doopravdy bylo. Ta žena tam pracovala velmi dlouho, ale do blízkosti Paláce Vyznavačů se už nikdy nepřiblížila. Její nejmladší se stal členem stráže. Minulého léta, když ďhařané dobyli Aydindril, byl raněn, a o týden později zemřel."

Richard také bojoval proti D'Haře a nakonec zabil jejího vládce Darkena Rahla. Přestože si nemohl pomoci a cítil nad tímto zlým člověkem záblesk lítosti, nepociťoval už vinu za to, že tím zabil svého otce. Věděl, že zločiny otců na děti nepřecházejí, a určitě nebyla vina jeho matky, že ji Darken Rahl znásilnil. Jeho nevlastní otec neměl proto Richardovu matku méně rád a miloval i Richarda, přestože nebyl z jeho vlastní krve. Ani Richardova láska k němu se nijak neumenšila, když zjistil, že George Cypher není jeho vlastní otec.

Richard byl také čaroděj. Jeho Dar, magická síla zvaná Han, která se v něm skrývala, pocházela ze dvou linií čarodějů: Zeddovy, který byl jeho dědečkem z matčiny strany, a Darken Rahlovy, který byl jeho otcem. Díky této kombinaci získal magickou sílu, kterou neměl žádný čaroděj už tisíce let - nejen Obnovovací, ale také Odnímací magii. Richard neměl mnoho znalostí ani o podstatě magie, ani o tom, co to obnáší být čarodějem, ale Zedd mu pomáhal s učením a naučil ho jeho Dar ovládnout a používat ve prospěch lidí.

Richard spolkl sousto, které měl v ústech. „To je přesně Kahlan, jak ji znám já."

Paní Sanderholtová potřásla hlavou. „Vždycky cítila hlubokou odpovědnost za obyvatele Střední země. Vím, že pro ni bylo velmi bolestné, když se proti ní postavili za příslib zlata."

„Nepostavili se proti ní všichni," řekl Richard. „Ale to je důvod, proč byste neměla rozhlašovat, že je stále naživu. Kvůli Kahlanině bezpečí by se nikdo neměl dozvědět pravdu."

„Víš přece, že máš můj slib, Richarde. Ale předpokládám, že na ni alespoň pro teď zapomněli. A také si myslím, že když nedostali to zlato, které měli slíbené, budou pěkně rozčílení."

„Tak to je ten důvod, proč je před Palácem Vyznavačů takové shromáždění?"

Přikývla. „Jsou přesvědčeni, že na ně mají právo, protože jim ho slíbil představitel Císařského Řádu. Přestože ten muž je nyní mrtev, domnívají se, že jeho slovo stále platí. Pokud Císařský Řád nezačne co nejrychleji rozdávat zlaťáky z pokladu, myslím, že nebude dlouho trvat, a dav vezme palác útokem, aby si je vzal sám."

„Možná, že ten slib byl falešný a vládní vojáci mají rozkaz zlato zkonfiskovat jako kořist a budou palác bránit."

„Možná máš pravdu," zamyslela se. „Když o tom tak přemýšlím, nevím, co tady ještě dělám. Nemám žádnou chuť dívat se, jak vládní obsazují palác. A už vůbec se mi nechce pro ně pracovat. Asi bych odsud měla odejít a podívat se, jestli nedostanu práci na nějakém místě, kde jsou lidé ještě svobodní. Přesto se mi to zdá podivné. Tenhle palác pro mně po většinu mého života představoval domov."

Richard znovu pohlédl na město. Měl by snad také odejít a ponechat domov Vyznavačů a čarodějů Císařskému Řádu? Co proti tomu koneckonců mohl vlastně dělat? Navíc ho vládní vojáci už možná hledají. Nejlepší bude co nejdřív zmizet, dokud mezi nimi ještě vládne zmatek po smrti jejich velitele. Nevěděl, co by měla dělat paní Sanderholtová, ale bylo mu jasné, že on sám by měl zmizet dřív, než ho vládní najdou. Musel se připojit ke Kahlan a Zeddovi.

Gratchovo vrčení nabylo na intenzitě a vytrhlo Richarda z jeho myšlenek. Gar se pomalu postavil. Richard znovu pečlivě prozkoumal okolí, ale nic neviděl. Palác Vyznavačů stál na kopci s hlavním výhledem na Aydindril. Z tohoto místa byli vidět vojáci, kteří se pohybovali za zdmi města, ale nikdo z nich nebyl příliš blízko. Tam, kam se díval Gratch, nebylo nic.

Richard vstal a prsty nahmatal jílec meče. Byl vyšší než většina mužů, ale i tak se Gratch tyčil vysoko nad ním. Přestože byl na gara poměrně mladý, měřil Gratch téměř sedm stop a Richard odhadoval, že je jedenapůlkrát těžší, než on sám. Navíc předpokládal, že Gratch nejméně o stopu ještě vyroste. Richard rozhodně nebyl expert na krát-

koocasé gary - mnoho jich nepotkal, a ti, které viděl, se ho v tu chvíli pokoušeli zabít. Richard ve skutečnosti v sebeobraně zabil Gratchovu matku a mládě adoptoval. Velmi rychle se z nich stali přátelé.

Svaly pod kůží monstra se napjaly. Nepohnutě stál a jen nepatrné chvění naznačovalo, že je ve střehu. Obnažil tesáky a jeho chlupaté uši se snažily zachytit cosi nepostižitelného. Ani když měl hlad, nevykazoval Gratch takovou intenzitu nepokoje. Richard cítil, jak mu vzadu na krku vyvstává husí kůže.

Přál si, aby si vzpomněl, kde nebo kdy to bylo, kdy Gratch vrčel jako dnes. S konečnou platností zahnal myšlenky na Kahlan a snažil se zkoncentrovat na nebezpečí.

Paní Sanderholtová stála za ním a nervózně těkala pohledem z Gratche na místo, kam se díval. Hubená a nenápadně vyhlížející žena vypadala, že kdyby neměla ovázané ruce, nervózně by si je mnula.

Richard měl náhle pocit, že uslyšel tichý zvuk kroků. Jeho šedé oči začaly zkoumat stíny a potemnělá místa mezi sloupy, zdmi a několika elegantními altánky v nižší části palácových pozemků. Ve větru poletovaly jiskřící sněhové vločky, ale kromě nich žádný jiný pohyb nezaznamenal. Díval se tak upřeně, až ho rozbolely oči, ale neviděl nic živého, ani žádné známky nebezpečí.

Přestože nic neviděl, pocítil náhle Richard záchvěv varování - ne jako reakci na Gratchovo rozčilení, pocházelo to z něj samotného, z jeho Hanu, a rozlévalo se mu to po celém těle až do konečků prstů. Nutilo ho to být ostražitý a připravený. Magie v něm fungovala jako další smysl, který ho často varoval, když ostatní smysly zklamaly. Uvědomil si, že ho varuje i nyní.

Měl náhle touhu utéci, dřív než bude pozdě. Měl by najít Kahlan. Nechtěl se teď dostat do nějakých problémů. Měl by si sehnat koně a vypadnout. Možná ještě lepší by bylo vypadnout a koně si sehnat až později. Gratchova křídla se náhle roztáhla v pozici připravené pro vzlet. Z jeho rtů unikalo syčení, a vrčení v jeho hrdle rozechvívalo vzduch.

Richardův dech se zrychlil, jak pocit varování intenzívněl.

„Paní Sanderholtová," řekl a pohledem přebíhal z jednoho stínu do druhého, „proč nejdete dovnitř? V našem rozhovoru budeme pokračovat později -"

Slova mu odumřela v hrdle, když si všiml rychlého pohybu u jednoho z bílých sloupů - byl to takřka jen závan vzduchu, podobně, jako když je velké vedro. Upřeně se tím směrem zadíval a přemýšlel, jestli tam něco opravdu viděl, nebo jestli se mu to jen zdálo. Horečně přemýšlel, co by to mohlo být. Mohlo to být zavíření sněhu v náhlém závanu větru. Stále ještě neviděl žádné nebezpečí. Možná to opravdu byl jen sníh, snažil se přesvědčit sám sebe.

Náhle, jako by ho polil studenou vodou, jím otřáslo poznání - Richard si vzpomněl, kdy slyšel Gratche takhle vrčet. Po zádech mu přeběhl mráz. Ruka sevřela jílec meče.

„Jděte," zašeptal naléhavě paní Sanderholtové. „Okamžitě."

Bez zaváhání vyběhla po schodech ke vchodu do kuchyně. Ve stejném okamžiku zasvištěla tasená čepel Meče Pravdy.

Jak je možné, že jsou tady? Kdyby je necítil, nevěřil by tomu.

„Zatanči si se mnou, smrti. Jsem připraven," zašeptal Richard a cítil proudění magické síly mezi ním a Mečem Pravdy. Tato slova nebyla jeho, ale pocházela z magie meče. Z duší těch, kteří používali zbraň před ním. Se slovy se dostavilo instinktivní porozumění jejich myšlenkám: byla to modlitba, která znamenala, že pokud má dnes zemřít, vezme s sebou co nejvíce nepřátel.

S ozvěnou ostatních hlasů si uvědomil, že ta samá slova znamenají i něco jiného: bojový pokřik.

Gratch s výkřikem vyrazil do vzduchu a jeho mocná křídla zvířila sníh pod ním. S tímto závanem se rozvlnil i Richardův plášť.

Ještě před tím, než je uviděl zhmotnit se ze zimního vzduchu, ucítil Richard jejich přítomnost. Jeho mysl je uviděla dřív než oči.

Gratch s nenávistným řevem sletěl k úpatí schodiště. Poblíž sloupů, na dosah gara, se začali zviditelňovat - šupiny, tesáky a pláště, bílé proti bílému sněhu. Bílé a čisté jako modlitba dítěte.

Mriswithové.

Kapitola třetí

Mriswithové zareagovali na hrozbu a v okamžiku, kdy se zhmotnili, se vrhli na gara. Magie meče a jeho nenávist zaplavily Richarda zuřivostí, neboť viděl, že jeho přítel je v nebezpečí. Rozběhl se po schodech dolů, přímo do propuknuvšího boje. K jeho uším dolehlo zuřivé vrčení, jak se Gratch na mriswitha vrhl. Ti byli nyní v žáru boje viditelní. Proti bělosti sněhu a kamenných sloupů bylo těžké je úplně přesně rozeznat, ale Richard je viděl docela dobře. Pokud to při všem tom vzrušení mohl odhadnout, bylo jich asi deset. Pod plášti nosili jednoduché kůže, bílé jako oni sami. Richard je před tím viděl černé, ale věděl, že mriswithové se dokáží přizpůsobit barvě okolního prostředí. Hladká, napjatá pokožka jim pokrývala hlavu až ke krku, kde přecházela do překrývajících se šupin. Bezretá ústa odhalovala úzké zuby. V pařátech drželi rukojeti nožů se třemi čepelemi. Korálkové oči se vražedně upíraly na zuřícího gara.

S ohromující rychlostí vířili kolem temného tvaru v jejich středu, bílé pláště za nimi vlály. Tančili po sněhu, někteří uhýbali před útokem, další se snažili dostat z dosahu garových mohutných paží. S brutální efektivností dával gar pocítit těm, kteří nebyli dost rychlí, své drápy. Páral je a po panensky bílém sněhu se rozstřikovaly kapky krve.

Byli na Gratche tak soustředění, že se jim Richard nepozorovaně dostal do zad. Nikdy nebojoval s více, než jedním mriswithem najednou, a toto byla velmi nebezpečná situace. Ale díky zuřivosti magie, která jím proudila, myslel pouze na to, jak pomoci Gratchovi. Dřív, než se stihli otočit k nově hrozbě, Richard dva z nich dostal. Smrtelné výkřiky rozechvěly vzduch a jejich zvuk bolestivě bodal v uších.

Richard za sebou, směrem, kterým stál palác, ucítil další. Otočil se ve chvíli, kdy se právě zhmotnili další tři. Chystali se zapojit do boje a v cestě jim stála jen paní Sanderholtová. Vykřikla, když zjistila, že její cesta k úniku je zablokována postupujícími netvory. Otočila se a rozběhla se pryč od nich. Richard viděl, že tenhle závod musí prohrát, a on byl příliš daleko, než aby se tam dostal včas.

Zručným sekem srazil šupinaté stvoření, které se na něj vrhlo. „Gratchi!" vykřikl. „Gratchi!"

Gar, který právě dalšímu mriswithovi utrhl hlavu, vzhlédl. Richard ukázal špičkou meče.

„Gratchi, chraň ji!"

Gar okamžitě pochopil nebezpečí, ve kterém se paní Sanderholtová nacházela. Odhodil bezhlavé torzo a zdvihl se do vzduchu. Richard se sehnul. Gar, mocně máchající kožnatými křídly, se mu přenesl nad hlavou ke schodům. Snesl se o něco níž a zdvihl ženu do vzduchu. Její nohy ještě chvíli automaticky kmitaly a Gratch ji odnesl z dosahu nožů mriswithů. Silně mával křídly, aby se i s novou váhou udržel, přeletěl přes mriswitha a pak paní Sanderholtovou postavil na zem. Bez prodlení se znovu vrhl do boje a nevšímaje si nožů, rozséval zkázu svými drápy a zuby.

Richard věnoval pozornost třem mriswithům u paty schodiště. Ponořil se do nenávisti svého meče a splynul s magií a duchem těch, kteří jím vládli před ním. Všechno se pohybovalo s pomalou elegancí tance - tance se smrtí. Tři mriswithové se na něj s chladným půvabem vrhli a obklopili ho kruhem blýskajících se ostří. Dva z nich se ho snažili obejít zezadu. Richard osamoceného netvora, který stál před ním, probodl.

K jeho překvapení ostatní dva vykřikli: „Ne!"

Richard ztuhl. Nevěděl, že mriswithové umí mluvit. Zastavili se na schodech a snažili se ho zmrazit hadími pohledy. Téměř se jim podařilo přimět ho, aby zůstal stát a umožnil jim tak vyrazit ke Gratchovi. Při myšlence na gara se však vzpamatoval a probral se.

Richard ustoupil po schodech vzhůru a blokoval jim cestu. Znovu vyrazili a každého měl teď po jedné straně. Richard odrazil úder toho, který byl po jeho levici, pak se otočil a zaútočil na druhého. Jeho meč narazil do trojitého ostří svíraného pařátem. Mriswith se pod silou

úderu otočil a Richard ho bez zaváhání ťal přes krk. Mriswith se zavytím padl k zemi a jeho krev barvila sníh.

Než se Richard stihl otočit k druhému, ten se na něj vrhl zezadu. Jen tak tak stačil odrazit jeho úder. Obě zbraně jim nárazem vypadly z rukou, se zvoněním se skutálely se schodů a dole zmizely pod sněhem.

Vrhli se na sebe a každý se snažil získat výhodu. Šupinaté paže se Richardovi ovinuly kolem ramen a sevřely ho v drtivém objetí. Ucítil horký dech svého protivníka. Přestože svůj meč neviděl, cítil jeho magii a věděl přesně, kde leží. Pokusil se pro něj natáhnout, ale mriswithova váha mu to nedovolila. Chtěl se vytrhnout, ale sněhem pokryté kameny mu neumožnily se vzepřít. Meč zůstal mimo jeho dosah.

Se silou, kterou mu dodával vztek a hněv, se Richard nakonec postavil. Mriswith, který ho stále pevně objímal rukama, mu však podrazil nohy. Richard upadl tváří k zemi a mriswith, který se mu pevně usadil na zádech, vytáhl další nůž.

Richard vyvinul mimořádné úsilí, uvolnil si jednu ruku a v poslední chvíli zadržel smrtící bodnutí. Pak soustředil všechny síly. Bylo slyšet praskot kostí - a mriswithova vlastní ruka si zabořila nůž do břicha. Mriswith včetně svého pláště slabě zezelenal.

„Kdo vás poslal!" Když se mu nedostalo odpovědi, zatlačil Richard nůž ještě hlouběji. „Kdo vás poslal!"

Mriswith sebou škubl. „Ssssnový cesssstovatel," zasyčel.

„Kdo je Snový cestovatel? Proč jste tady?"

Mriswithova tvář náhle získala žlutý nádech. Jeho oči se rozšířily, jak se pokoušel osvobodit. „Zelené oči!"

Náhlý úder srazil Richarda dozadu. Záblesk černé kožešiny mriswitha uchopil. Paráty mu trhly hlavou dozadu. Zuby se mu zaryly do krku. Mocné trhnutí mu rozpáralo hrdlo. Otřesený Richard ztěžka lapal po dechu. Než se však stihl nadechnout, gar, jehož zelené oči divoce plály, se na něj vrhl. Richard zvedl ruce, když na něj rozložitá stvůra skočila. Nůž mu vypadl z ruky. Garova velikost byla ohromující a jeho obrovská síla omračující. Richard se mohl stejně dobře pokoušet zadržet padající skálu. Blízko obličeje mu zacvakaly tesáky.

„Gratchi! To jsem já, Richard!" Zubatá tlama se od něj poněkud oddálila. Z tesáků mu během nádechů odkapávala mriswithova krev. Žhnoucí zelené oči zamrkaly. Richard ho popadl za mohutná ramena.

„V pořádku, Gratchi. Už je po všem. Uklidni se."

Železné svaly na jeho pažích povolily. Zuřivý výraz přešel do přátelského šklebu. Gar udělil Richardovi štulec do žaludku.

„Grrááč máá rráád Rriháárd."

Richard ztěžka popadal dech. „Já tě mám taky rád, Gratchi."

Gratch, jehož pohled se už uklidnil, si Richarda důkladně prohlédl, aby se ujistil, že jeho přítel je v pořádku. Vydal ze sebe tiché zavrčení, které vyjadřovalo spokojenost, že Richard je v pořádku nebo že už to mají za sebou. Richard si nebyl jist, která z těchto dvou variant byla pravdivá, ale věděl, že i on sám je rád, že už je po všem. Strach, hněv a zuřivost provázející boj, náhle odezněly a zbyla jen únava.

Richard se zhluboka nadechl a pociťoval radost, že náhlý útok přežili, ale byl vyveden z míry tím, jak se v boji Gratchovo přátelské chování změnilo ve vražednou zuřivost. Rozhlédl se kolem a podíval se na mrtvoly, rozeseté po sněhu. Koneckonců, nebyla to jen Gratchova práce. Když se poddal magickému hněvu, možná ho Gratch viděl v podobném světle. Stejně jako Richard, i gar se bránil v ohrožení.

„Gratchi, ty jsi věděl, že tady jsou, že ano?"

Gar nadšeně přikývl a zavrčel na souhlas. To Richardovi připomnělo, že když naposledy slyšel gara vrčet s takovouto vehemencí - na okraji Hagenského lesa - muselo to být proto, že cítil přítomnost mriswithů.

Sestry světla mu řekly, že mriswithové občas z lesa vycházejí, a že nikdo, ani sestry světla - čarodějky - ani žádný čaroděj není schopen vycítit jejich přítomnost, a ani nikdo nepřežil setkání s nimi. Richard byl schopen je vycítit, protože byl první za tři sta let, kdo se narodil s oběma stranami Daru. Ale jak zjistil Gratch, že jsou tady?

„Gratchi, ty je vidíš?" Gar ukázal na několik těl, jako by tím odpovídal na Richardovu otázku. „Ne, nemyslím teď. Myslím předtím, když jsem hovořil s paní Sanderholtovou a ty jsi vrčel. Viděl jsi je?" Gratch zavrtěl hlavou. „Tak jsi je slyšel nebo cítil?" Gratchova tvář se zamyšleně nakrabatila a pak znovu zavrtěl hlavou. „Tak jak jsi věděl, že tam jsou, když jsi je neviděl?"

Obočí velká jako topůrka sekery se svraštila na čele a rozložitý tvor zmateně zavrčel. Vypadal vyvedený z míry svou neschopností uspokojivě odpovědět.

„Je možné, že před tím, než jsi je viděl, jsi je vytušil? Něco uvnitř ti řeklo, že jsou tady?"

Gratch se zašklebil a přikývl, šťastný, že Richard rozumí. Byla to zřejmě podobná schopnost, jakou měl Richard. Před tím, než je uviděl, vytušil, že tu jsou. Viděl je ve své mysli. Ale Gratch neměl Dar. Jak to tedy dokázal?

Možná to bylo proto, že zvířata jsou schopna vycítit určité věci dřív než lidé. Vlci o vás zpravidla vědí dřív než vy o nich. Obvykle jediná chvíle, kdy zahlédnete jelena je okamžik, kdy před vámi prchá do houští, neboť o vás už dávno ví. Zvířata mají obvykle ostřejší smysly než lidé a predátoři mají jedny z nejostřejších. Gratch byl lovec. Zdálo se, že jeho smysl mu slouží lépe než Richardovi jeho magie.

Paní Sanderholtová sešla dolů po schodišti a položila ovázanou ruku na Gratchovu paži. „Gratchi... děkuju." Otočila se na Richarda a snížila hlas. „Myslela jsem, že se mě chystá zabít," připustila. Pohlédla na zohavená těla. „Viděla jsem gary dělat to samé s lidmi. Když mě zdvihl do vzduchu, byla jsem si jistá, že je po mně. Ale mýlila jsem se. On je jiný." Znovu pohlédla na Gratche. „Zachránil jsi mi život. Děkuju ti."

Gratchův úsměv odhalil plnou délku jeho zkrvavených tesáků. Pod tímto pohledem se otřásla.

Richard se otočil k hrůzně vypadajícímu rozšklebenému obličeji. „Přestaň se smát, Gratchi. Už ji zase děsíš."

Jeho ústa se zavřela a rty zakryly ostré zuby. Škleb zmizel. Gratch sám sebe považoval za velmi mírumilovného a byl přesvědčen, že se chová pouze tak, jak mu to příroda přikazuje, jako ostatně každý.

Paní Sanderholtová ho pohladila po rameni. „To je v pořádku. Směje se moc hezky a svým způsobem mu to sluší. Jenom na to nejsem zvyklá, to je všechno."

Gratch se na ni znovu usmál a přidal náhlé zamávání křídly. Paní Sanderholtová mimoděk ustoupila o krok zpátky. Začínala sice chápat, že tenhle gar je jiný než ti, kteří představují nebezpečí pro lidi, ale

instinktům se nedalo poručit. Gratch k ní pokročil, aby ji objal. Richard si byl jist, že by mohla zemřít hrůzou než si uvědomí garovy přátelské úmysly, a tak před Gratche natáhl ruku.

„Má vás rád, paní Sanderholtová. Chce vás jen obejmout, to je všechno. Ale myslím, že už to stačilo."

Rychle ovládla své rozrušení. „V žádném případě." Teple se usmála a rozpřáhla ruce. „Byla bych ráda, kdybys mě objal, Gratchi."

Gratch ji přitiskl k sobě a zdvihl jí do vzduchu. Richardovi se zatajil dech, ale Gratch si počínal opatrně. Paní Sanderholtová ze sebe vydala bezmocné vyjeknutí. Když byla zpátky na zemi, urovnala si šaty a zjišťovala, jestli má všechny kosti v pořádku. Celá zčervenala.

„Máš pravdu, Richarde. Není to žádný mazlíček. Je to přítel."

Gratch nadšeně přikývl, zastříhal ušima a zamáchal křídly.

Richard stáhl z nejbližšího mriswitha bílý plášť, který byl relativně čistý. Požádal paní Sanderholtovou o shovívavost a postavil ji před dveře do malé kamenné budovy. Ovinul jí plášť kolem ramen a na hlavu jí nasadil kápi.

„Chci, abyste se koncentrovala," řekl jí. „Soustřeďte se na hnědou barvu dveří za vámi. Myslete na plášť, a pokud vám to pomůže v soustředění, zavřete oči. Myslete na to, že chcete s dveřmi splynout, že máte tu samou barvu."

Zamračila se na něj. „Proč to mám udělat?"

„Chci zjistit, jestli se můžete stát neviditelnou jako oni."

„Neviditelnou!"

Richard se usmál. „Proč to nezkusit?"

Zhluboka se nadechla a nakonec přikývla. Její oči se pomalu zavřely. Dech se zklidnil a zpomalil. Nic se nestalo. Richard chvíli čekal, ale stále se nic nedělo. Plášť zůstával bílý a nejevil známky toho, že by získával hnědou barvu. Nakonec oči otevřela.

„Jsem neviditelná?" zeptala se a znělo to, jako by se bála, že opravdu je.

„Ne," připustil Richard.

„Myslela jsem si to. Ale jak to ta stvoření dělají, že jsou neviditelná?"

Sundala si plášť a pochybovačně zavrtěla hlavou. „A co tě přimělo si myslet, že bych to dokázala já?"

„Jmenují se mriswithové. Tuto schopnost mají díky svým pláštům, a tak jsem si myslel, že vám by se to možná také mohlo podařit." Na tváři se jí objevil nedůvěřivý výraz. „Tak to mi tedy ukaž."

Richard zaujal její místo před dveřmi a nasadil si kápi svého pláště. Přitáhl si ho úžeji k tělu a myslel na svůj požadavek. Rychleji než nadechnutí získal plášť přesně stejnou barvu, jaká byla vidět za ním. Richard věděl, že magie pláště, doplněná jeho vlastní magií, se nějakým způsobem stává jeho nedílnou součástí, a že to teď vypadá, jako by zmizel.

Když od dveří odstoupil, plášť změnil barvu tak, aby byla v souladu s pozadím. Když se postavil před bílý kámen, přesně zkopíroval barvu i stínování, takže to vypadalo, jako by paní Sanderholtová hleděla skrz něj. Richard ze zkušenosti věděl, že i když není pozadí barevně jednotné, nepředstavuje to pro plášť žádný problém. Dokázal zkopírovat cokoliv.

Když Richard od dveří odstoupil, paní Sanderholtová se na ně stále upřeně dívala, protože to bylo místo, kde jej viděla naposled. Gratch z něj však pohled nespustil. V jeho zelených očích byla vidět hrozba a gar bez přestání sledoval Richardův pohyb. V jeho hrdle sílilo vrčení.

Richard se přestal soustředit. Plášť zčernal v okamžiku, kdy shodil kapuci s hlavy. „To jsem pořád já, Gratchi."

Paní Sanderholtová údivem vyjekla, když se objevil na jiném místě. Gratchovo vrčení umlklo a jeho tvář získala nejprve udivený výraz, který vystřídal veselý úšklebek. Potěšeně zamručel, pobaven touto novou hrou.

„Richarde," vydechla paní Sanderholtová, „jak jsi to udělal? Jak to, že jsi se stal neviditelným?"

„To je tím pláštěm. Nebyl jsem doopravdy neviditelný, ale dokáže nějak měnit barvu, aby byla v dokonalém souladu s pozadím. To ošálilo vaše oči. Myslím, že to vyžaduje magii, aby plášť plnil svou úlohu. A vy žádnou nemáte. Ale já jsem se narodil s Darem, takže na mě plášť funguje." Richard pohlédl na mrtvé mriswithy. „Myslím, že nejlepší bude, když ostatní pláště spálíme, aby se nedostaly do špatných rukou."

Richard nařídil Gratchovi, aby sebral ty pláště, které se nacházely nad schody, zatímco on sbíral ty, které byly pod schodištěm.

„Richarde, nemyslíš, že je to... nebezpečné, používat plášť, který patřil takovéto zlé zrůdě?"

„Nebezpečné?" Richard se narovnal a poškrábal se na zátylku. „To si nemyslím. Jediné, co dělá, je to, že mění barvu. Víte přece, že některé žáby a ještěrky dokáží totéž."

Pomáhala mu, jak nejlépe se zavázanýma rukama dovedla, shromáždit pláště na hromadu. „Takové žáby jsem viděla. Vždy jsem považovala za jeden ze Stvořitelových zázraků, že něco takového dokážou." Usmála se na něj. „Možná ti Stvořitel požehnal stejným zázrakem, protože máš Dar. Modleme se k Němu. Jeho požehnání nás zachránilo."

Když Gratch přinášel zbytek plášťů a dával je na hromadu, Richardova úzkost náhle zesílila, jako by ho sevřela ledová ruka. Pohlédl na gara.

„Gratchi, necítíš náhodou ještě nějaké mriswitha, že ne?"

Gar se pomalu začal otáčet a rozhlížet se. Nakonec zavrtěl hlavou. Richard si úlevně oddechl.

„Napadá tě, odkud mohli přijít. Gratchi? Alespoň směr?"

Gar se znovu pomalu otočil a zkoumal okolí. Na kratičký okamžik se jeho pozornost upřela na Čarodějův hrad, ale nakonec pokračoval. Pak omluvně zavrčel.

Richard zkoumal město Aydindril a vojáky Císařského Řádu, které viděl. Věděl, že jsou to muži mnoha národností, ale rozpoznal, že většina má kroužkové košile, zbroj a brnění z černé kůže: D'hařané.

Richard hromadu plášťů co nejvíc zmačkal a narovnal se. „Co se vám vlastně stalo s rukama?"

Pozdvihla je a otočila. Bílý obvaz byl zašpiněný od krájení masa, od omáčky, oleje a místy byl propálený. „Vytrhali mi nehty kleštěmi, aby mě přinutili svědčit proti Matce Vyznavačce... proti Kahlan."

„A svědčila jste?" Když od něj odvrátila hlavu, Richard si uvědomil, jak jeho otázka musela znít. „Omlouvám se. Jenom to ze mě vyletělo. Pochopitelně od vás nikdo neočekává, že byste vzdorovala mučení. Pravda pro tamty lidi nic neznamená. Kahlan stejně ví, že jste ji nezradila."

Pokrčila rameny a spustila ruce. „Neměla jsem říct věci, které chtěli, abych o ní řekla. Pochopila to. Přesně, jak jsi řekl. Kahlan sama

mi nařídila svědčit proti ní, aby mi neublížili ještě víc. Přesto to však bylo hrozné, říkat takové lži."

„Narodil jsem se s Darem, ale nevím, jak ho použít, abych vám pomohl. Je mi to líto." Soucitně se usmál, „Ustupuje ta bolest alespoň?"

„Vzhledem k přítomnosti Císařského Řádu v Aydindrilu se obávám, že ta bolest sotva začala."

„A tohle vám udělali D'hařané?"

„Ne. Vydal k tomu rozkaz keltonský čaroděj. Když Kahlan unikla, zabila ho. Ale většina vojáků Řádu v Aydindrilu jsou D'hařané."

„Jak zacházejí s obyvatel i města?"

Zachvěla se, jako by jí byla zima. Richard se jí chystal přehodit přes ramena svůj plášť, ale nakonec ji místo toho objal.

„Přestože D'Hara dobyla Aydindril na podzim a její vojáci bojovali nesmírně tvrdě, dokud nepotlačili veškerý odpor ve městě, pokud jsou dodržovány jejich příkazy, krutě se nechovají. Možná má pro ně větší cenu udržet své oběti naživu."

„To je možně. A co Hrad? Obsadili ho také?"

Ohlédla se nahoru na kopec. „Nejsem si jistá, ale myslím, že ne. Hrad je chráněn kouzly a pokud vím, D'hařané se magie bojí."

Richard se zamyslel. „Co se stalo poté, co válka s D'Harou skončila?"

„D'hařané zjevně jako mnozí další uzavřeli s Císařským Řádem smlouvu. Keltané se pomalu ujali vedení a z ďhařanů se stala výkonná síla ve městě. Keltané se na rozdíl od ďhařanů magie nebojí. Princ Fyren z Keltonu a keltonský čaroděj stanuli v čele rady. Vzhledem k tomu, že rada je teď rozpuštěná, si nejsem úplně jistá, kdo nyní rozhoduje. Je možné, že ďhařané nakonec odejdou úplně, a budou nahrazeni někým jiným. Teď, když je Matka Vyznavačka pryč, a čarodějové také, obávám se o náš osud. Vím, že si mohla vybrat mezi útěkem nebo smrtí, ale..."

Její hlas pomalu utichl, a tak dokončil za ni. „Dokud byla Střední země svobodná a Aydindril byl jejím srdcem, vládla zde vždy Matka Vyznavačka."

„Ty znáš naše dějiny?"

„Kahlan mi o nich něco řekla. Opustila Aydindril s bolestí v srdci, ale ujišťuji vás, že uděláme všechno pro to, abychom se Císařského Řádu v Aydindrilu i ve zbytku země zbavili."

Paní Sanderholtová odevzdaně odvrátila hlavu. „Co se stalo, nejde odestát. Vláda brzy přepíše historii tohoto místa a Střední země bude zapomenuta. Richarde, vím, že jsi nešťastný, když s ní nemůžeš být. Najděte si místo, kde můžete žít v míru a svobodě. Nemysli na to, co všechno jsme ztratili. Až se s ní setkáš, řekni jí, že přestože zde byli lidé, kteří jásali, když viděli to, co bylo považováno za její popravu, mnohem víc bylo těch, kteří byli zdrceni, když slyšeli o její smrti. V týdnech před tím než se jí podařilo uprchnout, jsem poznala novou, temnou stránku lidské duše. Stejně, jako kdekoli jinde, i zde jsou zlí lidé, ale jsou zde také ti dobří, kteří na ni nikdy nezapomenou.

Přestože jsme nyní poddaní Císařského Řádu, vzpomínky na Střední zemi budou stále žít v našich srdcích."

„Děkuji, paní Sanderholtová. Vím, že bude mít radost, až uslyší, že ne každý se obrátil proti ní a proti Střední zemi. Ale nevzdávejte se naděje. Pokud bude Střední země žít v našich srdcích, dotud trvá naděje. Nakonec zvítězíme."

Usmála se, ale v hloubce jejích očí mohl poprvé zahlédnout jádro jejích pochybností. Nevěřila mu. Život pod Řádem a jeho vládou, takový jaký byl, dokázal zadusit i ten nejmenší plamínek naděje. To byl také důvod, proč nechtěla opustit Aydindril. Kam by mohla utéct?

Richard zvedl svůj meč ze sněhu a očistil ostří od krve. Pak ho zasunul do pochvy.

Oba se otočili za zvukem nervózního šepotu a uviděli shromáždění kuchyňských pomocníků stojících na vrcholku schodiště a se strachem se dívajících na mrtvoly ve sněhu a na Gratche. Jeden z mužů zdvihl trojitý nůž, otáčel jím v ruce a zkoušel jeho ostří. Bál se sejít dolů a dostat se tak do garovy blízkosti, a tak se odtamtud snažil získat pozornost paní Sanderholtové. Ta mu netrpělivě pokynula, aby přišel k ní.

Přestože měl prošedivělé vlasy, zdál se strhaný spíše těžkou prací než věkem. Opatrně sešel po schodech dolů a jeho pohled neklidně těkal z mrtvol na Richarda, Gratche, a nakonec se zastavil u paní Sanderholtové.

„Co se děje, Hanku?"

„Problémy, paní Sanderholtová."

„Mám teď dost svých vlastních problémů. Copak vás nemůžu nechat ani na chvíli o samotě?"

Jeho hlava sebou nervózně trhla. „Ano, paní Sanderholtová, ale tenhle problém se týká -" ukázal na ležící těla - „těchto."

Richard zpozorněl. „Co je s nimi?"

Hank mrkl na jílec jeho meče a odvrátil oči. „Myslím..." jeho pohled se náhodou setkal s Gratchovým, gar se usmál a muž ztratil hlas.

„Hanku, podívej se na mě." Richard čekal, dokud mu chlapík nevyhověl. „Gar ti neublíží. Těm věcem se říká mriswithové. Gratch a já jsme je zabili. A teď mi řekni, jaké potíže se vyskytly."

Muž si začal nervózně mnout ruce. „Prohlédl jsem si jejich nože a ty trojité čepele. To jsou ty potíže." Jeho výraz potemněl. „Ve městě propuká panika. Byli zabiti lidé. Říká se, že to udělaly tyhle bestie. Všichni mrtví měli totiž rány způsobené takovouhle zbraní."

Richard se na něj s neproniknutelným výrazem podíval. „Zdá se, že to opravdu byli mriswithové. Přepadají své oběti a ty je nikdy nevidí přicházet. Kde byli ti lidé zabiti?"

„Všude po městě a zhruba ve stejnou dobu. S příchodem prvního ranního světla. Z toho, co jsem slyšel, jich tím pádem muselo být víc. A z počtu mriswithů, kteří tady leží, to vypadá, že nejsem daleko od pravdy. Zabili každého, koho potkali. Muže, ženy i koně. Vojáci jsou znepokojeni, protože i mezi sebou mají mrtvé a ostatní si myslí, že je to nějaký útok zvenčí. Jeden z těchhle mriswithů prošel přímo davem shromážděným na ulici. Ten bastard se vůbec nenamáhal ho obejít a jednoduše si prosekal cestu jeho prostředkem." Hank vrhl na paní Sanderholtovou smutný pohled. „Jeden prošel palácem. Zabil nějakou dívku, dva strážné a Jocelyn."

Paní Sanderholtová si přikryla ústa dlaní. Její oči se zavřely a ona odříkala tichou modlitbu.

„Je mi to líto, paní Sanderholtová. Ale myslím, že vůbec netrpěla. Dostal jsem se k ní hned po tom, co se to stalo, ale byla už mrtvá."

„Ještě někdo z kuchyňského personálu?"

„Jenom Jocelyn. Běžela vyřídit nějaký vzkaz, nebyla v kuchyni."

Gratch se tiše podíval na Richarda, který hleděl na kopec a na kamenné zdi. Sníh, zalitý slunečními paprsky, jako by zářil. Když se jeho pohled vrátil zpátky, měl tvář zrůzněnou vztekem.

„Hanku."

„Pane?"

„Vem si pár lidí. Vyneste mriswitha ven před palác a položte je před hlavní vchod. Udělejte to hned, než ztuhnou. Jejich hlavy nabodejte na kůly. Položte je tak, aby každý, kdo půjde do paláce, musel projít kolem nich."

Hank si odkašlal, jako by chtěl protestovat, a pak znovu pohlédl na jílec Richardova meče a namísto toho řekl „ano, pane." Pokynul hlavou paní Sanderholtové a odběhl pro pomoc.

„Mriswithové ovládají magii. Možná, že strach z ní udrží ďhařany alespoň na chvíli dál od paláce."

Na čele se jí objevila vráska. „Richarde, jak jsi řekl, tato stvoření bezpochyby ovládají magii. Může je kromě tebe vidět ještě někdo, když mění barvu?"

Richard zavrtěl hlavou. „Mohu je vidět jen já díky svému zvláštnímu nadání. A Gratch zřejmě také."

„Císařský Řád vyznává magii a tahle stvoření zjevně také. Co když je ten Snový cestovatel poslal zabíjet lidi s magickým nadáním?"

„To je možné. Co dál?"

Její výraz zvážněl a chvíli na něj pohlížela. „Tvůj dědeček Zedd ovládá magii a Kahlan také."

Richardovi připadalo, jako kdyby nahlas vyjadřovala jeho vlastní myšlenky. „Já vím, ale nenapadá mě, co s tím. Teď musím ještě vyřídit něco, co se týká zdejších záležitostí."

„Co chceš vlastně dokázat?" Zhluboka se nadechla a její tón změkl. „Nechci se tě nijak dotknout, Richarde. Přestože máš Dar, neumíš ho používat. Nejsi čaroděj. Uteč, dokud můžeš."

„Ale kam! Pokud mě mriswithové našli tady, najdou mě kdekoliv. Neexistuje místo, kde bych se mohl ukrýt." Sklopil zrak a cítil, jak mu hoří obličej. „Vím, že nejsem čaroděj."

„Tak proč -"

Upřel na ni pohled. „Kahlan, jako Matka Vyznavačka a představitelka Střední země, vyhlásila Řádu a jeho tyranii válku. Snaha Řádu a

jeho vlády je zničit veškerou magii a ovládnout všechny lidi. Pokud nebudeme bojovat, budou všichni svobodní lidé, a ti, kteří mají Dar, zavražděni nebo zotročeni. Střední země nebude mít mír, dokud nebude Císařský Řád zničen."

„Richarde, je jich příliš mnoho. Co si myslíš, že dokážeš, když jsi sám?"

Byl už unavený tím, jak byl neustále překvapován a jak nikdy nevěděl, co ho čeká v příští chvíli. Byl unavený vězněním, mučením i tréninkem. Byl unavený tím, že mu lhali, a že byl využíván. Byl unavený pohledem na vraždění bezmocných lidí. Musel něco udělat.

Přestože nebyl čaroděj, znal čaroděje. Zedd byl odtud pouze několik týdnů cesty na jihozápad. Zedd by mohl pochopit nutnost osvobodit Aydindril od Císařského Řád a uchránit Hrad Čarodějů. Pokud Řád zničí jeho magii, kdo ví, co všechno mohou ztratit?

A pokud bude potřeba, jsou tu další v Paláci Proroků ve Starém Světě, kteří by chtěli a mohli pomoci. Warren byl jeho přítel, a přestože nebyl plně vycvičen, byl to čaroděj a znal magii. Mnohem víc než Richard.

Také sestra Verna by mu mohla pomoct. Sestry byly čarodějky a měly Dar, i když ne tak mocný jako čarodějové. Žádné nevěřil tolik, jako Sestře Verně. Možná kromě Prelátky Annaliny. Neměl rád způsob, jakým před ním zatajovala informace a překrucovala pravdu tak, aby sloužila jejím potřebám, ale nedělala to bezdůvodně. Měla velký zájem o všechno živé. Ano, Ann by mu mohla pomoci.

A pak tu byl prorok Nathan. Nathan, žijící pod kouzlem paláce po většinu svého života, byl téměř tisíc let starý. Richard si neuměl ani zdaleka představit, co všechno ten muž musí znát. Věděl, že Richard je válečný čaroděj, první, který se narodil po tisících let a pomohl mu pochopit, co to znamená. Nathan mu už předtím pomohl a Richard si byl jist, že to udělá znovu. Nathan byl Rahl, Richardův předek.

Myšlenky mu probíhaly hlavou jedna za druhou. „Agresor si stanovil svá vlastní pravidla. Ať už jakkoliv, musím je změnit."

„Co se chystáš udělat?

Richard pohlédl na město. „Musím udělat něco, co neočekávají." Prsty pohladil zlatá písmena tvořící slovo PRAVDA na jílci meče a v tu

chvíli pocítil i jeho magii. „Nosím Meč Pravdy svěřený mi opravdovým čarodějem. Mám úkol. Jsem Hledač."

V záchvěvu rostoucí nenávisti, která v něm povstala při myšlence na lidi, zavražděné mriswithy, si pro sebe zašeptal: „myslím, že tomu Snovému cestovateli způsobím noční můru."

Kapitola čtvrtá

Ruce mě svrbí, jako bych v nich měla mravence," vysvětlovala Lunetta. „Je to zde velmi silné."

Tobias Brogan se ohlédl přes rameno. Cucky a záplaty odrbaných, obnošených šatů zavířily ve slabém světle, jak se Lunetta podrbala. Mezi mnoha muži, navlečenými v zářících zbrojích a šarlatových pláštích, vypadalo její nahrbené tělo na hřbetě koně, jako by vykukovalo z hromady hadrů. Když se znovu podrbala, objevil se jí na naducané tváři kolozubý úsměv.

Brogan zkřivil ústa odporem a odvrátil se. Potáhl se za nepoddajný knír a pohledem přelétl Hrad Čarodějů na úbočí hory. Temně šedé kamenné zdi pohlcovaly první paprsky zimního slunce, které jiskřily na sněhu pokrývajícím výše položené kopce. Pevně sevřel rty.

„Jak říkám, magie, můj lorde generále," pokračovala Lunetta. „Je tu magie. Mocná magie." Pokračovala ve žvanění a tlumeně nadávala na cestu, která zhoršovala její neduhy.

„Buď zticha, ty stará čarodějnice. Ani hlupák by nepotřeboval tvé mizerné nadání k tomu, abys mu řekla, že Aydindril je plný magie."

Zpod masitého obočí se na něj podívaly divoké oči. „Tahle je odlišná od jakékoliv, se kterou ses kdy předtím setkal," řekla hlasem neúměrně tenkým v poměru k mohutnému tělu. „Odlišná od čehokoliv, co jsem cítila kdy předtím. A něco je také na jihozápadě." Znovu se začala drbat, intenzivněji než předtím.

Brogan pohlédl na zástupy lidí hemžící se po ulici a spočinul kritickým pohledem na palácích lemujících širokou třídu, která se, jak byl informován, jmenovala Královská třída. Paláce měly za úkol zapůsobit na návštěvníka bohatstvím, mocí a duchem lidí, které reprezentovaly. Každá stavba přitahovala pozornost tyčícími se sloupy, nádhernými kresbami a jiskřícími okny, střechami a vyřezávanými

zábradlími. Tobiasi Broganovi však paláce připadaly jako kamenní pávi. Roztahovaly své ocasy na každého, kdo byl zrovna nablízku.

O něco dále ležel Palác Vyznavačů, jehož kamenné sloupy a věže byly nesrovnatelně méně zdobné než celá Královská třída, a který zářil ještě běleji než sníh kolem něj. Jako kdyby se pokoušel zakrýt rouhavost své existence zdáním čistoty. Broganův pohled utkvěl na této svatyni neřesti, kolem které bylo cítit pulsování magické síly, a jeho kostnaté prsty si bezmyšlenkovitě pohrávaly s koženým opaskem.

„Můj lorde generále," Lunetta se naklonila dopředu. „Slyšel jsi, co jsem říkala -" Brogan se narovnal, vzepřel se nohama ve třmenech a otočil se. „Galtero!"

Oči jako černý led zazářily zpod obočí a zpod helmy, na níž vlál chochol z koňských žíní, zbarvený šarlatově, aby ladil s vojákovým pláštěm. Otěže držel v jedné ruce navlečené v železné rukavici a naklonil se v sedle s elegancí a mrštností horského lva. „Lorde generále?"

„Pokud má sestra nebude i nadále přes můj příkaz zticha" - střelil po ní pohledem - „zacpi jí hubu!"

Lunetta se ustrašeně podívala na širokoplecího muže, který přijel k ní, na jeho dokonale nablýskanou zbroj a nabroušené zbraně. Otevřela ústa, aby začala protestovat, ale když se podívala do těch ledových očí, zase je zavřela a místo toho se začala znovu škrábat. „Odpusťte mi, lorde generále Brogane," zamumlala a omluvně svému bratrovi pokývla hlavou.

Galtero agresivně popohnal svého koně až k Lunettě a jeho ruka v ocelově šedé rukavici se výhružně napřáhla. „Mlč, čarodějnice."

Její oči se zablýskaly vztekem, ale tento výraz okamžitě zmizel a nahradil ho obvyklý výraz ponížené podřízenosti.

„Nejsem čarodějnice," zašeptala si sama pro sebe.

Pohled ledových očí ji varoval před jakoukoliv další promluvou, tak byla pro své dobro raději zticha.

Galtero byl dobrý člověk. Skutečnost, že Lunetta byla sestrou generála Brogana neznamenala nic ve světle rozkazu, který dostal. Byla čarodějnice, posedlá zlem. Pokud by mu tak bylo nařízeno, Galtero, nebo kterýkoliv jiný muž, by prolil její krev bez jakéhokoliv zaváhání nebo slitování.

To, že byla Broganovou příbuznou, mu jen ztěžovalo jeho službu. Sloužila jako neustálá připomínka Strážcovy schopnosti zaútočit na spravedlivé a zničit i ty nejlepší hrdiny.

Sedm let po Lunettině narození Stvořitel vyvážil tuto nespravedlnost tím, že se narodil Tobias, jako protiváha toho, co Strážce zkazil. Pro jejich matku už však bylo pozdě, neboť po ní již dávno vztáhlo své paže šílenství. Od té doby, co mu bylo osm, když ostuda přivedla jeho otce do hrobu a jeho matka pozbyla i poslední kousky zdravého rozumu, padlo na Tobiase břímě hlídat svou Darem obdařenou sestru. Lunetta ho milovala a on tuto lásku využíval k tomu, že ji vedl, aby naslouchala pouze Stvořitelovým přáním, a také ji vychovával tak, jak ho to učili muži z královy blízkosti. A Lunetta vždy skutečně potřebovala průvodce. Byla jen bezmocnou duší, lapenou kletbou, ze které se nemohla vlastní silou vyprostit. Po obrovském úsilí očistil jméno své rodiny, které bylo zneuctěno tím, že se v ní narodil někdo s Darem. Zabralo to většinu jeho života, ale nakonec Tobias vrátil rodinnému jménu slávu. Ukázal jim všem: využil společenské stigma ve svůj prospěch a stal se nejuznávanějším mezi uznávanými.

Tobias Brogan svou sestru miloval - miloval ji natolik, že by jí sám podřízl krk, kdyby bylo zapotřebí, aby ji osvobodil ze Strážcových tenat, pokud by se její síla začala vymykat zpod kontroly. Mohla žít jen tak dlouho, dokud byla užitečná, jen tak dlouho, dokud mu pomáhala vykořeňovat zlo. Pro tuto chvíli úspěšně bojovala s metlou, která jí týrala duši a byla užitečná.

Uvědomil si, že nevypadá nic moc. Oděná do různobarevných cárů šatů - to byla jedna z věcí, která jí působila potěšení a udržovala ji spokojenou. Zbožňovala mít kolem sebe různé barvy - své miláčky, jak jim říkala. Strážce však obdařil Lunettu neobvyklým nadáním a silou. Po velikém úsilí si ji Tobias přivlastnil.

V každém výtvoru Strážce se nacházel kaz - kaz byl ve všem, co kdy Strážce stvořil. V rukou zbožného, pokud byl dostatečně chytrý, se z toho však mohl stát nástroj. Stvořitel vždy poskytoval zbraně na boj s bezbožností, pokud je člověk dokázal najít a disponoval dostatečnou moudrostí, aby je dokázal využít. To bylo to, co na něj činilo dojem u Císařského Řádu. Byli dostatečně moudří, aby si toto uvě-

domovali a disponovali dostatečnými prostředky, aby dokázali použít magii jako nástroj k vyhledávání a ničení bezbožnosti.

Vláda využívala čarodějnice, oceňovala je a věřila jim. Příliš se mu to nelíbilo, neboť jim bylo dovoleno pohybovat se svobodně a bez stráží, aby přinášely informace. Přesto však vždy, když měl nějaký úkol, bral Lunettu s sebou.

Znervózňovalo ho, že je tak blízko zla. Vadilo mu to, sestra nesestra.

Svítání pokročilo a ulice byly zaplněny lidmi. Byli tam také vojáci rozličných uniforem hlídající pozemky vlastních paláců a další, většinou ďhařané hlídající celé město. Mnoho vojáků vypadalo napjatě, jako by každou chvíli očekávali útok. Broganovi se dostalo ujištění, že mají všechno plně pod kontrolou. Protože však nikdy nevěřil tomu, co neviděl na vlastní oči, vyslal předešlou noc vlastní hlídky a ty ho ujistily, že v okolí Aydindrilu nejsou žádní povstalci.

Brogan se rád objevoval v okamžiku, kdy byl nejméně očekáván a s mnohem větším počtem vojáků. Činil tak i teď, kdy měl převzít chod událostí do vlastních rukou. Přiváděl s sebou do města pět set mužů, ale kdyby se objevily nějaké potíže, byl schopen zanedlouho přivolat do Aydindrilu i své hlavní síly. Ty by měly být pohodlně schopny se vypořádat i s tou největší nepříjemností.

Kdyby ďhařané nebyli spojenci, byl by jejich počet vpravdě alarmující. Přestože Brogan měl opodstatněnou důvěru ve schopnosti svých mužů, nechtělo se mu bojovat ve zbytečné bitvě. Stvořitel neměl zbytečnosti rád. Gestem ruky svou jízdu Tobias zpomalil a sledoval oddíl ďhařanských pěších vojáků, který se k nim blížil. Sledoval, jak se zformovali do bojového pořádku podobného jeho vlastnímu rozestavení. Domníval se, že jsou nervózní z napjaté situace ve městě a z každé vojenské síly, která se poblíž objeví.

D'hařané s rukama na zbraních si nedůvěřivě měřili jízdní kavalkádu mířící k nim a hledali sebemenší známku nebezpečí. Brogan to považoval za mnohem lepší než kdyby měli své zbraně vytasené. Obezřetní lidé, tihle ďhařané.

Nikterak znepokojeni tím, co viděli, nijak nespěchali. Brogan se usmál. I trpaslíci by je dokázali předběhnout. Jejich zbraně, většinou

meče a bitevní sekery, rozhodně nebyly na okrasu a působily velmi hrozivě. Byly to zbraně velice efektivní, žádné ozdoby.

Vzhledem ke své takřka dvacetinásobné převaze si muži v černé kůží a zbroji měřili nablýskaný kov s lhostejností. Lesk a čistota často neznamenaly nic jiného než domýšlivost, a přestože v tomto případě to byl odraz discipliny Broganových mužů a známka pozornosti věnované každému detailu, ďhařané si to zjevně neuvědomovali. Tam, kde byl on a jeho muži známí, stačilo objevení se jejich šarlatových plášťů k tomu, aby i silní muži zbělели jako křída a záblesky jejich zbroje stačily k obrácení nepřítele na útěk.

Když přecházeli Rang'Shadovy hory z Nicobary, setkal se Brogan s jednou z vládních armád, tvořenou muži mnoha národností, ale většinou ďhařany. D'hařanský generál Riggs na něj udělal velký dojem, neboť přijal jeho rady se zájmem a pozorností. Na Brogana zapůsobil tak silně, že poslal některé ze svých vlastních vojáků s ním, aby mu pomohli v dobývání Střední země. Vláda chtěla tímto způsobem získat pohanské město Ebinissii, korunní město Galey. Pokud to bude Stvořitelova vůle, uspějí.

Brogan zjistil, že ďhařané nemají rádi magii, a to ho potěšilo. To, že se navíc magie bojí, ho znechutilo. Magie byla Strážcova cesta do světa lidí. Bylo na Stvořitelových následovnících, aby se s ní vypořádali. Magie, odraz Strážcovy moci, musela být zničena. Dokud nebyla minulého jara porušena smlouva, byla D'Hara po celé generace oddělena od zbytku Střední země, takže lidé, kteří ji obývali, byli pro Brogana velkou neznámou. Bylo to rozsáhlé nové teritorium, které potřebovalo osvícení a možná také očištění.

Darken Rahl, vůdce D'Hary porušil smlouvu a nechal své vojáky vrhnout se do Střední země a dobýt Aydindril spolu s dalšími městy. Kdyby byl věnoval více pozornosti dění mezi lidmi, mohl Rahl získat většinu Střední země dřív, než proti němu. stihly povstat armády. On však raději věnoval svou pozornost magii, a to se mu smrtelně nevyplatilo. Když byl Darken Rahl mrtev, zavražděn následníkem trůnu, jak to Brogan slyšel vyprávět, byli ďhařanští vojáci podřízeni mocnému Císařskému Řádu.

Na světě už nebylo místo pro starobylé smrtící náboženství, zvané magie. Nyní zde bylo císařství. Stvořitelovo vítězství mělo od této

chvíle navždy provázet lidi. Modlitby Tobiase Brogana byly vyslyšeny a on Stvořiteli každý den děkoval za to, že žije na světě právě v této době, kdy mohl být v centru všeho dění, sledovat zánik prokleté magie a vést spravedlivé do poslední bitvy. Toto byla historická chvíle a on byl její součástí.

Nedávno Stvořitel navštívil Tobiase Ve snu, aby mu sdělil, jak je potěšen jeho úsilím. Neřekl to nikomu ze svých mužů. Mohlo by jim to připadat jako domýšlivost. Takováto pocta od Stvořitele mu by|a dostatečnou satisfakcí. Samozřejmě to řekl Lunettě, a ta byla naplněna posvátnou bázní. Koneckonců Stvořitel málokdy hovořil k jednomu ze Svých dětí.

Když uviděl, že ďhařané prošli ulicí kolem nich, pobídl Tobias koně, aby zrychlil krok. Nikdo z nich se neotočil, aby se podíval, jestli jsou pronásledováni nebo ohroženi, ale jen hlupák by pro to pociťoval uspokojení. Brogan nebyl žádný hlupák. Tlačenice se před jeho kolonou rozestupovala a umožňovala jim po Královské třídě pohodlný průjezd. Brogan rozeznával některé uniformy vojáků u rozličných paláců: Sanderiany, Jariany a Keltany. Neviděl žádné Galeany. Vláda musela být při útoku na jejich korunní město Ebinissii úspěšná.

Nakonec Brogan uviděl vojáky ze své země. Dal netrpělivé znamení, aby jeho formace vyrazila kupředu. Jejich pláště, šarlatové, aby vyjadřovaly, kdo jsou, za nimi vlály během toho, jak předjížděli šermíře, kopiníky, vlajkonoše a nakonec Brogana. Doprovázeni rachotícím zvukem železných kopyt vyrazili jezdci přímo na široké schodiště Nicobarského paláce. Byl stejně bohatě zdobený jako všechny ostatní, s mocnými sloupy a překrásnými reliéfy, vytesanými do kamene přivezeného z hor východní Nicobary. Prostopášnost z něj přímo sršela.

Pravidelní vojáci, kteří jej hlídali, při pohledu na muže na koňských hřbetech ustoupili stranou a zasalutovali. Jezdci je zatlačili ještě více stranou a otevřeli tak pro generála široký koridor.

Na vrcholku schodiště, mezi sochami vojáků na vzpínajících se koních vytesaných z bledožlutého kamene, Brogan sesedl. Předal otěže jednomu z pobledlých palácových strážných a spokojeně se usmál, když přejel město pohledem a jeho oči ulpěly na Paláci Vyznavačů. Dnes měl Tobias Brogan všechny důvody k dobré náladě. Později již

tolik důvodů k úsměvu nebude. Zhluboka se nadechl ranního vzduchu: ráno nového dne.

Muž, který převzal otěže, se prudce napřímil, když se Brogan otočil. „Ať žije král."

Brogan si urovnal plášť. „Na to už je trochu pozdě."

Muž si odkašlal a sebral všechnu svou odvahu. „Pane?"

„Král," řekl Brogan a uhladil si knír, „se začal domnívat, že je víc než ti z nás, kteří ho přesto milovali. Byl za své hříchy upálen. Teď se mi postarej o koně." Pokynul jinému strážnému. „Ty - jdi říct kuchaři, že mám hlad. A nehodlám čekat příliš dlouho."

Strážný se vzdálil a Brogan pohlédl na muže sedícího v sedle. „Galtero." Muž přijel blíž a jeho šarlatový plášť povlával v mírném větru. „Vezmi si polovinu mužů a přiveďte ji sem. Nasnídám se a pak ji budu soudit."

Letmo se svými kostnatými prsty dotkl pouzdra na opasku. Brzy do své sbírky doplní cenu cen. Nad touto představou se jeho ústa pousmála, ale oči zůstávaly nadále chladné. Vítězství morální nápravy bude patřit jemu.

„Lunetto." Civěla na Palác Vyznavačů a z šatů jí odletovala smítka, jak si škrábala ruce. „Lunetto!"

Škubla sebou a otočila se k němu. „Ano, lorde generále?"

Přitáhl si svůj šarlatový plášť úžeji k tělu a odhalil své hodnostní označení. „Pojď se se mnou nasnídat. Musíme si pohovořit. Povím ti o snu, který se mi zdál minulou noc."

Její oči se úžasem rozšířily. „Nový sen, můj lorde generále? Ano, velmi ráda si to poslechnu. Je to pro mě pocta."

„Samozřejmě." Šla za ním, když procházel vysokými dvoukřídlými dveřmi do Nicobarského paláce. „Máme mnoho co prodiskutovat. Budeš poslouchat pozorně, že ano, Lunetto?"

Držela si za ním odstup jednoho kroku. „Ano, můj lorde generále. Jako vždy."

Zastavil se u okna s těžkým modrým závěsem. Vytáhl nůž a vyřízl z něj pořádně velký kus látky včetně zlatého lemování. Lunetta se kolébala ze strany na stranu, olizovala si rty, přenášela váhu z nohy na nohu a čekala.

Brogan se usmál. „Malý dárek pro tebe, Lunetto."

Oči se jí dychtivě zaleskly, přitiskla látku k sobě a přikládala si ji postupně na různá místa těla, aby zjistila, kde se bude nejlépe vyjímat. „Děkuju, lorde generále. Je překrásný."

Pokračoval v chůzi a Lunetta pospíchala za ním. Na stěnách visely obrazy králů a bohaté koberce ubíhaly do dáli. Na každé stráně dveří se vyjímaly pozlacené obrazce. Vyleštěná zrcadla odrážela šarlat jeho pláště.

Sluha ve sněhobílé livreji se uklonil a pokynul rukou směrem k jídelně. Tobias Brogan nebyl muž, který by působil dojem svou výškou nebo svaly, ale služebnictvo, palácoví strážní a úředníci, kteří se nahrnuli do jídelny, aby viděli, co se děje při pohledu na něj bez vyjímky zbledli - při pohledu na generála, muže, který velel Krvavé Církvi.

Na jeho jediné slovo byli kacíři upalováni pro své hříchy - ať už to byli obyčejní lidé, vojáci, šlechtici nebo králové.

Kapitola pátá

Sestra Verna stála poblíž plamenů, jejichž rozeklané jazyky zářily rozličnými barvami a pohybovaly se, jako by byly živé. Tančily v lehkém vánku, který čechral okolostojícím šaty a šířily kolem sebe žár, který je málem přinutil ustoupit. Obrovské, krvavě rudé slunce viselo nad horizontem a přihlíželo vítězství ohně, který stravoval těla. Pár Sester stojících kolem ní slabě vzlykalo, ale sestra Verna už vyplakala všechny slzy, které měla.

Přes sto chlapců a mladých mužů stálo v kruhu okolo ohně a uvnitř kruhu stálo dvakrát tolik sester světla a novicek. Kromě jedné sestry a jednoho hocha, kteří symbolicky strážili palác, a kromě jedné sestry, která se zbláznila a byla pro své vlastní dobro uzavřená o samotě, byli všichni ostatní na kopci nad Tanimurou a sledovali plameny. Přestože zde stálo shromážděno tolik lidí, každý byl zasažen osamělostí a stál pohroužen v modlitbách. A jak bylo předepsáno, během obřadního rituálu nikdo nemluvil.

Sestru Vernu bolela záda od toho, jak stála na stráži u těl celou noc. V hodinách temnoty všichni stáli, modlili se a stvořili nad mrtvolami štít, jako symbolickou ochranu před zneuctěním. Byla to alespoň úleva, odpočinout si od neustálého bubnování dole ve městě.

S prvním ranním paprskem byl štít odstraněn a každý seslal mocný tok svého Hanu do iniciace ohně. Oheň vytvořený magií zaplavil dvě zahalená těla. Jedno malé a hubené, druhé veliké a mocně vystavěné. Vzniklo peklo rozpoutané síly.

Museli prozkoumat knihovnu ve sklepení, aby zjistili, jak má vypadat ceremoniál, kterého se nikdo z živých dosud nezúčastnil. Neby-

lo to potřeba téměř osm set let - přesně sedm set devadesát jedna - což bylo naposledy, kdy zemřela Prelátka.

Jak zjistili ze starých knih, pouze Prelátka mohla svěřit svou duši do Stvořitelovy ochrany v posvěceném pohřebním rituálu. Ale v tomto případě všechny sestry hlasovaly pro to, aby zajistily totéž privilegium i muži, který tak statečně bojoval, aby ji zachránil. Knihy říkaly, že takováto výjimka mohla být udělena pouze jednomyslným rozhodnutím. Všichni byli pro.

Když se slunce nakonec zcela vyhouplo nad horizont a ozařovalo tak oheň Stvořitelovým vlastním světlem, byl tok Hanu přerušen. Síla byla odvolána, hranice se zřítila a na místě zůstala jen hromada popela a několik ožehlých polen. To bylo jediné, co označovalo místo obřadu na zeleném vrcholku kopce. Kouř odvanul pryč a rozptýlil se v tichu nadcházejícího dne.

Šedobílý popel, to bylo vše, co zůstalo ve světě živých z Prelátky Annaliny a z proroka Nathana. Bylo po všem.

Sestry se beze slova začaly rozcházet. Některé daly přednost samotě, jiné uklidňovaly chlapce a novicky. Jako ztracené duše scházely dolů z kopce k městu a k Paláci Proroků. Šly do domova bez matky. Vlastně i bez otce, pomyslela si sestra Verna, když políbila svůj prsteníček. Vždyť prorok je také mrtev.

Přejela si rukou po tváři a zamyšleně sledovala ostatní. Neměla příležitost usmířit se s Prelátkou dřív než zemřela. Ta žena ji využívala, pokořovala a způsobila, že se cítila poníženě při vykonávání služby a plnění příkazů. Přestože všechny sestry sloužily Stvořiteli, a ona věděla, že to, co udělá Prelátka, musí sloužit dobru, bolelo ji, že prelátka tohoto přesvědčení zneužívala. Cítila se kvůli tomu jako hlupák.

Protože Prelátka Annalina byla zraněna útokem Ulicie, sestry Temnot, a byla v hlubokém bezvědomí téměř tři týdny před tím, než zemřela, neměla sestra Verna možnost s ní mluvit. Pouze Nathan k ní měl přístup. Neúnavně se pokoušel ji uzdravit, ale nakonec neuspěl. Byl to těžký úkol, který nakonec stál život i jeho. Přestože Nathan vypadal, že je zdatný, stálo ho to příliš mnoho sil. Byl, koneckonců, téměř tisíc let starý. Předpokládala, že tak zestárnul v těch dvaceti letech, co byla pryč a během kterých nakonec našla Richarda a přivedla ho do paláce.

Sestra Verna se při vzpomínce na Richarda usmála. Chyběl jí. Trápil ji až k hranici snesitelnosti, ale byl také obětí Prelátčiných plánů, i když se zdálo, že rozumí a akceptuje věci, které dělala a nepociťoval proto vůči ní žádnou hořkost.

Pocítila bolestné píchnutí u srdce při myšlence, že Richardova láska ke Kahlan možná nakonec zemřela pro to hrozné proroctví. Doufala, že tomu tak není. Prelátka byla rozhodná žena a řídila události v životech velkého množství lidí. Sestra Verna doufala, že se tak dělo skutečně pro dobro Stvořitelových dětí a nejen pro Prelátčiny vlastní ambice.

„Vypadáš rozčileně, sestro Verno."

Otočila se a uviděla mladého Warrena jak stojí s rukama zastrčenýma ve stříbrných rukávech své temně fialové róby. Rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že oni dva jsou tu sami. Z ostatních zbyly už jen černé tečky v dálce.

„Asi skutečně jsem, Warrene."

„Kvůli čemu jsi rozčilená, sestro?"

Rukama si přihladila tmavou sukni. „Možná jsem nespokojená sama se sebou," Rozhodla se změnit předmět hovoru. „Jsi příliš mladý a málo pokročilý ve svých studiích, takže mám stále potíže zvyknout si vidět tě bez Rada'Hanu."

Jako by mu to připomněla, jeho prsty si pohladily krk, tam, kde měl po většinu svého života obojek. „Mladý na toho, kdo žije pod kouzlem paláce - možná, ale stěží mladý na toho, kdo žije ve venkovním světě - je mi sto padesát sedm, sestro. Ale těší mě, že jsi mi můj obojek sejmula." Sundal si prsty z krku a odhodil stranou pramen světlých vlasů. „Vypadá to, jako by se celý svět obrátil v několika minulých měsících vzhůru nohama."

Zasmála se. „Chybí mi Richard."

Přes obličej mu přeletěl úšklebek. „Vážně? On je neobvyklá postava, že ano? Stěží mohu uvěřit, že byl schopen zabránit Strážci, aby opustil podsvětí. Dokázal zastavit ducha svého otce a vrátit Slzavý Kámen na místo, kam patří. Jinak by nás všechny spolkla smrt. Po pravdě řečeno, po celý zimní slunovrat na mně vyrážel studený pot."

Sestra Verna přikývla, jako by mu chtěla vyjádřit porozumění. „Věci, které jsi pomáhal ho naučit, musely být cenné. Zachoval ses

dobře, Warrene." Chvílí si prohlížela jeho přátelský úsměv a uvědomovala si, jak málo se za celá ta léta změnil.

„Jsem ráda, že ses rozhodl zůstat v Paláci ještě nějaký čas, přestože už nenosíš obojek. Jak to tak vypadá, jsme bez proroka."

Podíval se na hromadu popela. „Většinu života jsem studoval proroctví a nikdy jsem nevěděl, že některá byla vytvořena ještě žijícím prorokem. Tím méně někým, kdo žije v paláci. Přál bych si, aby mi to řekli. Přál bych si, aby mi dovolili s ním mluvit a učit se od něj. Teď je ta možnost ztracená."

„Nathan byl nebezpečný muž, hádanka pro každého z nás, ale možná to od nich byla chyba, že ti nedovolili navštívit ho. Myslím, že v okamžiku, kdy jsi pokročil ve svých studiích, ti to sestry mohly dovolit."

Rozhlédl se. „Ale teď je ta možnost pryč."

„Warrene, teď, když už nemáš obojek, vím, že se bojíš vyrazit do světa. Ale říkal jsi, že bys rád zůstal alespoň nějaký čas v paláci kvůli studiu. Nyní je palác bez proroka. Myslím, že bys měl uvážit skutečnost, že tvůj Dar se v této oblasti projevuje. Jednoho dne bys mohl být prorok."

Čerstvý vítr mu čechral šaty. Díval se přes zelené kopce směrem k paláci. „Nejen můj Dar. Ale i můj zájem a mé naděje vždy zahrnovaly proroctví. Poslední dobou jim začínám rozumět způsobem jako kromě Nathana ještě nikdo přede mnou. Ale rozumět jim je něco jiného, než je tvořit."

„To chce čas, Warrene. Myslím, že když byl Nathan v tvém věku, nebyl v prorokování pokročilejší než ty. Tím jsem si jistá. Pokud budeš pokračovat ve studiu, věřím, že tak za čtyři sta nebo pět set let budeš stejně velký prorok, jako byl Nathan."

Chvíli byl zticha. „Ale venku čeká celý svět. Slyšel jsem, že v Hradě Čarodějů v Aydindrilu jsou knihy. A na jiných místech také. Richard říkal, že jich je mnoho v Paláci Národů v D'Haře. Chci se učit a existuje mnoho věcí, které bych chtěl poznat a které zde nenajdu."

Sestra Verna si protáhla ramena, aby si ulevila od bolesti. „Palác Proroků je pod vlivem kouzla, Warrene. Pokud odejdeš, budeš stárnout stejně jako obyčejní lidé. Podívej se, co se se mnou stalo v těch dvaceti letech, kdy jsem tu nebyla. I když jsme se narodili pouze rok

od sebe, stále vypadáš, že bys mohl myslet na ženění a já vypadám, jako bych se měla připravit na houpání vnoučat. Teď, když jsem zpět, budu stárnout opět podle palácového času, ale to, co jsem ztratila, se už nikdy nevrátí."

Wárren odvrátil zrak. „Myslím, že vypadáš starší, než doopravdy jsi, sestro Verno."

Sama pro sebe se zasmála. „Víš, Warrene, že jsem tebou byla kdysi uchvácena?"

Byl tak překvapený, že ustoupil o krok zpátky. „Mnou? Nemůžeš mluvit vážně. Kdy?"

„To už je dávno. Myslím, že víc jak sto let. Byl jsi tak učený a chytrý, měl jsi takové pěkné, světlé vlasy. A když jsem se dívala do tvých modrých očí, rozbušilo se mi srdce."

„Sestro Verno!"

Nemohla si nevšimnout, jak zrudnul. „Je to už dávno, Warrene, a byla jsem mladá stejně jako ty. Bylo to jen takové pobláznění." Její úsměv zmizel. „Teď proti mně vypadáš jako dítě a já vypadám jako tvá matka. To, že jsem nebyla v paláci se na mně podepsalo několika způsoby. Tam venku budeš mít několik desetiletí na to, aby ses naučil všechno, co můžeš dřív než zestárneš a zemřeš. Tady budeš mít čas se učit, aby ses stal prorokem. Knihy z tamtěch míst si můžeš vypůjčit a studovat je zde. Jsi ze všech nejblíže k tomu, stát se prorokem. Když jsou teď prelátka a Nathan mrtví, musíš vědět víc o proroctvích, než kdokoli jiný. Potřebujeme tě, Warrene."

Pohlédl směrem k věžím paláce, které byly ozářeny, slunečními paprsky. „Budu o tom přemýšlet, sestro."

„Víc ani nežádám, Warrene."

S úsměvem se otočil zpátky. „A co teď? Kdo myslíš že bude vybrán zá novou Prelátku?"

Během studia pohřebního rituálu zjistili, že proces výběru nové Prelátky je docela náročný. Warren to věděl. I pár dalších znalo knihy ve sklepení stejně dobře jako on.

Pokrčila rameny. „Tento post vyžaduje velikou zkušenost a poznání. To znamená, že by to mohla být jedna ze starších Sester. Leoma Marsick by mohla být pravděpodobnou kandidátkou nebo Filipa nebo Dulcinia. Sestra Maren, samozřejmě, by také mohla být horkým

favoritem. Je tu jistý počet kvalifikovaných Sester. Mohla bych jich jmenovat alespoň třicet, přestože pochybuji, že opravdovou šanci stát se Prelátkou, by jich mělo víc než dvanáct."

Zamyšleně se poškrábal na hlavě. „Předpokládám, že máš pravdu."

Sestra Verna nepochybovala, že sestry už dávno pracují na tom, aby samy sebe umístily na listině kandidátek co nejvýše, že se už dávají dohromady frakce, které budou jednotlivé kandidátky podporovat a že nastane horečnaté jednání o vlivu. Jak se bude pole kandidátek zužovat, nejvlivnější sestry, které si ještě nevybraly strany, budou přetahovány, aby se k některé připojily. Bude to hořká bitva.

Sestra Verna si povzdychla. „Nejsem schopna předvídat budoucnost, ale myslím, že výběrový proces bude tvrdý, takže Prelátkou bude ta nejsilnější. Může se to táhnout dlouhou dobu. Můžeme být bez Prelátky po měsíce, možná i po celý rok."

„Koho budeš podporovat ty, sestro?" Zasmála se. „Já! Ty vidíš pouze vrásky, Warrene. Ty nezmění nic na faktu, že jsem jedna z mladších Sester. Nemám žádný vliv mezi těmi, se kterými je třeba počítat."

„No dobrá. Myslím, že by bylo dobré zkusit nějaký vliv získat." Naklonil se k ní blíž a ztišil hlas, i když kolem nikdo nebyl. „Šest Sester Temnot, které unikly na lodi, pamatuješ?"

Podívala se do jeho modrých očí a zamračila se. „Co to má co dělat s tím, kdo se stane Prelátkou?"

Warren si upravil róbu. „ Kdo může říct, že jich je jen šest? Co když jsou v paláci další? Třeba tucet nebo sto? Sestro Verno, ty jsi jediná, o které věřím, že je skutečně sestrou světla. Musíš udělat něco, abys zajistila, že se Prelátkou nestane sestra Temnot."

Pohlédla na palác. „Jak už jsem říkala. Jsem jedna z mladších Sester. Mé slovo nemá žádnou váhu a ostatní jsou přesvědčeni, že všechny sestry Temnot uprchly."

Warren pohlédl do neznáma a uhlazoval si záhyby na róbě. Náhle se otočil zpět a na tváři měl naléhavý výraz.

„Ty víš, že mám pravdu, že ano? Také si myslíš, že v paláci jsou stále sestry Temnot?"

Střetla se s pohledem jeho očí. „Přestože si myslím, že je to možné, nemáš důvod být přesvědčen, že to tak opravdu je a mimo to je to jen jedna z mnoha událostí, které je třeba vzít v úvahu, když -"

Neunavuj mě jedním z těch mnohoznačných proslovů, které jdou vám sestrám tak snadno. Tohle je důležité."

Sestra Verna se napřímila. „Jsi student, Warrene, a mluvíš se sestrou světla. Ukaž proto náležitý respekt."

„Nejsem nezdvořilý, sestro. Richard mi pomohl si uvědomit, že si musím stát sám za sebou a za tím, čemu věřím. Mimoto ty jsi ta, která mi sundala obojek a jak jsi říkala, jsme stejně staří. Nejsi má nadřízená."

„Jsi pořád student, který -"

„O kterém jsi ty sama řekla, že zřejmě ví mnohem víc o proroctví, než kdokoli jiný. V této oblasti, sestro, jsi ty můj student. Připouštím, že víš víc než já o velkém množství věcí, jako je například používání Hanu. Já ale vím víc než ty o něčem jiném. Součástí důvodu, proč jsi sundala Rada'Han z mého krku je, že víš jak je špatné držet někoho spoutaného. Respektuji tě jako sestru, pro dobro, které děláš a pro znalosti, které máš. Ale já už nejsem zajatec Sester. Získala jsi mou úctu, sestro, ne mou podřízenost."

Studovala jeho modré oči po dlouhou chvíli. „Kdo mohl vědět, co se skrývá pod obojkem." Nakonec přikývla. „Máš pravdu, Warrene. Předpokládám, že jsou v paláci i jiní, kteří upsali svou duši Strážci."

„Jiní." Warren zkoumal její oči. „Neřekla jsi sestry, řekla jsi jiní. Myslíš mladé čaroděje, je to tak?"

„Cožpak jsi tak brzo zapomněl na Jedidiaha?"

Trošku se zachvěl. „Ne, nezapomněl jsem na něj."

„Jak jsi řekl, kde je jeden, mohou být další. Někteří z mladých mužů v paláci mohou být také upsáni Strážci."

Přistoupil k ní ještě blíž a znovu si uhladil róbu. „Sestro Verno, co s tím uděláme? Nemůžeme dovolit, aby se Prelátkou stala sestra Temnot. To by bylo neštěstí. Musíme se ujistit, že se žádná z nich Prelátkou nestane."

„A jak poznáme, že se upsala Strážci? A co je horší, co s tím uděláme? Ony ovládají Odnímací magii, my ne. I když zjistíme, kdo jsou,

nebudeme s tím moci nic udělat. Bylo by to jako strčit ruku do pytle se zmijí a zkoušet ji chytnout za ocas."

Warren se zachvěl. „Na tohle jsem nepomyslil."

Sestra Verna si založila ruce. „Na něco už přijdeme. Snad nás bude Stvořitel ochraňovat."

„Možná bychom mohli přimět Richarda, aby se vrátil a pomohl nám tak, jako to udělal s těmi šesti sestrami Temnot. Alespoň těch šest jsme viděli naposled. Už se tady znova neukážou. Richard na ně vložil strach ze Stvořitele a přiměl je k úprku."

„A jako pokračování, Prelátka byla zraněna a později zemřela. Stejně tak jako Nathan," připomněla mu. „S tím mužem kráčí smrt."

„Ne však proto, že by ji on přinášel," protestoval Warren. „ Richard je válečný čaroděj, bojuje za to, co je správné a pomáhá lidem. Kdyby neudělal to, co udělal, Prelátka a Nathan by stáli pouze na počátku veškeré smrti a destrukce."

Pohladila ho po paži. Její tón změkl. „Samozřejmě máš pravdu. My všichni toho Richardovi hodně dlužíme. Ale najít ho a potřebovat ho, to jsou dvě rozdílné věci. Mé vrásky o tom hovoří dostatečně jasně."

Sestra Verna nechala ruku klesnout. „Myslím, že nemůžeme spoléhat na nikoho jiného než sami na sebe. Na něco už přijdeme."

Warren ji s temným výrazem zadržel. „Tak to se budeme muset opravdu snažit. Proroctví ukazují zlá znamení, co se týče vlády další Prelátky."

Zpátky v Tanimuře byli znovu zahlceni hlasitým zvukem bubnů přicházejícím z různých směrů. Hluboké, nízko posazené vibrace jako by jí pronikaly až do mozku. Bylo to rozčilující a jak předpokládala, byl to také hlavní smysl celého bubnování.

Bubeníci a jejich strážní přijeli tři dny před Prelátčinou smrtí a ve velmi krátké době rozmístili své bubny na různá místa ve městě. Jakmile začali bubnovat, už se nezastavili, ať už byl den či noc. Muži se u bubnů střídali, takže si stihli odpočinout.

Hrůzný zvuk napínal pomalu nervy obyvatel až k prasknutí, každý se stal podrážděným a hrozil vybuchnout, jako kdyby se ve stínech skrývala nějaká pohroma a čekala na svou příležitost. Na místo ob-

vyklého hlaholu, hovoru, smíchu a hudby se až na bubnování ve městě žádný jiný zvuk neozýval.

Na předměstí byli lidé zamlklí namísto toho, aby spolu konverzovali, měnili různé předměty, prali šaty nebo vařili na malých ohníčcích tak, jak to dělali obvykle. Prodavači stáli ve dveřích nebo u jednoduchých pultů, kde měli vyložené zboží, paže měli založené a tváře zamračené. Lidé, kteří potřebovali něco koupit tak činili rychle a nijak se nezdržovali. Děti se držely matčiných sukní a tvářily se vyděšeně. Muži, kteří obvykle hrávali kostky, se krčili u zdi.

V dálce, v Paláci Proroků zvonil každých pár minut zvon, stejně jako to činil předešlou noc a jak to bude činit, dokud slunce nezajde. Oznamoval tak všem, že Prelátka je mrtvá. Bubny však neměly s Prelátčinou smrtí nic společného. Obsluhovány vojáky oznamovaly brzký příjezd císaře.

Sestra Verna míjela vystrašené lidi. Dotýkala se hlav těch, kteří kolem ní prošli a slibovala útěchu a Stvořitelovo požehnání. „Pamatuju si pouze krále," řekla Warrenovi. „Ne však tohle císařství. Kdo je ten zatracenej císař?"

„Jmenuje se Jagang. Před deseti, možná patnácti lety, začalo císařství polykat všechna království a připojovalo je pod svou vládu." Prstem se zamyšleně poškrábal na skráni. „Strávil jsem většinu času na studiích, takže si nejsem jistý detaily, ale z toho, co jsem slyšel, ovládli Starý Svět. Přesto však císař zatím nedělal žádné problémy. Alespoň ne zde, v Tanimuře. Nezajímá se o naše záležitosti a očekává, že my se nebudeme zajímat o jeho."

„Proč sem přijíždí?"

Warren pokrčil rameny. „Nevím. Možná proto, aby navštívil tuto část císařství."

Po seslání Stvořitelova požehnání na starou ženu ustoupila sestra Verna z dráhy rozjetému koni a pak pokračovala v chůzi. „No, přála bych si, aby spěchal a byl tady co nejdřív, aby zmlklo to pekelné bubnování. Jsou tady už čtyři dny. Měl by přijet už každou chvíli."

Warren se rozhlédl kolem a potom promluvil. „Palácoví strážní jsou císařští vojáci. Platí je císař a jiní muži než jeho vlastní nesmějí nosit zbraně. Mluvil jsem s jedním z nich a ten mi řekl, že bubny mají oznámit jen císařův příjezd a ne to, že přijede brzy. Řekl, že když císař

navštívil Breaston, bubny zněly před jeho příjezdem téměř šest měsíců."

„Šest měsíců! Chceš říct, že to budeme muset vydržet celé měsíce!" Warren si nadzvedl róbu a překročil kaluž. „Ne nezbytně. Může přijet po měsících nebo už zítra. Nikdy nesdělí, kdy přijede, ale pouze to, že přijede."

Sestra Verna se zamračila. „No, jestli nepřijede opravdu brzo, tak sestry tohle strašlivé bubnování zastaví samy."

„To by mi vyhovovalo. Ale tenhle císař není někdo, kdo by si nechal něco takového líbit. Slyšel jsem, že má obrovskou armádu."

Věnoval jí významný pohled. „Největší od doby, kdy velká válka oddělila Starý Svět od Nového."

Její oči se zúžily. „Proč by potřeboval takovou armádu, když už si všechna království podrobil? Přece jeho vojáci nebudou zahálet. Možná je to jenom plané vychloubání."

Warren pokrčil jameny. „Stráže mi řekly, že to viděly na vlastní oči. Říkaly, že císařské vojsko dosahuje tak daleko, kam až oko dohlédne. Co myslíš, že s tím palác udělá, až přijdou sem?"

„Hm. Palác se nikdy o politiku nezajímal."

Warren se zašklebil. „Vám nikdy nikdo strach nenažene."

„Naše práce je plnit přání Stvořitele a ne nějakého císaře. To je vše. Palác tu zůstane ještě dlouho poté, co se po císaři slehne zem."

Po chvíli chůze za ticha si Warren odkašlal. „Víš, tehdy, když jsme tady byli teprve krátce a ty jsi byla ještě novicka... no byl jsem do tebe zamilovaný..."

Sestra Verna na něj nevěřícně pohlédla. „Děláš si ze mne legraci!"

„Ne, je to pravda." Obličej mu zrudl. „Zdálo se mi, že tvé hnědé vlasy jsou to nejkrásnější, co jsem kdy viděl. Byla jsi ráznější než ostatní a ovládala jsi svůj Han s jistotou. Myslel jsem, že zde není nikdo, kdo by se ti mohl rovnat. Chtěl jem tě požádat, abys mne učila."

„Proč jsi to neudělal?"

Pokrčil rameny. „Byla sis vždycky tak jistá sama sebou. To já jsem nikdy nebyl." Nepřítomně si uhladil vlasy. „Navíc jsi byla za-

koukaná do Jedidiaha. Já jsem se s ním nemohl srovnávat. Myslel jsem, že by ses mi vysmála."

Uvědomila si, že si nevědomky přihlazuje vlasy a nechala ruku klesnout. „Možná máš pravdu."

Pak se zamyslela. „Lidé mohou být pěkní hlupáci, když jsou mladí." Objevila se žena s malým dítětem a padla před ní na kolena. Verna se zastavila a udělila jim oběma Stvořitelovo požehnání. Když jí žena poděkovala a odspěchala pryč, obrátila se sestra Verna na Warrena. „Měl bys odsud odejít na dvacet let, abys studoval ty knihy, které tě tak zajímají a zestárl tak, jako já. Potom budeme opět vypadat stejně staří. Pak bys mě mohl požádat o ruku... jak jsem si kdysi dávno přála, abys udělal."

Oba vzhlédli za zvukem hlasu, kterým na ně někdo volal. Skrz dav lidí uviděli jednoho z palácových strážců, který na ně mával, aby upoutal jejich pozornost.

„Není to Kevin Andellmere?" zeptala se.

Warren přikývl. „Zajímalo by mě, z čeho je tak rozčilený."

Šermíř Andellmere bez dechu přeskočil malého chlapce a postavil se před nimi do pozoru, „sestra Verna! Skvělé! Nakonec jsem vás našel. Chtějí vás. V Paláci. Teď."

„Kdo mě chce? O co jde?"

Pokoušel se současně nadechnout a při tom mluvit, „sestry vás chtějí. Sestra Leoma mě popadla za ucho a řekla mi, abych vás šel najít a přivedl zpátky. Řekla, že jestli sebou nehodím, budu proklínat den, kdy jsem se narodil. Něco se muselo stát."

„O co může jít?"

Rozhodil ruce. „Když jsem se zeptal, podívaly se na mě sestry takovým způsobem, že mi změkly všechny kosti a řekly mi, že to je jejich starost a ne moje."

Sestra Verna ze sebe vydala unavený povzdech. „Takže asi bude nejlepší, když se vrátíme s tebou, jinak tě stáhnou z kůže a udělají si z ní podložku pod nohy."

Mladý voják vypadal, že jí věří.

Kapitola šestá

Na starobylém kamenném mostě vedoucím přes řeku Kern na ostrov Halsband a do Paláce Proroků stály sestra Filipa, Dulcinia a Maren těsně vedle sebe jako tři jestřábi čekající až se objeví kořist. Netrpělivě svíraly ruce v pěsti. Slunce za zády skrývalo jejich obličeje ve stínu, ale sestra Verna mohla přesto rozpoznat, že se mračí. S ní kráčel na most Warren. Šermíř Andellmere, jemuž skončila služba, odešel.

Když přišla sestra Verna, šedovlasá Dulcinia se k ní naklonila. „Kde jsi byla! Všichni tady čekáme."

Bubny ve městě neustále zněly v pozadí jako kapky dopadajícího deště. Sestra Verna se snažila nevšímat si toho.

„Byla jsem se projít. Přemýšlela jsem nad budoucností paláce a nad Stvořitelovým dílem. Popel Prelátky Annaliny stěží vychladl, takže jsem nepředpokládala, že se s intrikováním začne tak brzo."

Sestra Dulcinia přistoupila blíž a její modré oči se začaly nebezpečně blýskat. „Neodvažuj se být na nás drzá, sestro Verno, nebo brzo zjistíš, že se z tebe stala znovu novicka. Teď, když jsi se vrátila k životu v paláci, měla bys znovu a lépe začít rozumět jeho způsobům a svým nadřízeným bys měla prokazovat patřičný respekt."

Sestra Dulcinia se narovnala a vypadalo to, jako by nyní, když svou kořist dostatečně vyděsila, zatáhla tesáky. Neočekávala žádný odpor. Sestra Maren, silná žena se svaly jako dřevorubec a s ostrým jazykem, se spokojeně usmála. Vysoká, temná sestra Filipa s vystouplými lícními kostmi a úzkými čelistmi, díky čemuž vypadala poněkud exoticky, upřela tmavé oči na sestru Vernu, jako by se snažila prohlédnout její neproniknutelný výraz.

„Nadřízení?" řekla sestra Verna. „Ve Stvořitelových očích jsme si všichni rovni."

„Rovni!" sestra Maren se zasmála. „Zajímavá myšlenka. Kdybychom svolaly tribunál, aby znovu přezkoumal tvé dřívější činy, hraničící se zradou, zjistila bys velmi rychle, jak je to s tou rovností doopravdy. Klidně se můžeš znovu ocitnout mezi novickami, protože tentokrát tu není Richard, aby ti pomohl!"

„Opravdu, sestro Maren?" Sestra Verna pozdvihla obočí. „Je to tak." Warren se postavil za ni. „Myslím, že si vzpomínám, ale oprav mě, jestli se mýlím, že naposledy, když jsem se z „toho dostala", tak jsi říkala, že to bylo proto, že jsi se modlila ke Stvořiteli a bylo ti sděleno, že mu budu nejlépe sloužit, když se znovu stanu sestrou. Nyní říkáš, že to bylo kvůli Richardovi. Vzpomínám si snad špatně?"

„Jak se opovažuješ se mnou mluvit tímhle tónem?" Sestra Maren zaťala ruce tak silně, že jí zbělely klouby. „Trestala jsem neposlušné novicky dvě stě let před tím, než ses ty narodila. Jak se opovažuješ -"

„Nyní jsi řekla druhou verzi té samé události. Obě nemohou být pravdivé, takže jedna z nich musí být lež. Vypadá to, že jsi upadla do nepravdy, sestro Maren. Domnívám se, že ty nejvíc ze všech lidí by ses měla snažit nelhat. Sestry světla musí žít ve cti a v pravdě - i když je pravda někdy nepříjemná. A jaký trest má moje nadřízená, mistryně novicek, předepsán pro sebe za to, že lže?"

„No, no," řekla sestra Dulcinia se zamračením. „Taková opovážlivost. Kdybych byla tebou, sestro Verno, a přemýšlela bych nad tím, kam se postavím při boji o Prelátku, což, jak se zdá, právě děláš, nechala bych si takovéhle poznámky od cesty. Kdyby sestra Leoma byla taková jako ty, udělaly bychom s ní krátký proces."

Sestra Verna se na ní strojeně usmála. „Takže, sestro Dulcinie, vy zamýšlíte podporovat sestru Leomu? Nebo jen chcete vymyslet nějaký úkol, kterým byste ji dostaly z cesty, zatímco se budete snažit získat toto postavení samy."

Sestra Filipa promluvila tichým autoritativním hlasem. „Dost. Máme mnohem důležitější věci k projednání. Zapomeňme na tyto nesmysly a zaměřme se na proces výběru."

Sestra Verna si založila ruce v bok. „Jaké nesmysly máš na mysli?"

Sestra Filipa se obřadně otočila k paláci a její jednoduchá, ale elegantní žlutá róba za ní zavlála. „Následuj nás, sestro Verno. Už jsi nás zdržela dost dlouho. Jsi poslední a čeká nás práce. Tvou opovážlivostí se budeme zabývat jindy."

Když vykročila přes most, ostatní sestry se k ní připojily. Sestra Verna si s Warrenem vyměnila tázavý pohled a vydali se za nimi.

Warren zpomalil chůzi tak, aby od něj byly tři sestry na vzdálenost asi dvanácti kroků. Se zamračením se naklonil a zašeptal tak, aby jej neslyšely.

„Sestro Verno, občas si myslím, že dokážeš i ze slunného dne udělat pořádný liják. Posledních dvacet let tu bylo tak mírumilovně, že už jsem zapomněl, kolik problémů může způsobit tvůj jazyk. Proč to děláš? To tě tak baví vyhledávat potíže?"

Upřel na ni oči a změnil téma. „Co myslíš, že spolu tyhle tři připravují? Myslel jsem, že budou navzájem soupeřit."

Sestra Verna mrkla na tři sestry, aby se ujistila, že je nemohou slyšet. „Pokud chceš vrazit nůž nepříteli do zad, musíš se k němu napřed dostat co nejblíže."

V srdci Paláce, před silnými dveřmi do velké síně, se tři sestry zastavily tak náhle, že do nich sestra Verna a Warren málem vrazili. Ty tři se otočily. Sestra Filipa položila Warrenovi ruku na hrudník a odstrčila ho.

Zahrozila mu před obličejem prstem a upřela na něj chladný pohled. „Tohle je záležitost Sester." Pohlédla na jeho holý krk. „A poté, co bude zvolena nová Prelátka, ať už to bude kdokoliv, budeš si muset znovu na krk navléct Rada'Han. Samozřejmě jen v případě, že budeš chtít zůstat i nadále v Paláci Proroků.Nestrpíme tady chlapce, kteří nemohou být patřičně kontrolováni."

Sestra Verna nenápadně pokynula Warrenovi, aby zmizel. „Já jsem mu sundala obojek z autority sestry světla. Toto rozhodnutí bylo učiněno ve prospěch paláce. Nikdo ho nebude měnit."

Tmavé oči sestry Filipy se ostře upřely do její tváře. „Pohovoříme si o této věci později, v patřičný čas."

„Už toho nechte," řekla sestra Dulcinia. „Musíme probrat mnohem důležitější záležitosti."

Sestra Filipa přikývla. „Pojď s námi, sestro Verno."

Warren stál shrbený a vypadal ztraceně, když jedna ze Sester použila Han, aby otevřela těžké dveře a umožnila tak ostatním třem projít. Aby nevypadala jako poskok, který jde za nimi, zrychlila sestra Verna krok a šla vedle nich. Sestra Dulcinia se kvůli tomu hlasitě nadechla. Sestra Maren na Vernu vyslala jeden ze svých hrozivých pohledů, který byl nešťastným novickám tak dobře známý, ale neprotestovala. Sestra Filipa se nepatrně pousmála. Ten, kdo by se díval, si mohl myslet, že bylo v jejich úmyslu, aby sestra Verna šla vedle nich.

Mezi bílými sloupy s vytesanými zlatými písmeny se zastavily tam, kde čekala sestra Leoma, která k nim byla otočená zády. Byla vysoká asi jako sestra Verna. Její rovné bílé vlasy byly sepnuté jednoduchou zlatou sponou a spadaly jí do poloviny zad. Měla na sobě dlouhé hnědé šaty, které končily palec nad podlahou.

Za ní se velká chodba otevírala do rozlehlé komnaty s rozmanitě pomalovaným stropem. Okna s různobarevnými skly vrhala barevné paprsky světla, které ozařovaly dóm s namalovanými postavami Sester oděnými v rouchách starého stylu, které obklopovaly zářící postavu představující Stvořitele. Paže měl vztažené, jako by byl připraven přijmout každého do své náruče a ruce těch, kteří stáli kolem něj, se natahovaly k němu.

Na zdobeném kamenném zábradlí dvouřadých balkónů obkružujících místnost stály tiše sestry i novicky a dívaly se dolů. Kolem naleštěné vzorované podlahy stály sestry. Sestra Verna si uvědomila, že většinou ty starší a vyššího postavení. Rozlehlou místností občas zaznělo sporadické pokašlání, ale nikdo nemluvil.

Ve středu místnosti, pod postavou představující Stvořitele, stál jediný vyřezávaný bílý sloup ozářený světlem. To světlo nemělo žádný zjevný zdroj. Kruh Sester stál kolem tohoto sloupu a celý byl pokrytý obskurními iluminacemi. Na jeho vrcholku ležel malý předmět, o kterém sestra Verna nemohla říct, co to je.

Sestra Leoma se otočila. „Ráda vás vidím, sestry."

„Je to to, co si myslím, že to je?" zeptala se sestra Verna.

Tvář sestry Leomy zvlnil úsměv. „Jestli myslíš tu světélkující pavučinu, tak ano. Ani ne polovina z nás nemá talent nebo sílu něco takového upříst. Docela zajímavé, nemyslíš?"

Sestra Verna se postavila na špičky a pokoušela se rozeznat, co je na sloupu. „Tenhle podstavec jsem nikdy předtím neviděla. Co je to? Kde se to tu vzalo?"

Sestra Filipa zírala na bílý pilíř uprostřed místnosti. Její arogantní výraz zmizel. „Když jsme se vrátily z pohřbu, už to tu čekalo."

Sestra Verna si ho upřeně prohlížela. „Co je to tam nahoře?"

Sestra Leoma sevřela ruce. „To je prsten Prelátky - odznak jejího úřadu."

„Prsten Prelátky! Co tam u Stvořitele dělá?"

Sestra Filipa pozdvihla obočí. „Kdo ví?"

Sestra Verna si v jejích temných očích povšimla záblesku nepokoje. „No dobře, -"

„Jenom běž a zkus ho odtamtud vzít," řekla sestra Dulcinia. „Ne, že bys neměla šanci uspět," doplnila tiše.

„Nevíme, co tam dělá," řekla sestra Leoma. „Když jsme se vrátily, už tam byl. Chtěly jsme to prozkoumat, ale nemůžeme se k tomu dostat moc blízko. Zdá se, že ten štít kolem toho je udělán tak, že sám rozhodne, která z nás k tomu může přistoupit. Všechny jsme to zkoušely, ale žádná z nás nemůže. Ty jsi poslední, která to ještě nezkusila."

Sestra Verna si urovnala přehoz. „Co se stane, když se o to někdo pokusí?"

Sestra Dulcinia a Maren se podívaly jinam. Sestra Filipa vydržela pohled sestry Verny. „Není to příjemné. Opravdu to není příjemné."

Sestra Verna tím nebyla překvapená. Byla překvapená jen tím, že nikdo nebyl zraněn. „Zřejmě to propustí jen toho, kdo má čisté myšlenky."

„To je možné," řekla sestra Leoma. „Na tom koneckonců nezáleží. Našlo to zde služebnictvo. Byli dost chytří, aby se od toho drželi stranou."

Bylo zřejmé, že žádná ze Sester nebyla schopná projít štítem a získat prsten, i když Sestře Verně bylo jasné, že to zkoušely. Zdálo se tedy, že žádná nemá sílu získat prsten Prelátky.

Podívala se na sestru Leomu. „Zkoušely jste štít odstranit kouzly?"

Sestra Leoma zavrtěla hlavou. „Usoudily jsme, že nejprve by každá měla dostat šanci podle teorie, že to může být štít zaměřený na

jednu z nás. Nevíme, co je jeho účelem, ale pokud je pravda to, co si myslíme, a toto je obranný štít, pak jeho zničení může zničit i předmět, který chrání. Ty jsi jediná, kdo nezkusil projít." Vydala ze sebe unavený povzdech. „Dokonce jsme sem přivedly i sestru Simonu."

Sestra Verna v nastalém tichu snížila hlas. „Cítí už se lépe?"

Sestra Leoma pozdvihla zrak k vyobrazení Stvořitele. „Stále slyší hlasy a minulou noc, když jsme byly na kopci, měla další z těch pomatených snů."

„Jdi a zkus vzít ten prsten, ať se můžeme vrátit k obřadu výběru," řekla sestra Dulcinia. Vrhla na sestru Filipu a Leomu nepřívětivý pohled, jako by chtěla naznačit, že mluvení už bylo dost. Sestra Filipa na něj nikterak nezareagovala. Sestra Maren sledovala netrpělivě měkkou zář, za kterou byl předmět jejich snažení.

Sestra Leoma pokynula rukou směrem k bílému sloupu. „Drahá Verno, přines nám prsten, pokud jsi toho schopná. Máme ještě nějakou práci, ke které se musíme vrátit. Pokud toho nejsi schopná, dobrá tedy, budeme přinuceny použít kouzla, abychom štít odstranily a dostaly tak prelátčin Prsten zpět. Jdi, dítě."

Sestra Verna se zhluboka nadechla a snažila se zakrýt své podráždění nad tím, že ji jiná sestra nazvala dítětem. Pak vyrazila přes naleštěnou podlahu a ozvěna jejích kroků zněla rozlehlou místností, což byl jediný zvuk, který zaznával kromě zvuku bubnů. Sestra Leoma byla představenou a bylo třeba se k ní chovat s jistou úctou. Mrkla směrem k balkónu a viděla své přítelkyně, sestry Amélii, Phoebe a Janet, které oplácely její slabý úsměv. Sestra Verna bez zastavení pokračovala dál.

Neuměla si představit, proč je Prelátčin prsten pod tak nebezpečným světelným štítem. Něco nebylo v pořádku. Její dech se zrychlil při myšlence, že to může být výtvor sestry Temnot. Jedna z nich mohla štít zaměřit na ni, neboť mohla předpokládat, že ví příliš mnoho. Její krok se zpomalil. Pokud by to byla pravda, a tohle byl trik jak ji eliminovat, mohlo ji to bez varování spálit na uhel.

V uších jí zaznával pouze zvuk vlastních kroků. Po chvíli ucítila jemné pulzování pavučiny. Mohla vidět záblesky zlatého prstenu. Svaly se jí napjaly v očekávání nepříjemného zážitku, jak se to stalo ostatním, ale cítila pouze teplo jako na letním slunci. Pomalu, krok za krokem postupovala, ale teplo nesílilo.

Podle slabého šumu, který slyšela, pochopila, že nikdo z ostatních se nedostal takhle daleko. Také věděla, že to ještě neznamená, že bude schopná projít celou cestu nebo uniknout. Skrz měkkou bílou záři viděla sestry, jak ji s rozšířenýma očima pozorují.

A pak v jediném okamžiku stála před podstavcem. Světlo v centru štítu bylo tak silné, že nemohla rozeznat obličeje v pozadí.

Zlatý prsten Prelátky spočíval na složeném kousku pergamenu zapečetěném červeným voskem. Písmo pod prstenem bylo částečně viditelné. Po odsunutí prstenu a otočení pergamenu mohla písmo číst.

Pokud chceš opustit tuto pavučinu živá, nasaď si prsten na třetí prst levé ruky, polib ho, pak rozlom pečeť a přečti to, co je uvnitř, ostatním sestrám, říkalo se tam a podpis byl, Prelátka Annalina Aldurren.

Sestra Verna zírala na slova. Zdálo se, že slova zírají na ni a čekají. Nevěděla, co má dělat. Rozpoznala Prelátčin rukopis, ale uvědomila si, že to může být podvrh. Pokud je to trik temné sestry, obzvláště má-li smysl pro dramatičnost, uposlechnutí instrukcí by ji mohlo zabít. Pokud to trik nebyl, pak ji mohlo zabít jejich neuposlechnutí. Chvíli stála jako přimražená a pokoušela se přijít na jinou alternativu. Žádná ji nenapadala.

Sestra Verna pokročila a vzala prsten. Z temnoty za štítem se ozval překvapený šum. Otáčela prstenem a prohlížela si emblém, který na něm byl a patinu prstenu. Byl na dotek teplý, jako by z něj vyzařoval nějaký vnitřní zdroj. Vypadal jako prsten Prelátky a její pocity jí říkaly, že jím také je. Znovu se podívala na slova na pergamenu.

Pokud chceš opustit tuto pavučinu živá, nasaď si prsten na třetí prst levé ruky, polib ho, pak rozlom pečeť a přečti to, co je uvnitř, ostatním sestrám.

- Prelátka Annalina Aldurren

Sestra Verna sotva dýchala a nasadila si prsten na třetí prst levé ruky. Pak ho pozvedla ke rtům, políbila a během toho se tiše pomodlila ke Stvořiteli, aby ji provázel a dal jí sílu. Ucouvla, když z postavy Stvořitele nad ní vyšlehl paprsek světla a vykoupal ji ve své měkké záři. Vzduch kolem ní lehce bzučel. Sestry v místnosti vydaly krátký poděšený výkřik, ale ona je ve světle, ve kterém stála, nemohla vidět.

Sestra Verna třesoucími se prsty rozbalila pergamen. Vzduch se rozezvučel mnohem intenzivněji. Bojovala s pokušením utéct, ale namísto toho rozlomila pečetní vosk. Proud světla od Stvořitelova obrazu zesílil do oslepující záře.

Sestra Verna rozložila pergamen a vzhlédla, přestože obličeje kolem sebe nemohla vidět. „Pod trestem smrti je mi přikázáno přečíst tento dopis."

Nikdo nevydal ani hlásku, a tak pohlédla dolů na slova. „Říká se tu - nechť všichni shromáždění, i ti, kteří zde nejsou, poznají můj poslední příkaz."

Sestra Verna se odmlčela, polkla a ostatní sestry těžce oddychovaly.

„Toto je čas zkoušek a palác může onemocnět neustálými bitvami o mou následovnici. To nedovolím. Využiji své moci Prelátky, abych jmenovala svou nástupkyni. Stojí před vámi a nese prsten jako odznak svého úřadu. Sestra, která čte, je nyní Prelátkou. Sestry světla se jí podrobí. Všichni se jí podrobí. Kouzlo, které jsem seslala na prsten, bylo požehnáno samotným Stvořitelem. Neuposlechnutí mého rozkazu představuje velké riziko.

Nové Prelátce: jsi povinna sloužit a chránit Palác Proroků a všechny, kteří v něm přebývají. Nechť tě světlo navždy provází.

Psáno vlastní rukou před tím, než jsem svěřila svůj život do milosrdných rukou Stvořitele - Prelátka Annalina Aldurren."

S úderem, který rozechvěl zemi pod jejíma nohama, proud světla i zář kolem ní pohasla.

Verna Sauvetreen nechala ruku s dopisem klesnout a podívala se na kruh ztuhlých obličejů. Rozlehlá hala se zaplnila měkkým šumem, jak sestry světla začaly poklekávat a skláněly hlavy před svou novou Prelátkou.

„To nemůže být pravda," zašeptala si pro sebe.

Jak kráčela přes vyleštěnou podlahu, nechala dopis vyklouznout z ruky. Sestry za ní se po něm vrhly, aby si mohly samy přečíst poslední slova Prelátky Annaliny Aldurren.

Čtyři sestry se postavily na nohy, když se u nich zastavila. Upravené, pískově žluté vlasy sestry Maren rámovaly její pobledlý obličej. Modré oči sestry Dulcinie byly rozšířené a v obličeji byla rudá. Ob-

vykle chladný výraz sestry Filipy byl nahrazen výrazem nejvyššího údivu.

Ztuhlé rysy sestry Leomy náhle roztály v přátelském úsměvu. „Budeš potřebovat rady a průvodce Ses... Prelátko." Její úsměv vypadal poněkud křečovitě. „Jsme schopné pomoct ti jakýmkoli způsobem. Prosím, pamatuj na nás. Jsme zde, abychom sloužily..."

„Děkuji," řekla Verna tichým hlasem a vykročila dál.

Warren čekal venku. Zavřela dveře a stála před mladým světlovlasým čarodějem. Warren poklekl na kolena.

„Prelátko," vzhlédl k ní s úsměvem, „Poslouchal jsem za dveřmi," vysvětloval.

„Neříkej mi tak." Její vlastní hlas jí zněl cize.

„Proč ne? Teď jsi přece Prelátka." Jeho úsměv se prohloubil. „Tohle je -"

Otočila se a vyrazila pryč. Její mysl začínala znovu pomalu pracovat. „Pojď se mnou."

„Kam jdeme?"

Verna si položila prst na rty a přes rameno po něm střelila pohledem, který ho přinutil být zticha. Warren s ní srovnal krok. Držel se vedle ní, když pokračovali ven z Paláce Proroků. Kdykoli vypadal, že se chystá znovu otevřít ústa, položila si prst na rty. Nakonec si povzdechl, přihladil si róbu a s pohledem upřeným před sebe ji následoval.

Novicky a mladíci před palácem, kteří slyšeli zvonění zvonů oznamující, že byla zvolena nová Prelátka, při spatření jejího prstenu poklekli. Verna s očima upřenýma před sebe prošla kolem nich. Stráže na mostě přes řeku Kern poklekly, když je míjela.

Když byla za řekou, sestoupila na břeh a vydala se skrz sítinu stezkou vedoucí podél toku. Warren spěchal, aby s ní udržel krok. Minuli malé doky nyní prázdné, neboť lodě byly na řece i s rybáři házejícími sítě. Chystali se brzy vrátit, aby prodali ryby na městském trhu. Cesta z Paláce Proroků vedla podél horního toku opuštěnou zemí. U velkých kamenů, kolem kterých vířila voda se zastavila. Zahleděla se do zpěněné vody a založila si ruce v bok.

„Přísahám, že kdyby ta hloupá stará ženská nebyla mrtvá, uškrtila bych ji holýma rukama."

„O kom to mluvíš?" zeptal se Warren.

„O Prelátce. Kdyby nebyla v rukou Stvořitele, měla bych ty svoje kolem jejího hrdla."

Warren se zakuckal. „Vypadáš, jako bys nebyla s něčím spokojená, Prelátko."

„Neříkej mi tak!"

Warren se zamračil. „Ale to je přesně to, co teď jsi: Prelátka."

Položila mu ruce na ramena. „Warrene, musíš mi pomoct. Musíš mě z toho dostat."

„Cože! Vždyť je to báječné! Verno, ty jsi teď Prelátka!"

„Ne, nemohu být. Warrene, ty znáš všechny ty knihy ve sklepení, studoval jsi palácové zákony - musíš najít něco, jak mě z toho dostat. Musí existovat nějaký způsob. Třeba v těch knihách najdeš něco, co je s tímhle v rozporu."

„Jaký rozpor? Byla jsi jmenována. A navíc, tohle je ta nejlepší věc, která se mohla stát." Naklonil hlavu na stranu. „Proč jsi mě sem přivedla?"

Sundala ruce z jeho ramen. „Warrene, mysli. Proč byla Prelátka zabita?"

„Zabila ji sestra Ulicia, jedna ze Sester Temnot. Zemřela, protože bojovala s jejich zlem."

„Ne, Warrene. Řekla jsem, mysli. Zemřela, protože mi jednoho dne ve své pracovně řekla, že ví o sestrách Temnot. Sestra Ulicia byla jedna z jejích úřednic. Zaslechla nás, když o tom Prelátka hovořila." Naklonila se k němu. „Místnost byla zaštítěná, o tom jsem se ujistila. Ale co jsem si neuvědomila, bylo to, že sestry Temnot jsou schopny používat Odnímací magii. Sestra Ulicia nás slyšela skrz štít a rozhodla se Prelátku zabít. Tady odsud je vidět, jestli je někdo dostatečně blízko na to, aby nás slyšel hovořit a není tu žádný roh, za který by se mohl skrýt." Pokývla k bublající vodě. „A voda zakryje zvuk našich hlasů."

Warren se nervózně rozhlédl kolem. „Chápu. Ale Prelátko, voda občas může nést zvuk docela daleko."

„Už jsem řekla, abys mi tak přestal říkat. Díky všem těm zvukům kolem a díky zurčící vodě nás není slyšet, ale musíme mluvit potichu. Nemůžeme riskovat hovořit o všech těchhle věcech v paláci. Pokud

musíme něco takového prodiskutovat, musíme vždy vyjít na otevřené prostranství, odkud můžeme vidět každého, kdo se přiblíží. A teď chci, abys našel způsob, jak se zbavím toho postu Prelátky."

Warren si povzdychl. „Přestaň o tom mluvit. Máš kvalifikaci být Prelátkou, možná větší, než kterákoliv jiná sestra. Navíc, kromě zkušeností musí mít Prelátka výjimečnou moc." Ohlédl se. „Mám neomezený přístup k jakýmkoliv informacím, které se zde vyskytují. Četl jsem hlášení." Jeho pohled se vrátil. „Když jsi chytila Richarda, jiné dvě sestry zemřely a jejich síla přešla do tebe. Máš jejich moc, Hanu tří Sester."

„To je stěží, jediný požadavek, Warrene."

Naklonil se dopředu. „Jak už jsem řekl, mám ke knihám neomezený přístup. Znám požadavky. Není tu nic, co by tě mohlo diskvalifikovat. Splňuješ všechny. Klidně můžeš být Prelátkou. To je ta nejlepší věc, která se mohla stát."

Sestra Verna si povzdechla. „Ztratil jsi spolu s obojkem i svou moudrost? Jaký možný důvod bych asi mohla mít, abych chtěla být Prelátkou?"

„Teď můžeme vystrnadit sestry Temnot." Warren se spokojeně usmál. „Budeš mít autoritu. Uděláš to, co musí být uděláno." Jeho modré oči zajiskřily. „Jak jsem říkal, to je ta nejlepší věc, která se mohla stát."

Zvedla ruce. „Warrene! Být Prelátkou je ta nejhorší věc, která se mohla stát. Toto postavení je tak omezující jako obojek, kterého ses tak rád zbavil."

Warren se zamračil. „Nechápu, o čem mluvíš."

Odhodila své kadeřavé hnědé vlasy. „Warrene, Prelátka je vězeň svého postavení. Viděl jsi často Prelátku Annalinu? Ne. A proč ne? Protože byla ve své pracovně a dohlížela na chod Paláce Proroků. Bylo tisíc věcí, na které musela dohlížet, tisíc úkolů, které vyžadovaly její pozornost. Musela dávat pozor na stovky Sester a mladých mužů. A stále měla problémy s Nathanem. Ty nevíš, jaký druh potíží mohl ten člověk způsobit. Musel být držen pod neustálým dohledem.

Prelátka se nikdy nemůže zvednout a jít navštívit ostatní sestry nebo mladé muže v tréninku. Mohli by se vyděsit a myslet si, že udělali něco špatně, když se s nimi chystá Prelátka promluvit. Prelátka si

nikdy nemůže jen tak s někým pohovořit, protože každý v její řeči hledá skryté významy. To není proto, že by to tak chtěla - je zkrátka v pozici neotřesitelné autority a nikdo na to nemůže zapomenout.

Když opustí palác, je neustále obklopena pompou a ceremonií svého úřadu. I když se jde jen do jídelny naobědvat, nikdo nemá odvahu pokračovat v hovoru. Každý jen tiše sedí, sleduje ji, a doufá, že se na něj Prelátka nepodívá, nebo, což by bylo ještě horší, ho nepožádá, zda by si k němu mohla přisednout,"

Warren se trochu zarazil. „Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel."

„Pokud je tvé podezření ohledně Sester Temnot správné - a já neříkám, že je - pak to, že bych se stala Prelátkou, může být překážkou pro jejich odhalení."

„Pro Prelátku Annalinu to žádná překážka nebyla."

„Víš to jistě? Možná, že kdyby nebyla Prelátkou, objevila by je o celé věky dříve. Ještě když by byla schopná s tím něco udělat. Mohla je zlikvidovat dřív, než začaly zabíjet naše chlapce a zvyšovat svůj Han, až se nakonec staly příliš mocné. Takhle její objev přišel příliš pozdě a jediný výsledek byl, že zemřela."

„Ale mohou se přece bát, že o nich víš a nějakým způsobem se odhalit."

„Pokud jsou v paláci sestry Temnot, tak vědí o mém podílu na objevení těch šesti, které uprchly. A budou spíš rády, když jsem Prelátkou, protože mi budou moct svázat ruce a držet mě z cesty."

Warren se dotkl prstem rtů. „Myslel jsem, že kdyby ses stala Prelátkou, tak nám to musí být k užitku."

„Bude to jedině na překážku v zastavení Sester Temnot. Warrene, musíš mi pomoci. Znáš knihy. Musí v nich být nějaký způsob, jak mě z toho dostat."

„Prelátko -"

„Přestaň mi tak říkat!"

Warren zamrkal. „Ale to je to, co jsi. Nemohu ti tak přestat říkat."

Povzdychla si. „Prelátka Annalina požádala své přátele, aby jí říkali Ann. Když jsem tedy teď Prelátka, tak tě žádám, abys mě oslovoval Verno."

Warren o tom zamračeně přemýšlel. „No...myslím, že jsme přátelé."

„Warrene, my jsme víc než přátelé. Ty jsi jediný, komu mohu věřit. Nikdo jiný takový zde není."

Přikývl. „Tak tedy Verna." Zkřivil ústa a zamyslil se. „Máš pravdu, Verno. Znám knihy. Znám požadavky a ty je všechny splňuješ. Jsi sice mladá na Prelátku, ale to je pouze precedens. Neexistuje zákon, který by se o věku Prelátky zmiňoval. A co víc, máš Han tří Sester. Není žádná jiná sestra, žádná sestra světla, která by se ti mohla rovnat. To samo o sobě tě plně kvalifikuje. Schopnost ovládat Han je hlavní požadavek, kladený na Prelátku."

„Warrene, něco se musí najít, mysli."

Modré oči odrážely hloubku jeho poznání a lítosti. „Verno, znám knihy. Jsou naprosto přesné. Jednou zákonně jmenované Prelátce zakazují opustit její úřad. Pouze smrt tě může vysvobodit. I kdyby se Annalina Aldurreri vrátila zpátky k živým, stejně by neexistoval žádný způsob, jak bys mohla rezignovat. Ty jsi Prelátka."

Vernu nenapadalo žádné východisko. Byla v pasti. „Ta ženská mi ovlivňovala život tak dlouho, jak si jenom pamatuji. Zaměřila na mě kouzlo. Vím, že to udělala. Chytila mě do pasti. Přeju si, abych ji mohla uškrtit!"

Warren se přátelsky dotkl její paže. „Verno, dovolila bys, aby se Prelátkou stala sestra Temnot?"

„Samozřejmě, že ne."

„Myslíš, že Ann ano?"

„Ne, ale nechápu -"

„Verno, řekla jsi, že kromě mě nemůžeš věřit nikomu. Přemýšlej jako Ann. Ona byla také v pasti. Nemohla dovolit, aby se jedna z nich stala Prelátkou. A tak udělala jedinou věc, kterou mohla. Nevěřila nikomu kromě tebe."

Verna se mu dívala do očí a jeho slova jí zněla v mysli. Pak ztěžka dosedla na malý kámen na břehu a skryla si tvář v dlaních. „Drahý Stvořiteli," zašeptala. „Jak mohu být takový sobec?"

Warren si sedl vedle ní. „Sobec? Občas jsi tvrdohlavá, ale nikdy sobecká."

„Ach Warrene, ona musela být tak osamělá. Alespoň, že tam s ní byl Nathan... na konci."

Warren přikývl. Po chvíli na ni pohlédl. „Jsme až po uši v problémech, že ano, Verno?"

„Celý palác je toho plný, Warrene. Všichni však jsou ohromeni jen krásou a leskem zlatého prstenu."

Kapitola sedmá

Richard zívl a zakryl si rukou ústa. Byl velmi unavený, neboť předešlou noc nespal. Koneckonců toho mnoho nenaspal ani v minulých dvou týdnech, nemluvě o boji s mriswithy, takže stěží pokládal jednu nohu před druhou. Ve vzduchu se z různých směrů mísily vůně a zvuky všech druhů, když procházel rušnými ulicemi. Držel se blízko budov, snažil se vyhnout tlačenicím a šel podle instrukcí paní Sanderholtové. Doufal, že se neztratil. Vždy vědět, kde se nacházejí, a jakým směrem jít, aby se dostali, kam chtějí, bylo umění, kterým se pyšnili všichni zálesáci, ale vzhledem k tomu, že Richard teď nebyl v lese, ale ve velkém městě, předpokládal, že by to mohlo sloužit jako omluva, kdyby se ztratil. Doba, kdy žil prostým životem lesního průvodce však byla dávno pryč a nezdálo se, že by se mohla ještě někdy vrátit.

Věděl, kde je slunce a nezáleželo na tom, že ulice a budovy dělaly všechno pro to, aby ho zmátly svými temnými průchody, zákruty a nenadálými odbočkami, kterými bylo celé město doslova prošpikováno. Jihovýchod byl pořád jihovýchod. Jednoduše využíval vyšší stavby jako orientační body, stejně, jako tak kdysi používal vysoké stromy nebo významné terénní útvary a snažil se nesoustředit příliš na konkrétní ulice, o kterých předpokládal, že by jimi měl procházet.

Richard si razil cestu mezi lidmi, míjel pestře oděné trhovce obchodujícími se zeleninou, masem všeho druhu, rybami i pečivem, kteří vyvolávali ceny výrobků, procházel kolem sýrařů, oblečených v rudožlutých halenách, řezníků s jehněčím, vepřovým i hovězím masem pověšeným na hácích, solařů, obchodníků s lahůdkami, kořením, pivem, vínem i medovinou a stovkami dalších věcí, vystavených ve výkladních skříních nebo na pultech stánků. Míjel lidi prohlížející si zboží a smlouvající o cenách, když tu si uvědomil, že cítí mrazení v zádech - byl sledován.

Prudce se otočil a přejel pohledem po množství obličejů, ale nikoho nepoznal. Přes meč měl přetažený svůj černý plášť, aby na sebe

nepoutal pozornost. Alespoň všudypřítomní vojáci nevypadali, že by se o něj nějak zvlášť zajímali, přestože někteří ďhařané vzhlédli, když je míjel, jako by cítili něco podivného, ale nemohli určit zdroj tohoto pocitu. Richard přidal do kroku.

Mrazení bylo tak slabé, že považoval za možné, že ti, kdo ho sledovali, nebyli dost blízko na to, aby si jich mohl všimnout. Ale jak tedy měl zjistit, co jsou zač? Mohly to být kterékoli tváře, které viděl. Rozhlédl se po střechách, ale ani tam neuviděl svého pronásledovatele a tak podle slunce alespoň pozměnil směr cesty.

Zastavil se poblíž rohové budovy a sledoval lidi, kteří ho míjeli. Hledal někoho, kdo se na něj dívá, někoho, kdo vypadá, že sem nepatří nebo je nějakým jiným způsobem nápadný, ale neviděl nic znepokojujícího.

„Je libo zákusek, můj pane?"

Richard se otočil k malé dívce v příliš velkém kabátu, která stála za malým pultíkem. Odhadoval ji na deset až dvanáct let, ale v určování věku malých děvčátek nebyl příliš zběhlý. „Co prosím?"

Ukázala rukou na výrobky na pultu. „Medové koláčky. Dělala je moje babička. Jsou opravdu dobré, to vám tedy řeknu. A stojí pouze penny. Koupíte si jeden, můj pane? Nebudete litovat."

Na zemi za děvčátkem seděla na prkně položeném na sníh vrásčitá stará žena. Usmála se na něj. Richard jí úsměv vrátil jen napůl, neboť se soustředil na mrazení, které jím projíždělo a pokoušel se určit, co přesně vlastně cítí a jaká je povaha nebezpečí. Děvčátko a stařena se na něj s nadějí usmívaly a čekaly.

Richard se znovu rozhlédl po ulici a pak vydechl v mrazivém vzduchu oblak páry a zašátral v kapsách. Během minulých dvou týdnů při cestě do Aydindrilu mnoho nejedl a cítil se poměrně slabý. Všechno co měl, bylo stříbro a zlato z Paláce Proroků. Předpokládal, že ani ve svém vaku, který nechal v Paláci Vyznavačů, nemá drobné.

„Nejsem lord," řekl, když všechno kromě stříbra vrátil zpátky do kapes.

Děvčátko ukázalo na jeho meč. „Každý s tak pěkným mečem jako je tenhle musí být dozajista lord."

Stařena se přestala smát. S očima upřenýma na meč se postavila na nohy.

Richard rychle přehodil svůj plášť přes stříbrem a zlatem vykládaný jílec a podal dívce minci. Zírala na ni v úžasu.

„Nemám dost drobných, abych vám vrátila zpátky, můj lorde. Odpusťte mi, ale stejně bych ani nevěděla, kolik vám mám vrátit. Nikdy jsem stříbrnou minci nedržela."

„Už jsem ti řekl, že nejsem lord." Usmál se, když se na něj podívala. „Jmenuji se Richard. Řeknu ti, jak to uděláme. Nech si tu minci jako bych ti zaplatil dopředu a vždycky, když tudy půjdu, mi dáš jeden koláček, dokud její hodnotu nevyčerpáme."

„Ó můj lorde... chci říct Richarde!"

Dívka rozzářeně podala minci babičce. Stařena si ji prohlédla kritickým okem a otáčela ji v prstech. „Nikdy jsem neviděla znak, jako je tenhle. Musel jste cestovat zdaleka."

Žena neměla možnost zjistit, odkud mince pochází. Starý a Nový Svět byly již po tři tisíciletí odděleny. „Máte pravdu. Ale to stříbro je pravé."

Pohlédla na něj svýma modrýma očima, které vypadaly, jako by z, nich roky smyly téměř všechnu barvu. „Darované nebo ukořistěné, můj pane?" Když se Richardovo obočí nakrčilo, ukázala rukou. „Váš meč, můj pane. Vzal jste ho někomu nebo vám byl dán?"

Richard její pohled opětoval a nakonec porozuměl. Hledače měl jmenovat čaroděj, ale od té doby, kdy před mnoha lety Zedd opustil Střední Země, získal meč ten, kdo ho dokázal najít nebo ukrást. Předchozí Hledači dali Meči Pravdy hanebnou reputaci a nedalo se jim věřit. Používali magii meče pro sobecké důvody a ne tak, jak to bylo zamýšleno těmi, kteří ji do ostří vložili. Richard byl první po desetiletích, který byl Hledačem Pravdy jmenován čarodějem. Richard rozuměl magii, její strašlivé síle a odpovědnosti. Byl opravdový Hledač.

„Byl mi dán tím, kdo pochází z Prvního Řádu. Byl jsem jmenován," řekl vážně.

Přitáhla si úžeji k tělu svůj přehoz. „Hledač," vydechla skrz bezzubými ústy. „Duchové budiž pochváleni. Opravdový Hledač."

Malá dívka, která rozhovoru nerozuměla, zírala na minci v ruce babičky a pak podala Richardovi největší koláček z pultu. Přijal ho s úsměvem.

Stará žena se naklonila přes pult a ztišila hlas. „Přišel jsi nás zbavit té lůzy?"

„Něco takového." Ukousl si sousto z koláče. Usmál se znovu na dívku. „Je tak dobrý, jak jsi slibovala."

Ušklíbla se. „Říkala jsem vám to. Babička dělá nejlepší koláčky na Stentorské ulici."

Stentorská ulice. Alespoň teď věděl, kde opravdu je. Paní Sanderholtová mu říkala, aby prošel kolem obchodu na Stentorské ulici. Pokývl na dívku. „Jaké lůzy?" zeptal se stařeny.

„Můj syn," řekla stará žena a ukázala očima na dívku, „a její matka nás opustili, aby se dostali blíž k paláci, kde čekají na slíbené zlato. Řekla jsem jim, aby místo toho raději pracovali, ale odpověděli mi, že jsem stará a hloupá a že dostanou mnohem víc, než mohou získat, kdyby tady stáli a čekali, co jim kdo dá."

„Jak mysleli to, že něco dostanou?"

Pokrčila rameny. „Protože to říkal někdo z paláce. Řekl, že si to zaslouží. Údajně prý všichni lidé. Někteří, jako jsou tihle dva, tomu věří. To je mému synovi podobné. Ta dnešní mládež. A tak sedí a čekají, co dostanou, místo aby si hleděli svého. Každý se snaží, aby byl obdarován zlatem jako první. Někteří staří a starší byli zabiti. Navíc se ve městě těžko shání práce, a všechno stojí hodně peněz. Stěží si vyděláme na chleba." Její výraz poněkud zhořkl. „Všechno kvůli té hloupé touze po zlatě. Můj syn pracoval pro pekaře Chalmera, ale teď místo práce čeká, až dostane zlato a ona hladoví." Koutkem oka mrkla na dívku a přátelsky se usmála. „Ona ale pracuje. Pomáhá mi dělat koláčky, takže se jakž takž uživíme. Nemohla bych ji nechat samotnou na ulici, jako je nyní spousta mladých."

Znovu vzhlédla. „Oni jsou lůza. Ti, kteří nám berou i to málo, co získáme nebo svýma rukama vytvoříme a slibují, že nám to možná jednou vrátí. A očekávají, že jim budeme vděční za jejich dobrá srdce. Ti, kteří svádějí lidi k tomu, aby byli líní, takže jim mohou vládnout jako ovcím. Ti, kteří nám sebrali naši svobodu a vzali nám naše zvyky. Pouze hloupá stará žena, jako jsem já, ví, že lenoši nepřemýšlejí o sobě. Oni myslí pouze na sebe. Nevím, kam ten svět spěje."

Když nakonec vypadala, že jí došel dech, pokynul Richard k minci v její pěsti a polkl koláč. Upřel na ni zamyšlený pohled.

„Ocenil bych, kdybyste zapomněla na můj meč a na to, jak vypadá."

Pokynula vědoucně hlavou. „Cokoliv. Pro vás cokoliv, můj lorde. Nechť vás dobří duchové ochraňují. A dejte té lůze kvůli mě na frak."

Richard se vydal dál a pak se na chvíli posadil u jednoho průchodu, aby dojedl koláč. Chutnal dobře, ale on tomu ve skutečnosti nevěnoval příliš mnoho pozornosti, neboť se mu po těle stále rozlévalo mrazení. Věděl, že necítí to samé, jako když byl ohrožen mriswithy. Byl to spíš pocit, který získával, když na něj byly upřeny

čísi oči. Chloupky na krku se mu zježily. To bylo to, co cítil - někdo se na něj díval a sledoval ho. Zkoumal tváře, ale nikdo nevypadal na to, že by se o něj zajímal.

Otřel si ruce a přešel ulici kolem koní zapražených do vozů a mezi lidmi spěchajícími za svými záležitostmi. V jistém směru to bylo, jako kdyby plaval přes zpěněnou řeku. Hluk, štěkot psů, vyvolávání nabídek, dunění vozů, křupání sněhu, vůně, výkřiky kočích a bzučení hovoru, občas i v jazycích, kterým nerozuměl, bylo znepokojující. Richard byl zvyklý na ticho svých lesů, kde vítr ve stromech nebo voda tekoucí přes kameny byly jediné zvuky, které se daly zaslechnout. Přestože často navštěvoval Hartland, bylo to stěží víc, než městečko a nedalo se srovnávat s městy, jako bylo tohle a dalšími, která viděl, když opustil domov.

Richardovi jeho lesy chyběly. Kahlan mu slíbila, že by se tam s ním jednoho dne mohla vrátit na návštěvu. Usmál se pro sebe, když pomyslel na všechna krásná místa, kam by ji mohl vzít - lesní mýtiny, vodopády, skryté horské průsmyky. Jeho úsměv se ještě rozšířil při myšlence, jak udivená by mohla být a jak by byli spolu šťastní. Zatetelil se při vzpomínce na její zvláštní úsměv, ten, který nevěnovala nikomu jinému než jemu. Postrádal Kahlan víc, než mohl kdykoli postrádat jakýkoliv les. Chtěl za ní vyrazit tak rychle, jak jen to bude možné. Už brzy bude moci, ale nejdřív musí zařídit pár věcí v Aydindrilu.

Uslyšel pokřik, vzhlédl a uvědomil si, že díky svému snění za bílého dne nedával pozor na cestu a že se málem srazil s útvarem vojáků. Jejich velitel klel a zastavoval své muže.

„Jsi snad slepý? Jenom blbec vleze do cesty jezdcům!"

Richard se rozhlédl. Všichni lidé se klidili od vojáků pryč a většinou si středu ulice ostentativně nevšímali. Dělali, jako že vojáci neexistují. Mnoho jich mělo ve tvářích vepsánu touhu stát se neviditelnými.

Richard pohlédl na muže, který s ním mluvil a i jemu blesklo hlavou přání být neviditelný, dřív než dojde k nějakým problémům a někdo bude zraněn. Vzpomněl si však na druhé čarodějovo pravidlo: největší škoda může být způsobena tím nejlepším úmyslem. Naučil se, že když použije magii, následky mohou být strašné. Magie byla nebezpečná a musela se používat opatrně. Rychle se rozhodl, že omluva by mu mohla posloužit lépe.

„Promiňte. Myslím, že jsem se nedíval, kam jdu. Odpusťte mi."

Nevzpomínal si, že by kdy viděl vojáky, jako byli tihle. Všichni na koních, v perfektních, vyrovnaných řadách. Zbroj každého vojáka se ve slunečním světle oslnivě blyštěla. Kromě zbroje se jim blýskaly i meče, nože a kopí. Každý muž měl na sobě šarlatový plášť a všem tyto pláště přesně stejným způsobem splývaly na bílé koně. Richardovi to připadalo, jako by se chystali na přehlídku.

Muž, který mluvil, na něj shlížel zpod přilby, na jejímž vrcholku byl rudý chochol z koňských žíní. Otěže držel v jedné silné paži a nakláněl se k němu.

„Kliď se nám z cesty, pomatenče, nebo tě přejedeme."

Richard rozpoznal mužův přízvuk. Byl stejný, jaký měla Adie. Nevěděl, z jaké země Adie pochází, ale tihle muži byli zřejmě ze stejného místa.

Richard pokrčil rameny a ustoupil o krok zpátky. „Jak jsem řekl, omlouvám se. Vidím, že máte zřejmě naléhavou práci."

„Boj proti Strážci je vždy naléhavá práce."

Richard ustoupil o další krok. „V tom s vámi nemohu souhlasit. Jsem si jistý, že se zrovna teď strachy krčí v koutku a třese se, kdy ho přijdete ztrestat, takže nemusíte spěchat."

Mužovy oči studeně zasvítily. Richard se ani nepokoušel zakrýt své podráždění. Přál si, aby se naučil krotit svou prostořekost. Domníval se, že to je výsledek jeho výchovy.

Richard nikdy neměl rád boj. Když dospíval, stával se terčem ostatních, kteří se nad něj chtěli povyšovat. Před tím, než získal Meč

Pravdy, což mu dalo potřebu občas dát průchod svému hněvu, který jinak vždy držel pod kontrolou, naučil se používat úsměv a humor k odzbrojení protivníka, který chtěl začít rvačku. Richard znal svou vlastní sílu a tato vědomost způsobila, že jeho humorné poznámky se stávaly poněkud jízlivými a měl tendenci k prostořekosti. Občas to vypadalo, že si zkrátka nemůže pomoci. Jeho ústa byla rychlejší než mozek.

„Máš drzý jazyk. Možná jsi jeden ze Strážcových pohůnků."

„Ujišťuji vás, sire, že bojujeme na stejné straně."

„Strážcova vůle se skrývá za arogancí."

Zrovna , když si Richard uvědomil, že nepotřebuje žádné potíže a že je čas ustoupit, muž se chystal seskočit z koně. V tu samou chvíli Richarda popadly mohutné paže. Dva rozložití muži ho každý za jedno rameno zdvihli do vzduchu.

„Jdi si po svém chlapečku," řekl ten napravo jezdci. „Tenhle patří nám." Richard se pokusil otočit hlavu, ale do zorného úhlu se mu dostala pouze hnědá kůže ďhařanské uniformy.

Voják ztuhnul s jednou nohou vytaženou ze třmenu. „Jsme na stejné straně, bratře. Tenhle člověk musí být vyslechnut - námi - a pak se naučit pokoře."

„Řekl jsem, zmiz!"

Richard otevřel ústa aby něco řekl. Zpod ďhařanova pláště se okamžitě vynořila svalnatá paže. Když mu masivní ruka zakryla ústa, uviděl Richard zlatě zbarvený kov, který měl muž nad loktem, a který se blyštěl ve slunečním světle. Jednalo se o smrtící zbraň užívanou k rozpárání protivníka v boji muže proti muži. Richard málem spolkl vlastní jazyk.

Většina ďhařanských vojáků byla velkých, ale tihle dva je svou obrovitostí přesahovali. Co bylo ještě horší, nebyli to obyčejní vojáci. Richard už muže, jako byli tihle, viděl. Byli to osobní strážci Darkena Rahla. Ten s sebou měl téměř vždy dva muže, jako byli tihle.

Ti dva drželi Richarda lehce v rukou. Byl bezmocný jako jehně. Při dvoutýdenní zběsilé jízdě do Aydindrilu, aby dostihl Kahlan, nejen, že málo jedl, ale také málo spal. Boj s mriswithy, který se odehrál před pouhou hodinou z něj vysál všechnu zbývající energii, ale strach

mu zmobilizoval ve svalech zbytky síly. Proti těmhle dvěma by to však nestačilo.

Muž na koni znovu vytáhl nohu ze třmenů, aby sesedl. „Řekl jsem, že tenhle je náš. Musíme ho vyslechnout. Pokud slouží Strážci, bude očištěn."

D'hařan stojící nalevo významně zavrčel. „Pojď sem, abych ti mohl utrhnout hlavu a zahrát si s ní kopanou. Zrovna tohohle jsme hledali a teď je náš. Až s ním skončíme, můžete si jeho mrtvolu vyslýchat třeba až do konce světa."

Přimražen, na půli cesty z koně, pohlížel muž na ďhařana. „Jak jsem řekl, bratře, jsme na stejné straně. Všichni bojujeme proti Strážcovu zlu. Nebudeme přece bojovat proti sobě."

„Pokud chceš smlouvat, vytas meč. Pokud ne, zmiz!"

Takřka dvě stovky jezdců pohlížely na dva ďhařany bez jakýchkoli emocí a už vůbec ne se strachem. Koneckonců ďhařané byli jen dva - nepředstavovali tedy žádné zvláštní nebezpečí navzdory své výšce. Nebo si to alespoň jezdci mysleli. Richard viděl ďhařanské vojáky po celém městě. Bylo možné, že při prvních známkách boje se jich tady okamžitě vyrojí celé davy.

Přesto to však vypadalo, že jezdce takové množství vojáků nikterak nevzrušuje. „Jste jen dva, bratře. Nedá se říci, že byste byli v přesile."

Ten, který stál po Richardově levici si se zájmem přeměřil řadu jezdců a zasmál se. „Správně, chlapečku. Proto tady Egan bojovat nebude, aby se poměr sil vyrovnal, já se o tebe a tvou bandu postarám sám. A můžeš si být jist, bratře, že jakmile se dotkneš nohou země, zemřeš jako první."

Oči z ledu, klidné a chladné, na oba chvíli pohlížely a pak muž v nablýskané zbroji a v šarlatovém plášti mumlaje si kletby v cizím jazyce přenesl svou váhu zpátky do sedla. „Máme. na práci důležitější věci, které vyžadují naši pozornost. S tímhle bychom jen ztráceli čas. Je váš."

Mávnul rukou a řada jezdců vyrazila ulicí a těsně minula Richarda a jeho dva věznitele. Richard sebou škubal, ale drželi ho pevně a rukama, za které ho drželi, nemohl dosáhnout na meč. Rozhlížel se kolem, ale neviděl nic, co by mu mohlo pomoci.

Všichni lidé kolem odvraceli oči, neboť se nechtěli do ničeho přimíchat. Jak oba obrovití ďhařané vlekli Richarda ze středu ulice, lidé jim okamžitě uhýbali z cesty. V hluku, který všude kolem panoval, jeho vzteklý řev zanikl. Ať se snažil jak chtěl, na jílec meče nedosáhl. Zapíral se nohama do ztvrdlého sněhu, ale nebylo mu to nic platné.

Dříve než měl Richard čas vymyslet, co by měl udělat, strčili ho do úzkého, temného průchodu mezi hospodou a další budovou.

Tam, hluboko ve stínech, čekaly čtyři zahalené postavy.

Kapitola osmá

Oba rozložití ďhařané Richarda přátelsky postavili na zem. Jakmile se jeho nohy dotkly země, nahmatal rukou jílec meče. Ti dva však stáli uvolněně a ruce si založili za záda. Čtyři zahalené postavy vykročily ze stínu a zamířily k nim.

S myšlenkou, že ústup je lepší než boj, Richard nevytasil meč, ale namísto toho se vrhnul stranou. Udělal kotoul a vyskočil na nohy. Zády se přitiskl na studenou zeď. Poté se zahalil do svého pláště. Ten mezi dvěma údery srdce změnil barvu tak, aby korespondovala se zdí a Richard zmizel.

Nyní by bylo velmi snadné utéct. Lepší ustoupit než bojovat. Hned, jak popadne dech.

Ti čtyři kráčeli vpřed a jejich temné pláště se rozevřely, když vstoupili do světla. Temně hnědá kůže stejné barvy, jako byly ďhařanské uniformy, zakrývala jejich těla od nohou až ke krku. Zasvítila žlutá hvězda mezi vrcholky půlměsíce, kterou bylo vyzdobeno kožené ošacení na břiše každé ženy.

Žlutá hvězda a půlměsíc proběhly Richardovou myslí jako záblesk. Vícekrát než by se dalo spočítat, hleděly jeho oči, oslepené vlastní krví, na tento emblém. Stál jako přimražený, nebyl schopen ani sáhnout po meči a sotva dýchal. Jen zíral na symbol, který tak dobře znal.

Mord-sitha.

První žena si shrnula kápi a odhalila tak dlouhé, světlé vlasy, sepnuté pouze jednoduchou sponou, které jí spadaly na ramena. Její modré oči zkoumaly zeď, u které stál.

„Lorde Rahle? Lorde Rahle, kde..."

Richard zamrkal. „Caro?"

Hned, jak povolil svou koncentraci, dovolil plášti, aby získal černou barvu a její oči ho nalezly, zřítilo se nebe.

S mohutným vířením křídel a záblesky tesáků přistál Gratch. Oba muži měli okamžitě meče v rukou, ale nebyli tak rychlí, jako mordsithy. Před tím, než ostří obou mužů opustila pochvy, svíraly ženy v pěstích Agiely. Přestože Agiel vypadal jako tenký prut z rudé kůže, Richard věděl, že je to zbraň neuvěřitelné síly. Měl s Agielem své zkušenosti.

Richard přiskočil ke garovi a odstrčil ho k vzdálenější zdi dřív než k němu oba muži a čtyři ženy stačili dorazit. Gratch se však vrhnul vstříc těm, kteří ho ohrožovali.

„Stát! Okamžitě přestaňte!" Šest lidí a jeden gar se při zvuku jeho hlasu zastavili. Richard nevěděl, kdo by v tomto boji vyhrál, ale nechtěl to zjistit. Rychle se postavil před Gratche a rozpřáhl ruce. „Gratch je můj přítel. Chce mě jen chránit. Zůstaňte, kde jste a neublíží vám."

Garovy mohutné paže Richarda odsunuly stranou a z jeho hrdla zaznělo zlověstné vrčení.

„Lorde Rahle," řekla Cara klidným hlasem, když oba ďhařané zasunuli meče zpátky, „i my jsme tu, abychom tě chránily."

Richard se otočil ke garovi. „To je v pořádku, Gratchi. Znám je. Zachoval ses dobře, přesně tak, jak jsem žádal, ale tohle je v pořádku. Jen se uklidni."

Z Gratchova hrdla se ozvalo hluboké zadunění, které se ozvěnou odráželo od okolních zdí. Richard v něm rozpoznal uspokojení. Nařídil předtím Gratchovi, aby ho sledoval buď ze vzduchu nebo aby přelétával ze střechy na střechu, ale aby zůstal nespatřen, pokud nevyvstanou potíže. Gratch odvedl dobrou práci. Richard po něm nespatřil ani stopu, dokud se na ně nepřiřítil.

„Caro, co tady děláš?"

Cara se opatrně dotkla garovy paže a byla překvapená její tvrdostí. Pak mu poklepala prstem na rameno a ušklíbla se.

„Nevím o tom, že by se Darken Rahl dokázal učinit neviditelným. Dokázal sice také ovládat různé bestie, ale neviditelným se učinit nedokázal."

„Já Gratche neovládám. Je to můj přítel. Také se nedá přece říct, že jsem se stal... Caro, co tady děláš?"

Vypadala udivena touto otázkou. „Chráním tě."

Richard ukázal na ty dva muže. „A tihle? Říkali, že se mě chystají zabít."

Oba muži ztuhli. „Lorde Rahle," řekl jeden z nich, „raději bychom zemřeli, než bychom se tě dotkli."

„Viděli jsme, jak jsi vběhl do cesty těm jezdcům," řekla Cara. „Řekla jsem Eganovi a Ulicovi, aby tě odtamtud dostali bez boje, neboť bys mohl být raněn. Kdyby si ti jezdci mysleli, že tě chceme vysvobodit, mohli by se tě pokusit zabít. Nechtěli jsme riskovat tvůj život."

Richard pohlédl na oba obrovité světlovlasé muže. Temná kůže jejich uniforem jim přiléhala k tělům a zdůrazňovala obrysy jejich svalů. Na prsou měli vyšité písmeno *R* a pod ním dva zkřížené meče. Jeden z nich, Richard si nebyl jistý, jestli Egan nebo Ulic, přikyvoval na potvrzení pravdivosti Cařiných slov. Od té doby, co mu Cara a ostatní mord-sithy před dvěma týdny v D'Haře pomohly a umožnily mu, aby přemohl Darkena Rahla, byl nakloněný uvěřit.

Richard neočekával jejich rozhodnutí, když prohlásil mord-sithy za osvobozené z okovů jejich řádu. Když získaly svobodu, rozhodly se stát se jeho strážkyněmi a snažily se ho všemi prostředky chránit. Zdálo se, že nedokáže udělat nic, aby zvrátil jejich úmysl.

Jedna z žen vyslovila Cařino jméno a kývla směrem k průchodu do ulice. Lidé, kteří procházeli kolem, zpomalovali a nahlíželi dovnitř. Pohled na oba rozložité vojáky je však vždy přiměl k tomu, aby zrychlili a odvrátili oči.

Cara uchopila Richarda za loket. „Není tu bezpečno. Pojď s námi, lorde Rahle."

Nečekala na odpověď ani na spolupráci a postrčila ho do stínu v zadní části podchodu. Richard pokynul Gratchovi, aby se uklidnil.

Na druhém konci Cara otevřela okenici a nasměrovala ho skrz ni. Okno, kterým vstoupili, bylo jediné, které vedlo do místnosti s masivním stolem, na němž stály tři svíce a u nějž byla jediná židle. Stranou měly na hromadě složeno své vybavení.

Gratch složil křídla a také se protlačil dovnitř. Stál poblíž Richarda a tiše zíral na ostatní. Ti si hrozivě vyhlížejícího gara, o kterém nyní věděli, že je Richardův přítel, nijak nevšímali, i když od nich byl vzdálen jenom několik stop.

„Caro, co tady děláte?"

Zamračila se, jako by byl hloupý. „Už jsem ti přece řekla, že jsme tě přišli chránit." Koutky úst jí zvlnil úsměv. „Zdá se, že jsme přijely právě včas. Měl by ses, mistře Rahle, soustředit na boj magie proti magii, což je úkol, ke kterému se hodíš nejvíc, a nás nechat, ať se postaráme o ocel proti oceli." Ukázala rukou na ostatní tři ženy. „V paláci nebyl čas na představování. Toto jsou mé sestry Agielu. Hally, Berdina a Raina."

V mihotavém světle svíček si Richard ty tři obličeje prohlížel. Byl tehdy v hrozném spěchu a vzpomínal si jen na Caru. Ta hovořila i za ostatní a on jí držel nůž na krku, dokud ho nepřesvědčila, že mluví pravdu. Stejně jako Cara byla Hally světlovlasá, modrooká a vysoká. Berdina a Raina byly o něco menší. Modrooká Berdina s pletencem vlnitých vlasů a tmavovlasá Raina s očima, které vypadaly, že zkoumají jeho duši a každý záchvěv síly, slabosti a povahových rysů - zvláštní jedinečná schopnost přináležející mord-sithám. Raininy oči by dokázaly řezat sklo.

Richarda jejich upřené pohledy nechávaly klidným.

„Vy jste byly mezi těmi, kdo mi pomáhali v Paláci?" Přikývly. „Pak vám patří můj věčný dík. Co je s ostatními?"

„Ostatní zůstaly v Paláci pro případ, že by ses vrátil dřív, než tě najdeme," řekla Cara. Velící generál Trimack poslal Ulice a Egana s námi, neboť patří mezi osobní strážce Mistra Rahla. Vyrazili jsme hodinu po tobě a pokoušeli se tě dostihnout." V úžasu zavrtěla hlavou. „Neztráceli jsme čas, ale tys před námi získal náskok téměř jednoho dne."

Richard si narovnal pás s mečem. „Spěchal jsem."

Cara pokrčila rameny. „Ty jsi Mistr Rahl. Nemělo by nás překvapit, co všechno dokážeš."

Richard si pomyslel, že když se stal neviditelným, vypadala velmi překvapeně, ale neřekl to při vzpomínce na svou čerstvou zkušenost s prostořekostí. Rozhlédl se ve slabém světle po místnosti. „Co děláte na takovémhle místě?"

Cara si sundala rukavice a položila je na stůl. „Rozhodli jsme se používat to tu jako základnu, zatímco tě budeme hledat. Jsme tu te-

prve krátce. Vybrali jsme si tohle místo, protože je blízko ďhařanského štábu.

„Řekli mi, že je v nějaké velké budově za obchodem."

„To ano," řekla Hally. „Zjistili jsme si to."

Richard pohlédl do jejích pronikavých modrých očí. „Zrovna jsem tam mířil, když jste mě našli. Myslím, že nebude špatné mít vás s sebou." Povolil si u krku svůj plášť. „Jak se vám podařilo najít mě v tak velikém městě?"

Oba muži stáli, aniž by ukazovali jakékoliv emoce, ale ženy pozdvihly obočí.

„Ty jsi Mistr Rahl," řekla Cara a zdálo se, že to považuje za dostatečné vysvětlení.

Richard si opřel ruce v bok. „No a?"

„Závazek," řekla Berdina. Vypadala zmateně z nechápavého výrazu na jeho tváři. „Máme závazek k Mistru Rahlovi."

„Nechápu, co to znamená. Co to má co dělat s tím, že jste mě našli?"

Ženy si mezi sebou vyměnily pohledy. Cara naklonila hlavu na stranu. „Ty jsi Lord Rahl, vládce D'Hary. My jsme ďhařané. Jak tomu můžeš nerozumět?"

Richard si odhodil vlasy z čela a zhluboka se nadechl. „Vyrůstal jsem v Západních zemích, daleko od D'Hary. Nikdy jsem o D'Haře nic nevěděl, a o Darkenu Rahlovi už vůbec ne, dokud hranice nepadly. Dozvěděl jsem se, že Darken Rahl je můj otec, teprve před několika měsíci." Rozhlédl se po jejich zmatených výrazech. „Znásilnil mou matku a ta uprchla do Západních zemí předtím, než jsem se narodil. Darken Rahl netušil, že existuji, ani že jsem jeho syn, dokud nezemřel. Nevím, co to znamená, být Mistr Rahl."

Oba muži stáli tak, jako předtím, bez výrazu. Čtyři mord-sithy na něj dlouhou chvíli civěly a plameny svíček se jim odrážely v očích. Zdálo se, že znovu studují jeho duši. Přemýšlel, jestli litují své přísahy loajality k němu.

Richard se cítil nemotorně, když vyzvídal věci týkající se jeho rodu od lidí, které doopravdy neznal. „Pořád jste mi ještě nevysvětlili, jak se vám podařilo mě najít."

Když si Berdina sundala plášť a odložila ho na ostatní vybavení, položila mu Cara ruku na rameno a pokynula, aby si sedl na židli. Ta pod jeho váhou zapraskala a on si nebyl jistý, jestli ho udrží. Mrkla na oba muže. „Možná, že vy byste mu ten závazek mohli vysvětlit lépe, neboť ho cítíte mnohem silněji. Ulici?"

Ulic se zavrtěl. „Kde bych měl začít?"

Cara se chystala něco říct, ale Richard ji umlčel. „Mám na práci dost důležitých věcí a nemám příliš mnoho času. Řekni mi to důležité. Řekni mi o tom závazku."

Ulic přikývl. „Řeknu ti, jak nás to učili,"

Richard pokynul směrem k lavičce, aby si Ulic sedl. Necítil se dobře, když se nad ním ten muž tyčil jako hora. Když se podíval přes rameno, viděl, že Gratch ovládl svůj vztek, ale zářícíma zelenýma očima neustále sleduje ostatní. Richard se spokojeně usmál. Gratch nebyl zvyklý na přítomnost tolika lidí a Richard nechtěl, aby se cítil nepříjemně. Garova tvář se usmívala a uši měl nastražené jak poslouchal. Richard si přál vědět, jak mnoho Gratch doopravdy rozumí.

Ulic odsunul lavičku a posadil se na ni. „Před dávnými časy -"

„Jak dávnými?" přerušil ho Richard.

Ulic si pohrával s rukojetí nože, který měl za pasem a zvažoval otázku. Jeho hluboký hlas se zdál, jako by mohl uhasit i plameny svíček. „Před dávnými časy... v době založení D'Hary. Myslím, že před několika tisíci lety."

„Tak co se stalo v téhle době?"

„Tehdy vznikl závazek. V této době první Mistr Rahl seslal svou moc, svou magii, na lidi z D'Hary, aby nás chránila."

Richard pozdvihl obočí. „Myslíš, aby vám vládla."

Ulic zavrtěl hlavou. „Byla to úmluva. Dům Rahlů" - poklepal na písmeno R, které měl na prsou - „měl být magie a ďhařané měli být ocel. My jsme chránili jeho a on na oplátku chránil nás. Byli jsme vzájemně zavázáni."

„K čemu by byla čaroději ochrana ocelí? Čarodějové vládnou magií."

Ulicova kožená uniforma se napjala, když se k němu naklonil s vážným výrazem. „Ano, vládneš magií. Ale chrání tě v každém okamžiku? Nemůžeš zůstat pořád vzhůru nebo se neustále ohlížet, kdo je

za tebou, ani nedokážeš vyvolat magii dostatečně rychle, pokud je nepřátel příliš mnoho. I čaroděj zemře, pokud mu někdo prořízne hrdlo. Potřebuješ nás."

Richard začínal chápat. „Takže co má tenhle závazek co dělat se mnou?"

„Tato smlouva a magie vytvořila mezi lidmi z D'Hary a Mistrem Rahlem pouto. Když Mistr Rahl zemře, závazek přejde na jeho potomka, který má Dar." Ulic pokrčil rameny. „Závazek je magie tohoto pouta. Všichni ďhařané ho cítí už od narození. Pomocí závazku rozpoznáme Mistra Rahla. Když je nablízku, cítíme jeho přítomnost. Proto jsme tě našli. Když jsme dost blízko, vytušíme tě."

Richard zneklidněl. „Chceš říct, že mě všichni ďhařané takhle mohou vycítit a dozvědět se, kde jsem?"

„Ne. Je toho víc." Ulic se bezmyšlenkovitě škrábal na rameni koženého plátu, když se pokoušel vymyslet co nejlepší vysvětlení.

Berdina se posadila vedle Ulice, aby mu pomohla s vysvětlováním. Opřela se o lokty. „Víš, nejdřív ze všeho musíme nového Mistra Rahla poznat. Tím chci říct, že musíme poznat a přijmout jeho vládu při formálním obřadu. Nejde o to, podrobit se formálně, ale mnohem důležitější je pochopit a přijmout to v našich srdcích. Nemusí to být vždycky to, po čem toužíme. V minulosti to koneckonců tak nebylo, ale toto přijetí je nutné a nedá se z něj uniknout."

„Chceš říct, že musíš věřit."

Ostatní tváře se na něj rozjasněně podívaly.

„Ano. To je dobrý způsob, jak to vysvětlit," vstoupil do hovoru Egan. „Jakmile se jednou podrobíme jeho vládě, pak jsme Mistru Rahlovi zavázáni až do konce jeho života. Když zemře, nový Lord Rahl zaujme jeho místo, a my jsme zavázáni jemu. Alespoň takhle si myslíme, že to funguje. Poslední dobou se však věci obrátily k horšímu a Darken Rahl nebo jeho duch se nějakým způsobem udržel na tomto světě."

Richard se narovnal na židli. „Průchod. V Zahradě Života jsou průchody do podsvětí a jeden zůstal otevřený. Když jsem se před dvěma týdny vrátil, zavřel jsem ho a poslal jsem Darkena Rahla zpátky do podsvětí."

Ulic sepjal ruce a při tomto gestu se zavlnily jeho mohutné svaly. „Když Darken Rahl na začátku zimy zemřel a ty jsi měl proslov před palácem, mnoho ďhařanů, kteří tam byli věřili, že ty jsi nový Lord Rahl. Někteří ne. Někteří stále zachovali svou loajalitu, svůj závazek, Darkenu Rahlovi. Muselo to být proto, že tento průchod, jak jsi říkal, byl otevřený. Nikdy předtím se to nestalo, alespoň co jsem slyšel. Když ses vrátil do paláce a svým Darem přemohl ducha Darkena Rahla, přemohl jsi tím současně rebelské důstojníky, kteří tě zpochybňovali. Po vyhnáni Darken Rahlova ducha jsi zlomil závazek, který stále na některých z nich ležel a převedl jsi zbytek paláce pod svou autoritu jako Mistr Rahl. Nyní jsou věrní. Celý palác. Všichni jsou vázáni k tobě."

„Tak, jak to má být," řekla nakonec Raina. „Ty máš Dar. Jsi čaroděj. Ty jsi magie proti magii a ďhařané, tví lidé, jsou ocel proti oceli."

Richard vzhlédl do jejích tmavých očí. „Vím mnohem víc o tom, jak být čarodějem, než o tomhle závazku a záležitostí s ocelí proti oceli a magií proti magii. A mohu vám říci, že o tom, jak být čarodějem, nevím téměř nic. Nevím, jak magii používat." .

Ženy na něj chvíli zíraly a pak se rozesmály, jako kdyby udělal vtip a ony chtěly, aby věděl, že je to pobavilo.

„Já nežertuji. Nevím, jak svůj Dar používat."

Hally mu položila ruku na rameno a ukázala na Gratche. „Ovládáš nestvůry, stejně jako to dokázal Darken Rahl. My nedokážeme ovládat nestvůry. Ty k němu dokonce i mluvíš. Ke garovi!"

„Nepochopila jsi to. Zachránil jsem ho, když byl mládě. Vyrostl se mnou, to je všechno. Stali jsme se přáteli. To není magie."

Hally se usmála. „Tobě se to možná jako magie nezdá, Lorde Rahle, ale nikdo z nás by tohle nedokázal."

„Ale -"

„Viděli jsme, jak jsi se dnes stal neviditelným," řekla Cara. Už se nesmála. „Chceš nám říct, že to nebyla magie?"

„No ano, to byla magie, ale ne taková, jak si myslíte. Prostě nerozumíte -"

Cařino obočí se nadzdvihlo. „Lorde Rahle, pro tebe je to snadné pochopit, protože máš Dar. Pro nás je to magie. Nebo si snad myslíš, že by to někdo z nás mohl také dokázat?"

Richard si přejel dlaní po obličeji. „Ne, nedokázali byste to. Ale stejně to není to, co si myslíte."

Raininy temné oči se upřely do jeho tím pohledem, který mord-sithy používaly vždy, když chtěly, aby druhý přestal říkat hlouposti. Ocelový pohled, který jako by mu svazoval jazyk. Přestože již nebyl vězněm mord-sith, a tyto ženy mu chtěly pomoci, přesto ho ten pohled přiměl k tomu, aby se odmlčel.

„Lorde Rahle," řekla měkkým hlasem, který zaplnil ztichlou místnost, „v paláci jsi bojoval s duchem Darkena Rahla. Ty, pouhý člověk, jsi bojoval s duchem mocného čaroděje, který se vrátil z podsvětí do světa živých, aby nás zničil. Neměl žádné hmotné tělo. Byl to duch, oživený pouze magií. S takovým démonem jsi mohl bojovat pouze svou magií. Během bitvy jsi sesílal blesky řízené magií, které se řítily palácem, aby zničily vzbouřené vůdce, kteří byli proti tobě a přáli Darken Rahlovi vítězství. Každý v paláci, který ti ještě nebyl zavázán, se ti toho dne zavázán stal. Nikdo z nás za celý svůj život neviděl tak mocnou magii, jakou jsi toho dne tvořil ty."

Naklonila se k němu stále věznice jeho oči a promluvila hlasem, který by dokázal řezat ocel. „To byla magie, Lorde Rahle. Byli bychom všichni zničeni a spolkl by nás svět mrtvých. Tys nás zachránil. Dodržel jsi svou část smlouvy. Byl jsi magií proti magii. Ty jsi Mistr Rahl. Položíme za tebe své životy."

Richard si uvědomil, že levou rukou poklepává na jílec meče. Cítil výstupky zlatých písmen slova *PRAVDA*.

Osvobodil se z Rainina pohledu, který na něj upírala. „Všechno, co říkáš, je pravda, ale není to tak jednoduché, jak si myslíš. Je toho víc. Nechci, abyste si myslely, že jsem byl schopen udělat věci, které jsem tehdy udělal, protože jsem věděl jak. Prostě se to stalo. Darken Rahl studoval na čaroděje celý život, aby věděl, jak používat magii. Já o tom nevím téměř nic. Vkládáte do mne příliš mnoho víry."

Cara pokrčila rameny. „Rozumím. Musíš se naučit o magii víc. To je správné. Je vždycky dobré naučit se toho víc. Když se toho naučíš víc, budeš nám lépe sloužit."

„Ne, ty nechápeš..."

Mávla rukou. „Nezáleží na tom, kolik toho znáš.

Vždycky budou věci, o kterých nevíš. Nikdo nezná všechno. Nic to nemění. Ty jsi Mistr Rahl. Jsme ti zavázány." Protáhla se. „I kdyby to některá z nás chtěla změnit, nemůže."

Richard náhle ucítil chlad. Nechtěl jim nic vymlouvat. Jejich pomoc a věrnost mu mohla být užitečná. „Předtím jste mi pomohli a možná jste mi tam na ulici zachránili krk, ale nechci, abyste ve mne vkládali víc víry, než jsem schopen splnit. Nechci vás zklamat. Chci, abyste mě následovali, protože to, co děláme, je správné. Ne proto, že vás k tomu přiměl závazek způsobený magií. To by bylo otroctví."

„Lorde Rahle," řekla Raina a její hlas poprvé znejistěl. „Byly jsme zavázány Darkenu Rahlovi. Neměly jsme v tom víc na výběr než nyní. Vzal nás z našich domovů, když jsme byly mladé, soustavně nás cvičil a používal nás k -"

Richard jí položil ukazováček na rty. „Já vím. To je v pořádku. Nyní jste svobodné."

Cara ho uchopila za kabát a přiblížila svou tvář k jeho. „Copak to nechápeš? Přestože mnohé z nás Darkena Rahla nenáviděly, byly jsme povinny mu sloužit. To je otroctví. To, že neznáš všechno, pro nás není důležité. Jsme s tebou jako s vládcem Rahlem svázány. Poprvé za celý náš život to není břímě. I kdyby neexistoval závazek, vybraly bychom si totéž. A to už není otroctví."

„Nevíme nic o tvé magii," řekla Hally, „ale můžeme ti pomoct naučit tě, co to znamená být Lordem Rahlem." Ironický úsměv pomohl změkčit tvrdý pohled jejích očí, což bylo gesto, které mord-sithy často neukazovaly. „Výuka je koneckonců důvod výcviku mord-sith." Její výraz zvážněl a úsměv pohasl. „Nezáleží nám na tom, že jsi zatím na své cestě zatím nedošel příliš daleko. Kvůli tomu tě neopustíme."

Richard si rukou prohrábl vlasy. Hluboce ho zasáhlo, co řekly; ale jejich slepé odhodlání ho znervózňovalo. „Vím něco málo jen o některých druzích magie, jako je například můj meč, ale nevyznám se příliš v používání svého Daru. Užíval jsem sílu, která skrze mne proudí, aniž bych ji pochopil nebo byl schopen ji kontrolovat a navíc mi pomáhali dobří duchové." Na chvíli se odmlčel a podíval se do hlubin jejich čekajících očí. „Denna je mezi nimi."

Čtyři ženy se usmály každá svým vlastním způsobem. Znaly Dennu, věděly, že ho trénovala a že ji zabil, aby ji osvobodil. Když to

udělal, zprostil ji závazku k Darkenu Rahlovi. To vše za cenu, která ho pronásledovala, i když její duch došel pokoje. Musel udržet Meč Pravdy čistý a ukončit její život stranou magie - skrz jeho lásku a odpuštění.

„Co může být lepšího než mít dobré duchy na své straně?" řekla Cara klidným hlasem, který se zdál obracet na všechny kolem. „A je dobré vědět, že Denna je s nimi."

Richard se odvrátil od jejich pohledů ve snaze zahnat ze své paměti vzpomínky. Násilně je potlačil a změnil předmět hovoru.

„Jako Hledač Pravdy jsem se zrovna pokoušel najít toho, kdo vede ďhařany zde v Aydindrilu. Musím udělat něco důležitého a spěchám. Nevím nic o vašem závazku, ale vím, co to znamená být Hledač. Myslím, že mít vás s sebou bude užitečné."

Berdina potřásla hlavou s dlouhými vlnitými vlasy. „Je štěstí, že jsme ho našly včas." Ostatní zamumlaly na souhlas.

Richard pohlédl z jedné tváře na druhou. „Co je na tom tak šťastného?"

„Protože," řekla Cara, „oni ještě nevědí, že jsi Mistr Rahl."

„Už jsem říkal, že jsem Hledač. To je mnohem důležitější než být Mistr Rahl. Nezapomínej, že jako Hledač jsem zabil minulého Mistra Rahla. Ale nyní, když jste mi řekly o tomhle závazku, půjdu k ďhařanům a převezmu jejich velení, neboť jsem také nový Lord Rahl. To mi usnadní mé plány."

Berdina se zasmála. „Nemáš představu, jaké je štěstí, že jsme tě chytily včas."

Raina si odhodila vlasy z tváře a mrkla na svou sestru Agielu. „Je mi zle při pomyšlení, jak blízko jsme byly tomu, abychom ho ztratily."

„O čem to mluvíte? Jsou to ďhařané. Myslel jsem, že budou schopni mě rozpoznat kvůli tomu závazku."

„Už jsme ti říkali," řekl Ulic, „že nejprve musíme uznat vládu Mistra Rahla formálním způsobem. Tito muži to neučinili. Navíc ten závazek není pro všechny stejný."

Richard zvedl ruce. „Nejprve jste mi říkali, že mě budou následovat, a teď nebudou?"

„Musíš si je zavázat, Lorde Rahle," řekla Cara. Povzdychla si. „Jestli to dokážeš. Generál Reibisch není čisté krve."

Richard se zamračil. „Co to znamená?"

„Lorde Rahle," řekl Egan a naklonil se kupředu. „Na začátku toho všeho, když první Mistr Rahl seslal kouzlo, které nás svázalo, nebyla D'Hara taková jako dnes. Byla to země v ještě větší zemi, podobně, jako je dnes Střední země tvořená různými zeměmi."

Richard si náhle vzpomněl na příběh, který mu říkala Kahlan v tu noc, kdy se s ní potkal. Když seděli roztřesení u ohně pod ochranou borovice, vyprávěla mu něco z historie světa daleko za hranicemi Západní země.

Richard zíral do tmavého rohu a rozpomínal se na ten příběh, „Darken Rahlův dědeček, Panis, vládce D'Hary, sjednotil všechny země pod svou vládu. Spolkl všechna království a udělal z nich jediné - D'Haru."

„To je pravda," řekl Egan. „Ne všichni lidé, kteří si nyní říkají ďhařané jsou potomci prvních ďhařanů - těch, kteří byli zavázáni. Někteří mají jen kapku skutečné ďhařanské krve, někteří víc, a někteří, jako Ulic a já, jsou čistokrevní. Někteří nemají žádnou ďhařanskou krev. Ti závazek necítí.

Darken Rahl a jeho otec před ním shromáždili ty, kteří jim byli podobní svou myslí - ty, kteří toužili po moci. Mnozí z nich neměli čistou krev, ale zato měli čisté ambice."

„Vrchní generál Trimack a muži Prvního Rodu -" Richard pokynul k Ulicovi a Eganovi. „- a osobní stráž Mistra Rahla musí být čistí ďhařané?"

Ulic přikývl. „Darken Rahl, stejně jako jeho otec, věřili jen těm, kteří měli čistou krev. Ty, kteří měli krev smíšenou, využíval, stejně jako ty, kteří závazek necítili, k tomu, aby bojovali ve válkách daleko od srdce D'Hary a aby dobývali další země."

Richard se zamyslel. „Co je to za člověka, který velí ďhařanským vojákům zde v Aydindrilu? Jak se jmenuje?

„Generál Reibisch," řekla Berdina. „Je smíšené krve a tak to s ním nebude jednoduché. Ale jakmile tě uzná jako Mistra Rahla, má dost ďhařanské krve, aby byl zavázán. Když je zavázán velitel, mnoho jeho mužů se zaváže s ním, neboť mnoho jeho mužů mu věří. Budou

věřit jako on. Když dokážeš zavázat generála Reibische, pak budeš ovládat síly v Aydindrilu. I když někteří muži nemají skutečnou ďhařanskou krev, budou věrní svým velitelům a budou také zavázáni."

„Tak to budu muset udělat tak, abych toho generála přesvědčil, že jsem nový Mistr Rahl."

Cara se zašklebila. „Proto nás potřebuješ. Přinesly jsme ti něco od vrchního generála Trimacka." Pokynula Hally. „Ukaž mu to."

Hally si rozepla vrchní knoflíky své kožené zbroje a ze záňadří vytáhla dlouhý váček. S pyšným úsměvem ho podala Richardovi. Vytáhl svitek, který byl uvnitř a prohlédl si symbol lebky se zkříženými meči pod ní.

„Co je to?"

„Vrchní generál Trimack ti chtěl pomoci," řekla Hally. S náznakem úsměvu v očích ukázala na pečeť. „Tohle je osobní symbol vrchního generála Prvního Rodu. Tento dokument je psán jeho vlastní rukou. Psal to a já jsem stála u něj. Pak mi řekl, abych ti to dala. Prohlašuje tě za nového Mistra Rahla a říká, že První Rod a všichni vojáci a generálové v D'Haře tě takto uznali, jsou ti zavázáni, a jsou připraveni položit za tvou vládu své životy. Hrozí strašlivou pomstou každému, kdo by se ti chtěl postavit."

Richardův pohled se vpil do jejích modrých očí. ,,Hally, měl bych tě políbit."

Její úsměv zmizel. „Lorde Rahle, prohlásil jsi, že jsme svobodné. Nemusíme se už dále podrobo..." okamžitě si zakryla rukou ústa a její obličej zrudl, stejně tak i obličeje ostatních žen. Hally sklonila hlavu a pohledem upřeně zírala na podlahu. Její hlas klesl do pokorného šepotu. „Odpusť mi, Lorde Rahle. Pokud si přeješ nás využívat i v tomto směru, posloužíme ti samozřejmě jak nejlépe dovedeme."

Richard ji pohladil po tváři. „Hally, to byl jen slovní obrat. Přestože jste zavázány, jak jsi říkala, nejste už otrokyně. Nejsem jen Mistr Rahl, jsem také Hledač Pravdy. Chci, abyste mě následovaly proto, že je to správné. Chci, abyste byly zavázány našemu cíli, ne mně. Nikdy se nemusíte bát, že bych vám vaši svobodu vzal."

Hally polkla. „Děkuji, Lorde Rahle." Richard svinul svitek. „Tak pojďme, ať generál Reibisch pozná nového Mistra Rahla. Musím ještě zařídit mnoho věcí."

Berdina mu položila ruku na rameno a zadržela ho. „Lorde Rahle, slova vrchního generála jsou míněna jako podpora. Sama o sobě ti vojáky v tomto městě nezavážou."

Richard si založil ruce v bok. „Vy čtyři máte ošklivý zvyk. Strčit mi něco pod nos a pak mi to sebrat. Co ještě musím udělat? Nějaký mocný magický kousek?"

Všechny čtyři přikývly, jako by přesně tohle měly celou dobu na mysli.

„Cože!" vykřikl Richard. „Chcete říct, že tenhle generál po mně bude chtít nějaký kouzelnický trik, abych ho přesvědčil?"

„Nejspíš ano," pokrčila Cara rameny. „Lorde Rahle, tohle jsou jen slova na papíře. Jsou tu proto, aby tě podpořila, ne aby tento úkol sňala z tvých beder. V paláci v D'Haře je slovo vrchního generála jako zákon a pouze ty ho převyšuješ. Ale v poli to tak není. Tady představuje zákon generál Reibisch. Musíš dokázat, že převyšuješ i jeho.

Tito muži si nenechají rozkazovat jen tak od někoho. Mistr Rahl se musí ukázat jako postava veliké moci a síly. Musí být doslova převálcováni silou závazku, stejně tak jako byli vojáci v paláci, když jsi začal sesílat magické blesky. Jak jsi řekl, musí uvěřit. A k víře je potřeba víc než jen několik slov na papíře. Dopis generála Trimacka je zamýšlen jako část toho všeho, ale zdaleka to není vše."

„Magie," zamumlal Richard, když ztěžka dopadl zpátky do rozvrzané židle. Podepřel si bradu a přes své rozčarování se snažil přemýšlet. Byl Hledač. Vyvolený čarodějem. Zastával pozici síly a odpovědnosti. Hledač byl zákonem sám o sobě. Plánoval dělat vše jako Hledač. A stále to mohl všechno dělat jako Hledač. Věděl co to znamená. Ale kdyby mu navíc byli věrní ďhařané v Aydindrilu...

Přes všechny pochybnosti byla jedna věc jasná: musel se přesvědčit, že je Kahlan v bezpečí. Musí používat také svou hlavu, nejen srdce. Nemohl se jen tak beze všeho rozběhnout za ní a ignorovat, co se děje kolem, ani kdyby se chtěl opravdu o jejím bezpečí přesvědčit. Musel tuhle záležitost vyřešit. Potřeboval vyhrát nad ďhařany.

Richard vyskočil na nohy. „Přinesly jste si své rudé kožené oblečení?" Krvavě rudá kůži nosily mord-sithy, když chtěly ukázat, že očekávají boj. Na rudé nebyla vidět krev. Když měla na sobě některá

mord-sitha rudou kůži, bylo to znamení, že očekává potoky krve a každý věděl, že to nebude její vlastní.

Hally se suše usmála a zkřížila si ruce na prsou. „Mord-sithy bez svého rudého oblečení nedají ani ránu."

Cara se na něj zkoumavě podívala. „Přemýšlíš o něčem konkrétním, Lorde Rahle?"

„Ano. Richard jí věnoval pomalý úsměv. „Chtějí vidět moc a sílu? Žádají si ukázku mocné magie? Ukážeme jim magii. Uzemníme je." Zvedl výstražně prst. „Ale musíte dělat to, co vám řeknu. Nechci žádná zranění. Nedal jsem vám svobodu jen proto, abyste se nechaly zabít."

Hally na něj upřela ocelový pohled. „Mord-sithy neumírají v posteli, staré a bezzubé."

V jejích modrých očích Richard viděl stín šílenství, které z těchto žen činilo nemilosrdné zbraně. Občas se děsil toho, co s nimi udělali. Věděl, jaké to je, žít s šílenstvím. Vydržel její pohled a měkkým hlasem se pokusil obměkčit ocel, kterou spatřil. „Pokud se necháš zabít, Hally, tak kdo pak bude chránit mne?"

„Pokud musíme položit své životy, tak to uděláme. Jinak už nebude žádný Lord Rahl, kterého bychom mohly chránit." Hallyn výraz změkl neočekávaným úsměvem a do stínů vniklo trochu světla. „Chceme, aby Lord Rahl zemřel v posteli, starý a bezzubý. Jak jinak to máme udělat?"

Stín pochyb mu prolétl myšlenkami. Byly snad jeho ambice poznamenané týmž šílenstvím? Ne. Neměl na výběr. Tohle musí životy chránit, ne je obětovat.

„Vy čtyři si oblékněte rudou kůži. My počkáme venku. Až budete hotové, začnu vysvětlovat."

Chystal se odejít, ale Hally ho zadržela. „Teď, když jsme tě našly, nenecháme tě opustit náš dohled. Pokud chceš, otoč se zády, až se budeme převlékat."

Richard se s povzdechem otočil. Ostatní dva muži také zůstali a dívali se. Richard se zamračil a pokynul jim, aby se také otočili. Gratch nerozhodně otáčel hlavou. Nakonec napodobil Richarda a také se odvrátil.

„Jsme rády, že ses rozhodl zavázat si tyto muže, Lorde Rahle," řekla Cara. Slyšel cinkání odepínané výstroje. „Budeš v mnohem větším bezpečí, když tě bude hlídat celá armáda. Až si je zavážeš, tak se všichni vrátíme do D'Hary, kde bude tvá bezpečnost zcela zajištěna."

„Nevrátíme se do D'Hary," řekl Richard přes rameno. „Jsou tady důležité věci, kterým musím věnovat pozornost. Mám své plány."

„Plány, Lorde Rahle?" Na zádech takřka cítil Rainin dech. „Jaké plány?"

„Jaké plány bych asi měl jako Mistr Rahl mít? Plánuji dobýt svět."

Kapitola devátá

Na to, aby si prorazili cestu davem, nepotřebovali ani tu nejmenší sílu. Vlna paniky, která před nimi vznikala, připomínala ovce, které spatří vlky. Lidé, kteří je uviděli, křičeli zděšením. Prchající matky braly děti do náruče, aby jim stačily, muži padali tváří do sněhu a plazili se pryč. Prodavači ve snaze spasit si život opouštěli své stánky a prchali a obchodníci dokonce zapomínali zamykat dveře svých krámků.

Richard si pomyslel, že panika je dobré znamení. Přinejmenším je tak nebude nikdo ignorovat. Koneckonců bylo pochopitelně těžké ignorovat sedm stop velkého gara, který se v denním světle prochází ulicemi města. Richard předpokládal, že se Gratch dobře baví. Výhružně se šklebil a i ostatní měli na tvářích ponurý výraz, zatímco kráčeli středem ulice.

Gratch šel za Richardem, Ulic a Egan byli vepředu, Cara a Berdina kráčely po levici a Hally s Rainou po pravici. Toto bylo pořadí, které si prosadil Richard. Ostatním se to nelíbilo. Ulic a Egan prohlásili, že jsou osobními strážci Lorda Rahla a proto musí být po jeho boku. Ženy zase tvrdily, že budou poslední obranná linie kolem Lorda Rahla. Gratchovi bylo jedno, kde bude, hlavně když to bude blízko Richardovi.

Richard musel pořádně zvýšit hlas, aby jejich argumenty umlčel. Řekl jim, že Ulic a Egan budou vepředu, aby čistili cestu, bude - li to třeba, mord-sithy ho budou chránit z obou stran a Gratch bude poslední, neboť je nejvyšší a nebudou mu překážet ve výhledu. Nakonec se zdálo, že se upokojili, neboť takto bude ochrana Lorda Rahla dostatečně zajištěna.

Ulic a Egan měli shrnuté pláště přes ramena, čímž obnažili čepele, které měli připevněné nad lokty, ale meče měli zatím v pochvách.

Čtyři ženy, od hlavy až k patě oděné do rudé kůže, se žlutou hvězdou mord-sithy na břiše, držely v rukou, pokrytých rukavicemi, své Agiely. Richard velmi dobře věděl, jakou bolest způsobuje, dotýkat se Agielu. Když ho cvičila Denna, jeden mu dala a bolest, kterou při tom cítil, byla strašná, mord-sithy však byly cvičeny, aby bolest ignorovaly a pyšnily se schopností ji snášet.

Richard se pokoušel přesvědčit je, aby se tohoto gesta vzdaly, ale ony nesouhlasily. Mohl jim to sice dát rozkazem, ale to by do jisté míry porušilo svobodu, kterou jim zaručil, a toto pomyšlení se mu příčilo. Pokud se budou chtít vzdát svých Agielů, musí to udělat samy. Nemyslel si však, že by se to kdy stalo. Protože už dlouho nosil Meč Pravdy, věděl Richard, jak mohou být někdy přání v rozporu se skutečností. Nenáviděl meč a chtěl se zbavit jeho i věcí, které s ním dělal, ale věděl, že v každém případě by bojoval, aby si ho udržel.

Nejméně padesát nebo šedesát vojáků bylo na náměstí před dvoupatrovou budovou, kde sídlilo d'hařanské velení. Pouze šest z nich však vypadalo, že zachovali relativní klid. Bez zpomalení si Richard a jeho malá skupina razili skrz ně cestu směrem ke schodům. Muži jim uhýbali z cesty a ve tvářích se jim zračil úlek.

Nepodlehli panice jako lidé na ulici, ale většina jich spěšně ustupovala, aby jim uvolnila cestu. Zbylým stačilo pohlédnout na čtyři rudě oblečené ženy a zachovali se stejně. Někteří vojáci sice ustoupili, ale ruce měli položené na jílcích mečů.

„Udělejte cestu pro Lorda Rahla!" vyvolával Ulic. V rozporu s tím se však vojáci vzpamatovávali, a přestože se jim stále ve tváři zračilo zděšení, začali někteří postupovat kupředu.

Richard se hluboce soustředil a pozoroval to všechno zpod kápě svého pláště.

Než je však kdokoliv stačil zastavit, byli už za vojáky a vycházeli po tuctu schodů k jednoduchým dveřím pobitých železem. Na vrcholku schodů se jeden ze strážných, muž zhruba Richardovy výšky, rozhodl, že není tak jisté, jestli je má pustit dovnitř. Postavil se před dveře.

„Musíte počkat -"

„Uvolni cestu pro Lorda Rahla, ty hlupáku!" zavrčel Egan, aniž by se obtěžoval zpomalit.

Oči vojáka utkvěly na železných břitvách. „Co..."

Stále stejnou rychlostí došel Egan až k němu a odstrčil ho stranou takovou silou, že muž přepadl přes zábradlí. Dva další se mu bleskově odklidili z cesty a zbylí tři otevřeli dveře.

Richard zamrkal. Všem, včetně Gratche, několikrát zdůraznil, že pokud to nebude nezbytné, nechce, aby někdo byl zraněn. Nyní se začal obávat, že jejich názory na to, co je nezbytné, se poněkud liší.

Když byli uvnitř, vojáci, kteří slyšeli ten vzruch venku, k nim spěchali z haly ozářené několika lampami. Když uviděli Ulice a Egana a pozlacený kov na jejich pažích, nevytasili sice zbraně, ale zdálo se, že k tomu nemají daleko. Gratchovo významné zavrčení je zpomalilo. Pohled na mord-sithy v rudé kůži je pak zastavil úplně.

„Generál Reibisch," bylo vše, co Ulic řekl.

Několik mužů se pohnulo směrem k nim.

„Lord Rahl chce vidět generála Reibische," řekl Egan s klidnou autoritou. „Kde je?"

Vojáci se na ně překvapeně dívali, ale neřekli ani slovo. Nějaký důstojník s tváří poznamenanou neštovicemi si prorazil cestu mezi muži.

„Co se to tu děje?"

Udělal agresivní krok kupředu a napřáhl k nim výhružně prst. V okamžiku se mu Rainin Agiel omotal kolem ramen a srazil ho na kolena. Pak zbraň poněkud nadzvedla a zatlačila ji na nerv na krku. Halou zazněla ozvěna jeho bolestného výkřiku. Zbytek mužů ustoupil.

„Pokládáš otázky," řekla Raina klidným tónem, „na které nemáš právo." Mužovo tělo se svíjelo v bolestivé křeči. Raina se k němu pomalu naklonila. „Dám ti však ještě jednu šanci. Kde je generál Reibisch?"

Jeho paže se zvedla, nekontrolovatelně se třásla a ukázala na prostřední ze tří místností. „Dveře... konec... haly."

Raina uvolnila svůj Agiel. „Děkuji." Muž se zhroutil jako loutka, které někdo přestřihl vodicí dráty. Richard nenarušil svou koncentraci tím, že by tomu věnoval pozornost. Přestože bolest způsobená Agielem byla hrozná, Raina ho nepoužila, aby zabíjela. Důstojník se za čas uzdraví, ale ostatní muži, se strachem rozšířenýma očima, zírali na

jeho tělo, které se svíjelo v agónii. „Ukloňte se Mistru Rahlovi," zasyčela. „Všichni!"

„Mistru Rahlovi?" Zeptal se někdo vyděšeným hlasem.

Hally ukázala k místu, kde stál Richard. „Mistr Rahl."

Muži jen konsternovaně zírali. Raina ukázala prstem na podlahu. Klesli na kolena. Dřív, než měli čas přemýšlet, pokračoval Richard a jeho družina dál. Jejich boty dusaly po dřevěné podlaze až se otřásaly zdi. Někteří z mužů je následovali.

Na konci haly Ulic rozrazil dveře vedoucí do místnosti s vysokým stropem a s odřenou výzdobou. Gratch měl značné problémy, aby svou postavu dostal skrz dveře. Richard se snažil ignorovat nervozitu, která v něm vzrůstala, když pokračovali přímo do zmijího chřtánu.

V místnosti je očekávaly tři připravené řady ďhařanských vojáků, všichni s bitevními sekerami nebo meči v rukou. Byla to pevná zeď pochmurných tváří, svalů a oceli. Za vojáky byl dlouhý stůl stojící u zdi s oknem vyhlížejícím na zasněžené nádvoří. Daly se odtud zahlédnout věžičky Paláce Vyznavačů a za ním na kopci Hrad Čarodějů. Za stolem seděla skupina stroze vypadajících mužů a pohlížela na návštěvníky. Všichni byli oblečení v kroužkové zbroji a na obnažených ramenech měli symetrické jizvy jako označení hodností. Byli to zřejmě důstojníci. S tváří jim vyzařoval zvyk velet.

Muž uprostřed odsunul židli a narovnal paže. Měl nejvíc jizev ze všech. Jeho rezavě zbarvený plnovous zakrýval část staré vybělené jizvy, která mu sahala od spánku až po bradu. Jeho huňaté obočí se nespokojeně nadzdvihlo.

Hally se podívala na vojáky. „Chceme vidět generála Reibische. Uhněte nám z cesty, nebo špatně skončíte."

Kapitán stráže vykročil k ní. „Ty jedna -"

Hally ho zasáhla do skráně rukou v silné rukavici. Pak ho, rychleji než myšlenka, uchopil Egan za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Přiložil mu ke krku břitvu.

„Pokud chceš zemřít, pokračuj."

Kapitán stiskl rty tak pevně až mu zbělely. Od ostatních mužů zazněly vzteklé kletby a vojáci se vyrazili kupředu. Agiely varovně zasvištěly.

„Nechte je," řekl vousatý muž za stolem.

Vojáci ustoupili jen tak, aby jim dovolili projít. Ženy po obou stranách si zlehka pohrávaly s Agiely a vojáci okamžitě vytvořili větší prostor. Egan pustil kapitána. Ten padl na kolena a snažil se popadnout dech. Bylo vidět, že hala za dveřmi se mezitím zaplnila mnoha ozbrojenými muži.

Muž s rezavým vousem se zlehka zhoupl na židli. Pak odsunul papíry, které měl před sebou.

„Co chcete?"

Hally vykročila před Ulice a Egana. „Vy jste generál Reibisch?"

Vousáč přikývl. Hally mu zlehka pokývla. Bylo to jen nepatrné gesto, ale ani královně by se mord-sithy neuklonily víc. „Přinášíme zprávu od vrchního generála Trimacka z Prvního Rodu. Darken Rahl je mrtev a jeho duch byl novým Mistrem Rahlem uvržen do podsvětí."

Pozdvihl obočí. „Vážně?"

Vytáhla svitek a podala mu ho. Než ho rozbalil, pečlivě si prohlédl pečeť. Během čtení se znovu zhoupl na židli a jeho oči jezdily po papíru ze strany na stranu. Pak zdvihl oči.

„A to je vás tu tolik jen kvůli předání téhle zprávy?"

Hally položila ruce na stůl a naklonila se k němu. „Přinesli jsme ti nejen tuto zprávu, generále Reibischi, přivádíme i Lorda Rahla."

„Ach tak. A kde je ten váš Lord Rahl?"

Hally se na něj podívala jako by byla udivena tím, že se ptá. „Stojí před vámi."

Reibisch přejel pohledem po zbytku skupiny a jeho oči se na chvíli zastavily na garovi. Hally se narovnala a ukázala rukou směrem k Richardovi.

„Mám tu čest představit vám Lorda Rahla, vládce D'Hary a všech jejích obyvatel."

Mezi muži začal vzrůstat udivený šepot. Generál Reibisch nejistě přejížděl pohledem po čtyřech mord-sithách.

„Jedna z vás se prohlašuje za Lorda Rahla?"

„Nebuď hlupák," řekla Cara. Ukázala rukou na Richarda. „Tohle je Lord Rahl."

Generál se zamračil. „Nevím, jakou hru to tady hrajete, ale moje trpělivost je právě..."

Richard odhodil kápi svého pláště a uvolnil své soustředění. Před očima generála a všech jeho mužů se jakoby zhmotnil z ničeho.

Vojáci strnuli. Někteří uskočili, jiní poklekli na kolena a sklonili hlavy.

„Já," řekl Richard tichým hlasem, „jsem Lord Rahl."

Nastal okamžik smrtelného ticha a pak se generál Reibisch bouřlivě rozchechtal. Někteří muži se nesměle usmáli s ním, ale z jejich pohledů bylo jasné, že nevědí, čemu konkrétně by se měli smát, ani zda to v zájmu jejich zdraví bude to nejlepší.

Generál Reibisch se přestal smát a postavil se. „Pěkný trik, mladíku. Ale viděl jsem spoustu takových kousků od té doby, co jsem se usadil v Aydindrilu. Jednou jsem dokonce viděl chlapíka, který dokázal vyčarovat párek holubů." Znovu se zamračil. „Na chvíli jsem ti téměř uvěřil, ale takovéhle kousky z tebe Lorda Rahla neudělají. Možná, že v Trimackových očích ano, ale v mých ne. Nepokloním se před pouličním kouzelníkem."

Richard, který byl středem pozornosti, se ani nepohnul a horečně přemýšlel, co udělat dál. Rozhodně nepředpokládal, že se mu budou smát. Na další magii nemohl pomýšlet a tento muž koneckonců stejně nevypadal, že rozpozná skutečné kouzlo od pouhého triku. Neschopen v tu chvíli přijít s lepší myšlenkou, snažil se, aby alespoň jeho hlas zněl sebejistě.

„Jsem Richard Rahl, syn mrtvého Darkena Rahla. Jsem nový Lord Rahl. Pokud mi chceš dál sloužit na svém místě, pokloníš se a uznáš mou vládu. Pokud ne, vyměním tě za někoho jiného."

Generál Reibisch si zahákl palce za opasek a usmál se. „Ukaž mi další trik a pokud se mi bude líbit dám tobě a tvým kumpánům zlaťák než vás odtud vyprovodím. Možná ti dám jeden i tak, za tvou nebetyčnou drzost."

Vojáci se k nim začali blížit a jejich nálada se prudce měnila.

„Lord Rahl nedělá žádné triky," vyštěkla Hally.

Generál Reibisch si ji změřil pohledem. „Vaše výstroj je opravdu úchvatná, ale neměla byste si hrát na to, že jste mord-sitha, mladá dámo. Pokud náhodou některou z těch skutečných potkáte, nebude s vámi zacházet zrovna v rukavičkách. Ony svou profesi berou vážně."

Hally z ruky spustila Agiel. Generál Reibisch s výkřikem uskočil a na jeho tváři se odráželo zděšení. Vytáhl nůž.

Gratch zavrčel, až se rozdrnčely okenní tabulky. Obnažil tesáky a jeho zelené oči se zablýskaly. Křídla se mu napjala jako plachty na lodi. Vojáci uskočili s rukama připravenýma na zbraních.

Richard si v duchu povzdychl. Věci se mu rychle vymykaly zpod kontroly. Přál si, aby si všechno před tím lépe promyslel, ale byl si původně jist, že jeho zjevení přiměje ďhařany, aby věřili. Měl si alespoň promyslet únikový plán. Teď netušil, jak se jim podaří opustit tuto budovu živí. Nyní se zdálo, že zaplatí vysokou cenu. Schylovalo se ke krvavé lázni. To si rozhodně nepřál. Chtěl lidi ochraňovat, ne je zabíjet. Kolem něj vzrůstal hluk.

Téměř dřív, než si uvědomil, co dělá, držel Richard v ruce meč. Řinčení oceli zaplňovalo místnost. Proudila do něj magie meče, která povstala na jeho ochranu a naplňovala ho svou zuřivostí. Bylo to jako být zasažen bleskem, který se propaloval do kostí. Znal tento pocit velmi dobře a poddal se mu. Neměl jinou možnost. Kolem něj se rozzuřila bouře nenávisti. Dovolil duchům těch, kteří meč používali, aby se s ním vznášeli na vlnách hněvu.

Reibisch sekal nožem do vzduchu. „Zabijte ty podvodníky!"

Když se generál vrhl vstříc Richardovi, místnost se náhle zaplnila tříštivým zvukem. Úlomky skla poletovaly vzduchem a v záblescích se na nich odráželo světlo.

Richard se snažil chránit si hlavu. Kolem se sypaly úlomky okenního skla. Důstojníci za stolem uskakovali a mnozí byli pořezaní. Richard si uvědomil, že okno vybuchlo dovnitř.

Déšť skla s různobarevnými odlesky pomalu ustal. Do místnosti se však dostalo i něco jiného. Skrz nenávist meče je Richard cítil.

Mriswithové.

Zhmotnili se v okamžiku, kdy dopadli na podlahu.

V místnosti propukl boj. Richard viděl rudé záblesky, záblesky na čepelích a slyšel svištění. Jeden z důstojníků padl tváří na stůl a mezi papíry se začala šířit rudá kaluž. Ulic mrštil dvěma vojáky ke zdi. Egan přehodil další dva přes stůl.

Richard to vše ignoroval a soustředil se na to, aby se uklidnil. Když se chladnou čepelí dotkl čela, přival zvuků kolem něj jako by umlkl.

Viděl pouze mriswithe a cítil pouze je. Každým kouskem svého bytí se na ně soustředil.

Nejbližší vyskočil, otočený k němu zády. Se vzteklým výkřikem uvolnil Richard hněv Meče Pravdy. Ostří opsalo oblouk a zanechalo po sobě znamení: magie ochutnala krev. Bezhlavý mriswith se zhroutil a jeho nože dopadly na podlahu.

Richard se vrhl k ještěrovitému stvoření na druhé straně. Hally skočila mezi ně, Richardovi přímo do cesty. Richard ji odstrčil stranou, zaútočil a mriswith dopadl na zem. Vzduchem se rozletěly rudé krůpěje.

Richard se vrhl vpřed. V extázi zuřivosti splynul se svým mečem, s jeho duchem a jeho magií. Byl, jak ho pojmenovali ďhařané ve svých prastarých proroctvích, *fuer grissa ost drauka*: posel smrti. Cokoliv jiného by mohlo znamenat smrt jeho přátel.

Přestože třetí mriswith byl tmavě hnědý, takže splýval s koženými uniformami vojáků, Richard ho stále cítil. Vší silou mu vrazil meč do prsou. Vzduch se rozezněl smrtelným výkřikem. Muži při tom zvuku ztuhli a místnost ztichla.

Richard odhodil mriswithe stranou a uvolnil tak svůj meč. Neživé tělo dopadlo na podlahu a narazilo do nohy stolu. Noha praskla a stůl se zhroutil v záplavě papírů. S vyceněnými zuby opsal Richard mečem oblouk a namířil jím na muže, na kterého se mriswith původně chystal zaútočit. Muže zasáhla krvavá sprška z ostří meče, jehož hrot na něj směřoval.. Nenávist magie bušila Richardovi ve spáncích a chtěla další oběti pro utišení svého hladu.

Smrtící pohled Hledače se střetl s očima generála Reibische. Generál poprvé uviděl, kdo před ním skutečně stojí. Magie tančící v Richardových očích byla nepřehlédnutelná. Dívat se do nich bylo jako dívat se do slunce, cítit jeho žár a vědět.

Nikdo nevydal ani hlásku, ale i kdyby, Richard by to neslyšel. Plně se soustředil na muže, na kterého mířil a který představoval další ohrožení. Zcela se poddal síle a zuřivosti magie a vymanit se z toho područí bylo neobyčejně těžké.

Generál Reibisch poklekl na kolena a podél meče se znovu podíval Richardovi do očí. Jeho hlas přerušil ticho.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě."

Nebyla to falešná slova řečená jen aby si zachránil život, byla to slova muže, který viděl nevyvratitelnou skutečnost.

Richard tato slova sám nesčetněkrát opakoval při bohoslužbách. Dvě hodiny každé ráno a odpoledne se za zvuku zvonů všichni lidé v Paláci Národů v D'Haře shromažďovali na modlitebním nádvoří. Dotýkajíce se čelem země pronášeli ta samá slova. Richard, jak mu bylo přikázáno, řekl tato slova poprvé, když se střetl s Darkenem Rahlem.

Když shlížel na generála a slyšel ta slova, jako by byla osvobozena část jeho já.

„Lorde Rahle," zašeptal Reibisch, „zachránil jste mi život. Všem jste nám zachránil život. Děkuji vám."

Richard věděl, že i kdyby se teď proti němu pokusil použít Meč Pravdy, nedokázal by mu ublížit. V srdci totiž věděl, že tento muž už pro něj nadále nepředstavuje ohrožení a že není jeho nepřítel. Jeho meč totiž poté, co ho obrátil zpátky k dobru a naučil jeho magii lásce a odpuštění, nedokázal zabít nikoho, kdo ho neohrožoval. Hněv vzbuzený bojem, který mu pulzoval ve spáncích, však bylo nesmírně těžké potlačit. Richardova vůle nakonec zvítězila, Meč Pravdy se vrátil do pochvy a svou magii a hněv vzal s sebou.

Skončilo to tak rychle, jak to začalo. Richardovi to téměř připadalo jako zvláštní sen plný násilí, a ten nyní skončil.

Přes zhroucený stůl ležel mrtvý důstojník a jeho krev stékala na podlahu. Všude ležely kousky skla spolu s poházenými papíry a krví mriswithů. Všichni vojáci v místnosti i v hale klečeli. I jejich oči spatřily nepochybné.

„Jsou všichni v pořádku?" Richard si uvědomil, že jeho hlas je ochraptělý. „Je někdo další raněn?"

Odpovědělo mu ticho. Několik mužů si ošetřovalo zranění, která vypadala bolestivě, ale ne nebezpečně. Ulic a Egan, oba stále s meči v

pochvách a s krví na kloubech pěstí, stáli poblíž klečících mužů. Oba byli v Paláci Národů. Jejich oči už pravdu viděly.

Gratch složil křídla a zašklebil se. Alespoň tohle byl někdo, pomyslel si Richard, kdo mu byl zavázán pouze přátelstvím. Čtyři mrtví mriswithové leželi bezvládně na podlaze. Gratch zabil jednoho a Richard tři, naštěstí dřív, než byli schopni pořádně začít své dílo zkázy. Mohlo to být mnohem horší. Cara si odfoukla z obličeje pramen vlasů, Berdina si z vlasů vysypávala kousky skla a Raina obvazovala ránu na paži jednomu z vojáků.

Richard mrknul na torza mriswithů na podlaze. Hally, jejíž rudá kůže ostře kontrastovala s jejími blonďatými vlasy, stála nehybně s rukama přitisknutýma na břicho. Její Agiel visel z řetízku na zápěstí. V obličeji byla bledá.

Když Richard pohlédl na podlahu pod ní, projel mu tělem ledový záchvěv. Rudá kůže skryla to, co uviděl až nyní: stála v kaluži krve. Své vlastní krve.

Přiskočil k ní a uchopil ji do náručí.

„Hally!" Richard ji opatrně položil na podlahu. „Při Stvořiteli, co se stalo?" Dřív než tato slova opustila jeho ústa to však věděl. Toto byl způsob, jakým mriswithové zabíjeli. Ostatní tři ženy přistoupily k němu a on vzal její hlavu do dlaní. Přistoupil i Gratch.

Její modré oči se vpily do jeho. „Lorde Rahle..."

„Hally, promiň, nikdy jsem tě neměl nechat -"

„Ne... poslouchej. Byla jsem nepozorná jako hlupák... a on byl rychlý... ale přesto... když mě zasáhl... jsem zachytila jeho magii. Na chvíli... než jsi ho zabil... byla moje."

Pokud proti nim byla použita magie, mohly ji mord-sithy kontrolovat a učinit tak protivníka bezmocným. Takovým způsobem zajala Richarda Denna.

„Ach, Hally, je mi líto, že jsem nebyl dost rychlý."

„Byl to Dar."

„Cože?"

„Jeho magie byla stejná jako tvoje. Byl to Dar..."

Rukou se dotkl jejího studeného čela a stále se jí upřeně díval do očí. „Dar? Díky za varování, Hally. Jsem tvým dlužníkem."

Uchopila ho zkrvavenou rukou. „Děkuji ti, Lorde Rahle... za mou svobodu." Namáhavě se nadechla. „Přestože byla krátká, stálo to za to." Pohlédla na své sestry Agielu. „Chraňte ho..."

Se slabým povzdechem vydechla naposled. Její oči se na něj bez výrazu stále upíraly.

Richard k sobě přitiskl její bezvládné tělo a proklínal se, že není tak mocný, aby dokázal odčinit, co se stalo. Gratch ji jemně pohladil pařátem po hlavě a Cara si povzdechla.

„Nechtěl jsem, aby kterákoli z vás zemřela. U všech duchů, to jsem nechtěl."

Raina ho pohladila po rameni. „My víme, Lorde Rahle. Proto tě také chráníme."

Richard jemně položil Hally na podlahu a naklonil se přes ni, neboť nechtěl, aby ostatní viděli strašlivé zranění, které utrpěla. Všiml si pláště jednoho z mriswithů, který ležel poblíž. Namísto toho, aby ho vzal, se však otočil k nejbližšímu vojákovi.

„Dej mi svůj kabát."

Muž ze sebe strhl kabát jako kdyby hořel. Richard Hally zatlačil oči a pak ji přikryl kabátem.

„Vystrojíme jí patřičný ďhařanský pohřeb, Lorde Rahle." Generál Reibisch, který se postavil vedle něj, ukázal ke stolu. „A s ní i Edwardsovi."

Richard sklonil hlavu a zašeptal tichou modlitbu k dobrým duchům, aby strážili Hallyinu duši. Pak se postavil.

„Po vzývání."

Generál přimhouřil jedno oko. „Lorde Rahle?"

„Bojovala pro mne. Zemřela, když se pokoušela mě chránit. Než ji uložíme k odpočinku chci, aby její duch viděl, že to splnilo účel. Dnes odpoledne po vzývání budou Hally a tvůj muž uloženi k odpočinku."

Cara se k němu naklonila blíž a zašeptala. „Lorde Rahle, úplné vzývání se provádí v D'Haře, ale ne v poli. V poli je to záležitost každého zvlášť."

Generál Reibisch omluvně přikývl. Richardův pohled přejel po místnosti. Všechny oči se upíraly na něho. Upřel svůj ocelový pohled zpátky na generála.

„Nezajímá mě, jak se to dělalo dřív. Dnes bude úplné vzývání zde v Aydindrilu. Zítra se pak můžete vrátit zpátky ke starým zvykům. Dnes se ale všichni ďhařané ve městě dostaví ke vzývání."

Generál si prsty prohrábl vous. „Lorde Rahle, máme zde ale velké množství vojáků. Těm všem to ale musíme dát vědět a -"

„Podrobnosti mě nezajímají, generále Reibischi. Čekají nás obtížné úkoly. Pokud nedokážete zařídit tohle, pak nemůžete očekávat, že budu věřit, že dokážete splnit ostatní."

Generál vrhl rychlý pohled na své důstojníky. Pak se otočil zpátky k Richardovi a položil si ruku na srdce. „Dávám své slovo, že vojáci ve službě D'Hary, ocel proti oceli, se zachovají podle příkazu Lorda Rahla. Toto odpoledne budou všichni ďhařané poctěni tím, že se budou moci zúčastnit vzývání nového Mistra Rahla."

Generál mrkl na mriswithe ležícího pod stolem. „Nikdy jsem neslyšel o Mistru Rahlovi, který by bojoval ocelí po boku svých mužů. Vypadalo to, jako by samotní duchové provázeli tvou ruku." Odkašlal si. „Pokud mohu. Lorde Rahle, smím se zeptat, jaké obtížné úkoly to před námi leží?"

Richard studoval jeho znepokojený obličej. „Jsem válečný čaroděj. Bojuji vším co mám - magií i ocelí."

„A má otázka, Lorde Rahle?"

„Právě jsem na tvou otázku odpověděl, generále Reibischi."

Koutek generálových úst se zvedl v náznaku úsměvu. Richard se znovu smutně podíval na Hally. Kabát zdaleka nezakrýval všechno. Kahlan by proti mriswithovi měla ještě menší šanci. Snažil se, aby se mu při tom pomyšlení neudělalo špatně.

„Zemřela způsobem, jakým si přála, Lorde Rahle," řekla Cara měkkým hlasem. „Jako mord-sitha."

V duchu si pokoušel vybavit úsměv, který vídal pouze několik hodin. Nedokázal to. Viděl jenom strašlivé zranění, které spatřil na několik vteřin.

Richard sevřel pěsti a obrátil se ke třem zbývajícím mord-sithám. „U všech duchů, chci vás všechny vidět zemřít v posteli, staré a bezzubé. Začněte si na tu myšlenku zvykat!"

Kapitola desátá

Tobias Brogan si zakroutil knír a mrkl koutkem oka na Lunetu. Když mu Luneta pohled oplatila, zkřivila se jeho ústa trpkým výrazem. Jeho neobvykle dobrá nálada zmizela. Ten muž říkal pravdu, v takových věcech se Luneta nemýlila, ale Brogan přesto věděl, že to pravda není. Věděl to moc dobře.

Přesměroval svůj pronikavý pohled na muže stojícího před ním na druhé straně stolu tak dlouhého, že se za něj vešlo sedmdesát lidí a vykouzlil na rtech přátelský úsměv.

„Děkuji vám. Velmi jste nám pomohl."

Muž se podezíravě díval na vojáky ve vyblýskané zbroji, kteří mu stáli po boku. „To je všechno, co chcete vědět? Táhli jste mě sem celou cestu jen proto, abyste se mě zeptal na to, co každý ví? Mohl jsem to říct vašim mužům, kdyby se mě na to byli zeptali."

Brogan se stále nutil k úsměvu. „Omlouvám se za toto nedopatření. Velmi jste posloužil Stvořiteli a mně." Jeho úsměv zmizel. „Můžete jít."

Muži neunikl Broganův pohled. Rychle se otočil a zamířil ke dveřím.

Brogan si potáhl opasek a netrpělivě mrkl na Lunetu. „Jsi si jistá?"

Luneta mu pohled vrátila. „Mluvil pravdu, lorde generále, stejně jako ostatní." Své umění ovládala dobře a když ho praktikovala, bylo to cítit ve vzduchu. To ho rozčilovalo.

Udeřil pěstí do stolu. „To nemůže být pravda!"

V jejích očích, kterými ho pozorovala, mohl téměř vidět obraz Strážce. „Já neříkám, že to je pravda, lorde generále, ale že on říkal to, o čem věří, že pravda je."

Tobias zavrčel. Chtěl odhalit jádro věci. Nestrávil celý život honem na zlo, aniž by se nenaučil některé z jeho triků. Znal magii. Řešení bylo tak blízko, že ho mohl téměř cítit.

Skrz těžké zlaté závěsy prosvítalo pozdně odpolední slunce a jeho paprsky zářily na opěradle zlaté židle a na rozích dlouhé luxusní desky leštěného stolu. Poledne už bylo dávno pryč a přes veškerou snahu byl pořád přesně tam, kde začal. Pociťoval z toho rozmrzelost.

Galtero obvykle projevoval velký talent na přivádění svědků, kteří mohli podat patřičné informace, ale ti, které dnes vyslýchal, byli zatím nepoužitelní. Věděl, že Galtero vyrazil, aby přivedl další. Ve městě byl z neznámých důvodů velký zmatek a to Tobias Brogan neměl rád, pokud ten zmatek nezpůsobili záměrně jeho muži. Zmatek mohl být silná zbraň, ale on neměl rád neznámo. Galtero se jistě brzy vrátí.

Tobias se opřel na pohodlné, diamanty vykládané židli a otočil hlavu k jednomu z vojáků v šarlatovém plášti, kteří strážili dveře. „Ettore, už se vrátil Galtero?"

„Ne, lorde generále."

Ettore byl mladý a nervózní, neboť byl na své první výpravě proti zlu. Ale byl to dobrý muž: nekompromisní, loajální a nebál se být tvrdý, když jednal se Strážcovými pohůnky. Jednoho dne z něj bude možná jeden z nejlepších lovců. Tobias sepjal ruce. „Kolik svědků ještě máme?"

„Dva, lorde generále."

Netrpělivě pokynul rukou. „Tak přiveď dalšího."

Když Ettore prošel dveřmi, pohlédl Tobias na svou sestru stojící u zdi. „Byla sis jistá, Luneto, že ano?"

Podívala se na něj a zatetelila se spokojeností. „Ano, lorde generále."

Otočil se, když se otevřely dveře a strážný přivedl štíhlou ženu, která nevypadala nijak šťastně. Tobias se vytasil se svým nejpřátelštějším úsměvem; chytrý lovec nikdy neukazuje tesáky příliš brzy, aby nevyděsil svou oběť.

Žena vytrhla loket z Ettoreho sevření. „O co tady jde? Byla jsem takřka unesena proti své vůli a na celý den mě zamkli do nějaké místnosti. Nemáte právo někoho jen tak unést proti jeho vůli!"

Tobias se omluvně usmál. „To musí být nějaké nedorozumění. Omlouvám se. Jak vidíte, chceme jen položit pár otázek lidem, kteří jsou důvěryhodní. Bohužel většina lidí na ulicích nevypadá příliš duchapřítomně. Vy jste inteligentní žena, to je vše, a tak -"

Naklonila se k němu přes stůl. „A tak jste mě nechali celý den zamčenou? Takhle se chová Krvavá Církev k lidem, kteří vypadají důvěryhodně? Podle toho, co jsem slyšela, se Církev nenamáhá kladením otázek, ale považuje za bernou minci povídačky a osočování alespoň tak dlouho, dokud jsou výsledkem čerstvé hroby."

Brogan sevřel pěsti, ale úsměv mu z tváře nezmizel. „To jste slyšela špatně, madam. Krvavá Církev se pouze snaží odhalit pravdu. Sloužíme Stvořiteli a Jeho vůli, stejně tak jako žena vašeho charakteru. Byla byste nyní tak laskavá a odpověděla mi na pár otázek? Pak vás dopravíme domů."

„Dopravte mě tam hned. Tohle je svobodné město. Nikdo nemá právo unášet lidi, aby se jich na něco ptal. Ne zde v Aydindrilu. Nevidím žádný důvod, proč bych měla odpovídat na jakoukoliv z vašich otázek!"

Brogan potlačil vztek a pokud to šlo, ještě rozšířil svůj úsměv. „Máte zcela pravdu, madam. Nemáme vlastně žádná práva, ať už se týkají čehokoliv. Pouze hledáme pomoc čestných a šlechetných lidí. Pokud byste nám laskavě pomohla zjistit pravdu o několika jednoduchých záležitostech, budete se moci vrátit s našimi nejsrdečnějšími díky."

Chvilku se mračila a pak se narovnala. „Pokud to znamená, že budu brzo doma, tak ať už to máme za sebou. Co chcete vědět?"

Tobias se pohodlněji usadil a mrkl na Lunetu, aby se ujistil, že dává pozor. „Jak víte, madam, byla Střední země od minulého jara ve válce, a my se snažíme zjistit, zda má Strážce prsty ve stínu, který nyní zachvacuje zemi. Mluvil některý ze členů rady proti Stvořiteli?"
„Ti jsou všichni mrtví."

„Ano, slyšel jsem o tom, ale Krvavá Církev nezakládá svou činnost na povídačkách. Musíme získat zprávu z důvěryhodného zdroje, například od svědka, jako jste vy."

„Minulou noc jsem viděla jejich těla."

„Vážně? No, to je opravdu důvěryhodné svědectví. Alespoň jsme teď slyšeli pravdu od čestné osoby. Jak vidíte, opravdu jste nám pomohla. Kdo je zabil?"

„Ty, kdo je zabil, jsem neviděla."

„Slyšela jste někdy nějakého radního mluvit proti Stvořiteli?"

„Mluvili proti míru ve Střední zemi, a to je podle mého názoru to samé, přestože nepoužívali termíny, kterými se oháníte vy. Tvrdili, že černá je bílá a naopak."

Tobias pozdvihl obočí a pokoušel se vypadat zaujatě. „Ti, kdo slouží Strážci, takovou taktiku používají: chtějí, aby si ostatní mysleli, že konání zla je správné." Pokynul jí rukou v rozmáchlém gestu. „Nevíte, zda se nějaká konkrétní země snažila jako první porušit mír aliance?"

Žena se ještě více napřímila a ostře na něj pohlédla. „Všichni, včetně vás, vypadali, že jsou připraveni poslat svět do otroctví pod Císařský Řád."

„Otroctví? Slyšel jsem, že Císařský Řád chce pouze spojit všechny země a ukázat lidem, kde je jejich pravé místo na tomto světě, pod dohledem Stvořitele."

„To jste slyšel špatně. Každá takováhle lež slouží jejich cíli. A jejich cíl je dobývání a nadvláda."

„Opravdu mě ještě nenapadlo podívat se na to z téhle stránky. To je cenná inspirace." Přehodil si nohu přes nohu a protáhl si ruce. „A kde byla Matka Vyznavačka, zatímco radní pomáhali rozšiřovat mezi lidmi takové zlé myšlenky?"

Překvapeně se na něj podívala. „Odcestovala za nějakou vyznavačskou záležitostí."

„Chápu. Ale vrátila se přece?"

„Ano."

„A když se vrátila, pokusila se to zastavit? Pokusila se udržet Střední zemi pohromadě?"

Ženiny oči se zúžily. „Samozřejmě, že ano. A vy dobře víte, co jí za to udělali. Netvařte se, že ne."

Rychlý pohled směrem k oknu odhalil, že Lunetiny oči se na ženu soustředěně upírají. „Ano, slyšel jsem různé legendy. Pokud jste ty události viděla na vlastní oči, bylo by to pro nás významné svědectví. Byla jste svědkem některé z těchto událostí, madam?"

„Viděla jsem popravu Matky Vyznavačky, jestli chcete slyšet tohle."

Tobias se naklonil dopředu a opřel se o lokty. „Ano, toho jsem se obával. Takže je mrtvá?"

Chřípí se jí zachvěla. „Proč vás tak zajímají detaily?"

Tobiasovy oči se rozšířily. „Madam, Střední země byla spojena pod Vyznavači a Matkou Vyznavačkou po tři tisíce let. Pod vládou Aydindrilu panovala všeobecná spokojenost a mír. Když po porušení smlouvy začala válka s D'Harou, obával jsem se o Střední zemi -"

„Tak proč jste nám nepřišel na pomoc?"

„Přestože jsem si velice přál vám pomoci, král Krvavé Církvi zakázal jakékoliv vměšování. Samozřejmě se mi to nelíbilo, ale byl to koneckonců náš král. Nicobara pod jeho vládou trpěla. Neměl porozumění pro potřeby našich lidí a jeho rádci byli připraveni nás uvrhnout do otroctví. Jakmile jsme odhalili, co je král doopravdy zač a přinutili ho zaplatit, okamžitě jsem vedl své muže přes hory do Aydindrilu, aby byli k dispozici Střední zemi, radě a Matce Vyznavačce.

Když jsme však dorazili, našli jsme všude kolem ďhařanské vojáky, i když už s námi ve válce nejsou. Slyšel jsem, že Císařský Řád přispěchal Střední zemi na pomoc. Ze svých zdrojů jsem se po mém příjezdu dozvěděl mnoho různých pověstí - že Střední země padla, že se vzpamatovává z těžkých ran, že radní jsou mrtví, že jsou naživu a skrývají se, že Střední zemi ovládají Keltané, že ji ovládají ďhařané, že ji ovládá Císařský Řád, že všichni Vyznavači jsou mrtví, že jsou mrtví všichni čarodějové, že Matka Vyznavačka je mrtvá, a že všichni jsou naopak naživu. Tak mi řekněte, čemu mám věřit?

Pokud by byla Matka Vyznavačka živá, mohli bychom jí pomoci a chránit ji. Jsme chudá země, ale chceme Střední zemi pomoci, jak jen dokážeme."

Žena se poněkud uvolnila. „Něco z toho, co jste slyšel, je pravda. Ve válce s D'Harou padli všichni Vyznavači, kromě jejich Matky. Zemřeli také čarodějové. Mrtvý je i Darken Rahl a ďhařané se spojili s Císařským Řádem, stejně jako Kelton a ostatní. Matka Vyznavačka se vrátila a pokoušela se udržet Střední zemi pohromadě. Rada ji však nechala popravit."

Zavrtěl hlavou. „To jsou smutné zprávy. Doufal jsem, že ty pověsti nejsou pravdivé. Potřebujeme ji. Jste si zcela jistá, že při popravě zemřela? Možná jste se zmýlila. Ona je koneckonců magické stvoření. Mohla zmizet pod rouškou kouře nebo něco takového. Možná je stále naživu."

Žena na něj upřela pohled. „Matka Vyznavačka je mrtvá."

„Ale dolehly ke mně zvěsti, že byla spatřena... na druhém břehu Kernu."

„Povídačky pro hlupáky. Je mrtvá. Sama jsem viděla její bezhlavé tělo."

Brogan si pohladil jizvu u koutku úst a pozorně na ženu pohlédl. „Také jsem slyšel zprávy, že uprchla jiným směrem: na jihozápad. Snad tedy nějaká naděje ještě zbývá?"

„V žádném případě. Říkám to naposled. Viděla jsem, jak ji sťali. Neunikla jim. Matka Vyznavačka je mrtvá. Pokud chcete pomoci Střední zemi, pak udělejte, co je ve vaší moci, abyste ji znovu spojili."

Tobias chvilku študoval její zamračený obličej. „Ano, ano, máte naprostou pravdu. Toto jsou velmi znepokojivé novinky, ale alespoň to máme potvrzeno od hodnověrného svědka. Děkuji vám, madam. Pomohla jste nám víc, než si myslíte. Já a mí vojáci uděláme vše, co je v našich silách."

„Udělejte, co je ve vašich silách, abyste dostali Císařský Řád z Aydindrilu a ze Střední země."

„Vy je opravdu nemáte ráda, že?"

Natáhla k němu své ovázané ruce. „Vytrhali mi nehty, aby mě přinutili lhát."

„Jak příšerné. A v čem konkrétně po vás chtěli, abyste lhala?"

„Že černá je bílá a bílá je černá. Stejně, jako chce Církev."

Brogan se usmál, předstíraje pobavení nad jejím postřehem.

„Velmi jste nám pomohla, madam. Jste loajální ke Střední zemi a za to vám patří můj obdiv. Je mi však líto, že takto smýšlíte o Krvavé Církvi. Možná i vy jste slyšela nějaké povídačky a přikládáte jim příliš velkou váhu. To bude určitě ono. Ale nechci už vás dále zdržovat. Přeji vám dobrý den."

Obdařila ho zamračeným pohledem a odešla. Za jiných okolností by jí takováto nezdvořilost stála mnohem víc než jen nehty, ale Brogan zatím nechtěl používat násilné praktiky neboť věděl, že slušné chování se mu později vyplatí. I přes svou odmítavost mu pověděla mnoho. Přestože nespolupracovala, získal od ní něco velmi cenného, něco, o čem nevěděla, že mu vůbec poskytla a to bylo to, co chtěl: aby oběť nevěděla, že už ji lovec dostihl.

Po chvíli se Tobiasův pohled střetl s Lunetinýma očima.

„Řekla nám lež, generále. Většinou mluvila pravdu, aby to zakryla, ale v jedné věci nám lhala."

Takže Galtero mu přivedl poklad.

Tobias se naklonil. Chtěl, aby to Luneta řekla, aby její hlas potvrdil to, co předpokládal - a aby prokázala své nadání. „V čem lhala?"

„Pronesla dvě lži, které strážila jako královský poklad."

„Pokračuj."

Luneta se úlisně usmála. „Za prvé lhala, že je Matka Vyznavačka mrtvá."

Tobias poklepal rukou na stůl. „Věděl jsem to! Když to říkala, věděl jsem, že je to lež!" Zavřel oči a tiše vzdal dík Stvořiteli. „A ta druhá lež?"

„Lhala, když říkala, že Matka Vyznavačka neuprchla. Ví, že Matka Vyznavačka je naživu a že prchá na jihozápad. Vše ostatní, co říkala, byla pravda."

Tobiasovi se vrátila dobrá nálada. Zamnul si ruce a těšil se z tepla, které se mu rozlévalo po dlaních. Provází ho lovecké štěstí.

„Slyšel jste, co jsem říkala, lorde generále?"

„Cože? Ano, slyšel jsem tě. Je naživu a na jihozápadě. Pracuješ dobře, Luneto. Stvořitel bude potěšen, až mu o tvé pomoci povím."

„Myslím to, že zbytek byla pravda."

Zamračil se. „O čem to mluvíš?"

Luneta si přitáhla své hadry úžeji k tělu. „Říkala že rada byla složená z poštvávačů. Pravda. Že Císařský Řád využívá jakoukoliv lež, aby posloužila jeho cíli a že jeho cílem je dobývání a nadvláda. Pravda. Že jí vytrhali nehty, aby ji přinutili lhát. Pravda. Že Krvavá Církev zakládá svoji činnost na povídačkách alespoň tak dlouho, dokud jsou výsledkem čerstvé hroby. Pravda."

Brogan vyskočil na nohy. „Krvavá Církev bojuje se zlem! Jak se vůbec opovažuješ vyslovit něco takového, ty jedna čarodějnice!"

Zamrkala a rty se jí roztřásly. „Neříkám, že to je pravda, lorde generále, ale že ona si myslí, že to je pravda."

Pomalu se uklidnil. Nechtěl si kazit pocit z vítězství. „To si myslí špatně, a ty to víš." Ukázal na ni prstem.

„Strávil jsem víc času než si zasloužíš, víc času než za kolik stojíš tím, že jsem dohlížel, abys pochopila povahu dobra a zla."

Luneta sklonila hlavu. „Ano, můj generále. Strávil jste se mnou víc času než si zasloužím. Odpusťte mi. Byla to její slova, ne má."

Brogan od ní nakonec odvrátil pohled a vytáhl z opasku pouzdro. Položil ho na stůl a palcem ho přesně vyrovnal s hranou stolu. Pak se znovu posadil. Pustil Lunetu z hlavy a soustředil se na svůj další krok.

Chystal se poobědvat, když si vzpomněl, že čeká ještě jeden svědek. Přemýšlel, zda má pokračovat ve výsleších, neboť se mu nezdálo, že by potřeboval další odpovědi... ale důkladnost se mu zatím vždy vyplatila.

„Etore, přiveď dalšího svědka."

Brogan pohlédl na Lunetu, která se znovu opřela o zeď. Pracovala velice dobře, ale všechno pokazila tím, že ho provokovala. Přestože věděl, že to způsobilo zlo, které v ní vždy vystupovalo na povrch, když se snažila konat dobro, byla to její chyba, že nedokázala potlačit jeho vliv. Možná, že se k ní v poslední době choval až příliš přátelsky. Ve slabé chvilce jí věnoval dárek. Možná, že se domnívala, že si může dovolit být drzá. To byl velký omyl.

Tobias se narovnal na židli a položil ruce na stůl. Znovu přemýšlel o svém triumfu a o ceně všech cen. Teď neměl žádný důvod se k úsměvu nutit.

Do místnosti vešlo malé děvčátko ve starém kabátě, jehož cípy zametaly podlahu. Za ní, doprovázena strážemi, vešla stará, vrásčitá žena.

Když se zastavily před stolem, holčička se na něj usmála. „Máte krásně teplý domov, můj pane. Strávily jsme zde velmi příjemný den. Můžeme vám nějak vrátit vaši pohostinnost?"

Stará žena přidala svůj úsměv k jejímu.

„Je mi potěšením, že jste měly možnost se ohřát a na oplátku plně postačí, jestli mi ty a tvá..." tázavě pozdvihl obočí.

„Babička," řeklo děvčátko.

„Ano, babička. Postačí mi, když mi ty a tvá babička odpovíte na pár otázek. To je všechno."

„Ale," řekla stařena. „Tak otázky. Ty mohou být nebezpečné, můj pane."

„Nebezpečné?" Tobias si mimoděk přejel rukou po čele. „Hledám pouze pravdu, madam. Pokud mi odpovíte pravdivě, není nic, co by vás mohlo ohrozit. Máte mé slovo."

Zašklebila se a ukázala tak chybějící zuby. „Myslela jsem nebezpečné pro vás, můj pane." Otřásla se a pak se k němu naklonila se zamračeným výrazem. „Neměl byste se tak pídit po odpovědích."

Tobias se zatvářil překvapeně. „Dala jste mi opravdu důvod k zamyšlení."

Narovnala se a znovu se usmála. „Jak si přejete, můj pane." Poškrábala se na nose. „Takže na co se chcete zeptat?"

Tobias se opřel o opěradlo a pohlédl ženě do očí. „Střední země byla donedávna ve zmatcích a my chceme vědět, jestli má Strážce prsty ve stínu, který tuto zemi pokrývá. Slyšela jste nějakého člena rady mluvit proti Stvořiteli?"

„Členové rady jen zřídkakdy vycházejí na ulici, aby diskutovali o náboženství se starými dámami, můj pane. Vlastně si ani nemyslím, že by některý z nich byl tak hloupý, aby odhaloval své spojení s podsvětím, pokud nějaké má."

„No dobrá, ale slyšela jste určitě od ostatních lidí něco, o čem mluvili?"

Pozdvihla obočí. „Chcete slyšet drby ze Stentorské ulice, můj pane? Řekněte mi přesně, jaký druh povídačky chcete slyšet, a já vás plně uspokojím."

Tobias zabušil prsty do stolu. „Nezajímají mě drby, madam, ale pravda."

Přikývla. „Pokud vás zajímá pravda, budiž. Lidi se občas zajímají i o větší hlouposti."

Nesouhlasně zakašlal. „Už jsem slyšel dost povídaček a rozhodně necítím potřebu dozvědět se další. Potřebuji znát pravdu o tom, co se stalo v Aydindrilu. Proč byl popraven celý koncil stejně jako Matka Vyznavačka."

Na její rty se vrátil úsměv. „Tak proč se muž tak vysokého postavení jako máte vy nezastaví v paláci a nezeptá se přímo tam? To by mělo mnohem větší smysl než unášet lidi, kteří o tom nemusí mnoho vědět, přímo z ulice. Svýma vlastníma očima byste pak pravdu rozlišil daleko snadněji, můj pane."

Brogan stiskl rty. „Nebyl jsem tu ve chvíli, kdy byla podle pověstí popravena Matka Vyznavačka."

„Aha, takže vás zajímá přímo Matka Vyznavačka. Tak proč jste to neřekl rovnou, místo abyste chodil kolem horké kaše. Slyšela jsem, že byla sťata, ale neviděla jsem to. Ale moje vnučka to viděla, je to tak, má drahá?"

Dívenka přikývla. „Ano, můj pane, viděla jsem to na vlastní oči. Úplně jí usekli hlavu z krku. To udělali."

Brogan si povzdechl. „Toho jsem se obával. Takže je mrtvá."

Děvčátko zavrtělo hlavou. „To neříkejte, můj pane. Řekla jsem, že jsem viděla, jak jí sťali hlavu." Dívala se mu přímo do očí a usmívala se.

„Co tím myslíš?" Brogan rychle pohlédl na stařenu. „Co tím myslí?"

„To, co říká, můj pane. Aydindril byl vždycky město se silným vlivem magie. A tam, kde pracuje magie, nemůžete věřit všemu, co vidí vaše oči. Přestože je moje vnučka ještě malá, je už dost chytrá na to, aby tohle věděla. A muž vašeho zaměstnání by to měl vědět také."

„Zahrávání si s magií? To zavání zlem. Co víš o Strážcových pomahačích?"

„Jsou hrozní, můj pane. Ale magie sama o sobě není zlá. Záleží jen na tom, kdo ji využívá."

Brogan sevřel pěsti. „Magie je Strážcův výtvor."

Zavrtěla hlavou. „To je jako kdybyste řekl, že ten hezký lesklý nůž u vašeho pasu je Strážcův výtvor. Pokud je používán k zabíjení nevinných, pak je vlastník toho nože zlý. Ale pokud je například používán k obraně života proti fanatickým bláznům, nezáleží na tom, jak vysoce jsou postaveni, pak je vlastník toho nože dobrý.

Nůž není ani jedno ani druhé, protože ho může používat každý."

Zdálo se, že se její oči rozostřily, její hlas se ztišil k šepotu. „Ale pokud je používána pro odplatu, je magie vtělení pomsty."

„Dobře, tak mi řekněte, jestli je ve světle vašeho pohledu magie ve městě používána pro dobro nebo zlo?"

„Pro obojí, můj pane. Tohle je koneckonců místo, kde stojí Hrad Čarodějů a sídlo moci. Vyznavači zde vládli po tisíce let stejně jako čarodějové. Síla potřebuje sílu. Dochází k častým střetům. Šupinatá stvoření, zvaná mriswithové, se začala objevovat z čistého vzduchu a zabíjet nevinné, kteří jim stojí v cestě. Magie ovšem dokáže nejen přivolávat nestvůry. Každou noc usínáme a přichází k nám magie na křídlech snů."

Dívala se na něj s jedním okem přivřeným. „Dítě, které je fascinováno ohněm, se může snadno spálit. Nejlépe ho naučíme opatrnosti tak, že mu přidržíme ruku na plotně. Pak už si dává pozor."

Brogan se se zaujatým výrazem naklonil dopředu. „Co všechno víte o magii, madam?"

„To je dost široká otázka, můj pane. Mohl byste být přesnější?"

Tobias se na moment odmlčel a snažil se srovnat si myšlenky. S druhem lidí, jako byla ona, se setkal už předtím, a uvědomil si, že se ho snaží odvést od jeho záměru.

Přátelsky se usmál. „Tak například vaše vnučka říká, že viděla Matku Vyznavačku sťatou, ale že to neznamená, že musí být mrtvá. Vy říkáte, že to může způsobit magie. Jsem vaším názorem opravdu překvapen. Nevěděl jsem, že kouzla mohou být takhle mocná. Můžete mi vysvětlit, jak dokáže magie oživit mrtvé?"

„Oživit mrtvé? Strážce má takovou moc."

Brogan téměř vyskočil. „Říkáte, že Strážce sám ji přivedl ze světa mrtvých?"

Zakuckala se. „Ne, můj pane. Vy jste tak zaměřen na jednu věc, že nedáváte pozor na to, co vám říkám, a slyšíte jen to, co chcete slyšet. Vy jste se přece ptal, jak oživit mrtvé. Strážce mrtvé oživit dokáže. Alespoň předpokládám, že to dokáže, protože je vládcem mrtvých. Má moc nad životem a smrtí, takže je jen přirozené se domnívat že -"

„Tak je naživu nebo ne?!"

Stařena se na něj překvapeně podívala. „Jak to mám vědět, můj pane?"

„Říkala jste, že jen proto, že ji lidé viděli sťatou, to neznamená, že je mrtvá," procedil Brogan mezi zuby.

„A jsme zpátky u toho, že? S pomocí magie lze takovou věc dokázat, ale to ještě neznamená, že se to skutečně stalo. Já jsem jen řekla, že je to možné. Vy jste se sám svedl na scestí tím, že jste se ptal, jak je možné oživit mrtvé. To jsou dvě odlišné věci, můj pane."

„Jak, ženská! Jak může magie dokázat takovouhle věc!"

Usmála se a narovnala si plášť kolem ramen.

„Kouzlo smrti, můj pane."

Brogan pohlédl na Lunetu. Její oči byly upřeny na starou ženu a škrábala se přitom na pažích.

„Kouzlo smrti. A co přesně je tohle kouzlo smrti zač?"

„No, nikdy jsem ho neviděla provádět, ale podle toho, co se povídá -" Zasmála se, jakoby řekla nějaký vtip. „- Nemohu vám podat patřičné svědectví, ale mohu vám říci, co mi řekli jiní. Pokud si přejete slyšet svědectví z druhé ruky."

Brogan procedil skrze stisknuté zuby. „Pokračujte."

„Pochopení smrti a její rozpoznání je něco, co se odehrává v duchovní úrovni. To, že duše nebo duch je oddělen od těla, označujeme jako smrt. Kouzlo smrti může napodobit skutečnou smrt, neboť přiměje lidi věřit, že ji viděli, neboť viděli tělo bez jeho duše, takže to považují za pravdu."

Potřásla hlavou, jako by tuto záležitost shledávala velmi udivující.

„Je to velmi nebezpečné. Vyžaduje to vyvolání pomocných duchů, kteří pomohou duši osoby, na kterou je kouzlo sesíláno. Pokud se cokoliv pokazí, duše subjektu se může dostat přímo do podsvětí -

velmi nepříjemný způsob smrti. Pokud se kouzlo podaří a pokud se duše vrátí zpátky do těla, tak člověk zůstane naživu, ale ti, kdo ho viděli, ho budou považovat za mrtvého. Přestože jsem o tom slyšela, nikdy jsem neviděla, že by to někdo skutečně prováděl, takže to mohou být jenom řeči."

Brogan seděl tiše a hlavou mu vířily útržky informací, které se dozvěděl dnes i v minulosti, když se chtěl dozvědět pravdu. Musel to být trik, který měl napomoci úniku před spravedlností, ale nikdo nedokáže takovouhle věc bez kompliců.

Stará žena položila ruku na rameno malého děvčátka a chystala se k odchodu. „Děkuji vám za možnost se ohřát, můj pane, ale začínám být unavena vašimi otázkami a mám daleko důležitější věci na práci."

„Kdo dokáže připravit kouzlo smrti?"

Stařena se zastavila. Její bleděmodré oči se nebezpečně zablýskly.

„Pouze čaroděj, můj pane. Pouze čaroděj velké síly a poznání."

Broganovy oči zachytily její pohled. „A jsou takoví čarodějové zde v Aydindrilu?"

Po tváři se jí rozlil úsměv, který otupil ostří jejího pohledu. Sáhla do kapsy pod pláštěm a hodila na stůl minci, která chvilku poskakovala a nakonec se zastavila před ním. Brogan ji zvedl a prohlédl si ji.

„Položil jsem otázku, stařeno. Čekám na odpověď."

„Právě jste ji dostal, můj pane."

„Takovouhle minci jsem nikdy neviděl. Co s ní má být? Vypadá, že je velmi stará a poměrně cenná."

„Ano, to je, můj pane," zasyčela. „Je to znamení zkázy a neštěstí, čarodějů a magie: Paláce Proroků."

„O tom jsem nikdy neslyšel. Co je Palác Proroků?"

Stará žena se hřejivě usmála. „Zeptejte se své čarodějky, můj pane." Znovu se otočila k odchodu.

Brogan vyskočil na nohy. „Nikdo ti nedal povolení odejít, ty stará bezzubá babice!"

Podívala se na něj přes rameno. „To ta játra, můj pane."

Brogan zamrkal. „Cože?"

„Mám hrozně ráda játra, můj pane. Myslím, že to je důvod, proč mi časem vypadaly zuby."

Právě v té chvíli se objevil Galtero, prošel kolem ženy a děvčátka, které vycházely ze dveří. Zasalutoval. „Pane generále, mám zprávu."

„Ano, ano, za chvíli."

„Ale - "

Brogan Galtera gestem utišil a otočil se k Lunetě. „No?"

„Každé slovo pravdivé, generále. Je jako vodoměrka, která se pohybuje po hladině a dotýká se jí jenom konečky nohou. Ale všechno, co řekla, je pravda. Ví však mnohem víc než říká."

Brogan netrpělivě pokynul rukou Ettorovi, aby vešel. Muž stanul v pozoru před stolem. „Můj generále?"

Broganovy oči se zúžily. „Myslím, že máme v rukou prokleté. Chceš být hoden pláště, který nosíš?"

„Ano, generále, to bych velmi rád."

„Než odejdou z budovy, vem je do vazby. Ta žena bude podrobena výslechu."

„A co s tím děvčátkem, generále?"

„Cožpak jsi nedával pozor, Ettore? Ona je rozhodně jejím komplicem. Navíc rozhodně nechceme, aby běhala po ulicích a vykřikovala, že její babička byla uvězněna Krvavou Církví. Tu další, tu kuchařku, zadržet nemůžeme, protože by ji někdo postrádal a to by nám mohlo způsobit potíže. Ale tenhleten párek nikdo postrádat nebude."

„Ano, generále. Hned se tomu budu věnovat."

„Chci jí položit nějaké otázky hned, jak to bude možné. Tomu děvčátku taky." Brogan výstražně zvedl prst. „Musí být připraveny pravdivě odpovídat na otázky, které jim položím."

Etore se zašklebil. „Budou připraveny svědčit až k nim přijdete, generále. Rozhodně budou připraveny."

„Velmi dobře. A teď běž za nimi než nám utečou."

Když Etore vyrazil ze dveří, pokročil Galtero netrpělivě kupředu, ale čekal tiše před stolem.

Brogan se posadil zpátky na židli. „Galtero, počínal sis tak jako obvykle. Dobrá práce. Ti, které jsi přivedl, mi řekli velmi mnoho."

Tobias položil stříbrnou minci na stůl vedle pouzdra s koženými střapci. Po chvíli je nesmírně opatrně vysypal. Na každém byla prsní bradavka - ta, která byla nejblíž srdci prokletého - s dostatkem kůže, aby se na ni dalo vytetovat jméno. Představovaly pouze část pro-

kletých, které odkryl. Ty nejdůležitější z důležitých. Ty nejzuřivější Strážcovy pomahače. Když se těmi jmény probíral, vzpomněl si na každý případ, na každé zatčení. Plameny vzteku mu vířily myslí při vzpomínce na kacířské zločiny, které každý z nich spáchal. V každém z těchto případů byla však vykonána spravedlnost.

Ale stále ještě nezískal cenu cen: Matku Vyznavačku. „Galtero," řekl měkkým hlasem. „Mám její stopu. Ať se muži připraví. Zanedlouho vyrážíme."

„Myslím, že byste měl lépe poslouchat, co jsem říkal předtím, generále."

Kapitola jedenáctá

„Byli to ďhařané, pane generále."

Brogan naposledy mrknul na pouzdro, a pak pohlédl do Galterových temných očí. „Co je s ďhařany?"

„Dnes časně ráno se začali shromažďovat. Proto byl mezi lidmi na ulici takový rozruch."

„Shromažďovat?"

Galtero přikývl. „Kolem Paláce Vyznavačů, lorde generále. V poledne začali vzývání."

Tobias se s údivem předklonil a znovu pohlédl na svého plukovníka. „Vzývání? Pamatuješ si jejich slova?"

Galtero si zahákl palce za opasek. „Trvalo to celé dvě hodiny. Bylo by opravdu těžké to zapomenout poté, co jsem to tolikrát slyšel, ďhařané poklekli, sklonili hlavy k zemi a všichni opakovali ta samá slova: „Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Koříme se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě."

Brogan zamyšleně poklepával prstem o stůl. „To dělali všichni ďhařané? Kolik jich tam bylo?"

„Byl tam každý, lorde generále. A je jich víc než jsme si mysleli. Zaplnili náměstí před palácem a parky a tržiště a ulice kolem něj. Nedalo se mezi nimi projít, neboť byli velmi natěsnaní, jako by se každý snažil dostat co nejblíže k Paláci Vyznavačů. Podle mého odhadu je jich ve městě kolem dvouset tisíc. Ostatní lidé neměli daleko k panice, protože nevěděli, co se to děje.

Objížděl jsem město a tam bylo velké množství dalších, kteří se do města nedostali. Ale i ti, ať už byli kdekoliv, poklekli na zem a dělali to samé, co jejich bratři ve městě. Jel jsem co nejrychleji, abych projel co největší území, abych viděl, co jsem mohl, ale neviděl jsem žádného ďhařana, který by to nedělal. Z kopců kolem města se daly zaslechnout jejich hlasy. Když jsme projížděli kolem, ani si nás nikdo nevšiml."

Brogan zavřel ústa. „Tak to musí být tady, ten jejich Mistr Rahl."

Galtero přenesl váhu na druhou nohu. „Je tady, můj generále. Když ďhařané vzývali, po celý ten čas stál nahoře na schodišti u hlavního vchodu a díval se. Každý muž se mu klaněl, jako by to byl Stvořitel sám."

Broganova ústa se zkřivila nechutí. „ Vždycky jsem si myslel, že ďhařané jsou pohani. Představ si to, modlit se k pouhému člověku. Co se stalo pak?"

Galtero vypadal unaveně. Strávil v sedle celý den. „Když to skončilo, tak všichni vyskočili a začali pozdravně pokřikovat. Trvalo to pěkně dlouhou dobu, jako by se právě dostali Strážcovi ze spárů. Ujel jsem dvě míle a pořád to pokračovalo. Nakonec udělali cestu pro dvě těla, která byla přinesena na náměstí a všichni se utišili. Připravili pohřební hranici. A celou tu dobu, dokud se z těl nestal popel, stál ten Mistr Rahl na schodech a díval se."

„Prohlédl sis ho pořádně?"

Galtero zavrtěl hlavou. „Všichni byli strašlivě namačkáni a já jsem se bál prorazit si cestu blíž, aby se na mě nevrhli, že jim narušuji obřad."

Brogan odsunul pouzdro stranou a jeho pohled se v zamyšlení rozostřil.

„Samozřejmě. Nemůžu očekávat, že bys dával v sázku svůj život jenom proto, aby ses podíval, jak ten člověk vypadá."

Galtero na chvíli zaváhal. „Zanedlouho ho uvidíte sám, lorde generále. Byl jste pozván do paláce."

Brogan vzhlédl. „Na takové věci nemám čas. Musíme vyrazit za Matkou Vyznavačkou."

Galtero vytáhl z kapsy papír a rozložil ho. „Vrátil jsem se ve chvíli, kdy se do našeho paláce chystala vejít skupina ďhařanských vojáků. Zastavil jsem je a zeptal se, co chtějí, a oni mi dali tohle."

Brogan si list vzal a četl, co na něm stálo. *Lord Rahl zve všechny hodnostáře, diplomaty a úředníky všech zemí do Paláce Vyznavačů.*

Zmačkal papír v dlani. „Já nepřijímám audience, já je dávám. A jak už jsem řekl, nemám čas."

Galtero ukázal palcem na ulici. „To jsem jim také říkal a sdělil jsem jim, že vám pozvání přednesu, ale že jsme zaměstnáni jinými záležitostmi a že nevím, jestli si někdo z Nicobarského paláce udělá čas přijít. Oni odpověděli, že Lord Rahl si přeje, abychom přišli všichni a že se budeme muset snažit si nějaký čas udělat."

Brogan nad tím mávl rukou. „Nikdo nám nebude dělat zde v Aydindrilii potíže jen proto, že jsme se nezúčastnili společenské události setkání s nějakým novým kmenovým vůdcem."

„Lorde generále, na Královské třídě byli rameno na rameni namačkáni ďhařanští vojáci. Každý palác na této třídě jimi byl pozván, včetně budov městské správy. Muž, který mi dal tenhle papír mi říkal, že je tu proto, aby nás doprovodil do Paláce Vyznavačů. Také prohlásil, že pokud nepůjdeme brzy, tak vejde dovnitř a vytáhne nás. Za ním stálo deset tisíc vojáků, kteří se na mne dívali, když to říkal.

A tihle muži nejsou žádní obchodníci a farmáři, kteří si hrají na vojáčky pár měsíců. Jsou to profesionální válečníci a vypadají velmi odhodlaně.

Věřím, že Krvavá Církev se jim dokáže postavit, pokud bychom zde měli naše hlavní síly, ale je nás zde ve městě zatím příliš málo. Pět set není dost mužů na to, abychom si probojovali cestu pryč. Nedostaneme se ani dvacet yardů daleko před tím, než nás každého srazí k zemi."

Brogan mrkl na Lunetu stojící u zdi. Ta se zaobírala svým pestrobarevným ošacením a nedávala pozor na to, o čem se hovořilo. Možná, že má ve městě pouze pět set mužů, ale má také Lunetu.

Nevěděl sice, o co tomu Rahlovi jde, ale vlastně na tom ani nezáleželo. D'Hara byla spojencem Císařského Řádu a od něj také přijímala rozkazy. Možná se jednalo jen o snahu dostat se v hierarchii co nej-

výše. Vždycky se našli takoví, kteří chtěli moc, ale nechtěli se zaobírat morálními imperativy, které jsou s tím spojeny.

„Tak dobrá. Stejně se zanedlouho setmí. Půjdeme na tu slavnost, budeme se usmívat na nového Mistra Rahla, pít jeho víno, jíst jeho jídlo a on z toho bude mít radost. Ráno opustíme Aydindril, o který se Císařský Řád postará sám a vyrazíme za Matkou Vyznavačkou."

Pokynul své sestře. „Luneto, ty půjdeš s námi."

„A jak ji najdeš?" Luneta se drbala na pažích. „Lorde generále, jak chceš najít Matku Vyznavačku?"

Tobias odsunul židli a postavil se. „Je na jihovýchodě. Máme víc než dost mužů na hledání. Najdeme ji."

„Vážně?" Luneta stále vykazovala známky drzosti, které vždy provázely to, když používala svou sílu. „Řekni mi jak ji poznáš."

„Ona je Matka Vyznavačka! Jak bychom ji mohli nepoznat, ty hloupá čarodějnice!"

Jedno obočí se jí nadzvedlo a její pohled se střetl s jeho. „Matka Vyznavačka je mrtvá. Mrtvoly přece nechodí."

„Ona není mrtvá. Kuchařka to věděla. Ty sama jsi to říkala. Matka Vyznavačka je naživu a my ji dostaneme."

„Pokud to, co říkala ta stařena je pravda a bylo na ni sesláno kouzlo smrti, tak co mohlo být jeho účelem? Pověz to Lunetě."

Tobias se zamračil. „Mělo způsobit, aby si lidé mysleli, že je mrtvá a ona tak mohla uniknout."

Luneta se suše usmála. „A proč ji nikdo neviděl uniknout? Ze stejného důvodu, proč ji nenajdeš."

„Přestaň s tím svým kouzelnickým žvatláním a řekni mi, o čem to mluvíš."

„Lorde generále, pokud existuje taková věc jako kouzlo smrti a někdo ho použil na Matku Vyznavačku, pak se dá jasně předpokládat, že magie skryje i její identitu. To by vysvětlovalo, jak se jí podařilo uprchnout. Že ji nikdo nepoznal, protože kolem ní byla magie. A ze stejného důvodu ji nepoznáš ani ty."

„Dokážeš takové kouzlo zlomit?" zavrčel Tobias.

Luneta zavrtěla hlavou. „Lorde generále, o takové magii jsem nikdy předtím neslyšela. Nevím o ní vůbec nic."

Tobias si uvědomil, že jeho sestra má pravdu. „Ty se vyznáš v magii. Řekni mi, jak ji můžeme poznat."

Luneta znovu zavrtěla hlavou. „Lorde generále, já nevím ani jak rozpoznat čarodějné kouzlo, které bylo sesláno za účelem někoho skrýt. Řekla jsem ti jen to, co by mohlo dávat smysl, a pokud bylo takové kouzlo použito, aby ji skrylo, pak ji neodhalíme."

Tobias na ni ukázal prstem. „Ty máš magickou sílu. Určitě znáš i způsob, jak nám ukázat pravdu."

„Lorde generále, stařena říkala, že pouze čaroděj dokáže seslat smrtící kouzlo. Takové kouzlo, to je vlastně síť z magické energie, a ten, kdo ji chce odhalit, musí být schopen vidět její vlákna. Já nevím jak zahlédnout pravdu skrz magickou ochranu."

Tobias si v zamyšlení mnul tvář. „Prohlédnout magickou ochranu. Ale jak?"

„Moucha se zachytí v pavučině pavouka, protože nevidí její vlákna. My se zachytíme v téhle pavučině stejně jako ti, kteří ji viděli sťatou, protože neprohlédneme její vlákna. Nevím, jak se to dá obejít."

„Čaroděj," zamumlal si pro sebe. Ukázal na stříbrnou minci ležící na stole. „Když jsem se jí zeptal, jestli je zde v Aydindrilu čaroděj, ukázala mi tuhle minci a stavbu, která je na ní vyrytá."

„Palác Proroků."

„Ano, tak tomu říkala. Také říkala, že se tě mám zeptat, co to je. Jak to, že o tom víš? Kde jsi slyšela o tomhle Paláci Proroků?"

Luneta jako by se ponořila sama do sebe a odvrátila pohled. „Těsně poté, co jsi se narodil, mi o něm pověděla matka. Má to být místo, kde čarodějky -"

„Čarodějnice," opravil ji.

Na chvíli se odmlčela. „Má to být místo, kde čarodějnice cvičí muže na čaroděje."

„Takže je to místo zla." Sklonil se a podrobně si prohlédl minci. „Co mohla matka vědět o takovém místě?"

„Je mrtvá, Tobiasi, nech ji být," zašeptala.

Zamračil se na ni. „Promluvíme si o tom později." Uhladil si svá označení hodností a oprášil neexistující smítka ze svého stříbrně lemovaného kabátu. Pak si navlékl šarlatový plášť. „Ta stařena tím musela mít na mysli to, že zde v Aydindrilu je čaroděj, který se cvičil v

tomhle domě zla." Přesměroval svou pozornost na Galtera. „Naštěstí ji Ettore zadržel pro další použití. Ta stará žena nám toho poví mnohem víc. Cítím to v kostech."

Galtero přikývl. „Měli bychom už vyrazit do Paláce Vyznavačů, lorde generále."

Brogan si přehodil plášť přes rameno. „Cestou se zastavíme u Ettora."

*****

Oheň hučel, když ti tři vstoupili do malé místnosti, kde byl Ettore a jeho dva zajatci. Ettore byl svlečen do půli těla a jeho svaly se v záři plamenů leskly. V místnosti byly porůznu rozestavěné různé mučící nástroje, jejichž ostří vydávala odlesky. V ohni byly vloženy železné tyče, jejichž konce byly rozžhaveny doběla. Stará žena se krčila v rohu a jednou paží ochranitelsky objímala děvčátko, které svou tvář skrývalo v jejím plášti.

„Dělala ti nějaké potíže?" zeptal se Brogan.

Na Ettoreho tváři se objevil spokojený úsměv. „Její arogantní chování zmizelo hned, jakmile zjistila, že nemáme rádi nezdvořilost. Tak je to se všemi prokletými. Vzdávají se, když stojí tváří v tvář Stvořitelově moci."

„My tři musíme na nějakou chvíli pryč. Zbytek zůstane zde v paláci pro případ, že bys potřeboval pomoc." Brogan pohlédl na železné tyče. „Až se vrátím, potřebuji její výpověď. Na tom dítěti mi nezáleží, ale bylo by lepší, kdyby ta stařena byla ještě naživu."

Ettore se dotkl prsty čela a uklonil se. „Při Stvořiteli, bude to, jak přikazujete, lorde generále. Vyzpovídá se ze všech zločinů, které kdy udělala na Strážcův rozkaz."

„Dobře. Mám hodně otázek a chci na ně odpovědi."

„Nebudu odpovídat na žádnou z tvých otázek," řekla stará žena. Ettore zkřivil rty a vrhl na ni pohled přes rameno. Stará žena se snažila přitisknout se co nejvíc ke zdi. „Buď si jistá, že tohle stanovisko změníš dřív než tahle noc skončí, ty babice. Začneš odpovídat hned jak uvidíš, co udělám tomu malému spratkovi. Přijde na řadu jako první, takže budeš mít dost času přemýšlet o tom, co udělám s tebou."

Dívenka vykřikla a zabořila se ještě hlouběji do pláště své babičky.

Luneta se dívala na tu dvojici v rohu a pomalu se škrábala. „Přeješ si, abych tu zůstala a dohlédla na Ettora, lorde generále? Myslím, že by bylo lepší, kdybych to udělala."

„Ne, chci, abys šla se mnou." Pohlédl na Galtera. „Pracoval jsi dobře, když jsi mi tyhle dvě přivedl."

Galtero potřásl hlavou. „Nikdy bych si jí nevšiml, kdyby se nepokoušela prodat mi sladký koláček. Něco kolem ní mě znervózňovalo."

Brogan pokrčil rameny. „Tak je to se všemi prokletými. Jsou přitahováni ke Krvavé Církvi jako můry ke světlu. Jsou odvážní, protože mají víru ve svého zlého vládce." Znovu pohlédl na ženu, která se klepala v rohu. „Ale svou odvahu rychle ztrácejí, když stanou tváří v tvář spravedlnosti Krvavé Církve. Ona je jen malý pěšák, ale Stvořiteli dobře poslouží."

Kapitola dvanáctá

„Přestaň s tím," zavrčel Tobias. „Lidé si budou myslet, že máš blechy."

Na široké ulici lemované po obou stranách mohutnými javory s holými větvemi vystupovali hodnostáři a úředníci z rozličných zemí ze svých kočárů, aby překonali zbývající vzdálenost k Paláci Vyznavačů pěšky. D'hařanští vojáci usměrňovali proudící hosty jako hráz rozvodněnou řeku.

„Nemohu si pomoci, lorde generále," vysvětlovala Luneta během škrábání. „Od té doby, co jsme přijeli do Aydindrilu mě svědí ruce. Nikdy jsem to necítila tak silně."

Mnoho lidí v zástupu na Lunetu zíralo. Její pestrobarevné hadry způsobovaly, že byla nápadná jako malomocný při korunovaci. Vypadala, že je jejich pohledy potěšená. Dokonce se zdálo, že to považuje za důkaz jejich obdivu. Mnohokrát už odmítla příležitost převléknout se do jiných šatů, které jí Tobias nabízel a říkala, že žádné z nich nejsou tak pěkné jako ty její. Dokud to vypadalo, že její mysl se jimi plně zaobírá a tím pádem v ní není místo pro myšlenky podsouvané Strážcem, nepovažoval za nutné na ni v tomto směru nějak tlačit.

Přijíždějící lidé byli oblečeni ve svých nejlepších šatech. Přestože někteří měli zdobené meče, Tobias si byl jist, že slouží pouze jako ozdoba a pochyboval, že by si je kdokoli vzal ze strachu o svůj život. Další věc, které si Tobias všiml byla, že všechny ženy měly na sobě překrásné šperky, které ladily k jejich šatům, a na nichž se blyštělo slunce. Zdálo se, že všichni jsou nesmírně nadšeni z pozvání do Paláce Vyznavačů a ze setkání s novým Lordem Rahlem, takže si ani nevšímali možnosti ohrožení ze strany ďhařanských vojáků. Z jejich

úsměvů a chování bylo zřejmé, že jsou spíš nervózní z toho, aby na nového Lorda Rahla udělali patřičný dojem.

Tobias zaskřípěl zuby. „Jestli se okamžitě nepřestaneš drbat, svážu ti ruce za zády."

Luneta si přitiskla ruce k bokům a uklidnila se. Tobias a Galtero vzhlédli, aby si prohlédli těla naražená na kůlech po obou stranách promenády. Uvědomili si, že to nejsou lidé, ale šupinaté nestvůry, které mohly být pouze Strážcovým výtvorem. Jak pokračovali, obklopil je zápach hustý jako mlha, díky kterému jen ztěžka popadali dech. Na některých kůlech byly pouze hlavy, na jiných celá těla a na dalších jen jejich části. Všechny nestvůry vypadaly, jako by byly pobity v neobyčejně krvavé bitvě. Některé nestvůry byly rozpárány a několik jich bylo kompletně přeseknutých na dva kusy a jejich vnitřnosti se houpaly na tom, co z nich zbývalo.

Bylo to jako procházet kolem památníku zla do brány vedoucí do podsvětí.

Ostatní hosté si zakrývali nosy jak jen mohli čímkoli, co měli po ruce. Několik pěkně oděných dam se sesulo na zem a omdlelo. Připravení sloužící se jim rozběhli na pomoc, ovívali je vějíři a otírali jim čelo sněhem. Někteří z lidí byli jako přimrazeni zatímco jiní se klepali tak silně, že Tobias slyšel, jak jim cvakají zuby. Ve chvíli, kdy procházeli, byl každý kolem nich buď ve stavu velké nervozity nebo paniky. Tobias, který podobný výjev neviděl zdaleka poprvé, pohlížel na ostatní hosty se znechucením.

Poté, co se jeden roztřesený diplomat zeptal, mu ďhařanský voják stojící po straně vysvětlil, že tato stvoření zaútočila na město a Lord Rahl je pobil. Nálada hostů se zlepšila. Když pokračovali dál, jejich hlasy sílily a hovor se týkal převážně toho, jaká čest je potkat muže jako je nový Lord Rahl, vládce celé D'Hary. Dokonce se začal ozývat smích.

Galtero se naklonil blíž. „Když jsem tu byl časně ráno před tím, než se začali modlit a s vojáky ve městě se dalo jakž takž hovořit, tak mi řekli, abych si dával pozor, neboť se tu vyskytly útoky neviditelných stvoření a že několik jejich mužů stojících na ulici bylo zabito."

Tobias si pamatoval, že mu stařena říkala o šupinatých nestvůrách, o nichž si nemohl vzpomenout, jak je nazývala, že se začaly

zjevovat z čistého vzduchu a zabíjely každého, kdo jim stál v cestě. Luneta řekla, že její slova byla pravdivá. Takže tohle musí být ony.

„Jaké štěstí, že Lord Rahl přijel právě včas, aby ty nestvůry zabil a zachránil město."

„Mriswithové," řekla Luneta.

„Cože?"

„Ta žena těm stvořením říkala mriswithové."

Tobias přikývl. „Ano, myslím, že máš pravdu."

Před vchodem do paláce se tyčily bílé sloupy. Množství vojáků po každé straně usměrňovalo hosty skrz veliké dveře do haly, do níž pronikalo světlo z oken z modravého skla. V ní stály ve velikých vzdálenostech blýskající se podstavce, na nichž stály zlaté sošky. Tobias měl pocit, jako by byl proti své vůli vtažen přímo do chřtánu zla. Ostatní hosté však vypadali uchváceni tímto důkazem zpupnosti daleko víc než mrtvolami na kůlech.

Po průchodu elegantní halou a komnatami s takovým množstvím granitu a mramoru, že by to stačilo na pořádnou horu, nakonec prošli vysokými mahagonovými dveřmi do obrovské místnosti s vysokým dómem. Fresky a nástěnné malby postav mužů a žen jako by přehlížely celé shromáždění. Okna dovnitř propouštěla velké množství světla a odhalovala mraky, které se začaly shromažďovat na tmavnoucím nebi. Na druhém konci místnosti byly kolem bohatě zdobeného, vyřezávaného stolu prázdné židle. Stůl stál na vyvýšeném pódiu. Kolem dokola byla malá schodiště, která vedla vzhůru k balkónům, které obkružovaly celou místnost a byly zdobeny vyřezávaným mahagonovým zábradlím. Balkóny byly zaplněny lidmi, a jak si hned uvědomil, nebyli to krásně oblečení šlechtici jako zde dole, ale obyčejní lidé. Ostatní hosté si to také uvědomili a neustále pohlíželi nahoru do stínů za zábradlím. Lidé nahoře stáli co nejdále vzadu, jako by ve tmě hledali anonymitu, jako by se: báli, aby je někdo nepoznal.

Navzdory návštěvě na balkónech, proudili hosté přes mramorovou podlahu a udržovali odstup mezi sebou a dvěma členy Krvavé Církve. Snažili se, aby to vypadalo jako náhoda a ne, že je to způsobeno strachem, který ti dva vyvolávali. Ve svém starobylém oblečení vypadali, jako by vyskočili z některé ze starých nástěnných maleb a lidé v jejich blízkosti snižovali hlas do šepotu. Tobias byl přesvědčen,

že mnozí z nich jsou zde častými návštěvníky. Přestože nikdy předtím v Aydindrilu nebyl, poznal patolízaly hned, jak je viděl. Jeho vlastní král byl jimi obklopen víc než dost.

Luneta se mu držela blízko po boku a nijak se nezajímala o imponující architekturu kolem. Nevšímala si ani poznámek lidí, kteří si ji prohlíželi, navíc jich stejně už bylo nyní méně. Každý se teď daleko víc zajímal sám o sebe a zaobíral se představou setkání s Lordem Rahlem. Podivná žena stojící mezi dvěma členy Krvavé Církve v šarlatových pláštích je přestala zajímat. Galtero přejel pohledem místnost, ignoroval přitom ozdoby a namísto toho se zajímal o lidi, vojáky a východy. Meče, které on a Tobias měli, nebyly na ozdobu. Přes své znechucení se Tobias nemohl ubránit úžasu nad tím, kde stojí. Toto bylo místo, kde Matka Vyznavačka a čarodějové vládli Střední zemi. Zde po tisíce let rada chránila magii. Toto bylo místo, odkud se Strážcovi agenti vydávali do světa.

To však bylo nyní pryč. Magie ztratila svůj vliv na lidi a tím ztratila i jejich ochranu. Věk magie končil. Končil stejně jako věk Střední země. Palác bude brzy zaplněn šarlatovými plášti a pouze Krvavá Církev bude sedět kolem zdobeného stolu. Tobias se usmál. Události se nezadržitelně valily dopředu.

Přiblížili se k nim muž a žena. Žena s černými vlasy a velikými náušnicemi, které cinkaly pokaždé, když otočila hlavu, se k němu naklonila. „Představte si, že nás sem pozvali a ani nám nenabídli něco k jídlu." Uhladila si žluté šaty a nemožně rudými rty se usmála, když čekala odpověď. Tu však nedostala a tak pokračovala. „To je velmi nezdvořilé, že nám nenabídli ani kapku vína, nemyslíte? Když uvážíme, že jsme se dostavili tak rychle na vyzvání! Doufám, že nepředpokládá, že na jeho pozvání ještě někdy přijdeme, když tu s námi takhle zacházejí."

Tobias si složil ruce za zády. „Znáte Lorda Rahla?"

„Možná jsem ho už dřív potkala. Nevzpomínám si." Smetla si neviditelné smítko s ramene a předvedla tak zlaté prsteny, které měla na ruce. „Byla jsem do paláce pozvána již tolikrát, že mám potíže zapamatovat si všechny ty lidi, s kterými jsem se seznámila. Koneckonců vévoda Lumholtz a já se musíme objevovat často na veřejnosti v pozici vůdců od té doby, co byl zavražděn princ Fyren."

Její rudé rty se zamyšleně stáhly. „Jsem si jistá, že jsem nikdy předtím nepotkala nikoho z Krvavé Církve. Koneckonců rada vždy považovala Církev za příliš dotěrnou. Tím samozřejmě nemyslím, že bych s tím souhlasila. Ale oni vás neměli rádi, neboť prý praktikujete vaše... umění i kdekoliv jinde mimo svou domovinu. Samozřejmě teď to vypadá, že žádnou radu už nemáme. Všichni byli pobiti tam, kde byli, to jest právě zde a ve chvíli, kdy právě přemýšleli nad osudem Střední země. Co nám vlastně přinášíte, sire?"

Tobias se podíval za sebe a uviděl, jak vojáci zavírají dveře. Zamyšleně si potáhl knír a vydal se ke stolu. „Byl jsem pozván stejně jako vy."

Vévodkyně Lumholtz šla za ním. „Slyšela jsem, že Krvavá Církev se u Císařského Řádu těší velké vážnosti."

Muž, který byl s ní, byl oblečen ve zlatě zdobeném, modrém kabátě. Vyzařoval autoritu. Pozorně naslouchal, i když se snažil vypadat, jako že svou pozornost věnuje spíše dění kolem. Podle tmavých vlasů a hustého obočí ho Tobias odhadl na Keltana. Keltané byli spojenci Císařského Řádu a žárlivě střežili svá vysoká postavení. Také velmi dobře věděli, že Císařský Řád přikládá velkou váhu úsudkům Krvavé Církve.

„Jsem překvapen, madam, že při tom, kolik toho namluvíte, jste schopná také něco slyšet."

Obličej jí zrudl tak, že si sebeméně nezadal s barvou jejích rtů. Tobias ignoroval její ostrou odpověď a raději věnoval pozornost tomu, co se začalo dít na konci sálu. Nebyl tak vysoký, aby viděl přes hlavy natočené tím směrem, a tak trpělivě čekal, až se Lord Rahl objeví na vyvýšeném pódiu. Stál dost blízko, aby toho člověka dokázal odhadnout, ale ne zas tak, aby byl v davu nápadný. Na rozdíl od ostatních hostů věděl, že tohle nebude jen tak nějaký společenský večírek. Klidně se mohl zvrtnout v bouřlivou noc a co se týče blesků, nerad by pro ně představoval nejbližší strom v okolí. Tobias Brogan narozdíl od těch hlupáků kolem věděl, kdy je namístě opatrnost.

Na konci místnosti dělali lidé cestu oddílu ďhařanských vojáků, kteří procházeli. Rozestavili se před pódiem, které tak oddělili od hostů. Vytvořili skutečnou hráz svalů a oceli. Pohled na ně byl vskutku impozantní. Po obou stranách pódia se postavili ďhařanští důstojníci

vysokých hodností. Tobias si s Galterem vyměnili nad Lunetinou hlavou pohled. Tohle rozhodně nebude společenský večírek.

Dav hučel nervozitou, jak všichni čekali na to, co se bude dít dál. Podle toho, co Tobias zaslechl, neměla takováto událost žádný precedens. Hodnostáři si mezi sebou vyměňovali poznámky o použití nepříhodné síly v komnatách rady, kde platila diplomatická imunita.

Brogan neměl pro diplomacii žádné pochopení. Pohled na krev byl mnohem lepší a dalo se s ním dosáhnout mnohem víc. Získával dojem, že Lord Rahl to ví také, narozdíl od moře rozčilených tváří kolem něj.

Tobias věděl, co tenhle Lord Rahl chce. Dalo se to vlastně očekávat. Koneckonců ďhařané byli jedním z pilířů Císařského Řádu. V horách potkal armádu, která byla složena většinou z ďhařanů a mířila do Ebinissie. D'hařané dobyli Aydindril, dohlíželi na znovuzavedení pořádku a pak předali kontrolu Císařskému Řádu. Ve jménu Řádu bojovali proti povstalcům. Lidé jako byl vévoda Lumholtz by si nikdy neudrželi tak vysoké postavení, kdyby je nechránila armáda D'Hary.

Lord Rahl chtěl bezpochyby toto zdůraznit a získat patřičné postavení v císařské vládě. Toto shromáždění nemělo být ničím jiným než ukázkou jeho moci.

Dva ďhařané, kteří vešli vzápětí, byli tak obrovští, že i Tobias byl schopen je vidět přes hlavy davu. Když uviděl jejich koženou zbroj, kroužkové košile a ostrý kov na loktech, zašeptal mu Galtero přes Lunetinu hlavu: „Tyhle dva už jsem viděl."

„Kde?" zeptal se Tobias šeptem.

Galtero zavrtěl hlavou aniž z mužů spustil pohled. „Někde na ulici."

Tobias se otočil zpátky a ke svému úžasu uviděl tři ženy oblečené v rudé kůži, které ty dva rozložité ďhařany následovaly. Podle toho, co Tobias slyšel, to nemohl být nikdo jiný než mord-sithy. Mord-sithy měly pověst bojovnic, proti kterým se nedokáže postavit nikdo, kdo používá magii. Tobias se kdysi zaobíral myšlenkou získat některou z těchto žen do své služby, ale bylo mu řečeno, že slouží pouze vládci D'Hary a nikdy nikomu jinému. Podle toho, co slyšel, se nedaly koupit za žádné peníze.

Pokud zjevení mord-sith vyvolalo v davu úlek, potom to, co následovalo, vyvolalo opravdové zděšení. Všichni vykřikli hrůzou při pohledu na obrovské stvoření s tesáky a křídly. I Tobiase při pohledu na gara zamrazilo. Krátkoocasí garové byla nesmírně agresivní, krvežíznivá stvoření, která útočila na všechno, co se hýbalo. I Krvavá Církev už se s nimi střetla a garové jí způsobili nemalé potíže. Toto stvoření však kráčelo klidně za třemi ženami. Tobiasovi podvědomě sjela ruka k jílci meče a všiml si, že Galtero udělal to samé.

„Prosím, lorde generále," řekla Luneta, „chtěla bych jít pryč." Zuřivě se škrábala na pažích.

Brogan ji popadl za rameno a přitáhl ji blíž k sobě. „Budeš dávat pozor na Lorda Rahla nebo zjistím, že už mi v budoucnu k ničemu nejsi. Rozumíš tomu? A přestaň se škrábat!"

Celá se roztřásla. „Ano, lorde generále."

„Budeš dávat pozor na to, co říká."

Přikývla. Oba rozložití ďhařané zaujali svá místa na kraji pódia. Tři ženy se postavily mezi ně a nechaly místo uprostřed prázdné. Možná pro Lorda Rahla, až nakonec přijde. Gar se tyčil za židlemi.

Světlovlasá mord-sitha stojící nejblíž středu se rozhlédla po místnosti modrookým mrazivým pohledem, který všechny utišil.

„Lidé Střední země," řekla a ukázala paží na prázdné místo nad stolem. „Představuji vám Lorda Rahla."

Ze vzduchu se zhmotnil stín. Objevil se černý plášť a zničehonic stál na pódiu muž. Ti, kteří byli nejblíže, poplašeně uskočili. Mnoho lidí hrůzou vykřiklo. Někteří se hlasitě modlili ke Stvořiteli a jiní padli na kolena. Mnozí šokované stáli a několik ozdobných mečů v prvním návalu hrůzy vyskočilo z pochvy. Když je ďhařané před pódiem klidně vyzvali, aby je zase skryli, okamžitě se tak stalo.

Luneta se zuřivě škrábala a dívala se na toho člověka, ale Brogan ji tentokrát nezadržel. I on cítil husí kůži ze zlé magie. Muž za stolem trpělivě čekal, až se dav utiší a pak promluvil tichým hlasem,

„Jsem Richard Rahl, ďhařany zvaný Lord Rahl. Mezi lidmi jsem znám i jinými tituly. Proroctví z dávné minulosti před tím, než vznikla Střední země, na mne vložila závazek." Seskočil ze stolu a stanul mezi dvěma mord-sithami. „A dnes se vám chystám nastínit budoucnost."

Přestože nebyl tak velký jako dva ďhařané stojící na konci pódia, byl to velký muž, svalnatý a překvapivě mladý. Jeho oblečení, černý plášť, vysoké boty, tmavé kalhoty a prostá kazajka nebylo oblečením pro někoho, kdo si říkal lord. přestože nebylo možné si nepovšimnout odlesků na stříbrem vykládané pochvě u pasu, vypadal spíš jako zálesák. Tobias si také pomyslel, že vypadá unaveně, jako by mu na ramenou spočívala obrovská váha odpovědnosti.

Tobias byl zkušený bojovník a podle mladíkových pohybů poznal, že by to byl velmi nebezpečný soupeř. Jeho meč rozhodně nebyl na ozdobu. Byla to zbraň. Vypadal jako člověk, který v minulosti udělal mnoho nebezpečných rozhodnutí a všechna je přežil. Navíc se kolem něj vznášela nepostižitelná aura autority a síly, která přitahovala pozornost.

Mnoho žen v místnosti okamžitě upadlo do role, se kterou sem původně přijely a začaly na něj vrhat přátelské úsměvy. Lord Rahl si toho však, ať už vědomě nebo nevědomě, nevšímal.

Byly to však jeho oči, které Tobiase Brogana přitahovaly. Oči vyjadřovaly lidskou povahu a vše, čeho člověk schopen. Když ocelový pohled tohoto muže spočinul na lidech, někteří ustoupili zpátky, aniž si to uvědomili, jiní ztuhli, další se rozklepali. Když se tyto oči obrátily v jeho směru a jeho pohled na něm na chvilku utkvěl, uviděl Tobias obraz srdce a duše Lorda Rahla.

Tento krátký pohled mu řekl vše, co potřeboval: Tohle byl *velmi* nebezpečný muž.

Přestože byl mladý a zdálo se, že se v centru takové pozornosti necítí dobře, tohle byl člověk, který byl schopen bojovat na život a na smrt. Tobias už viděl takové oči předtím. U lidí, kteří by se vrhli z vysokého srázu jen proto, aby vám mohli jít po krku.

„Já ho znám," zašeptal Galtero. „Cože? Jak to?"

„Dnes ráno, když jsem hledal svědky, jsme na něj narazili. Chystal jsem se ho přivést k výslechu, ale tihle dva obrovští strážci mi ho vyfoukli před nosem."

„Škoda. To by mohlo být..."

Ticho v místnosti přimělo Tobiase, aby vzhlédl. Lord Rahl se díval na něj. Bylo to jako dívat se do očí smrti. Oči Lorda Rahla se sto-

čily na Lunetu. Stála pod jeho pohledem jako zkamenělá. Na jeho rtech se znenadání objevil úsměv.

„Ze všech žen, které zde jsou," řekl jí Lord Rahl, „máte vy ty nejkrásnější šaty."

Luneta zrůžověla. Tobias se málem nahlas rozesmál. Lord Rahl tímhle prohlášením právě poslal jasnou zprávu všem ostatním, kteří se zde shromáždili. Jejich společenské postavení pro něj nic neznamená. Tobias náhle pocítil, jak se mu zlepšuje nálada. Možná, že Řád na tom velmi vydělá, když získá tohoto muže mezi své vůdce.

„Císařský Řád," začal Lord Rahl, „věří, že pro svět nastal čas sjednocení pod jednou vládou: tou jeho. Říká, že magie je odpovědná za všechny lidské neúspěchy, neštěstí a problémy. Prohlašuje, že všechno zlo je způsobeno vlivem magie. Tvrdí, že přišel čas sprovodit magii ze světa."

Někteří v místnosti mumlali na souhlas, jiní dávali najevo svou skepsi, ale většina se tvářila nespokojeně.

Lord Rahl položil paži na opěradlo největšího křesla - toho uprostřed. „V souladu s tím, aby svá předsevzetí Řád proměnil ve skutečnost a ve světle jeho dosavadních činů nestrpí suverenitu žádné země. Snaží se všechny dostat pod svůj vliv a jít vstříc budoucnosti jako jednotný celek: Císařský Řád a jeho poddaní."

Odmlčel se a jeho oči se střetly s mnohým pohledem v davu. „Magie není projevem zla. To je jen omluva pro jejich činy."

V místnosti se rozezněl šum hlasů, jak všichni zvažovali jeho prohlášení. Vévodkyně z Lumholtzu se protlačila vpřed a upoutala na sebe pozornost. Usmála se na Lorda Rahla a pokývla hlavou.

„Lorde Rahle, to, co říkáte, je velmi zajímavé, ale zástupci Krvavé Církve -" ukázala rukou ve směru, kde stál Tobias a obdařila ho ledovým pohledem „- říkají, že všechna magie pochází od Strážce."

Brogan nic neřekl, ani se nepohnul. Lord Rahl se jeho směrem vůbec nepodíval, ale upřeně sledoval vévodkyni.

„Dítě, které se narodí do toho světa, to je přece magie. Můžete říct, že to je zlé?"

Mávla rukou a utišila šum za svými zády. „Krvavá Církev tvrdí, že magie byla stvořená samotným Strážcem a tudíž nemůže být ničím jiným než ztělesněním zla."

Z různých míst v přízemí i na balkónech se začal ozývat souhlas. V tu chvíli to však byl Lord Rahl, kdo mávl rukou a přiměl je utišit se.

„Strážce je ničitel. Utlačovatel světla a života, dech smrti. Jak jsem slyšel, je to Stvořitel, který skrz svou sílu a majestát tvoří všechny věci." Dav takřka jako jeden muž zašuměl na souhlas.

„V tom případě," řekl Lord Rahl, „je nesmysl věřit, že magie pochází od Strážce. Dokáže Strážce stvořit nově narozené dítě? Zázrak stvoření pochází z moci Stvořitele a Strážce je jeho nepřítel. Strážce nemůže tvořit. Popírat tuto skutečnost je kacířství."

Na všechny shromážděné padlo ticho. Lord Rahl pokynul vévodkyni hlavou. „Pokročila jste vpřed, má paní, abyste se přiznala, že jste kacíř? Nebo proto, abyste nařkla z kacířství někoho jiného?"

S obličejem, který měla opět rudý jako své rty, udělala několik kroků zpátky a postavila se po bok svého manžela. Vévoda, z jehož obličeje zmizel klidný výraz, ukázal na Lorda Rahla prstem.

„Triky se slovíčky nezmění fakt, že Císařský Řád bojuje se Strážcovým zlem a přišel, aby nás proti němu spojil. Chce jen, aby všichni lidé společně prosperovali. Magie však toto právo lidskému rodu upírá. Jsem Keltan a jsem na to pyšný, ale je čas přenést se přes nacionalismus a spojit všechny země v jediný celek. Mnohokrát jsme s Řádem otevřeně jednali a oni se ukázali jako velmi slušní a zajímající se o to, aby všechny země žily v míru."

„Šlechetný ideál," odpověděl Lord Rahl tiše. „Existoval však už dřív, když byla Střední země jednotná."

„Císařský Řád je jiný. Nabízí opravdovou sílu a opravdový mír."

Lord Rahl upřel na vévodu pohled. „Na hřbitovech je vždy opravdový mír." Pohlédl na dav pod sebou. „Před nedávném vpadla armáda Řádu do srdce Střední země s úmyslem uvrhnout všechny ostatní do svého područí. Mnozí se s ní spojili a posílili ji. D'hařanský generál jménem Riggs je vedl spolu s důstojníky několika dalších zemí. Pomáhal mu čaroděj Slagle, původem Keltan.

Stotisícová armáda oblehla Ebinissii, korunní město Galey. Císařský Řád jejím obyvatelům nabídl, aby se stali jeho poddanými. Když však byli povoláni, aby se bránili proti útoku na Střední zemi, lidé z Ebinissie tak statečně učinili. Odmítli vystoupit z jejího jednotného svazku a bránili to, co Střední země vždy představovala."

Vévoda otevřel ústa, aby promluvil, ale hlas Lorda Rahla zesílil a jeho slova řezala.

„Galeanská armáda bránila město do posledního muže. Čaroděj použil svou sílu na zboření městských zdí a císařská armáda vpadla dovnitř. Když byli obránci zničeni, císařská armáda město neokupovala, ale namísto toho jím prošla jako stádo divé zvěře - loupila, mučila a vraždila bezmocné obyvatele."

Lord Rahl se naklonil a prstem ukázal na vévodu Lumholtze. „Řád zavraždil každého obyvatele Ebinissie: mladé, staré i novorozence. Naráželi na kůl bezbranné těhotné ženy a tak zabíjeli matky i jejich nenarozené děti."

S obličejem zrudlým nenávistí udeřil pěstí do stolu. Každý nadskočil. „Tímto činem Císařský Řád usvědčil ze lži vše, co kdy řekl! Ztratil právo komukoli říkat něco o tom, co je správné a co špatné. Neexistují pro něj žádné zábrany. Je zde pouze z jediného důvodu: vládnout a zotročovat. Vyvraždili obyvatele Ebinissie, aby ostatním ukázali, co znamená odmítnout jejich nabídku.

Nezastaví je žádná hranice ani smlouva. Muži, kteří mají na ostřích mečů krev dětí, nevědí, co je to morálka. Neodvažujte se zde stát a pokoušet se mi tvrdit něco jiného. Já vím moc dobře, co je Císařský Řád zač. Ukázal tesáky skrývající se za úsměvy a, u všech duchů, ztratil právo prohlašovat svá slova za pravdu!"

Lord Rahl zhluboka nabral dech, aby se uklidnil a napřímil se. „Toho dne nevinní, kteří se octli na hrotech mečů, i ti, kteří drželi jejich jílce, něco ztratili. Jedni svůj život a druzí svou lidskost a právo být vyslyšeni. Stali se z nich mí nepřátelé."

„A kdo byli ti vojáci?" zeptal se někdo. „Jak sám přiznáváte, mnozí byli ďhařané. A vy jste jejich vůdce. Minulého jara se armáda D'Hary chovala přesně tak, jak jste popisoval. Přestože Aydindril byl těchto krutostí ušetřen, mnohá další města potkal stejný osud jako Ebinissii. A to vše z rukou ďhařanských vojáků. Chcete po nás, abychom vám věřili? Nejste o nic lepší než ti, proti kterým jste mluvil."

Lord Rahl přikývl. „To, co jste řekl o D'Haře je pravda. D'Hara byla vedena mým otcem, Darkenem Rahlem, kterého jsem se zřekl. Nevychoval mě, ani mě neučil svým způsobům. To co chtěl, bylo podobné tomu, co chce Císařský Řád: dobýt všechny země a vládnout

všem lidem. Jediný rozdíl byl v tom, že Řád představuje množství lidí a on byl sám. Vedle toho, že používal hrubou sílu, používal magii, podobně jako Řád.

Bojuji proti všemu, co vyznával Darken Rahl. Nezastavil se před ničím, co posloužilo jeho záměrům. Umučil a zabil bezpočet nevinných lidí a potlačoval magii, která se postavila proti němu stejně, jako to dělá Císařský Řád."

„Jste stejný jako on."

Lord Rahl zavrtěl hlavou. „Ne, nejsem. Netoužím vládnout. Pozdvihl jsem meč pouze proto, že jsem schopen postavit se útisku. Bojoval jsem na straně Střední země proti svému otci. Nakonec jsem ho pro jeho zločiny zabil. Když použil svou temnou magii, aby se vrátil z podsvětí, já jsem ho svými kouzly zastavil a poslal jeho duši zpátky ke Strážci. Pak jsem svou magii použil znovu, abych zavřel bránu, kterou Strážce posílal do tohoto světa své sluhy."

Brogan zaskřípěl zuby. Ze zkušenosti věděl, že prokletí se často snaží zakrýt svou skutečnou povahu vyprávěním příběhů o tom, jak statečně bojovali se Strážcem a jeho posluhovači. Slyšel to už mnohokrát a dokázal za podobnými příběhy rozpoznat zlé srdce vypravěče. Strážcovi následovníci byli občas velmi zkušení, ale to on byl také.

Přijel by do Aydindrilu mnohem dříve, kdyby nemusel odhalovat tolik zla v Nicobaře. Vesnice a města, kde každý vypadal, že žije poctivým životem, se ukázala být semeništěm prokletých. I ti nejzatvrzelejší lháři se nakonec pod útrpným právem přiznávali ke svému kacířství. Udávali jména čarodějnic a prokletých, kteří žili v jejich sousedství a přiznávali, že používali magii k temným účelům.

Jediným řešením byla očista. Vesnice i města byla měněna v hořící pochodně. Nezbylo jediné místo, které Strážcovi sluhové používali jako základnu. Krvavá Církev sloužila Stvořiteli, ale stálo to čas a námahu. Brogan si povzdychl a obrátil svou pozornost zpět k tomu, co říkal Lord Rahl.

„Přijal jsem tuto výzvu pouze proto, že do mých rukou byl vložen meč. Žádám vás, abyste mě nesoudili podle toho, jaký byl můj otec, ale podle toho, co dělám. Nevraždím bezmocné, nevinné lidi, ale Císařský Řád ano. Dokud se neproviním proti pravdě, mám právo na to, abyste mi věřili.

Nemohu jen tak stát a dívat se, jak zlo triumfuje. Budu bojovat vším, co mám, včetně magie. Pokud se postavíte proti mně, nenaleznete u mne žádného milosrdenství." „Všechno co chceme, je mír," řekl někdo.

Lord Rahl přikývl. „Ani já si nepřeji nic jiného než mír a abych se mohl vrátit zpátky do svých lesů a k jednoduchému životu. Ale nemohu, stejně jako se nikdo z nás nemůže vrátit k nevinnosti našeho dětství. Byla na mne vložena odpovědnost. Kdo se otočí zády k potřebným stává se komplicem útočníků. Ve jménu nevinných a bezbranných jsem pozvedl meč a bojuji v této bitvě."

Lord Rahl znovu položil ruku na křeslo uprostřed.

„Toto je křeslo Matky Vyznavačky. Po tisíce let vládly Matky Vyznavačky Střední zemi spravedlivou rukou, držely všechny země pohromadě a lidé nemuseli mít strach ze svých sousedů, neboť s nimi žili v míru." Přeletěl očima po shromáždění. „Rada tuto jednotu a mír, pro kterou toto město, sál i tato místnost vždy existovala, porušila. Matku Vyznavačku odsoudili k smrti a popravili ji."

Lord Rahl pomalu vytáhl meč a podržel jej tak, aby jej všichni mohli vidět. „Řekl jsem vám, že mě nazývají různými jmény. Mezi jinými jsem také Hledač Pravdy, jak mě nazval čaroděj Prvního řádu. Podle práva mi patří Meč Pravdy. Minulé noci jsem radu popravil za její zločiny.

Jste přestavitelé všech zemí. Matka Vyznavačka vám nabídla možnost čelit nebezpečím společně a vy jste se k ní a k její nabídce otočili zády."

Nějaký muž, kterého Tobias neviděl, porušil ledové ticho, které zavládlo. „ Ne všichni jsme souhlasili s tím, co rada udělala. Mnoho z nás si přálo, aby Střední země zůstala jednotná. A jistě se takovou znovu stane a my budeme v nadcházejícím zápase mnohem silnější."

Mnozí ve shromáždění dávali najevo svůj souhlas a slibovali, že udělají co mohou, aby se jednota znovu obnovila. Bylo však i mnoho těch, kteří neříkali nic.

„Na to už je pozdě. Svou šanci jste propásli. Matka Vyznavačka vám trpěla vaše hašteření a neschopnost se na čemkoliv dohodnout." Lord Rahl vrátil meč zpátky do pochvy. „Já nebudu."

„O čem to mluvíte?" zeptal se vévoda Lumholtz vzteklým tónem. „Pocházíte z D'Hary. Nemáte právo nám říkat, jak má fungovat Střední země. To je čistě naše záležitost."

Lord Rahl stál jako socha a nad davem se vznášel jenom jeho tichý, ale velitelský hlas. „Žádná Střední země už není. Rozpouštím ji tady a teď. Od této chvíle bude každá země jednat na svou vlastní pěst."

„Střední země není nějaká vaše hračka!"

„Ani Keltanů," řekl Lord Rahl. „Keltané vždycky toužili Střední zemi vládnout."

„Jak se opovažujete nás obvinit z..."

Lord Rahl zdvihl ruku žádaje tak o ticho. „Nejste o nic horší než ostatní zde ve shromáždění. Mnoha z vás se nelíbilo, že Matka Vyznavačka a čarodějové vás hlídají, takže vám nezbývá prostor pro vaše intriky."

Luneta ho zatahala za rukáv. „Pravda," zašeptala. Brogan ji umlčel ledovým pohledem.

„Střední země nebude tolerovat toto vměšování do našich záležitostí," zvolal jiný hlas.

„Nejsem zde, abych diskutoval o vládě ve Střední zemi. Jen jsem řekl, že aliance Střední země je rozpuštěna." Lord Rahl přejel shromážděné smrtícím pohledem, který byl natolik nepříjemný, že se Tobias málem zapomněl znovu nadechnout. „Jsem zde proto, abych vám oznámil podmínky vaší kapitulace."

Dav na chvíli ztichl. Pak všichni hněvivě vybuchli a v místnosti se zdvihl řev. Muži s obličeji zrůzněnými vztekem zdvihali pěsti.

Vévoda Luniholtz všechny utišil a pak se obrátil. „Nevím, jaké hlouposti se vám to honí v hlavě, mladíku, ale tomuto městu vládne Císařský Řád. Mnozí z nás s jeho postojem souhlasí. Střední země bude opět silná a sjednocená a nikdy se nevzdá někomu takovému, jako jsou ďhařané!"

Když se dav pohnul směrem k Mistru Rahlovi, v rukou mord-sith se objevily rudé pruty. Oddíl vojáků se zablýskal ocelí a garova křídla se rozevřela. Bestie zavrčela, vycenila tesáky a její zelené oči zablýskaly. Mistr Rahl se ani nepohnul. Dav se zastavil a pak ustoupil zpátky.

Celé tělo Lorda Rahla začalo budit dojem stejného nebezpečí jako jeho pohled. „Nabídl jsem vám možnost chránit Střední zemi a vy jste selhali. D'Hara však byla osvobozena od pěsti Císařského Řádu a drží Aydindril."

„To si jenom myslíš, že držíš Aydindril," řekl vévoda. „Máme zde vojáky, má je zde i spousta dalších zemí. Nenecháme město padnout."

„Na to už je trochu pozdě." Lord Rahl pokynul paží. „Dovolte, abych vám představil generále Reibische, velitele všech ďhařanských sil v této oblasti."

Generál, svalnatý muž s rezavým vousem a bojovými jizvami, pokročil vpřed. Udeřil se pěstí do hrudi v pozdravu Lordu Rahlovi a pak se otočil k lidem. „Moji vojáci kontrolují Aydindril. Moji muži jsou v tomhle městě už měsíc. Konečně jsme osvobozeni od nemoci, kterou Řád představuje a jsme znovu ďhařané vedení Mistrem Rahlem.

D'hařanské vojáky už nebaví jen tak sedět. Pokud kdokoli z vás bude chtít bojovat, já osobně to přivítám, přestože Lord Rahl přikázal, že my nesmíme být první, kteří začnou zabíjení, ale pokud se budeme muset bránit, duchové vědí, že svou práci dokončíme. Jsem takřka k smrti unuděn okupací a raději bych dělal něco mnohem zajímavějšího, něco, v čem jsem opravdu velmi dobrý.

Každá z vašich zemí má oddíl vojáků, kteří chrání vaše paláce. Dle mého profesionálního odhadu, pokud se všichni jednomyslně rozhodnete město bránit a budete mít jednotné vedení, bude trvat den nanejvýše dva, než vás zničíme. Pokud k tomu dojde, nebude již mezi námi žádných nejasností. Jakmile jednou začne bitva, ďhařané neberou zajatce."

Generál ustoupil o krok zpátky po bok Lorda Rahla. Každý začal mluvit, někteří vztekle máchali pěstmi, jiní křičeli, aby je ve vzrůstajícím hluku bylo vůbec slyšet. Lord Rahl zdvihl ruku.

„Ticho!" Jeho rozkazu bylo uposlechnuto téměř okamžitě a on pokračoval. „Pozval jsem vás sem, abyste vyslechli, co jsem vám chtěl říci. Až se rozhodnete kapitulovat ve prospěch D'Hary, pak mne bude zajímat, co chcete říct vy. Ne dříve!

Císařský Řád si přeje vládnout D'Haře a celé Střední zemi. D'Haru však ztratili a vládnu jí já. Ztratili i Aydindril, kterému nyní vládne

D'Hara. Měli jste možnost být jednotní a pohrdli jste jí. Tato možnost je nyní už minulostí. Nyní máte jen dvě možnosti. Ta první je, že si vyberete postavit se na stranu Císařského Řádu. Ten vám bude vládnout železnou pěstí. Nebudete smět do ničeho mluvit a nebudete mít žádná práva. Veškerá magie bude vymýcena, kromě magie, kterou vám budou vládnout. Vaše životy budou jediný krutý boj bez naděje na konečné vítězství. Budete jejich otroky.

Vaše druhá možnost je vzdát se D'Haře. Budete jednat podle jejích zákonů. Jakmile se z vás stanou jedni z nás, budete mít v rámci těchto zákonů všechna práva. Nemáme v úmyslu potlačovat různorodost, která dělá Střední zemi takovou, jaká je. Budete mít právo sklízet výsledky své práce, právo cestovat a obchodovat tak dlouho, dokud budete pracovat v širším kontextu zákona a práv platných pro všechny. Magie bude chráněná a vaše děti se budou rodit do světa svobody, kde je všechno možné.

A jakmile bude Císařský Řád poražen, zavládne mír. Skutečný mír. Bude vás to něco stát. Vaši suverenitu. Přestože vám bude dovoleno zachovat si vlastní kulturu i území kde žijete, nebudete moci mít armády. Jediní muži ve zbrani budou pod velením D'Hary. Nebude to svazek nezávislých zemí. Vaše kapitulace musí být bezpodmínečná. Kapitulace je cena, kterou každá země zaplatí míru a zkouška vaší věrnosti konečnému cíli.

Za to bude mít každý člověk i každá země záruku svobody. Daně budou vysoké jen tak, aby se tím zajistila obranyschopnost. Všichni budou platit stejně. Nikdo nebude zvýhodňován."

V místnosti vybuchla řada protestů, v nichž se většinou poukazovalo na to, že se jedná o pouhou zlodějnu. Lord Rahl je utišil pouhým pohledem.

„Vše, co bylo získáno zadarmo, není nikterak cenné. Znovu vám to připomínám. Svoboda má svou cenu a všichni ji zaplatí, aby se naučili si ji vážit a chránili ji."

Lidé na balkónech začali křičet, že jim bylo slíbeno zlato, že je jejich, že si nemohou dovolit platit nějaké daně. Žádali, aby jim bylo zlato vráceno. Lord Rahl zdvihl ještě jednou ruku a zavládlo ticho.

„Muž, který vám slíbil zlato jen tak pro nic za nic, je mrtev. Vykopejte ho a uplatňujte své požadavky vůči němu, jestli chcete. Muži,

kteří budou bojovat za vaši svobodu za to budou chtít také dostat zaplaceno. Ti z vás, kteří nám mohou poskytnout jídlo a služby, dostanou dobře zaplaceno za svou práci a zboží. Všichni se budou účastnit na nastolení míru a svobody a pokud nebudou sloužit v armádě, pak budou normálně platit daně na podporu našich vojáků.

Všichni, nezávisle na tom, co si myslí, musí do své svobody investovat a zaplatí svůj díl. Tento princip je zákonný a nenásilný.

Pokud si nepřejete se k nám připojit, opusťte Aydindril a uchylte se pod ochranu Císařského Řádu. Od něj můžete vyžadovat zlata, kolik chcete, neboť to byli jeho zástupci, kdo vám ho slíbil. Můžete si svobodně vybrat. S námi nebo proti nám. Pokud jste s námi, pak nám pomůžete. Dobře si rozmyslete, než se rozhodnete odejít, neboť pokud odejdete a později se rozhodnete raději vrátit než trpět pod krutovládou Řádu, budete po dobu deseti let platit dvojnásobnou daň."

Dav na balkónech hlasitě vydechl. Nějaká žena v přízemí docela vepředu promluvila rezavým hlasem.

„Co když si nevybereme ani jedno? Je proti našim zásadám bojovat. Chceme, aby nám všichni dali pokoj a nechali nás žít v klidu. Co když si nevybereme bojovat, ale jednoduše se starat o naše vlastní záležitosti."

„Opravdu si ve své domýšlivosti myslíte, že my budeme bojovat, abychom zastavili vraždění, a vy jste lepší jen proto, že bojovat nechcete? Nebo že my poneseme břemeno války jen na našich zádech a vy se pak budete těšit z námi vybojované svobody a žít podle vašich zásad?

Můžete ke společnému snažení přispět i jinak, aniž byste brali do ruky meč. Ale přispět musíte. Můžete pomáhat léčit raněné, podporovat rodiny mužů, kteří šli do války, můžete pomáhat stavět a udržovat cesty, po kterých budou dostávat zásoby. Je mnoho způsobů, jak můžete pomoci a vy pomáhat budete. Zaplatíte daň stejně jako všichni ostatní. Nikdo nebude stát stranou.

Pokud si vyberete nekapitulovat, zůstanete sami. Řád chce dobýt všechny země a zotročit jejich obyvatele. Protože není žádný jiný způsob jak je zastavit, i já budu dobývat. Dříve nebo později vám jeden z nás bude vládnout. Modlete se, aby to nebyl Řád.

Ty země, které si vyberou nekapitulovat, budou vystaveny blokádě, dokud nebudeme mít čas je dobýt, nebo tak neučiní Řád. Nikomu nebude dovoleno s vámi obchodovat pod trestem za velezradu a vy nebudete smět převážet vaše zboží ani cestovat přes naše země.

Nabídka kapitulace, kterou vám předkládám nyní, je ještě velmi mírná. Můžete se s námi spojit aniž byste tím nějak výrazně trpěli a aniž by byly vůči vám prováděny jakékoliv sankce. Pokud odmítnete a vyvstane nutnost vás dobýt, budete dobyti a kapitulujete stejně. Podmínky však budou mnohem tvrdší. Každý z vašich lidí bude platit trojnásobnou daň po dobu třiceti let. Nebylo by správné trestat budoucí generace za chyby té současné. Země kolem vás budou prosperovat a kvést zatímco ta vaše nebude, neboť bude shrbená pod tíhou vysoké ceny za vaši pozdní kapitulaci. Později se možná znovu obrodí, ale vy pravděpodobně nebudete žít tak dlouho, abyste to viděli.

Varuji vás. Mám v úmyslu ty řezníky, kteří si říkají Císařský Řád, vymýtit z tváře země. Pokud uděláte víc než že jen budete stát stranou a budete tak hloupí, že se s nimi spojíte, pak spojíte svůj osud s jejich. Z naší strany pro vás nebude existovat žádné slitování."

„S tím se můžeš jít bodnout," ozval se nějaký anonymní hlas z davu. „Zastavíme tě."

„Střední země je rozdělená a už nikdy nebude moci existovat jako celek, protože jinak bych se naopak spojil já s vámi. Minulost zůstane minulostí a nemůže se už nikdy vrátit.

Duch Střední země však bude žít dál v těch, kteří dříve, sloužili jejímu cíli. Matka Vyznavačka vedla Střední zemi do nemilosrdné války proti tyranii Císařského Řádu. Sláva jejího vedení a ideály Střední země mají jedinou možnost, jak zůstat zachovány: kapitulaci ve prospěch D'Hary. Pokud se spojíte s Císařským Řádem, pak se postavíte proti všemu, co kdy Střední země představovala.

Armáda galeanských vojáků, vedená samotnou královnou z Galey, uspořádala hon na řezníky z Ebinissie a pobila je do posledního. Ukázala nám všem, že Císařský Řád lze porazit.

Mám v úmyslu uzavřít sňatek s královnou Galey, Kahlan Amnell, a připojit její lid ke svému. Tím chci všem ukázat, že nebudu stát stranou zločinů, i když některé byly spáchány ďhařanskými vojáky. Galea a D'Hara se spojí jako první země v nové unii a Galea jako první kapi-

tuluje. Můj sňatek ukáže všem, že to bude unie založená na vzájemném respektu a ukáže, že spojenectví lze dělat bez krvavého dobývání nebo touhy po moci, ale se silou a nadějí na nový lepší život. Ona chce stejně jako já zničit Císařský Řád. Své srdce obalila studenou ocelí."

Dav na balkónech i v přízemí začal vykřikovat různé otázky a připomínky.

Lord Rahl je okamžitě utišil. „Dost!" Lidé znovu poslušně zmlkli. „Slyšel jsem už vše, co potřebuji slyšet. Řekl jsem vám, co se bude dít. Neudělejte tu chybu, že byste si mysleli, že budu tolerovat něco jiného než svou vůli. Dokud se nevzdáte, jste potenciální nepřátelé a jako s takovými s vámi bude zacházeno. Vaši vojáci dříve nebo později zahodí zbraně ať už bez boje nebo s ním. Nebude jim dovoleno opustit paláce, které nyní stráží a které zvenku hlídají moji vojáci.

Každý z vás vyšle malou delegaci do své vlasti, aby předala mé poselství tak, jak jsem ho přednesl dnes já vám. Nepokoušejte mou trpělivost. Zdržování vás může stát všechno. A nepokoušejte se pro sebe získat žádné zvláštní podmínky - žádné nebudou. Každá země, velká nebo malá, se musí vzdát za stejných podmínek. Pokud se rozhodnete kapitulovat, přijmeme vás s otevřenou náručí a vy začnete spolu s námi pracovat na našem konečném cíli." Pohlédl na balkón. „I vy jste nyní zatíženi odpovědností. Spolupracujte na našem přežití nebo opusťte město.

Netvrdím, že to bude jednoduché. Stojíme proti nepříteli, který se nazastaví před ničím. Nestvůry tam venku na kůlech byly proti nám poslány. Zvažte jejich osud, zatímco budete přemýšlet o mých slovech.

Pokud se rozhodnete připojit k Císařskému Rádu, pak se za vás modlím ke všem duchům, aby k vám byli v posmrtném životě milosrdnější než budu já v tomhle.

Můžete jít."

Kapitola třináctá

Stráže zkřížily píky před dveřmi. „Lord Rahl si s vámi přeje mluvit."

Nikdo z ostatních hostů už v místnosti nezůstal. Brogan se zdržel jako poslední neboť chtěl vědět, jestli se někdo pokusí získat u Lorda Rahla soukromou audienci. Mnozí odcházeli kvapně ale pár se jich tu zdržovalo tak dlouho, jak jen mohli. Jakékoliv jejich pokusy však byly umlčeny nesmlouvavými strážemi. Vyprázdněny byly i balkóny.

Brogan a Galtero s Lunetou uprostřed zamířili k pódiu doprovázeni jen ozvěnou svých kroků, která se šířila celou halou. Cinkot zbroje strážných za nimi je doprovázel. V místnosti zasvítilo světlo lampy. Lord Rahl seděl v křesle vedle křesla Matky Vyznavačky a sledoval, jak přicházejí.

Většina ďhařanských vojáků už odešla spolu s hosty. Generál Reibisch se zamračeným obličejem stál stranou. Dva obrovití strážci a tři mord-sithy, které stáli kolem Lorda Rahla vypadali jako zmije chystající se uštknout. Za jeho křeslem se tyčil gar a sledoval je blýskajícíma očima, jak přišli a zastavili se před stolem.

„Můžete jít," řekl generál Reibisch zbývajícím vojákům. Udeřili se pěstí do hrudi a odešli. Když Lord Rahl viděl, že se za nimi dvojité vysoké dveře zavřely, pohlédl na Galtera, Brogana a pak jeho pohled spočinul na Lunetě.

„Buď zdráva. Já jsem Richard. Jak se jmenuješ ty?"

„Luneta, Lorde Rahle." Zasmála se, zjevně potěšena jeho pozorností. Pohled Lorda Rahla se přesunul na Galtera a ten přešlápl z jedné nohy na druhou. „Omlouvám se, Lorde Rahle, že jsem vás dnes málem přejel."

„Omluva přijata." Lord Rahl se pro sebe usmál. „Jistě jsi byl dnes velmi překvapen."

Galtero neřekl nic. Nakonec se Lord Rahl podíval na Brogana a jeho výraz zvážněl.

„Lorde generále Brogane, chci vědět, proč unášíte lidi."

Tobias rozhodil ruce. „Unášíme lidi? Lorde Rahle, žádnou takovou věc neděláme."

„Pochybuji, že jste muž, který by snášel vyhýbavé odpovědi, generále Brogane. V tom jsme si podobní."

Tobias si odkašlal. „Lorde Rahle, to musí být nějaké nedorozumění. Když jsme přijeli sem do Aydindrilu, abychom byli nápomocni při nastolení míru, nalezli jsme město ve zmatku a s neexistujícím vedením. Pozvali jsme pár lidí do našeho paláce, aby nám pomohli určit, kde se skrývá nebezpečí. Nic víc."

Lord Rahl se na něj zamyšleně podíval. „Jediná věc, která vás zajímala, byla poprava Matky Vyznavačky. Zajímalo by mě proč?"

Tobias pokrčil rameny. „Lorde Rahle, musíte si uvědomit, že po celý můj život představovala Matka Vyznavačka autoritu Střední země. Zjištění, že byla popravena, pro mě znamenalo velký šok."

„Téměř polovina města byla svědkem popravy a mohla vám to říci. Proč jste si myslel, že je nutné unášet lidi z ulic, abyste se jich na to ptal?"

„No, lidé mají občas odlišné verze jedné události, zejména když se jich ptám odděleně - dívají se na ně z různých úhlů pohledu."

„Poprava je poprava. Jak si ji mohou lidé pamatovat různě?"

„No, když se na ni díváte například ze vzdáleného konce náměstí tak nemůžete říct přesně, koho to vlastně vedli na popraviště. Jen pár lidí vepředu mohlo vidět její obličej a ani ti, pokud ji přímo neznali, nemohli říci přesně, že to byla ona." Oči Lorda Rahla se stále nebezpečně leskly, takže raději rychle pokračoval. „Pochopte, Lorde Rahle, doufal jsem, že ta celá věc je jen nějaký omyl."

„Omyl? Spousta lidí viděla, jak Matku Vyznavačku sťali," poznamenal Lord Rahl chladně.

„Lidé občas vidí to, co si myslí, že uvidí. Doufal jsem, že ve skutečnosti neviděli popravu Matky Vyznavačky, ale viděli jen její dovedně zamaskovaný útěk. Doufal jsem v to celým svým srdcem. Mat-

ka Vyznavačka vždy bojovala za mír. Mezi lidmi by se zdvihla nová vlna neděje, pokud by se ukázalo, že Matka Vyznavačka je stále ještě naživu. Potřebujeme ji. Přišel jsem, abych jí nabídl svou ochranu."

„Zapomeňte na tuhletu naději a soustřeďte se na budoucnost."

„Ale Lorde Rahle, i vy jste přece musel slyšet pověsti o jejím útěku."

„Žádné takové pověsti jsem neslyšel. A znal jste vůbec Matku Vyznavačku?"

Broganovi se na rtech objevil úsměv. „Ano, Lorde Rahle. Vlastně docela dobře. Navštívila Nicobaru při několika příležitostech, neboť jsme byli cennými členy společenství Střední země."

„Vážně?" Obličej Lorda Rahla byl nečitelný. „Jak vypadala?"

„Byla...no měla..." Tobias se zamračil. Střetl se s ní, ale kupodivu si uvědomil, že si nemůže vzpomenout, jak vlastně vypadala.

„No, je těžké ji popsat a já v těchto věcech nejsem příliš dobrý."

„Jak se jmenovala?"

„Jmenovala?"

„Ano, jak se jmenovala? Řekl jste, že ji dobře znáte. Jak se jmenovala?"

„No, tak tedy..." Tobias se znovu zamračil. Jak to jen bylo? Honil ženu, která představovala vše, co bylo zlé, symbol magického útlaku, ženu, kterou chtěl dostihnout a potrestat víc než jakéhokoli jiného Strážcova posluhovače a náhle si nemohl vzpomenout ani jak vypadá ani jak se jmenuje. Horečně přemýšlel a snažil se vybavit si její obraz.

Náhle mu to došlo. Kouzlo smrti. Luneta říkala, že díky tomuto kouzlu ji možná nebude moci poznat. Nebyl si jist, zda to kouzlo dokáže i takové věci jako je to, že by zapomněl i její jméno, ale bylo to jediné vysvětlení.

Tobias pokrčil rameny a usmál se. „Omlouvám se, Lorde Rahle, ale vzhledem ke všem těm věcem, které jste dnes řekl, mi z hlavy vypadla spousta detailů. Myslím, že už stárnu a hloupnu. Odpusťte mi."

„Takže vy unášíte lidi z ulic a ptáte se jich na Matku Vyznavačku, protože doufáte, že ji najdete živou a budete ji chránit, ale nedokážete si vybavit ani jak vypadá, ani jak se jmenuje? Doufám, že si uvědomujete, generále, že z mé strany mi připadá označení 'hloupnout' jako velmi mírné. Znovu vás tedy žádám, abyste stejně jako její jméno za-

pomněl i na ten hloupý a zbytečný úkol a soustředil se na záležitost budoucnosti vašich lidí."

Brogan sebou škubnul a opět rozhodil ruce. „Ale Lorde Rahle, copak to nechápete? Pokud bychom Matku Vyznavačku objevili živou, tak by to byla skvělá podpora vaší snaze. Pokud žije a pokud ji zasvětíte do vašich plánů, mohla by vám neocenitelným způsobem pomoci. Pokud se s vašimi cíli ztotožní, získal byste si na svou stranu i mnoho dalších lidí Střední země. Přestože se rada zachovala tak nešťastným způsobem, a při tom pomyšlení mi vře krev v žilách, i tak ji mnozí lidé stále velmi respektují a mohla by vám posloužit jako zástava. Bylo by navíc naprosto skvělé, kdybyste ji přesvědčil, aby s vámi uzavřela sňatek."

„Sňatek hodlám uzavřít s královnou Galey."

„I tak, kdyby byla naživu, mohla by vám pomoci." Brogan si mnul jizvu v koutku úst a upíral oči na muže za stolem. „Myslíte si, že je možné, Lorde Rahle, že ještě žije?"

„Já osobně jsem tady nebyl, ale dozvěděl jsem se, že tisíce lidí viděly její popravu. Myslí si, že je mrtvá. I když připouštím, že pokud by byla naživu, představovala by neocenitelnou pomoc jako můj spojenec, není to však nejdůležitější. To hlavní je, jestli jste schopen mi říci alespoň jeden dobrý důvod proč si myslíte, že se všichni ti lidé mýlí."

„No, vlastně ne, ale myslím -"

Lord Rahl udeřil pěstí do stolu. Dokonce i dva obrovití strážní nadskočili. „Už toho mám dost! To si myslíte, že jsem tak hloupý, že se nechám podobnými spekulacemi odvést od mnohem důležitějších záležitostí? Myslíte si, že vám poskytnu nějaká zvláštní privilegia, protože vy mi můžete nabídnout plán, jak zvítězit nad lidmi Střední země? Už jsem říkal, že všichni na tom budou stejně! Platí pro vás stejné podmínky, jako pro všechny ostatní země!"

Tobias stiskl rty. „Samozřejmě, Lorde Rahle. Omluvte, prosím -"

„Pokud budete pokračovat v úkolu najít ženu, kterou viděly tisíce lidí popravit, tak jste na nejlepší cestě stanout před ostřím mého meče."

Tobias se uklonil. „Samozřejmě, Lorde Rahle. Odjedeme do naší vlasti s vašim poselstvím."

„Nic takového neuděláte. Zůstanete tady."

„Ale já musím doručit vaše poselství králi."

„Váš král je mrtvý," podíval se na něj Lord Rahl. „Nebo se snad chystáte hledat jeho stín ve víře, že se někde schovává s Matkou Vyznavačkou?"

Luneta se zasmála. Brogan ji probodl pohledem a smích ustal jako když utne. Brogan si uvědomil, že i jeho vlastní úsměv zmizel. Okamžitě ho proto vyčaroval zpátky.

„Bezpochyby bude jmenován nový král. Tak už to v naší zemi chodí: jsme vedeni králem. A jemu, novému králi, musím doručit to poselství, Lorde Rahle."

„Vzhledem k tomu, že jakýkoliv král, který by byl jmenován, nebude nic víc než vaše loutka, je to naprosto zbytečné. Zůstanete ve svém paláci dokud se nerozhodnete přijmout mé podmínky a kapitulovat."

Broganův úsměv se rozšířil. „Jak si přejete, Lorde Rahle."

Začal vytahovat nůž ze svého opasku. Během okamžiku měl rudý prut jedné z mord-sith palec před obličejem. Ztuhl.

Pohlédl do jejích modrých očí a bál se sebeméně pohnout. „To je zvyk v mé zemi obvyklý, Lorde Rahle. Nechtěl jsem vás nijak ohrozit. Chtěl jsem vám dát svůj nůž na znamení toho, že přijímám vaše požadavky, a že budu jednat v souladu s vaším přáním a zůstanu v paláci. Je to způsob, jak vám dát své slovo a symbol mé spolupráce. Přijímáte?"

Žena z něj nespustila modré oči. „To je v pořádku, Berdino," řekl Lord Rahl ženě.

Ustoupila, ale jen velmi nepatrně a byla stále připravena při jakékoliv známce nebezpečí zaútočit. Brogan. pomalu vytáhl nůž a položil jej rukojetí napřed na hranu stolu. Lord Rahl nůž vzal a dal jej stranou.

„Děkuji vám, generále."

Brogan stále držel ruku nataženou dlaní vzhůru. „Co znamená tohle?"

„Zvyk, Lorde Rahle. V mé zemi, pokud přijmete nůž od nějaké osoby, tak, abyste ji nezneuctil, dáte jí minci. Stříbro za stříbro, jako symbolický akt dobré vůle a smíru."

Lord Rahl s očima upřenýma na Brogana to chvilku zvažoval a nakonec z kapsy vytáhl stříbrnou minci. Položil ji na stůl. Brogan ji vzal a vložil do kapsy svého pláště. Ne však dřív než se podíval na obraz, který byl na ní vyražený: Palác Proroků.

Tobias se uklonil. „Děkuji, že jste uctil naše zvyky, Lorde Rahle. Když už nic jiného, rozhodně vaše slova a vaši nabídku zvážím."

„Vlastně je tu ještě jedna věc. Slyšel jsem, že Krvavá Církev nemá magii nijak v oblibě." Naklonil se blíž. „Tak jak je možné, že s sebou máte čarodějku?"

Brogan pohlédl na postavu vedle něj. „Lunetu? Je to moje sestra, Lorde Rahle. Všude cestujeme spolu. Mám ji velice rád, přestože má Dar. Být vámi, nepřikládal bych slovům vévodkyně z Lumholtzu velkou váhu. Je to Keltanka a já jsem slyšel, že ti si velmi rozumějí s Císařským Řádem."

„Slyšel jsem to i jinde. Od těch, kteří Keltané nejsou."

Brogan pokrčil rameny. Přál si, aby mohl té kuchařce vrazit ruku do chřtánu a vytrhnout jí její neposlušný jazyk.

„Vy sám jste požádal, aby vás ostatní soudili jen podle toho, co děláte a ne podle toho, co o vás jiní říkají. O to samé žádám i já. To, co jste slyšel, nemohu nijak ovlivnit, ale faktem zůstává, že moje sestra má Dar, a je mou stálou společnicí."

Lord Rahl se na židli pohodlně opřel, ale pohled měl stále pronikavý. „Byla to Krvavá Církev spolu s císařskou armádou, která se účastnila vraždění v Ebinissii."

„Stejně jako ďhařané," Brogan pozdvihl obočí. „Ti, kdo zaútočili na Ebinissii, jsou všichni mrtví. Nabídka, kterou jste dnes učinil, znamenala začít znovu, nebo ne? Nabídl jste mír všem shromážděným, kteří vám naslouchali."

Lord Rahl pomalu přikývl. „Je to tak. Ještě poslední věc, generále. Bojoval jsem se Strážcovými posluhovači a budu to dělat i nadále. Při boji s nimi jsem objevil, že oni se nemusí ukrývat ve stínech. Mohou být tou poslední osobou, u které byste to předpokládal, a co je ještě horší, mohou vykonávat Strážcovu vůli aniž by si uvědomili, že to dělají."

Brogan sklonil hlavu. „Tak jsem to slyšel i já."

„Přesvědčte se, že stín, který honíte, není váš vlastní."

Brogan se zamračil. Už od Lorda Rahla vyslechl mnoho věcí, které se mu nelíbily, ale tohle byla první, které nerozuměl. „Znám všechny tváře zla, které pronásleduji, Lorde Rahle. Naprosto se nebojím o svou bezpečnost."

Brogan se otočil a chystal se odejít, ale pak se zastavil a podíval se přes rameno. „A přijměte, prosím, mé gratulace k vašemu chystanému sňatku s galeánskou královnou... vážně si myslím, že už stárnu. Nejsem schopen si zapamatovat jediné jméno. Odpusťte mi. Jakže se jmenuje?"

„Královna Kahlan Amnell."

Brogan se uklonil. „Samozřejmě. Kahlan Amnell. Budu si to pamatovat."

Kapitola čtrnáctá

Richard se díval na vysoké mahagonové dveře ještě chvíli potom, co se zavřely. Bylo osvěžující vidět osobu s tak průzračnou povahou, která přišla do Paláce Vyznavačů mezi tolik důležitých, pěkně oblečených lidí v ošacení složeném z cárů. Každý ji musel považovat za blázna. Richard pohlédl na své vlastní jednoduché šaty. Zajímalo by ho, jestli za blázna považovali i jeho. Možná, že jím skutečně byl.

„Lorde Rahle," zeptala se Cara, ,,jak jsi věděl, že je to čarodějka?"

„Byla obklopena svým Hanem, navíc jí to bylo vidět na očích."

Rudá kůže zaskřípěla, jak se k němu naklonila. „Poznáme, že je nějaká žena čarodějka, když se proti nám pokusí použít svou sílu, ale ne dřív. Co je to Han?"

Richard zívl a rukou si zakryl ústa. „Její vnitřní síla - životní energie. Její magie."

Cara pokrčila rameny. „Ty magii znáš, takže to vycítíš. My ne."

Rukou zavadil o jílec meče a protáhl se. Časem, aniž si to uvědomil, získal schopnost poznat, zda dotyčná osoba ovládá magii - pokud ano, poznal to z jejího pohledu. Přestože rozpoznávací znaky se člověk od člověka různily, byly zde jisté společné známky, které Richard, dokázal rozpoznat. Možná, jak Cara říkala, to bylo proto, že měl Dar, anebo to možná bylo jednoduše dáno zkušeností, neboť se již nespočetněkrát po dlouhou dobu díval do očí mnoha lidí obdařených magií: Kahlan, Adie, Shota čarodějnice, Du Chaillu, žena duchů Baka Ban Mana, Darken Rahl, sestra Verna, prelátka Annalina a bezpočet dalších sester světla.

Sestry světla byly čarodějky a on v jejich očích viděl zář způsobenou jejich Hanem. Občas, když svou magii probudily k životu, mohl téměř vidět, jak vzduch kolem nich praská napětím. Zdálo se, že sestry vyzařují auru takové moci, že když procházely kolem něj, téměř se mu ježily vlasy na hlavě.

Stejný pohled viděl Richard v Lunetiných očích. Byla obklopena svým Hanem. Co však nevěděl, bylo proč - proč zde jen tak stála, nedělala nic a nechávala kolem sebe proudit sílu. Čarodějky obvykle svůj Han uvolnily jen pokud k tomu měly důvod, stejně jako on obvykle netasil meč ani bezúčelně neužíval svou magii. Možná to jednoduše její dětskou povahu těšilo, stejně jako ji těšilo mít na sobě barevné šaty. Richard si to však nemyslel. Bylo zvláštní, že Luneta svou sílu soustředila na to, aby rozpoznala, zda mluví pravdu; Nevěděl dost o magii na to, aby si byl jist, že je to možné, ale čarodějky často nějakým způsobem dokázaly zjistit, zda je pravdomluvný, i když občas, když se jim pokoušel lhát, nedalo se to z jeho chování vůbec poznat. Pro ně to však bylo stejně zřejmé, jako kdyby mu náhle vzplály vlasy. Vzhledem k tomu si dával dobrý pozor, aby před Lunetou mluvil jen pravdu, zejména co se týkalo toho, zda je Kahlan mrtvá.

Brogana velmi zajímala Matka Vyznavačka. Richard si přál, aby mohl věřit, že mluvil pravdu. To, co říkal, dávalo smysl. Možná ho opravdu jen zajímala Kahlanina bezpečnost.

„Ten chlap vypadal, jako typický potížista," řekl nahlas, aniž si to uvědomil.

„Přeješ si, abychom mu přistřihli křídla, Lorde Rahle?" Berdina pozdvihla Agiel. „Mohla by to být příjemná změna." Ostatní dvě mord-sithy se zasmály.

„Ne," řekl Richard unaveným hlasem. „Dal jsem své slovo. Požádal jsem všechny, aby udělali cosi bezprecedentního, něco, co navždy změní jejich životy. Musím se chovat tak, jak jsem řekl, že se chovat budu a dát jim tak všem možnost, aby viděli, že takhle je to správné, že se jedná o blaho všech, a že je to nejlepší šance pro mír."

Gratch zívl, čímž odkryl své tesáky a posadil se na podlahu vedle Richardova křesla. Richard doufal, že gar není tak unavený jako on. Ulic a Egan vypadali, že je rozhovor nezajímá. Stáli a odpočívali s palci zaháknutými za opasky. Podobali se sloupům rozestaveným po

místnosti. Jejich oči však neodpočívaly. Jejich pohledy neustále přejížděly po sloupoví v rozích místnosti a balkónech a sledovaly, zda místnost je skutečně prázdná.

Generál Reibisch si odkašlal. „Lorde Rahle, myslel jste vážně to o tom boji bez drancování?"

Richard pohlédl do generálových unavených očí. „Ano. Bojujeme za svobodu, ne pro zisk." Generál odvrátil oči a přikývl. „Chcete k tomu něco říct, generále?" „Ne, Lorde Rahle."

Richard se opřel o opěradlo. „Generále Reibischi, už od svých chlapeckých let jsem byl zálesák. Nikdy předtím jsem armádě nevelel. Já jsem ten první, kdo připouští, že o postavení, ve kterém jsem se ocitl, toho mnoho nevím. Potřebuji vaši pomoc."

„Mou pomoc? Jaký druh pomoci, Lorde Rahle?"

„Potřebuji vaši zkušenost. Ocenil bych, kdybyste začal říkat svůj názor a přestal říkat jen 'ano, Lorde Rahle.' Nemusím s vámi souhlasit, můžu na vás mít i vztek, ale nikdy vás nebudu trestat za to, že mi říkáte, co si myslíte. Pokud nebudete plnit mé rozkazy, zbavím vás funkce, ale můžete mi svobodně říci, co si o těch rozkazech myslíte. To je jedna z věcí, za které bojujeme." Generál si složil ruce za záda. Pod kroužkovou košilí se mu rýsovaly svaly a Richard viděl i bílé jizvy označující jeho hodnost. „D'hařanští vojáci jsou zvyklí vydrancovat místa, která dobyli. Muži to očekávají."

„Minulí vůdci to možná tolerovali nebo tomu nedokázali zabránit, ale to není můj případ."

Generálův povzdech nepotřeboval komentář. „Jak si přejete, Lorde Rahle."

Richard si promnul skráně. Z nedostatku spánku ho bolela hlava. „Copak to nechápete? Nejde o dobývání zemí a přivlastňování si něčeho, co patří ostatním. Bojujeme proti útlaku."

Generál si prohrábl vlasy a přešlápl. „Nevidím v tom žádný rozdíl. Ze zkušenosti vím, že každý Mistr Rahl si vždy myslí, že on zná vše nejlépe a vždy chce vládnout světu. Jste syn svého otce. Válka je válka. Její důvody pro nás nic neznamenají. Bojujeme, protože je nám to nařízeno stejně jako ti, kteří stojí proti nám. Důvody neznamenají nic pro muže, kteří se ohánějí mečem a snaží se, aby jim zůstala hlava na krku."

Richard udeřil pěstí do stolu. Gratchovy oči zostražitěly. Periferním viděním viděl Richard rudou kůži, která se k němu přiblížila ve snaze ho ochránit.

„Muži, kteří šli po řeznících z Ebinissie měli důvod! Právě důvod a ne nějaká vidina drancování je motivoval a dal jim sílu, kterou potřebovali, aby dokázali bojovat. Byl to oddíl pěti tisíc galeánských rekrutů, kteří nikdy předtím nebyli v bitvě a přesto dokázali porazit generála Riggse a jeho armádu čítající víc jak padesát tisíc mužů."

Generál Reibisch se na něj překvapeně podíval. „Rekruti? Jsem si jist, že se mýlíte, Lorde Rahle. Riggse jsem znal. Byl to zkušený voják. Byli to bojem zakalení vojáci. Získal jsem zprávy o průběhu tamních bojů. Jsou sice nejasné v detailech, ale shodují se v tom, že Riggsovi vojáci prohráli díky pro ně nezvyklému horskému prostředí, ve kterém museli bojovat. Neporazili je však žádní nováčci, kteří by proti takové přesile neměli sebemenší šanci."

„Pak si myslím, že Riggs nebyl tak zkušený voják, jak by měl být. Zatímco vy máte zprávy z druhé ruky, já jsem ten příběh slyšel z ověřeného zdroje, který to všechno sledoval. Pět tisíc mužů, vlastně chlapců, se vrhlo na Riggse a jeho muže poté, co dokončil tu řezničinu v Ebinissii. Tihle rekruti dokázali rozdrtit nepřátelskou armádu. Když to skončilo, zůstalo jich na nohou méně než tisíc, ale ani Riggs, ani jediný z jeho vojáků nezůstal naživu."

Richard nechal nevyřčeno, že bez Kahlan, která mladé muže učila, co je potřeba udělat a vedla je do prvních bitev, kde jim ukázala zákonitosti boje, by tihle rekruti proti nepřátelské armádě nevydrželi ani den. Stejně tak věděl, že bez jejich zápalu a snahy dobře odvést svou práci, díky které Kahlan naslouchali, by se jim tento nemožný úkol nikdy nepodařilo splnit.

„Taková je síla motivace, generále. Lidé, kteří mají silný důvod a vědí, že na jejich straně stojí právo, dokáží všechno."

Po generálově tváři přejel pochybovačný výraz. „D'hařané tráví v boji většinu svého života a vědí o něm takřka vše. Válka, to je zabíjení. Musíte zabít nepřítele dřív než on zabije vás, to je všechno. Právo je na straně vítězů.

Důvody se dávají dohromady až po vítězství. Poté, co jsou zničeni nepřátelé, píší vůdci své důvody do knih a sepisují kolem nich sá-

hodlouhá prohlášení. Když vojáci dobře udělají svou práci, tak už nezbývají žádní nepřátelé, kteří by se s námi mohli hádat o oprávněnosti našich důvodů. Alespoň dokud nevypukne další válka."

Richard si sevřel hlavu do dlaní. Do čeho se to jen namočil? Jak si mohl myslet, že může uspět, když dokonce i ti, kteří bojují na jeho vlastní straně nevěří tomu, co se pokouší dělat?

Ze zdobeného stropu haly na něj shlížely postavy Magdy Searus, první Matky Vyznavačky a jejího čaroděje Meritta. Zdálo se mu, že jejich pohled je nesouhlasný.

„Generále, to, co jsem se dnes v noci pokoušel říct všem těm lidem, bylo o pokusu přestat se zabíjet. Chci umožnit znovunastolení míru a svobody a vykořenění zla.

Vím, že se v tom skrývá určitý paradox, ale copak to nevidíte? Pokud se budeme chovat skutečně tak, jak jsem řekl, pak všechny země, které chtějí svobodu a mír, se s námi spojí. Když uvidí, že bojujeme, abychom boj zastavili a nejen proto, abychom dobývali a vládli, pak budou na naší straně a síly míru budou neporazitelné.

Prozatím stanovil pravidla agresor a naše jediná šance je bojovat nebo se podřídit, ale..."

Unaveně si povzdechl a opřel se hlavou o opěradlo. Zavřel oči. Chtěl se vyhnout pohledu na obraz čaroděje Meritta, který měl nad hlavou. Meritt vypadal, jako by se mu chystal dát lekci o hlouposti a pošetilosti.

Právě veřejně objasnil své důvody, proč se chystá vládnout světu, ale v myšlenkách jeho vlastních následovníků to byly jen prázdné řeči. Náhle se začal cítit jako beznadějný hlupák. Byl pouhý zálesák, ze kterého se stal Hledač, ne žádný vládce. Jen proto, že měl Dar, si začínal myslet, že by mohl něco změnit. Dar. Dokonce ani nevěděl, jak ho používat.

Jak jen mohl být tak domýšlivý a myslet si, že by to mohlo fungovat. Byl tak unavený, že už ani nemohl pořádně přemýšlet. Nedokázal si vzpomenout, kdy se naposledy vyspal.

Netoužil po vládě, chtěl jen, aby už všechno skončilo, aby mohl žít s Kahlan a aby prožil svůj život bez boje. Předchozí noc s ní byla nádherná. To bylo vše, co chtěl.

Generál Reibisch si odkašlal. „Nikdy předtím jsem pro nic takového nebojoval. Chci říct, z žádného jiného důvodu než pro svůj závazek. Možná je na čase zkusit to po vašem."

Richard se otočil a zamračil se na něj. „Říkáte to jen proto, že si myslíte, že to je to, co chci slyšet?"

„No," řekl generál a zamyšleně přejížděl pohledem po stropě. „Duchové vědí, že by tomu asi jen málokdo věřil, ale vojáci si přejí mír víc než většina lidí. Jen se o něm neodvažujeme ani snít, neboť jsme již viděli tolik zabíjení, že jsme získali přesvědčení, že už nikdy nemůže skončit. Navíc, pokud začnete přemýšlet o míru, změknete. A pokud změknete, zemřete. Pokud o míru začnete jednat, dáte svým nepřátelům čas, aby se připravili a oni vás porazí. Je to jako ten paradox, o kterém jste před chvílí mluvil.

Při pohledu na všechen ten boj a zabíjení vás napadne, jestli pro vás vůbec ještě existuje jiná cesta než bojovat s nepřáteli. Přiměje vás to přemýšlet, jestli se z vás nestal jen stroj, který se už na nic jiného nehodí. Možná právě to se stalo mužům, kteří napadli Ebinissii. Možná, že nakonec jen podlehli hlasu, který jim zněl v mysli.

Možná, tak jak jste řekl, pokud to dokážeme, zabíjení se nakonec zastaví." Na chvilku se odmlčel, prohrábl si vousy. „Myslím, že voják vždy doufá, že jednou, až zabije všechny ty, kteří chtějí zabít jeho, bude moci zahodit meč. Duchové vědí, že nikdo nenávidí boj víc než mnoho z těch, kteří to musí dělat." Dlouze si povzdychl. „Ale nikdo tomu nevěří."

Richard se usmál. „Já ano."

Generál vzhlédl. „Je to zvláštní najít někoho, kdo chápe skutečnou cenu za zabíjení. Většina lidí boj glorifikuje nebo nenávidí ty, kteří v rukou drží zbraně a nevědí, co je bolest z věčného strachu o život a jak může tížit odpovědnost. Vy jste v zabíjení dobrý. Jsem rád, že si v něm nelibujete."

Richardův pohled opustil generála a zabloudil do stínů mezi mohutnými sloupy. Jak řekl shromážděným představitelům všech zemí, zmiňovala se o něm proroctví. V jednom z nejstarších proroctví, psaném vysokou ďharštinou, byl nazýván *fuer grissa ost drauka*: posel smrti. Měl tři jména: Ten, kdo spojí svět mrtvých se světem živých.

Ten, kdo přivolává duše mrtvých, což dělal, když používal magii svého meče a tančil se smrtí. A to nejdůležitější; Ten, který zabíjí.

Berdine mu položila ruku na rameno a přerušila nepřirozené ticho. „Neřekl jsi nám, že sis našel nevěstu. Doufám, že máš v plánu se před svatební nocí vykoupat, protože jinak s tebou vyrazí dveře." Všechny tři ženy se rozesmály.

Richard byl překvapen, že našel sílu k úšklebku. „Nejsem jediný, kdo tady páchne jako kůň."

„Pokud již nemáte nic dalšího, Lorde Rahle, musím ještě zařídit spoustu věcí." Generál Reibisch se napřímil a prohrábl si rezavý vous. „Kolik lidí si myslíte, že budeme muset zabít, abychom dosáhli toho míru, o kterém jste mluvil?" Nepatrně se pousmál. „Aspoň podle toho budu vědět, kolik strážců mi bude muset hlídat záda."

Richard na něm spočinul dlouhým pohledem. „Možná se zachovají rozumně, kapitulují a my nebudeme muset bojovat vůbec."

Generál Reibisch se cynicky zasmál. „Pokud vám to nevadí, myslím, že nechám své muže, aby si nabrousili meče. Jen tak pro případ." Mrkl na Richarda. „Víte, kolik států je ve Střední zemi?"

Richard se na chvilku zamyslel. „Vlastně ne. Ne všechny země jsou dost velké na to, aby měly zastoupení zde v Aydindrilu, ale všechny jsou dost velké na to, aby měly muže ve zbrani. Královna to bude vědět. Brzy se k nám připojí a pomůže nám."

Na kroužkové zbroji tančily odlesky světla. „Dnes v noci udělám ještě jednu obhlídku našich vojáků, kteří hlídají paláce a v nich uzavřené vojáky ostatních států. Možná, že skutečně všechno proběhne mírumilovně. Jsem však přesvědčen, že než tahle noc skončí, určitě se někdo pokusí prorazit."

„Ujistěte se, že je dost mužů kolem paláce Nicobary. Nechci, aby lord generál Brogan opustil město. Nevěřím tomu člověku, ale dal jsem své slovo, že bude mít stejnou šanci, jako ostatní."

„Dohlédnu na to."

„A generále, ať si muži dávají pozor na jeho sestru Lunetu." Richard cítil k sestře Tobiase Brogana sympatie pro její nevinně vypadající srdce. Líbily se mu její oči. Musel se však zatvrdit. „Pokud vyrazí z paláce a pokusí se uprchnout, ať jsou v dostřelu připravení lučištníci. Pokud použije magii, nebudeme mít šanci je zadržet."

Tohle Richard vždycky nenáviděl. Neměl rád bitvy, kde mohli přijít k úhoně i ti, kteří vlastně za nic nemohli.

Pamatoval si, co mu kdysi řekla Prelátka: čaroděj musí používat lidi, aby vykonali, co se musí stát.

Generál Reibisch pohlédl na tichého Ulice a Egana, na gara a tři ženy. Promluvil k nim, aby ho Richard neslyšel. „Tady kolem bude tisíc mužů, pokud je budete potřebovat."

Poté, co generál odešel, Cařin výraz zvážněl. „Musíš spát, Lorde Rahle. Jako mord-sitha poznám, že už moc velkou zátěž nevydržíš. Své plány na dobývání světa můžeš dokončit zítra, poté, co si odpočineš.

Richard zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Nejprve musím napsat dopis."

Berdina se postavila vedle Cary a založila si ruce. „Milostné psaníčko nevěstě?"

Richard otevřel zásuvku. „Něco takového."

Berdině se na tvář vloudil úsměv. „Možná bychom ti mohly pomoci. Poradíme ti, co tam napsat, aby se jí tak rozbušilo srdce, že zapomene, že potřebuješ koupel."

Raina se přidala ke svým sestrám Agielu a připojila svůj smích k jejich. „Dáme ti lekci, jak být správným manželem. Ty a tvá královna budete šťastní, neboť my budeme nablízku, abychom vám radily."

„A uděláš dobře, když nás budeš poslouchat," připojila se Berdina, „nebo ji poučíme, jak si tě omotat kolem prstu."

Richard Berdinu lehce odstrčil stranou, aby mohl otevřít všechny zásuvky a na dně jedné z nich našel papír. „Proč se nejdete trochu prospat?" řekl, když hledal pero a inkoust. „Máte za sebou dlouhou cestu, když jste se snažily mne dostihnout a určitě jste toho nenaspaly o moc víc než já."

Cara se pohrdavě usmála. „Budeme stát na stráži, zatímco budeš spát ty. Ženy jsou silnější než muži."

Richard si vzpomněl, že i Denna mu říkala takové věci, jenže se u toho netvářila nijak vesele. Tyto tři nikdy neodhazovaly svou masku, když byl v okolí ještě někdo jiný. On byl jediný, komu věřily a v jehož společnosti se odvažovaly zkoušet své společenské vystupování. Pomyslel si, že potřebují ještě hodně cvičit. Možná, že to byl důvod, proč

se nechtěly vzdát svého Agielu. Nikdy nebyly nic jiného než mord-sithy a bály se, že by nebyly schopné to udělat.

Cara pohlédla do prázdné zásuvky dřív než ji zavřel. Odhodila si světlé vlasy z tváře. „Musí jí na tobě opravdu záležet, Lorde Rahle, když chce připojit svou zemi k tobě. Nevím, jestli bych něco takového pro nějakého muže udělala, i kdyby byl jako ty. Ve skutečnosti by on kapituloval přede mnou."

Richard nakonec našel pero i inkoust v zásuvce, kterou by otevřel jako první, kdyby před ní nestála Cara. „Máš pravdu, opravdu jí na mně záleží. Ale co se týče kapitulace její země, no, tak tuhle část jsem jí ještě neřekl."

Cara se na něj překvapeně podívala. „Chceš říct, že požadavek kapitulace bude pro ni stejné překvapení, jako byl dnes v noci pro shromážděné hosty?"

Richard odšrouboval víčko z lahvičky s inkoustem. „To je jeden z důvodů, proč musím napsat tenhle dopis a vysvětlit jí své plány. Proč vy tři nejste zticha a nenecháte mě psát?"

V Rainině pohledu byl vidět opravdový zájem. „Co když odvolá svatbu? Královny bývají velmi pyšné. Třeba takovouhle věc nebude chtít udělat."

V nitru mu zahlodal červ pochybností. Bylo to ještě horší. Tyto ženy vlastně ani nevědí, co vlastně po Kahlan žádá. Nešlo jen o to, že královna se vzdá svého království. Žádal Matku Vyznavačku, aby se vzdala celé Střední země.

„Záleží jí na porážce Císařského Řádu stejně jako mně. Bojovala s rozhodností, která by vás, mord-sithy, zahanbila. Přeje si zastavit zabíjení stejně jako já. Miluje mě a pochopí, co po ní žádám."

Raina si povzdechla. „No, pokud ne, tak tě před ní ochráníme."

Richard na ni upřel takový pohled, že ustoupila, jako by se ji chystal uškrtit. „Nikdy, nikdy ani nepomysli na to, že bys ublížila Kahlan. Budeš ji chránit stejně jako mě nebo můžeš hned odejít a spojit se s mými nepřáteli.

Její život ti bude stejně drahý jako můj. Přísahej na svůj závazek ke mně. Přísahej!"

Raina polkla. „Přísahám, Lorde Rahle."

Podíval se na zbylé dvě ženy. „Přísahejte."

„Přísahám, Lorde Rahle," řekly společně.

Podíval se na Ulice a Egana.

„Přísahám, Lorde Rahle," řekli jako jeden.

Do hlasu se mu vrátil uvolněný tón. „Pak je to tedy v pořádku."

Richard položil papír na stůl a pokoušel se přemýšlet. Každý si myslel, že je mrtvá. To byla jediná možnost. Nemohl dovolit lidem, aby se dozvěděli, že je naživu, neboť by se někdo mohl pokusit dokončit to, co rada začala. Určitě by to pochopila, jen kdyby jí to mohl patřičně vysvětlit.

Richard téměř cítil pohled Magdy Searus, která na něj seshora shlížela. Bál se vzhlédnout, jako by na něj její čaroděj Meritt mohl seslat blesk, aby ho potrestal za to, co dělá.

Kahlan mu věřila. Jednou mu řekla, že by zemřela, aby ho ochránila, kdyby to bylo nezbytné, a že udělá cokoliv, aby ochránila Střední zemi. Cokoliv.

Cara opět přistoupila blíž. „Je ta královna hezká?" Na rty se jí znovu vrátil úsměv. „Jak vypadá? Nebude po nás, doufám, chtít, abychom nosily róby, že ne? Budeme ji poslouchat, ale mord-sithy nikdy nenosí róby."

Richard si v duchu povzdechl. Jen se svou rozpustilostí pokoušely zlepšit mu náladu. Přemýšlel, kolik lidí tyhle 'rozpustilé' ženy zabily. Okamžitě však takové myšlenky zavrhl. Tohle nebylo fér, zvláště pak od posla smrti. Jedna z nich zemřela, když se pokoušela ho chránit. Chudák Hally neměla proti mriswithovi šanci.

Kahlan by ji také neměla.

Musel jí pomoci. To byla jediná věc, na kterou mohl myslet a každou minutou, která minula, už mohlo být pozdě. Musel spěchat. Pokoušel se vymyslet, co napsat. Nesmělo být jasné, že královna Kahlan je ve skutečnosti Matka Vyznavačka. Pokud by dopis padl do špatných rukou...

Richard vzhlédl při zvuku otevíraných dveří. „Berdino, kam si myslíš, že jdeš?"

„Najít si postel. Budeme se střídat na stráži." Jednu ruku měla na klice a druhou volně svěšenou. „Ovládej se, Lorde Rahle. Brzo budeš mít v posteli svou novou nevěstu. Do té doby snad můžeš počkat."

Richard se neubránil úsměvu. Měl rád Berdinin smysl pro humor. „Generál Reibisch říkal, že zde bude hlídat tisíc mužů, takže snad není nutné -"

Berdina se ušklíbla. „Lorde Rahle, já vím, že mě máš ze všech nejraději, ale přestaň se o mě starat. Radši napiš ten dopis."

Dveře se zavřely a Richard začal znovu zamyšleně zírat na papír.

Cara se náhle zamračila. „Lorde Rahle, nemyslíš, že na nás tvoje královna bude žárlit?"

„Proč by na vás měla žárlit?" zamumlal a bezmyšlenkovitě se poškrábal na krku. „Nemá žádný důvod."

„Copak ti nepřipadáme atraktivní?"Richard na ni pohlédl. Pak ukázal na dveře. „Vy obě se jděte postavit před dveře a hlídejte, jestli náhodou někdo nejde zabít Lorda Rahla. Jedině v případě, že byste, se rozhodly být potichu jako tady Egan a Ulic, můžete hlídat dveře z téhle strany."

Obě obrátily oči v sloup, usmály se a odešly z místnosti. Obě byly zjevně uspokojeny faktem, že jejich škádlení ho nakonec vyprovokovalo. Domníval se, že pro mord-sith je něco takového úplně nové, a proto se tomu oddávají s takovou vášní. On však měl na práci mnohem důležitější věci.

Richard civěl na prázdný papír a přes postupující únavu se pokoušel přemýšlet. Gratch k němu pomalu přistoupil a Richard namočil pero do kalamáře.

Má nejdražší královno, začal psát zatímco druhou rukou poklepal Gratche po rameni.

Kapitola patnáctá

Když se prodírali skrz hluboké závěje, Tobias prozkoumal sněžnou temnotu. „Určitě jsi udělala to, co jsem ti nařídil?"

„Ano, můj generále. Už jsem vám říkala, že jsou očarováni."

Zde, za Palácem Vyznavačů a přilehlými budovami městského centra, zuřila sněhové bouře, která přišla z hor, zatímco vevnitř poslouchali Lorda Rahla a jeho absurdní představy o novém uspořádání Střední země.

„Tak kde tedy jsou? Pokud je ztratíš a oni tu někde umrznou, budu s tebou velmi nespokojen, Luneto."

„Vím, kde jsou, lorde generále," ujistila ho. „Neztratím je."

Zastavila se a začichala ve vzduchu. „Tudy."

Tobias a Galtero se podívali jeden na druhého a zamračili se. Pak se otočili, aby ji následovali do temnoty za Královskou třídou. V bouři se občas daly rozeznat temné stíny paláců zářících světly. Vzhledem k přívalu sněhu to byla jediná možnost, jak alespoň přibližně určit směr, kterým jdou.

Nedaleko zaslechl cinkání zbroje. Znělo to jako víc mužů než jen jedna hlídka. Než noc skončí, ďhařanská nákaza zřejmě ovládne Aydindril. Tak by to alespoň udělal on na jejich místě: zaútočit dřív než se protivník vzpamatuje. On měl nicméně své vlastní plány.

Tobias si vytřepal sníh z kníru. „Poslouchala jsi ho, že ano?"

„Ano, lorde generále, ale jak už jsem řekla, nejsem si jistá."

„Nijak se přece neliší od ostatních. Určitě jsi nedávala pozor. Jsem si jistý, že jsi nedávala pozor. Pořád jsi se jenom škrábala a nedávala jsi pozor."

Luneta se na něj podívala přes rameno. „Je jiný. Nevím proč, ale je jiný. Nikdy předtím jsem necítila takovou magii, jako je ta jeho. Nemohu říci, jestli bylo každé slovo, které řekl, pravdivé nebo jestli to všechno byla jen lež, ale myslím, že mluvil pravdu." V úžasu zavrtěla hlavou. „Vždy se dokážu dostat přes ochranný štít. Přes jakýkoliv druh: vzduch, vodu, zemi, oheň, led, jakýkoliv druh. Proniknu do každého ducha. Ale ten jeho...?"

Tobias se pro sebe usmál. Na tom nezáleželo. Nepotřeboval poslouchat její řeči. On věděl.

Mumlala si o zvláštních aspektech Lorda Rahla a o tom, jak chtěla odtamtud pryč, pryč z toho místa a jak ji tam svrběla kůže tak jako nikdy předtím. Poslouchal jen napůl. Přání dostat se z Aydindrilu se jí splní hned, jak se jim podaří zařídit pár věcí.

„Co cítíš?" zavrčel.

„Odpadky, můj generále. Kuchyňské odpadky."

Tobias ji chytil za rukáv. „Odpadky? Tys je poslala do hromady odpadků?"

Zašklebila se a poodstoupila od něj. „Ano, lorde generále. Řekl jsi, že nechceš, aby se kolem motali nějací zvědavci. Ve městě to neznám a neznala jsem tu žádné bezpečné místo, kam bych je mohla poslat, ale cestou z Paláce Vyznavačů jsem si všimla hromady odpadků. Tam dnes v noci nikdo nebude."

Odpadky. Tobias zaklel. „Hloupá Luneto," zamumlal.

„Prosím, Tobiasi, neříkej mi -"

„Tak kde tedy jsou!"

Ukázala rukou a zrychlila krok. „Tudy, lorde generále. Uvidíte. Tudy. Není to daleko."

Přemýšlel o tom, když se brodil závějemi. Dávalo to smysl. Skutečně to dávalo smysl. Hromada odpadků bylo skutečně dobré místo.

„Luneto, o Lordu Rahlovi jsi řekla pravdu, že ano? Pokud jsi mi lhala, nikdy ti to neodpustím."

Zastavila se a pohlédla na něj. V očích se jí zaleskly slzy. „Ano, můj generále. Prosím, věř mi. Říkala jsem pravdu. Zkoušela jsem všechno. Zkoušela jsem to nejlepší, co umím."

Tobias ji chvíli sledoval a díval se na slzy, které jí stékaly po tvářích. Koneckonců na tom nezáleželo. On věděl.

Netrpělivě pokynul rukou. „Dobrá, pokračujme tedy. Lepší bude, když je neztratíš."

Náhle zničehonic se prudce otočila a vyrazila zpátky. „Tudy, lorde generále. Uvidíte. Já vím, kde jsou."

Tobias na ni pohlédl a povzdychl si. Sníh stále padal a podle rychlosti, kterou se snášel dolů to vypadalo, že to bude ještě horší. No nic, věci se stejně obracely v jeho prospěch. Lord Rahl byl hlupák, když si myslel, že lord generál Tobias Brogan z Krvavé Církve se ho bude bát jako se prokletí bojí rozžhaveného železa.

Luneta kamsi ukázala. „Tam, lorde generále. Tam jsou."

I přes vítr, který jim foukal do zad, Tobias cítil pach odpadků dříve než ho viděl. Vytřásl si sníh z šarlatového pláště a po chvilce došli k ztemnělé hromadě, která ležela v jisté vzdálenosti od světel paláců. Sněhu zde příliš nebylo, jako by se i on chtěl vyhnout zápachu z hromady odpadků.

Tobias si zamnul ruce. „No? Tak kde jsou?"

Luneta se mu postavila po bok, aby se alespoň trochu ochránila před letícím sněhem. „Počkejte, Lorde generále. Oni k vám přijdou." Pohlédl dolů a viděl dobře prošlapanou cestu. „Kouzlo kruhu?"

Lehce přikývla a přitáhla si šaty úžeji k tělu. „Ano, lorde generále. Řekl jste, že nechcete, aby nám zmizeli, nebo se na mě rozzlobíte. Já jsem nechtěla, abyste se na Lunetu zlobil, tak jsem na ně seslala kouzlo kruhu. Teď nám určitě nezmizí a nezáleží na tom, jak rychle půjdou."

Tobias se usmál. Ano, vypadalo to, že den nakonec skončí úspěšně. Vyskytlo se mnoho překážek, ale pod Stvořitelovou ochranou by je mohl zvládnout. Začal se stávat pánem situace. Lord Rahl brzy zjistí, že Krvavé Církvi nemůže nikdo rozkazovat.

V temnotě uviděl nejprve záblesk jejích žlutých šatů. Vévodkyně z Lumholtzu s vévodou o půl kroku za ní, zamířili k němu. Když viděla, kdo stojí vedle cesty, její nalíčený obličej poněkud potemněl. Přitáhla si k tělu sněhem pokrytý přehoz.

Tobias ji přivítal širokým úsměvem. „Dobrý večer, madam, jsem rád, že se znovu setkáváme." Sklonil hlavu v nepatrné úkloně. „Vítám i vás, vévodo Lumholtzi."

Vévodkyně ucítila zápach odpadků a pokrčila nos. Vévoda se na něj podíval nepřátelským pohledem, jako by chtěl, aby mezi nimi dvěma byla postavena bariéra. Oba prošli bez jediného slova a zmizeli ve tmě. Tobias se zasmál.

„Vidíte, můj generále? Jak jsem slíbila, čekají na vás."

Tobias si zahákl palce za opasek a narovnal ramena, čímž nechal svůj šarlatový plášť vlát ve větru. Nebyl žádný důvod tu dvojici honit.

„Pracovala jsi dobře, Luneto," řekl.

Zanedlouho se žluté šaty objevily znovu. Tentokrát, když viděla Tobiase, Galtera a Lunetu stát vedle dobře prošlapané cesty, objevil se jí v očích náznak šoku. Byla to atraktivní žena, což bylo zřejmé i přes siné nalíčení. Nebyla to sice už dívka, ale byla stále mladá a šaty spíš odhalovaly než skrývaly její ženství.

Vévoda se s jasnou hrozbou zastavil. Ruku měl na jílci meče. Přestože byl vévodův meč zdobený, Tobias věděl, že stejně jako v případě Lorda Rahla se nejedná o žádnou dekoraci. Keltané dělali jednu z nejlepších ocelí ve Střední zemi a všichni, zvláště pak šlechta, se pyšnili tím, že věděli, jak ji použít.

„Generále Bro -"

„Lord generál, madam."

Nepřívětivě na něj pohlédla. „Lorde generále Brogane, jsme na cestě domů do našeho paláce. Buďte tedy tak laskav a přestaňte nás sledovat. Uděláte lépe, když se budete věnovat něčemu jinému. Tohle není vhodná noc na pobíhání venku."

Galtero stojící vedle Tobiase pozoroval, jak jí nárazy větru odkrývají výstřih. Když si toho povšimla, začala si přidržovat šaty rukou. Vévoda si toho také povšiml a naklonil se ke Galterovi.

„Pohled na mou ženu není nic pro vás, sire. Mohlo by se vám totiž stát, že vás rozsekám na kousky a předhodím svým psům."

Galtero, na jehož rtech se objevil pobavený úsměv, na vyššího muže pohlédl, ale neřekl nic.

Vévodkyně znovu vykročila. „Dobrou noc, generále."

Oba se vydali na další okružní cestu kolem hromady odpadků. Přestože oni sami měli pocit, že míří ke svému cíli cestou rovnou jako šíp, pod vlivem kouzla kruhu nemohli jít nikam jinam než pořád dokola. Tobias je mohl zastavit už poprvé, ale pobavil ho úžas v jejich

očích, když se pokoušeli přijít na to, jak se mohou opakovaně zjevovat stále před nimi. Jejich očarovaným myslím to nedávalo žádný smysl.

Při dalším setkání byly jejich obličeje nejprve bílé jako sníh a pak získaly rudý odstín. Vévodkyně se zastavila, sevřela pěsti a zamračila se na ně. Kolem Tobiase začaly povlávat její šaty a hruď se jí dmula vzteky.

„Podívej, ty hloupá malá nicko, jak se opovažuješ -"

Broganovy svaly se napjaly. V náhlém výbuchu hněvu ji popadl za lem šatů, rozerval je a strhl jí je z ramen.

Luneta v rychlém gestu pokynula rukou a vévoda s mečem napůl vytaseným z pochvy náhle strnul, jako by zkameněl. Pouze jeho oči byly schopny se pohybovat a sledovaly vévodkyni, které Galtero zkroutil ruce za záda, čímž ji rovněž učinil nehybnou a bezmocnou, ale bez použití magie. Záda se jí prohnula, jak ji Galtero sevřel ve svém mohutném stisku. Její napůl obnažené tělo bylo nyní plně vystaveno mrazivému větru.

Vzhledem k tomu, že svůj nůž dal jako zástavu, držel Brogan nyní v ruce meč. „Jak jsi mě to nazvala, ty ubohá nulo?"

„Nijak." V záchvatu paniky odvrátila hlavu a černé vlasy jí zakryly tvář. „Nijak!"

„Ale, ale, nějak rychle zapomínáš, co jsi řekla."

„Co chcete?" vzlykla. „Nejsem prokletá! Nechte mě jít! Nejsem prokletá!"

„Samozřejmě, že nejsi prokletá. Jsi příliš nadutá na to, abys patřila k prokletým, ale to neznamená, že pro mě jsi nepoužitelná."

„Takže je to on, koho chcete? Ano, vévoda. On je prokletý. Nechte mě jít a já budu svědčit o jeho zločinech."

Brogan promluvil skrz stisknuté zuby. „Stvořitel nemá zapotřebí, aby mu sloužili falešní a ti, kteří myslí jen na vlastní prospěch. Přesto mu však prokážeš službu." Jeho rty se zvlnily mrazivým úsměvem. „Budeš sloužit Stvořiteli skrze mne. Vykonáš mou vůli."

„Nic takového -" vykřikla, jak Galtero zesílil stisk. „Ano, samozřejmě," zašeptala. „Udělám cokoliv. Jen ať mě nechá. Řekněte mi, co chcete a já to udělám." Neúspěšně se snažila ucuknout, když přiblížil svůj obličej k jejímu.

„Budeš dělat to, co ti řeknu," procedil skrze zuby.

V jejím hlase byla slyšet hrůza. „Ano, máte mé slovo."

Tobias se pohrdavě zasmál. „Nezáleží mi na slově nuly, jako jsi ty. Ten, kdo se otáčí jako korouhvička ve větru, zradí jakýkoliv princip. Vykonáš mou vůli, protože nebudeš mít jinou možnost."

Ustoupil krok zpátky, uchopil její levou prsní bradavku mezi palec a ukazováček a napřímil ji. Její oči se rozšířily. Brogan zdvihl meč a rychlým sekem ji oddělil od ňadra. Její výkřik zanikl ve vytí větru.

Brogan položil oddělenou bradavku do Lunetiny dlaně. Její prsty se kolem ní sevřely a v očích jí začala vířit magie. S větrem a vévodkyniným křikem se začal mísit měkký zvuk starobylého zaříkání. Galtero držel vévodkyni, aby neupadla.

Luneta pozdvihla tvář k temnému nebi a její hlas zesílil. Její oči se zúžily a začala vyvolávat kouzlo kolem sebe a ženy, která stála vedle ní. Zdálo se, že vítr její slova zesiluje.

„Od země k nebi, od listí ke kořenům, od ohně k ledu, od ovoce k jádru, od světla k temnotě, od větru k vodě, vyžaduji tohoto ducha a Stvořitelovu dceru.

Dokud bude srdcem proudit krev a kosti se nezmění v popel, dokud se tělo nezmění v prach a smrt nevycení své zuby, patří tato žena mně.

Odesílám jejího ducha do temného údolí, a zbavuji její duši ochrany těla.

Dokud její úkol nebude dokončen, dokud se maso nezmění v prach a duše neuprchne, patří tato žena mně."

Lunetin hlas se snížil. *„Slepice, deset pavouků, žaludek, udělám měkké dušené maso. Žluč vola, pižmo, udělám silné pivo..."*

Její slova utichla a ztratila se ve větru, ale její ruce stále vykonávaly složitá gesta doprovázející vyvolání kouzla.

Vévodkyně se třásla jak kolem ní vířily proudy magie a zařezávaly se jí do těla. Chvěla se, když se jí tesáky magické síly zakously do duše.

Galtero dělal vše, aby ji udržel, dokud čarování neskončilo. Pak náhle až na kvílející vítr zavládlo ticho.

Luneta rozevřela dlaň. „Nyní je podřízená mé vůli. Své právo přenáším na vás." Vložila vysušený kousek masa do Broganovy natažené ruky. „Nyní je vaše, Lorde generále."

Brogan sevřel pěst. Vévodkyně na něj zírala skelným pohledem s rukama zkroucenýma za zády. Nohy už udržely její váhu, ale třásla se bolestí a zimou. Ze zranění vytékala krev.

Brogan sevřel pěst pevněji. „Přestaň se tak třást!" Pohlédla do jeho očí a její skelný výraz zmizel. Zůstala nehybně stát. „Ano, můj lorde generále."

Brogan pokynul své sestře. „Uzdrav ji!"

Galtero se zábleskem touhy v tmavých očích pozoroval, jak Luneta přiložila obě dlaně na ženino zraněné ňadro. Vévoda Lumholtz, kterému během obřadu málem vypadly oči z důlků, stále nehybně stál. Lunetiny oči se zavřely jak přivolávala magii a sesílala léčivé kouzlo. Mezi jejími prsty protékala krev, dokud se rána nezačala pod jeho vlivem zavírat.

Brogan čekal a přemýšlel. Stvořitel na své ovečky dohlíží velice pečlivě. Den, který začal obrovským úspěchem a pak málem zcela zbořil vše, čeho chtěl dosáhnout, se nakonec opět otočil k lepšímu. Znovu se ukázalo, že ti, kdo jsou pevní ve víře ve Stvořitele, zdolají vše, co se jim postaví do cesty. Lord Rahl brzy zjistí, jaký osud potká ty, kteří se spojili, se Strážcem a Císařský Řád pozná skutečnou cenu lorda generála Krvavé Církve. Také Galtero si dnes zasloužil svůj díl uznání. Jeho snaha nezůstane neoceněna.

Luneta použila krajku na šatech vévodkyně, aby si otřela krev a pak pyšně ukázala na dokonale uzdravené ňadro, kterému kromě prsní bradavky nechybělo nic. Nyní bylo vše hotovo.

Luneta ukázala na vévodu. „Mám s ním udělat to samé, Lorde generále? Přeješ si mít je oba?"

„Ne," Brogan mávl rukou v odmítavém gestu. „Ne, potřebuji jen ji. Ale i on sehraje úlohu v mém plánu."

Brogan upřel pohled do vévodových vyděšených očí. „Tohle je nebezpečné město. Jak nám dnes řekl Lord Rahl, objevují se zde nebezpečná stvoření, která útočí na nevinné občany, a ti proti nim nemají žádnou šanci. Opravdu šokující. Kdyby tu jen byl Lord Rahl, aby vévodu takového šoku ochránil."

„Udělám to, lorde generále," řekl Galtero.

„Ne, tohle potěšení si nenechám ujít. Myslel jsem, že bys raději pobavil vévodkyni, zatímco já vyřídím tuhle záležitost s vévodou."

Galtero se na vévodkyni podíval a olízl si rty. „Ano, lorde generále, to bych opravdu rád. Děkuji vám." Podal Broganovi svůj nůž. „Tohle budete potřebovat. Vojáci mi řekli, že ta stvoření zabíjejí své oběti nožem s třemi čepelemi. Budete muset bodnout třikrát, abyste ten efekt napodobil."

Brogan svému plukovníkovi poděkoval. Podíval se na Galtera. Ženiny oči se střídavě dívaly na všechny tři, ale ona sama nic neříkala.

„Chceš, abych jí nařídil, aby k tobě byla vstřícná?"

Přes Galterův obvykle kamenný obličej přeletěl úšklebek. „K čemu by to bylo dobré, lorde generále? Bude lepší, když této noci dostane ještě jednu lekci."

Brogan přikývl. „Jak chceš." Pohlédl na vévodkyni. „Má drahá, toto po vás nevyžaduji. Můžete tady ke Galterovi svobodně vyjádřit své pocity."

Vykřikla, když jí Galtero ovinul paži kolem ramen. „Pojďme raději trochu dál, kde je více tma. Nechci, aby se vaše něžné oči musely dívat na to, co se stane s vaším manželem."

„To nemůžete!" vykřikla. „Ve sněhu umrznu! Musím splnit vůli lorda generála. Umrznu!"

Galtero ji uchopil, i druhou rukou a zvedl ze země. „Myslím, že neumrznete. Odpadky vás zahřejí."

Křičela a zkoušela se vytrhnout, ale Galtero měl pevný stisk.

„Je to milé stvoření, Galtero, nepoškoď její krásu. A ať ti to netrvá moc dlouho! Musí pro mě ještě něco vykonat. K tomu ze sebe bude muset smýt to líčidlo," řekl Tobias, „ale když už má k líčení takový talent, alespoň si přidělá falešnou bradavku, když už o tu skutečnou přišla.

Až skončím s vévodou a ty s ní, pak na ni Luneta sešle další kouzlo. Velmi zvláštní kouzlo. Velmi neobvyklé a mocné kouzlo."

Luneta si hrála se svými šaty a dívala se mu do očí. Věděla, co po ní bude chtít.

„Budu potřebovat něco, čeho se dotkl."

Brogan zalovil v kapse. „Byl tak laskavý, že nám dal minci."

Luneta přikývla. „To bude stačit."

Vévodkyně křičela a pokoušela se vytrhnout, když s ní Galtero vykročil do temnoty.

Brogan se otočil a ukázal vyděšenému vysokému Keltanovi nůž. „A teď, vévodo Lumholtzi, k vaší úloze ve Stvořitelově plánu."

Kapitola šestnáctá

S Gratchem nahlížejícím mu přes rameno obtiskl Richard na složený dopis rudý pečetní vosk. Pak vzal meč a přitiskl jej na vosk. Když jej zvedl, bylo v pečeti vyryto slovo PRAVDA. S výsledkem byl spokojen. Kahlan a Zedd budou vědět, že dopis je opravdu od něj.

Egan a Ulic seděli opodál a sledovali prázdnou místnost, jako by každou chvíli očekávali vpád nepřátelské armády. Oba rozložití strážci však měli raději vzpřímený postoj. Bylo mu jasné, že musí být opravdu unaveni, když se rozhodli si sednout. Vždycky tvrdili, že když stojí, jsou mnohem připravenější zareagovat v případě neočekávané události. Richard jim řekl, že se domnívá, že tisíc mužů, kteří hlídají venku, by v případě nenadálého útoku udělalo dostatečný hluk, kterého by si jistě všimli. Budou mít tedy dost času vstát a ještě po sobě zastrčit židle. Poté si oba sedli.

Cara a Raina stály vedle dveří, neboť se nakonec rozhodly uposlechnout Richardovy podmínky a hlídat raději zevnitř. Když i jim nabízel, aby si sedly, přijaly tuto představu s pobavením a řekly, že jsou mnohem silnější než Egan a Ulic a mohou stát. Richard byl právě asi uprostřed psaní dopisu a nechtěl se s nimi hádat. Tak jim jen řekl, že i když obě vypadají unaveně a budou mít zpomalené reakce, přikazuje jim zůstat stát, aby se k němu mohly dostatečně rychle dostat v případě nenadálého útoku. Nyní tedy obě stály a mračily se na něj, ale on si všiml úsměvů, které si mezi sebou vyměňovaly zjevně potěšeny způsobem, jakým se jim podařilo vtáhnout ho do jejich hry.

Darken Rahl vytvořil mezi sebou a mord-sithami zcela jiný vztah: vztah vládce a otroka. Richard přemýšlel, jestli na něj zkoušejí, kam až mohou zajít a chtějí zjistit, kde jeho benevolence končí. Možná

však měly jen radost ze skutečnosti, že poprvé mohou dělat to, co chtějí.

Richard také zvažoval možnost, že jejich hra je způsob jak zjistit, jestli není šílený. Mord-sithy vlastně nedělaly nic jiného než že jen stále něco zkoušely. Vadilo mu však, že si o něm mohou myslet, že je blázen. Toto byl však jejich jediný způsob, jak to zjistit.

Richard doufal, že Gratch není tak unaven jako ostatní. Gar se k němu připojil ráno, takže Richard nevěděl, kolik toho naspal. Jeho oči však vypadaly jasné a ostražité. Garové lovili většinou v noci a to možná vysvětlovalo, že nevypadá unaveně. Ať už to bylo jakkoliv, Richard doufal, že Gratch skutečně není unaven a že to jen nepředstírá.

Richard uchopil mohutnou paži, „Gratchi, pojď se mnou."

Gar se postavil, složil křídla a následoval Richarda k jednomu ze schodišť vedoucímu na balkón. Ostatní čtyři strážci zostražitěli. Pokynul jim, aby zůstali tam, kde jsou. Egan a Ulic tak učinili, ale obě ženy ho v určité vzdálenosti následovaly.

Podél schodiště svítily pouze dvě lampy, takže okolí schodů se koupalo v temnotě. Na vrcholku ústilo schodiště na široký balkón, jehož jedna strana byla lemovaná mahagonovým zábradlím, zpoza kterého se dalo shlížet na hlavní podlahu a jehož druhá strana byla ohraničená zdí dómu. Nad nízkým, bíle natřeným parapetem bylo okrouhlé okno, jedenapůlkrát tak vysoké jako byl Richard. Tato okna byla pravidelně rozmístěna po celé místnosti. Richard z něj vyhlédl do zasněžené noci. Sníh. To by mohl být problém.

Okno bylo zajištěno měděnou petlicí, v jejíž zástrčce byl zaražen kolík. Richard petlici zkusil a zjistil, že je zastrčená jen lehce. Otočil se zpátky k příteli.

„Gratchi, chci, abys mě poslouchal velmi pozorně. Tohle je důležité."

Gratch soustředěně přikývl. Obě mord-sithy je pozorovaly ze stínů u vrcholku schodiště.

Richard se natáhl a dotkl se dlouhého pramene vlasů, který visel na koženém řemeni kolem Gratchova krku spolu s dračím zubem. „Tohle je pramen Kahlaniných vlasů." Gar přikývl, že rozumí. „Gratchi, ona je v nebezpečí." Gar se zamračil. „Ty a já jsme jediní,

kdo ucítí mriswithe přicházet." Gratch zavrčel, zakryl si oči pařáty a vyhlížel mezi nimi - jeho označení mriswithů. Richard přikývl. „Správně. Gratchi, ona je na rozdíl od nás dvou neuvidí přicházet. Pokud po ní půjdou, nezjistí to, dokud nebude pozdě. Oni ji zabijí."

Z Gratchova hrdla zaznělo zlověstné zavrčení. Na jeho obličeji se objevil vzteklý výraz. Zdvihl pramen Kahlaniných vlasů a otáčel hlavou ze strany na stranu.

Richard se musel usmát při představě, jak velká je Gratchova schopnost chápat jeho myšlenky. „Ty víš, co chci říct, Gratchi. Vyrazil bych za ní sám, abych ji mohl chránit, ale trvalo by to příliš dlouho, a ona může být v nebezpečí právě teď. Ty jsi veliký, ale ne dost na to, abys mě mohl nést. Jediná věc, kterou můžeme udělat, abychom ji ochránili, je, vyslat tam tebe."

Gar přikývl s úšklebkem, kterým odhalil své tesáky. Pak si zjevně náhle uvědomil, co to znamená a pažemi objal Richarda.

„Grráátch máá rráád Rriháárrd."

Richard gara poplácal po zádech. „Já tě mám taky rád, Gratchi." Poslal Gratche pryč jen jednou, aby zachránil garův život, ale Gratch tomu neporozuměl. Pak mu slíbil, že už to nikdy neudělá.

Pevně k sobě gara přitiskl předtím než ho pustil. „Gratchi, poslouchej mě." Zelené oči se na něj pozorně podívaly. „Gratchi, Kahlan tě má ráda stejně jako já. Chce, abychom my dva byli spolu stejně jako já, stejně jako chce, abych i já byl s ní. Já chci, abychom byli všichni spolu. Budu tady čekat a chci, abys ji šel chránit a pak ji přivedl sem." Usmál se a pohladil Gratche po rameni. „Pak budeme všichni spolu."

Garovo husté obočí se pozdvihlo v pochybovačném zamračení.

„Pak, až budeme všichni spolu, nebudeš mít jen jednoho přítele, ale budeš nás mít oba. A také mého dědečka Zedda. Bude moc rád, když budeš s námi. I ty si ho zamiluješ." Gratch vypadal trochu nadšeněji. „Budeš mít mnoho přátel, kteří s tebou budou zápasit."

Před tím, než mohl po něm gar skočit, se Richard rychle odtáhl. Bylo jen málo věcí, které Gratch miloval tolik jako zápas. „Gratchi, teď není čas na zábavu, neboť mám strach o lidi, které miluji. Rozumíš mi? Copak by ses bavil zápasením s někým jiným, kdybych já byl v nebezpečí a potřeboval tě?"

Gar chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. Richard ho znovu objal. Když se rozdělili, Gratch roztáhl křídla.

„Gratchi, dokážeš letět ve sněhu?" Gratch přikývl. „A v noci?" Gar znovu přikývl a v úsměvu odhalil tesáky.

„Dobrá, takže teď mě poslouchej, abys byl schopen ji najít. Řeknu ti směry. Sever, jih a tak dále. Ty přece směry znáš. Kahlan je na jihozápadě." Richard ukázal na jihozápad, ale Gratch do něj strčil. Richard se zasmál. „Dobře. Je na jihozápadě. Míří pryč od nás, je na cestě do města. Myslela si, že ji dohoním a do toho města pojedeme společně, ale já nemůžu. Musím počkat zde. Ona musí přijít za mnou.

Jsou s ní i další lidé. Starý muž s bílými vlasy. To je můj přítel a dědeček Zedd. Jsou tam i jiní, mnozí z nich jsou vojáci. Spousta lidí. Rozumíš?"

Gratch se smutně zamračil.

Richard si zamnul čelo ve snaze přijít na způsob, jak mu to vysvětlit.

„Jako dnes v noci," řekla Cara od schodiště. „Jako když jsi mluvil dnes v noci ke všem těm lidem."

„Ano, přesně tak, Gratchi." Ukázal na přízemí a prstem ho ob kroužil. „Dnes v noci tady byla spousta lidí. Asi tolik lidí bude s ní."

Gratch nakonec přikývl, že rozumí. Richard se spokojeně usmál a vytáhl dopis.

„Musíš jí doručit tenhle dopis, aby pochopila, proč se musí vrátit sem. Ten dopis jí všechno vysvětlí. Je velmi důležité, aby ho dostala. Rozumíš?" Gratch dopis uchopil do pařátů.

Richard se na to pochybovačně podíval. „Ne, tohle nedělej. Takhle ho nést nemůžeš. Možná budeš své drápy potřebovat anebo ho upustíš a ztratíš ho. Navíc by se v tom počasí venku rozmočil a ona by ho pak nemohla přečíst." Jeho hlas se vytratil, když přemýšlel o způsobu, jakým by měl gar dopis nést.

„Lorde Rahle."

Otočil se a Raina mu něco podala. Když to uchopil, uvědomil si, že to je kožené pouzdro, ve kterém měl dopis generála Trimacka.

Richard se zašklebil. „Díky, Raino."

S úsměvem zavrtěla hlavou. Richard vložil dopis, své naděje, naděje všech, do koženého pouzdra, které pověsil na řemen kolem Gra-

tchova krku. Gar potěšeně zabublal nad novým přírůstkem do své sbírky a pak si znovu prohlédl pramen Kahlaniných vlasů.

„Gratchi, je možné, že z nějakého důvodu se všemi těmi lidmi nebude. Nemohu říct, co vše se od teďka až do chvíle, kdy ji dostihneš, může stát. Může být těžké ji najít."

Sledoval Gratche, jak očichává vlasy. Richard už viděl, jak Gratch dokázal chytit netopýra v bezměsíčné noci. Určitě bude schopen najít lidi pohybující se na zemi, ale nebude mít možnost jak zjistit, kteří lidé jsou ti praví.

„Gratchi, nikdy předtím jsi ji neviděl, ale má dlouhé vlasy jako jsou tyhle a to nemá mnoho žen. A já jsem jí o tobě všechno řekl. Nebude vyděšená až tě uvidí a bude vědět, jak se jmenuješ. Tak poznáš, že to je opravdu ona: bude znát tvé jméno.

Uspokojen všemi instrukcemi, připravil se Gratch k odletu, aby přivedl Kahlan k Richardovi. Richard otevřel okno. Sníh zavířil. Oba přátelé se naposledy objali.

„Je na cestě odtud už dva týdny a bude pokračovat, dokud ji nedostihneš. Může ti nějakou chvíli trvat, než ji dostihneš, možná i mnoho dní, takže se nijak neznepokojuj. A buď opatrný, Gratchi. Nechci, aby se ti něco stalo. Chci, aby ses mi vrátil a abychom spolu mohli zápasit, ty jedna zuřivá bestie."

Gratch se strašidelně zasmál a vyskočil na parapet.

„Grrááč máá rrád Rriháárrd."

Richard zamával. „Mám tě moc rád, Gratchi. Buď opatrný. Šťastnou cestu."

Gar mu zamávání oplatil a pak vyrazil do noci. Richard se díval do studené černi, ve které gar zmizel. Náhle pocítil prázdnotu. Přestože byl obklopen lidmi, nebylo to totéž. Byli zde, protože mu byli zavázáni a ne proto, že skutečně věřili v něj a v to, co dělá.

Kahlan byla na útěku dva týdny a garovi mohlo zabrat další týden, možná i dva, než ji nakonec dostihne. Richard si nedokázal představit, že by doba, než Gratch najde Kahlan a Zedda a oni se vrátí zpátky do Aydindrilu, mohla být kratší než měsíc. Daleko reálnější odhad jsou spíše měsíce dva.

Pocítil nepřekonatelnou touhu, aby už byli všichni jeho přátelé s ním. Byli už odloučeni příliš dlouho. Chtěl, aby tato prázdnota v něm skončila a aby ji vyplnila jejich přítomnost.

Poté, co zavřel okno, se otočil, aby se vydal zpět. Dvě mord-sithy stály přímo za ním.

„Gratch je tvůj opravdový přítel," řekla Cara.

Richard pouze přikývl, neboť se bál, že by mu selhal hlas.

Než znovu promluvila, mrkla Cara na Rainu. „Lorde Rahle, dlouho jsme spolu diskutovaly a dospěly jsme k závěru, že by bylo nejlepší, kdybys byl v D'Haře, kde je pro tebe bezpečno. Armádu tady můžeme nechat, aby hlídala tvou královnu, až přijede, a dopravila ji do D'Hary za tebou."

„Už jsem vám říkal, že musím zůstat tady. Císařský Řád chce dobýt svět. Já jsem čaroděj a musím se proti tomu postavit."

„Ale říkal jsi přece, že nevíš, jak svůj Dar používat. Říkal jsi, že nevíš nic o tom, jak magie pracuje."

„To je pravda, ale můj dědeček Zedd to ví. Musím tu zůstat, dokud nepřijede, aby mne mohl naučit, co potřebuji vědět. Pak budu moci bojovat s vládou a zabránit jí v ovládnutí světa."

Cara nad tím jen mávla rukou. „Vždycky se najde někdo, kdo bude chtít vládnout ostatním. Z bezpečí D'Hary můžeš vést svou válku proti vládě. Až se vrátí představitelé různých zemí ze své vlasti, aby nabídli kapitulaci, pak bude Střední země tvá. Budeš vládnout světu, aniž by ses vystavil riziku. Jakmile se ti všechny země podrobí, bude konec s Císařským Řádem."

Richard vykročil ke schodišti. „Nerozumíš mi. Jedná se o víc než jen o tohle. Císařský Řád nějakým způsobem pronikl do Nového Světa a získal spojence."

„Nový Svět?" zeptala se Cara, když spolu s Rainou vykročily za ním. „Co je Nový Svět?"

„Západní země, odkud pocházím, Střední země a D'Hara vytvářejí Nový Svět."

„Ty přece vytvářejí celý svět," řekla Cara překvapeně.

„To je pohled ryby žijící v rybníce," řekl Richard, položil ruku na zábradlí a vykročil ze schodů. „Copak si myslíš, že svět je tak malý?

Že končí u břehů na které dohlédneš? Že končí tam, kde začíná oceán, pohoří nebo poušť, přes které se nemůžeš dostat?"

„To vědí jen duchové." Cara se zastavila a pohodila hlavou. „Jak to vlastně myslíš? Jsou snad i další země? Další rybníky?" Uchopila Agiel a opsala jím kruh. „Tam někde daleko od nás?"

Richard zvedl ruce. „To nevím. Vím jen, že na jihu je Starý Svět." Raina se na něj podívala. „Na jihu je jen neúrodná pustina."

Richard popošel. „Uprostřed v této pustině bylo místo zvané Údolí ztracených a skrze něj od oceánu k oceánu se tyčila bariéra zvaná Věže Zkázy. Tyto věže byly postaveny před třemi tisíci lety čaroději nepředstavitelné síly. Kouzla těchto věží bránila téměř každému, aby tudy v minulých třech tisících letech prošel a tak byl Starý Svět časem zapomenut."

Cara se na něj pochybovačně podívala a ozvěna jejích kroků duněla halou. „Jak to vlastně víš?"

„Byl jsem tam. Byl jsem ve Starém Světě, v Paláci Proroků, ve velkém městě zvaném Tanimura."

„Vážně?" zeptala se Raina. Richard přikývl. Raina připojila svůj pochybovačný pohled k pohledu Cary. „Ale pokud tam nikdo nedokáže projít, jak se to podařilo tobě?"

„To je dlouhý příběh, ale zjednodušeně řečeno mě tam vzaly ženy zvané sestry světla. Dokázali jsme projít, protože máme Dar, ale ne dost velký na to, abychom odvrátili ničivou sílu těch kouzel. Nikdo další projít nedokázal a tak Starý a Nový Svět zůstávaly díky věžím a jejich kouzlům oddělené.

Nyní bariéra mezi Starým a Novým Světem padla. Nikdo není v bezpečí. Císařská vláda pochází ze Starého Světa. Je to dlouhá cesta, ale oni přijdou a my musíme být připraveni."

Cara si ho podezíravě prohlížela. „Ale pokud ta bariéra stála na svém místě tři tisíce let, jak to, že tak najednou padla?"

Richard si odkašlal a během cesty k pódiu pokračoval. „No, myslím, že to je moje chyba. Zničil jsem kouzla věží. Teď už jako bariéra nefungují. Z pustiny se znovu stala zelená pastviska, jakými už kdysi byla."

Obě ženy na něj tiše zíraly. Cara se naklonila k Raině. „A on nám říká, že neví, jak používat magii."

Raina vrhla na Richarda rychlý pohled. „Takže ty vlastně tvrdíš, že jsi způsobil tuhle válku. Že jsi ji umožnil."

„Ne. Podívej, je to dlouhý příběh." Richard si odhodil vlasy z čela. „Ještě před tím, než bariéra padla, si zde začali získávat spojence a začali svou válku. Ebinissie byla zničena dřív než bariéra padla. Ale nyní už není nic, co by je zadrželo nebo zpomalilo. Nepodceňujte je. Využívají čaroděje a čarodějky. Přejí si zničit veškerou magii."

„Přejí si zničit veškerou magii, ale sami magii používají? Lorde Rahle, to nedává smysl," podotkla Cara.

„I vy přece chcete, abych já byl magií proti magii. Proč?" Ukázal na muže na obou koncích pódia. „Protože oni mohou být pouze ocelí proti oceli. Často se využívá magie, aby zničila jinou magii."

Richard na obě ženy ukázal. „I vy máte magii. A k jakému účelu? Abyste se magií dokázaly bránit. Jako mord-sithy jste schopné obrátit magii svého soupeře proti jemu samotnému. S nimi je to stejné. Využívají magii, aby jim pomohla magii zničit, stejně jako Darken Rahl využíval vás k mučení a zabíjení těch čarodějů, kte ří stáli proti němu.

Vy máte magii; vláda vás bude chtít zničit. Já mám magii; budou chtít zničit i mě. Všichni ďhařané mají magii skrze svůj závazek. Jednou si toho vláda všimne a bude se s tím chtít vypořádat. Dříve nebo později přijdou, aby zničili D'Haru, stejně jako zničili Střední zemi."

„V tom případě naopak ďhařanští vojáci zničí je," řekl Ulic přes rameno tónem, jako by oznamoval, že slunce vychází na východě.

Richard na něj vrhl rychlý pohled. „Když jsem sem dorazil, byli ďhařané jejich spojenci a jejich jménem zničili Ebinissii. D'hařané zde v Aydindrilu jednali podle příkazů Císařského Řádu."

Jeho čtyři strážci ztichli. Cara zírala na podlahu a Raina ze sebe vydala srdceryvný povzdech.

„Ve víru války," řekla Cara nakonec, „cítili někteří z našich vojáků v poli, že závazek je zpřetrhán stejně jako to cítili ti v paláci, když jsi zabil Darkena Rahla. Byli jako ztracené duše bez nového Mistra Rahla, který by jejich závazek převzal. Připojili se jednoduše ke komukoliv, kdo jim ukázal směr a jejich závazek nahradil rozkazy. Nyní opět svůj závazek mají. Máme nového Mistra Rahla."

Richard dopadl do křesla Matky Vyznavačky. „To je to, v co doufám."

„O důvod víc vrátit se do D'Hary," řekla Raina. „Musíme tě chránit abys byl Mistrem Rahlem i nadále a naši lidé se nespojili s Císařskou vládou. Pokud zemřeš a závazek bude přerušen, obrátí se armáda znovu k vládě pro rozkazy. Je lepší nechat Střední zemi, aby se se svými problémy vypořádala sama. Není tvou povinností její obyvatele před každým chránit."

„Potom ale každý ve Střední zemi padne pod mečem Císařského Řádu," řekl Richard měkkým hlasem. „Budou na tom tak, jako jste byli vy, za vlády Darkena Rahla. Nikdo už nebude svobodný. Nesmíme připustit, aby k tomu došlo tak dlouho, dokud bude nějaká šance, že to dokážeme zastavit. A musíme s tím začít dřív než získají ve Střední zemi další opěrné body."

Cara obrátila oči v sloup. „Duchové nechť nás ochraňují před mužem s takovým úkolem. Nemůžeš si toho na sebe nakládat tolik."

„Pokud to neudělám, bude nakonec každý žít pod jedinou vládou: tou Císařskou." Řekl Richard. „Všichni lidé budou navždy jejich otroky. Tyrany tyranie nikdy neunaví."

Místnost ztichla. Richard se hlavou opřel o opěradlo křesla. Byl tak unaven, že již ani nedokázal udržet oči otevřené. Nevěděl, proč se je vlastně pokoušel přesvědčovat. Zdálo se, že mu nerozumí, a že nevědí, o co se vlastně pokouší.

Cara se k němu naklonila přes stůl a přejela si dlaní přes obličej. „Nechceme tě ztratit, Lorde Rahle. Nechceme se vrátit zpátky k minulému řádu." Zdálo se, že má pláč na krajíčku. „Jsme rádi, že můžeme dělat takové věci jako je smát se a dělat vtipy. Nikdy před tím jsme nic takového nesměli. Neustále jsme žili ve strachu, že pokud řekneme něco špatného, zbijí nás, nebo s námi udělají ještě něco mnohem horšího. Nyní, když jsme poznali tento způsob života, nechceme, aby se všechno vrátilo. Pokud zahodíš svůj život pro Střední zemi, uděláme to samé."

„Caro... vy všichni... poslouchejte. Pokud to neudělám, pak se nakonec stane všechno to, čeho se bojíte. Copak to nechápete? Pokud zemi nespojím pod silnou vládou založenou na spravedlnosti a právu, pak nakonec Císařská vláda získá všechno. Každý kámen, který tu leží. Pokud se nad Střední zemí vztyčí její stín, pak se tento stín vztyčí i nad D'Harou a celý svět padne do temnoty. Nedělám to proto, že bych

chtěl, ale proto, že vím, že mám šanci tento úkol splnit. Pokud se o to nepokusím, nebude pro mne místa, kde bych se mohl skrýt. Najdou mě a zabijí.

Nechci dobývat a vládnout. Chtěl bych prožít klidný život. Chci mít rodinu a žít v míru.

To je důvod, proč musíme ukázat státům Střední země, že jsme silní a nebudeme nikoho trestat ani upřednostňovat a stejně tak že se nejedná o spojenectví, kdy všichni vystupují jako jeden pouze v případě ohrožení, ale že nám jde o skutečné sjednocení. Musí vidět, že budeme bojovat za to, co je správné. Tak si vybudují pocit, že pokud se s námi spojí, budou v bezpečí a pochopí, že jejich místo je po našem boku. Musí se v nich zakořenit vědomí, že nikdy nebudou muset bojovat sami pokud budou chtít bojovat za svobodu. Musíme být mocnou silou, ve kterou se bude dát věřit. Věřit tak, že se k nám připojí."

V místnosti se rozhostilo ledové ticho. Richard zavřel oči. Myslí si o něm, že je blázen. Je to k ničemu. Měl by jim zkrátka přikázat, aby dělali věci tak, jak je potřeba a pak by ho nemuselo zajímat, jestli se jim to líbí nebo ne.

Nakonec promluvila Cara. „Lorde Rahle." Otevřel oči a viděl ji stát s rukama založenýma na prsou a se zamračeným výrazem v obličeji. „Nebudu tvému dítěti vyměňovat plenky ani je prát ani mu při tom nebudu hloupě prozpěvovat."

Richard znovu zavřel oči, pohodlně se opřel a sám pro sebe se usmál. Vzpomínal na dobu, kdy byl doma, před tím než tohle všechno začalo. Porodní bába s rukama od mydlin přišla pro Zedda. Elayne Seatonová, mladá žena, ne o mnoho starší než Richard, čekala dítě a porod se nevyvíjel dobře. Porodní bába mluvila tichým naléhavým tónem, otočená zády k Richardovi a nakloněná k Zeddovi.

Před tím, než se Richard dozvěděl, že Zedd je jeho dědeček, znal ho jen jako svého nejlepšího přítele. V té době Richard nevěděl, že Zedd je čaroděj stejně jako to nevěděl nikdo jiný. Každý ho znal jako starého Zedda, který umí předpovídat počasí a muže velkého poznání o mnoha obyčejných a mnoha zvláštních věcech - o vzácných bylinách, lidských nemocech, o léčení a o tom, odkud přicházejí mraky z

nichž prší, o tom, kde a kdy začít kopat hrob - a také toho mnoho věděl o rození dětí.

Richard Elaynu znal. Naučila ho tančit. Díky tomu pak mohl vyzývat k tanci dívky při slavnostech letního slunovratu. Richard byl dobrý žák, neboť měl před sebou perspektivu dívčího těla v náručí. Bál se, aby během tance nešlapal svým partnerkám na nohy nebo něco takového. Když se svěřil se svými obavami Elayne, ta se jen zasmála a naučila ho vše, co potřeboval znát.

Richard nevěděl o rození dětí mnoho, ale z toho, co slyšel, dospěl k názoru, že až k tomu dojde, měl by být od Elaynina domu co nejdál. Proto se chystal vyrazit ze dveří, aby se dostal co nejdál od podobných potíží.

Zedd vytáhl svůj vak s bylinami a lektvary, popadl Richarda za rukáv a řekl: „pojď se mnou, chlapče, možná tě budu potřebovat." Richard se mu snažil vysvětlit, že mu nemůže nijak pomoci, ale když se Zedd nějak rozhodl, nikdo ho od jeho úmyslu neodvrátil. Ukázal mu na dveře a prohlásil: „nikdy nevíš, Richarde, k čemu se ti může nově nabytá znalost hodit."

Elaynin manžel Henry se kvůli špatnému počasí ještě nevrátil. V domě bylo několik žen, které byly všechny s Elaynou. Zedd řekl Richardovi, aby rozdělal oheň a zahřál nějakou vodu.

Tak seděl Richard v kuchyni a poslouchal ten nejhorší křik, jaký kdy slyšel. Do toho se mísila utišující slova porodní báby a ostatních žen, ale křik stále sílil. Rozdělal oheň, nabral do hrnce sníh a postavil jej na kamna. Pak si řekl, že Elayne a Henry budou potřebovat mnohem víc dřeva, neboť novorozeně bude potřebovat hodně tepla. Proto vzal pilu a dal se do řezání. Elaynin křik se mu však nepodařilo přehlušit. Mísila se v něm bolest a strach a bušilo mu srdce.

Richard věděl, že Elayne umírá. Porodní bába by neposlala pro Zedda, pokud by nedošlo ke skutečně vážným komplikacím. Richard nikdy neviděl někoho zemřít. Nechtěl, aby Elayne byla první. Pamatoval si její smích, když ho učila tančit. Byl tehdy celý rudý, ale ona se mu kvůli tomu neposmívala.

A teď, zatímco poslouchal a přemýšlel, jaké je ten svět hrozné místo, zazněl poslední a nejstrašnější výkřik, který odezněl do ticha. Zavřel oči a snažil se potlačit slzy.

Vykopat hrob ve zmrzlé zemi bylo takřka nemožné, ale on si slíbil, že to pro Elayne udělá. Nechtěl, aby uchovávali její zmrzlé tělo ve sněhu až do příchodu jara. Je přece silný. Dokáže to, i kdyby mu to mělo trvat měsíc. Naučila ho tančit.

Dveře se se skřípěním otevřely a Zedd s uzlíčkem v náručí se vypotácel ven. „Richarde, pojď sem." Přistoupil k němu a podal mu dítě. „Opatrně ho vykoupej."

„Cože? Jak to mám udělat?" Bránil se Richard.

„V teplé vodě!" Poučil ho Zedd. „Sakra, chlapče, dal jsi snad vařit vodu, nebo ne?" Richard ukázal na hrnec. „Ještě není příliš horká. Je jen vlažná." Řekl Zedd. ,,Až ho vykoupeš, utři ho a přines zpátky do ložnice."

„Ale Zedde, co ostatní ženy? Ty by to měly udělat, ne já. U všech duchů, copak to nemůže udělat některá z těch žen?"

Zedd s rozcuchanými bílými vlasy na něj nepřívětivě pohlédl. „Kdybych chtěl, aby to udělala některá žena, můj chlapče, tak bych o to snad nežádal tebe, ne?"

Nakonec s tím byl hotov. Dveře do ložnice byly otevřené. Richard se skoro bál i pohnout ze strachu, že by tu malou věc mohl upustit. Byla tak lehká, že mohl stěží uvěřit, že je opravdová. A pak se něco stalo - Richard se začal usmívat. Byla to malá osůbka, nový duch narozený do světa. Držel magii.

Když s dítětem v náručí vstoupil do ložnice, málem se rozplakal, když viděl, že Elayne je naživu. Jeho roztřesené nohy ho málem neunesly.

„Elayne, ty opravdu umíš tancovat," byla jediná věc, kterou byl schopen říci. „Jak se ti podařilo udělat tak báječnou věc?" Ženy kolem postele na něj zíraly, jako by se zbláznil.

Elayne se přes svou bolest usmála. „Jednou naučíš Bradleyho to, co jsem naučila já tebe." Vztáhla ruce. Její úsměv se rozšířil, když Richard opatrně vložil dítě do jejích paží.

„No, můj chlapče, vypadá to, že jsi to nakonec zvládl." Zedd pozdvihl obočí. „Naučil ses něco?"

Bradleymu musí být už deset a jistě mu říká strýček Richard.

Jak byl zaposlouchaný do ticha a probíral se svými vzpomínkami, přemýšlel Richard o tom, co řekla Cara.

„Ale ano, budeš," řekl jí nakonec přátelsky. „I kdybych ti to měl přikázat, budeš. Chci, abys cítila zázrak nového života, novou duši, kterou držíš v náručí. Tak ucítíš magii, která je jiná než magie Agielu na tvém zápěstí. Budeš ho koupat, měnit mu plenky a chovat ho v náručí, aby usnul a tak pochopíš, že je na světě někdo, kdo potřebuje tvou pomoc. Budeš mu broukat a smát se na něj a možná zapomeneš na všechny lidi, které jsi v minulosti zabila.

Když už nepochopíš nic jiného, doufám, že jsi porozuměla alespoň tomuto důvodu proč to všechno musím udělat."

Uvolnil se a poprvé po mnoha hodinách dovolil svalům, aby si odpočinuly. Přemýšlel o Kahlan a nechal svou mysl volně se vznášet mezi vzpomínkami.

Cara skrze sevřené rty a slzy zašeptala: byl to tichý zvuk, který se v obrovité místnosti téměř ztratil. „Jestli se kvůli vládě nad světem necháš zabít, osobně ti zlámu všechny kosti v těle."

Richardovi se na rtech objevil úsměv. Temnota za jeho zavřenými víčky začala vířit barvami.

Přemýšlel o křesle, ve kterém seděl. Křeslo matky Vyznavačky, křeslo Kahlan. Z něj vládla spojené Střední zemi. Cítil pohled první Matky Vyznavačky a jejího čaroděje, kteří na něj shlíželi, když seděl na tomto posvěceném místě poté, co vznesl žádost na všeobecnou kapitulaci a prohlásil dosavadní alianci za skončenou. To vše pak vydával za základ nového míru.

Přišel bojovat do této války kvůli Střední zemi. Nyní byl vůdcem svých dřívějších nepřátel a namířil meč na své spojence. V jediném dni obrátil svět vzhůru nohama.

Richard věděl, že rozbil spojenectví pro správnou věc, ale měl strach, co si o tom bude myslet Kahlan. Miluje mě a pochopí to, říkal si. Určitě to pochopí.

Ale, u Stvořitele, co si o tom pomyslí Zedd?

Ruce ztěžka položil tam, kam dříve pokládala ruce Kahlan. Představoval si, jak ho objímá, tak jako předchozí noci v místě mezi světy. Nikdy předtím nebyl v celém svém životě tak šťastný ani se necítil tak zamilovaný.

Matně zaslechl, jak mu někdo říká, že by měl jít raději do postele, ale byl už doopravdy ospalý.

Kapitola sedmnáctá

Přestože při návratu našel několik tisíc ďhařanských vojáků, kteří obklopovali jeho palác, byl Tobias v dobré náladě. Věci se obracely k lepšímu - ne tak, jak plánoval ráno - ale na tom koneckonců nezáleželo. D'hařané se nechovali nijak nezdvořile ani se nezdálo, že by nějak zvlášť hlídali hlavní vchod, ale varovali ho, že by udělal lépe, kdyby už dnes v noci nevycházel.

Jeho mnohem víc zajímala stará žena, kterou měl v práci Ettore. Měl mnoho otázek a byl netrpělivý, jaké dostane odpovědi. Nyní už by mohla být připravena mu je poskytnout. Ettore své umění ovládal velmi dobře. Přestože toto bylo poprvé, kdy musel pracovat, aniž by na něj dohlížel někdo ze zkušenějších bratrů, ukázal, že má talent a touhu uspět. Byl plně připraven nést odpovědnost za svou vlastní práci. Tobias si setřásl sníh z pláště na zlatý koberec a nijak se nenamáhal očistit si boty před tím, než vyrazil ke schodišti. Veliké síně byly osvětlené lampami, jejichž světlo se odráželo na stěnách a na vyleštěném vyřezávaném dřevě. Stráže v šarlatových pláštích se dotýkaly prsty čela a ukláněly se. Tobias se nenamáhal pozdravy oplácet.

Bral schody po dvou a Galtero s Lunetou se drželi za ním. Zatímco zdi hlavního podlaží byly zdobené portréty králů Nicobary a dekorovány tapisériemi, zdi v nižším podlaží byly pouze kamenné bloky studené na pohled i na omak. V místnosti, kam mířil, však bylo teplo.

Potahoval si knír a zamrkal při bolesti v kostech. Zdálo se, že zima mu nesvědčí. Vyplísnil se však, neboť se musí soustředit na práci pro Stvořitele a nezabývat se takovýmito maličkostmi. Stvořitel mu dnes v jeho práci požehnal více než dostatečně. Proto musí vše dovést ke zdárnému konci.

V horních podlažích byly sítě stráženy mnoha muži, ale zde dole nebyl nikdo. Beztak odsud vedl pouze jediný východ. Galtero, který si vždy všímal i maličkostí, sledoval, jak daleko je od dveří výslechové místnosti. Luneta s úsměvem trpělivě čekala. Tobias jí řekl, že odvedla dobrou práci, zvláště se svým posledním kouzlem, a ona se koupala v paprscích jeho dobré nálady.

Tobias vkročil do místnosti a ocitl se tváří v tvář známému Ettorovu úšklebku.

Jeho oči však byly skelné.

Tobias ztuhl.

Ettore visel na provaze, který byl na obou koncích spojený železným kolíkem zaraženým v jeho uších. Nohy se mu klátily nad kaluží sražené krve.

Krk měl podříznutý břitvou. Kromě toho byl zcela zbaven kůže. Její úzké proužky ležely na hromadě vedle těla.

Pod žebry měl velkou otevřenou řeznou ránu. Před bezmocně visícím tělem ležela jeho játra.

Játra byla z obou stran nakousaná. Kousance na jedné straně měly hluboké zářezy způsobené většími zuby, na druhé straně byly způsobené menším chrupem.

Brogan dal naplno průchod svému hněvu a udeřil Lunetu pěstí. Narazila do zdi poblíž otevřeného ohně a upadla na podlahu.

„To je tvoje chyba, ty jedna čarodějnice! Je to tvoje chyba! Měla jsi tu zůstat a dávat na Ettora pozor!"

Brogan stál se zaťatými pěstmi a zíral na tělo jednoho z členů Krvavé Církve. Kdyby Ettore nebyl mrtvý, Brogan by ho zabil sám, třeba vlastníma rukama, za to, že tu starou babiznu nechal utéct. Nechat uprchnout prokletého bylo neomluvitelné. Skutečný lovec prokletých musí zabít svého nepřítele dřív než sám zemře, ať už to stojí cokoliv. Ettoreho ztuhlý škleb ho rozčiloval.

Brogan na ztuhlý obličej plivl. „Zklamal jsi nás, Ettore. Jsi zneuctěn a vyloučen z Krvavé Církve. Tvé jméno bude vyškrtnuto ze seznamu."

Luneta se krčila u zdi a držela si zkrvavenou tvář. „Říkala jsem vám, že bych tu měla zůstat a dohlédnout na něj. Říkala jsem vám to."

Brogan na ni pohlédl. „Nepokoušej se vymlouvat, čarodějnice. Jestli jsi věděla, jaké problémy může ta stará babice způsobit, tak jsi tu měla zůstat."

„Ale já jsem vám říkala, že bych měla." V očích se jí zaleskly slzy. „Vy jste mě přiměl, abych šla s vámi."

Ignoroval ji a otočil se k plukovníkovi. „Sežeň koně," zasyčel skrz stisknuté zuby.

Měl by ji zabít. Hned teď. Měl by ji podříznout jako jehně. Už měl dost jejích věčných nářků a neschopnosti. Tuto noc ho to stálo cenné informace. Ta stařena, to si byl nyní jist, měla informací spoustu. Měl by to udělat.

„Kolik koní, lorde generále?" zašeptal Galtero.

Brogan se díval na svou sestru, která se postavila na nohy a otírala si krev z tváře. Měl by ji zabít. Hned teď.

„Tři," zavrčel Brogan.

Než Galtero, tichý jako stín, vyšel ze dveří, vzal si klacek opřený o stěnu. Stráže ji zřejmě uprchnout neviděly, což ovšem u prokletých nemuselo nic znamenat, ale bylo také možné, že ta stařena je stále ještě někde tady. Galterovi nebylo potřeba říkat, že pokud bude nalezena, je nutné mít ji živou.

Z pomsty by jim neplynul žádný zisk. Pokud bude nalezena, bude zajata a vyslechnuta. Pokud bude nalezena, zaplatí cenu za svou opovážlivost, ale nejdříve řekne všechno, co ví.

Pokud bude nalezena. Tobias se podíval na sestru. „Cítíš tu někde její přítomnost?"

Luneta zavrtěla hlavou. Ani se neškrabala na pažích. I kdyby nebylo několika tisíc D'Hařanských vojáků, kteří palác hlídali, vzhledem k bouři, která zuřila venku, bylo stejně nemožné někam jet. Navíc, ať už chtěl tu stařenu jakkoli moc, měl Brogan mnoho důležitějších věcí na práci, a pak tu byla ta záležitost s Lordem Rahlem. Pokud Galtero tu stařenu najde, dobře, ale pokud ne, nemohou ztrácet čas těžkým a takřka beznadějným lovem. Prokletí nebyli žádná rarita. Vždycky se najde nějaký další. Lord generál Krvavé Církve má mnohem důležitější práci, na kterou musí dohlédnout: Stvořitelovu práci.

Luneta k Broganovi přistoupila a položila mu paži kolem ramen. Pohladila ho po vlasech.

„Je už pozdě, Tobiasi," řekla tiše. „Běž spát. Měl jsi dnes při vykonávání Stvořitelovy vůle těžký den. Nech Lunetu, ať tě potěší. Budeš se cítit lépe, to ti slibuji." Neřekl nic. „Galtero dostal své potěšení, tak nech Lunetu, ať ti dá tvé. Udělám pro tebe kouzlo," řekla. „Mohu, Tobiasi?"

Zvažoval to jen chvíli. „Není čas. Nejprve musíme všechno vyřídit. Doufám, že jsi dnešní noci dostala lekci, Luneto. Příště už tvé pochybení tolerovat nebudu."

Její hlava se sklonila. „Ano, můj lorde generále. Pokusím se zlepšit. Zlepším se. Uvidíte."

Vyvedl ji z nižšího podlaží do místnosti, kde hovořil se svědky. Přede dveřmi stály stráže. Vevnitř sebral z dlouhého stolu své pouzdro s trofejemi a pověsil si ho na opasek. Vyrazil ke dveřím, ale pak se otočil. Stříbrná mince, kterou také nechal na stole, ta, kterou mu dala stařena, byla pryč. Otočil se ke strážnému.

„Nepředpokládám, že by sem někdo poté, co jsem tuto místnost opustil, vešel?"

„Ne, lorde generále," odpověděl překvapený strážný. „Nebyl tu nikdo."

Brogan v duchu zaklel. Byla tady. Nechala tu pro něj zprávu tím, že si vzala zpátky svou minci. Na cestě ven se nenamáhal ptát se ještě dalších strážců. Ani oni zřejmě nic neviděli. Stařena a ten její malý spratek byli pryč. Pustil je ze zřetele a soustředil se na věci, které bylo třeba vykonat.

Brogan zamířil chodbou do zadní části paláce, odkud se dalo vyjít ke stájím. Galtero jistě ví, co budou potřebovat a měl by mít už osedlány tři nejsilnější koně. D'hařané byli dozajista všude kolem paláce, ale ve tmě a v padajícím sněhu by se jim mělo podařit odjet nepozorovaně.

Svým mužům Brogan neřekl nic. Pokud chtěl vyrazit na hon za Matkou Vyznavačkou, mohli být jen tři. Třem lidem se v bouři mohlo podařit uprchnout, ale celé jednotce ne. Byli by zpozorováni a došlo by ke střetnutí, ve kterém by byli možná všichni pobiti. Členové Krvavé Církve byli dokonalí válečníci, ale proti přesile ďhařanů by to nebyl rovný zápas. Co bylo ještě horší, poznal, že ďhařané rozhodně

nejsou žádní nováčci. Bylo jednodušší nechat své muže v nevědomosti. Alespoň nemohou vyzradit něco, co nevědí.

Brogan rozrazil těžké dubové dveře a vyhlédl do noci. Viděl pouze padající sníh ozařovaný světlem vycházejícím z několika oken v druhém patře. Nejlepší by bylo všechna světla zhasnout, ale on potřeboval alespoň něco málo vidět, aby v bouři našel stáje.

„Drž se blízko mě," řekl Lunetě. „Pokud se střetneme s vojáky, pokusí se našemu útěku zabránit. To nesmíme dovolit. Musíme vyrazit za Matkou Vyznavačkou."

„Ale, lorde generále -"

„Buď zticha," uťal ji Brogan. „Pokud se nás pokusí zastavit, musíš nás dostat skrz ně. Rozumíš?"

„Pokud jich bude mnoho, tak mohu jen -"

„Nezkoušej mou trpělivost, Luneto. Řekla jsi, že se pokusíš zlepšit. Dávám ti tuhle šanci. Nezklam mne znovu."

Přitáhla si šaty úžeji k tělu. „Ano, lorde generále."

Brogan sňal lampu z jedné ze stěn a vystrčil Lunetu ze dveří do vichřice. Šel hned za ní a držel se jí. Galtero už by měl mít koně osedlané. Nejdůležitější bylo se k nim dostat. V tomto sněhu je nebudou mít ďhařané šanci zadržet, když už budou na hřbetech koni. Před nimi se objevil temný obrys budovy stájí.

Ze sněhu se náhle vynořili vojáci. Když ho viděli, začali volat na své druhy a v jejich rukou se objevila ocel. Jejich hlasy se ve vytí větru nedonesly daleko, ale stačilo to, aby se shromáždilo dost mužů. Byli všude kolem.

„Luneto, dělej něco."

Napřáhla ruku se zakřivenými prsty a začala vyvolávat kouzlo, ale muži nezaváhali. Vrhli se vpřed s napraženými zbraněmi. Škubnul sebou, když mu kolem hlavy proletěl šíp. Stvořitel však přivolal závan větru, který střelu strhl z původního směru. Luneta vykřikla úlekem, ale šíp neškodně zmizel v temnotě.

Při pohledu na vojáky blížící se k nim ze všech smě rů vytasil Tobias meč. Měl v úmyslu ustoupit zpátky do paláce, ale i tato cesta byla odříznuta. Bylo jich příliš mnoho. Luneta byla zaměstnána tím, jak se pokoušela uhýbat před šípy, takže nedokázala vyvolat kouzlo, které by je chránilo. Křičela hrůzou.

Stejně náhle, jako začaly šípy pršet, se jejich déšť zastavil. Tobias slyšel křik tlumený větrem. Popadl Lunetu za ruku a vyrazil ke stájím. Doufal, že se tam dostane dřív než většina vojáků. Galtero by měl být uvnitř.

Několik mužů se mu snažilo odříznout cestu. Ten nejbližší vykřikl, když se náhle přímo před ním zjevil jakýsi stín. Muž padl tváří do sněhu. Tobias užasle zíral, jak ostatní vojáci máchají meči do vzduchu.

Zdálo se však, že samotný vzduch je nemilosrdně sráží k zemi.

Tobias nevěřil vlastním očím. Všichni d'hařané kolem něj leželi na zemi. Sníh pod nimi byl zbarvený rudě. Několik zraněných si marně snažilo ucpat rány.

Tobias zbledl a bál se pohnout v obavě, aby i jemu ten podivný vítr neublížil. Jeho pohled těkal do všech směrů, jak se pokoušel pochopit, co se děje a uvidět útočníky.

„Drahý Stvořiteli," vykřikl, „zachraň mě! Vykonávám tvou vůli."

Ze všech stran se ke stájím blížili vojáci a tak, jak přibíhali, postupně padali k zemi. Na zasněžené pláni leželo už více než sto mrtvých. Nikdy neviděl muže zabíjené s takovou rychlostí a brutalitou.

Tobias se přikrčil a pozoroval podivné stíny tančící všude kolem.

Byli naživu. Znovu vyrazil ke stájím. Náhle se všude kolem začali zjevovat muži v bílých pláštích, kteří útočili na ďhařanské vojáky s lehkostí a elegancí. Nikdo z ďhařanů se nepokusil uprchnout. Vrhli se na své protivníky, ale proti zručnosti podivných postav neměli šanci.

Na zem se až na vytí větru sneslo ticho. Nyní už nebylo nikoho, kdo by mohl utíkat. Země byla pokryta těly a kalužemi krve. Tobias se rozhlédl kolem, ale neviděl nikoho živého. Padlé už začal zakrývat sníh. Během další hodiny zmizí v bílé vánici.

Muži v bílých pláštích se sněhem s lehkostí prodírali a pohybovali se, jako by byli stvořeni z větru. Když se k němu přiblížili, meč mu vypadl ze ztuhlých prstů. Tobias chtěl zavolat Lunetu, aby je zničila kouzlem, ale když vstoupili do světla, hlas mu selhal. Nebyli to lidé.

Jejich těla pokrývaly bílé šupiny. Neměli uši ani vlasy, na hlavách ustupujících dozadu jim svítily korálkové oči. Nestvůry měly na sobě pod plášti pouze jednoduché šaty. Pláště se jim nadouvaly ve větru. V každé ruce s drápy držely krví pokryté nože s třemi ostřími.

Byla to stvoření, která viděl naražená na kůlech před Palácem Vyznavačů - stvoření, která zabil Lord Rahl: mriswithové. Poté, co je viděl povraždit tolik zkušených vojáků si Tobias nedokázal představit, jak mohl Lord Rahl nebo kdokoli jiný porazit jednoho, natož tolik, kolik dokázal Lord Rahl.

Jedna z nestvůr přikročila k němu a prohlížela si ho očima bez víček. Zastavila se ani ne deset stop od něj.

„Odjeď," zasyčel mriswith.

„Cože?" řekl zmatený Tobias.

„Odjeď." Mriswith máchl pařátem s nožem v rychlém gestu, ze kterého bylo vidět mistrovství, s jakým tuto zbraň ovládá. „Zachraň ssse."

„Proč? Proč to děláte? Proč chcete, abychom se zachránili?"

Ústa beze rtů se zkřivila v parodii na úsměv. „Sssnový cessstovatel chce, aby sssesss zachránil. Jeď hned, dřív než přijdou další. Jdi."

„Ale..."

Mriswith si šupinatou paží přidržel plášť proti větru, otočil se a zmizel v padajícím sněhu. Tobias zíral do noci a zdálo se, že všude je prázdno a nikde není ani živáčka.

Proč by mu měly takovéhle nestvůry pomáhat? Z jakého důvodu pobily jeho nepřátele? Proč chtěly, aby uprchl?

Vysvětlení k němu přišlo náhle a bylo jasné jako den. Poslal je Stvořitel. Samozřejmě. Jak jen mohl být tak slepý? Lord Rahl říkal, že mnoho mriswithů pobil. A Lord Rahl bojuje na straně Strážce. Kdyby mriswithové byli zlí, Lord Rahl by bojoval na jejich straně, ne proti nim.

Mriswith mu řekl, že je poslal snový cestovatel. Stvořitel přicházel k Tobiášovi ve snech. Takže je to jasné. Poslal je Stvořitel.

„Luneto," otočil se k ní Tobias. Ukrývala se za jeho zády. „Stvořitel ke mně přichází ve snech. To bylo to, co se mi. pokoušeli říct, když tvrdili, že je poslal kdosi z mých snů. Luneto, Stvořitel je poslal, aby mě chránili."

Lunetiny oči se rozšířily. „Stvořitel sám zasáhl v tvůj prospěch, aby zmařil Strážcovy plány. Stvořitel sám na tebe dohlíží. Musíš hrát v jeho plánech velkou úlohu, Tobiasi."

Tobias zdvihl meč ze sněhu a s úsměvem se narovnal. „Jistě. Vždy stavím Jeho přání nad vše ostatní, a proto mě chrání. Rychle, musíme vyrazit, jak nám řekli Jeho poslové. Musíme vykonat Stvořitelovu práci."

Když se brodil sněhem a obcházel ležící těla, náhle vzhlédl a uviděl temný stín, který se před ním vztyčil a zatarasil mu cestu.

„Ale ale, lorde generále, kampak to jdete?" Na tvář postavy dopadlo světlo a objevil se na ní ošklivý úšklebek. „Chceš na mě seslat kouzlo, čarodějko?"

Tobias měl stále v ruce meč, ale věděl, že nebude dost rychlý. Při krátkém zasvištění a zvuku tupého úderu sebou trhl. Postava před ním se náhle zřítila do sněhu. Za ní uviděl Tobias Galtera s klackem v ruce.

„Galtero, dnes v noci sis opravdu zasloužil svou hodnost."

Stvořitel mu dnes v noci znovu ukázal, že není nic, co by bylo mimo dosah jeho moci. Galtero měl naštěstí dostatek soudnosti, aby použil klacek a ne meč.

Viděl krev po úderu, ale omráčená postava stále dýchala. „Přece jen to nakonec byla docela úspěšná noc. Luneto, zanedlouho budeš muset uplatnit své léčitelské schopnosti."

Luneta poklekla vedle ležícího těla a dotkla se prsty krví pokrytých, vlnitých hnědých vlasů. „Asi bych si měla s léčením pospíšit. Galtero je silnější než si myslí."

„To by, má drahá sestro, alespoň podle toho, co jsem slyšel, nebylo právě to nejlepší. Raději s tím léčením ještě počkej." Pohlédl na plukovníka a ukázal ke stájím „Jsou koně připraveni?"

„Ano, lorde generále, můžeme vyrazit hned jak budete chtít."

Tobias vytáhl nůž, který mu dal Galtero. „Musíme si pospíšit, Luneto. Posel nám řekl, že máme uprchnout." Poklekl vedle nehybného těla a odvalil je stranou. „Musíme vyrazit na hon za Matkou Vyznavačkou."

Luneta se na něj podívala a naklonila se k němu. „Ale lorde generále, říkala jsem vám přece, že čarodějové před námi skryli její identitu. Nedokážeme prohlédnout kouzlo, které ji chrání. Nepoznáme ji."

Jizva v koutku úst Tobiase Brogana se zvlnila úsměvem.

„Ale já už jsem to kouzlo prohlédl. Matka Vyznavačka se jmenuje Kahlan Amnell."

Kapitola osmnáctá

Přesně jak se obávala, byla zajatec. Zaznamenala do knihy další položku a vzala nový list papíru. Zajatec nejvyššího postavení, zajatec za papírovými mřížemi, ale přesto zajatec.

Verna zívla a prozkoumala stránku pokrytou palácovými výdaji. Každá zpráva vyžadovala její pozornost a také její podpis, aby bylo jasné, že Prelátka sama výdaje schválila. Proč, to pro ni bylo tajemstvím, ale už po několika dnech, kdy vykonávala tento úřad, byla ochotna prohlásit to vše za ztrátu času. Věděla však, kdyby se pokusila v tomto směru něco udělat, sestra Leoma, Dulcinia nebo Filipa by se na ni ihned vyčítavě podívaly a začaly by jí zdlouhavě vysvětlovat, že to vše je naprosto nezbytné. Pro Prelátku přece neexistuje žádná věc tak malá, aby si mohla dovolit nevěnovat jí svou pozornost. Všichni musí vědět, že Prelátka se zajímá i o maličkosti.

Mohla téměř předvídat jejich reakci, i kdyby prohlásila třeba jen to, že ji nebaví kontrolovat kopie: *Ale Prelátko, pokud se lidé nebudou bát, že Prelátka sama na jejich práci dohlíží, budou se pokoušet palác podvádět. Mohli by začít považovat sestry za hlupačky. A na druhou stranu zase, pokud nebudeš věnovat dostatečnou pozornost jejich výplatám, mohou jejich rodiny začít hladovět. Přece nechceš, aby jejich děti měly hlad jen proto, že tě nebaví podepisovat výplatní listiny. Jen proto, že tě nebaví prohlížet každou zprávu, přece nemůžeš připustit, aby se porušil zaběhnutý řád. Přece nechceš, aby si všichni mysleli, že Prelátka je bezcitná.*

Verna si povzdechla a pročetla zprávu o výdajích za stáje: opravy budov, rozšíření výběhů, výměna petlic, opravy boxů pro hřebce a další a další opravy toho, co v noci způsobilo několik splašených koní.

Pohrávala si s myšlenkou zajít za personálem stájí a ostře jim všem vyčinit za špatnou práci. Nakonec si znovu povzdechla, namočila pero do kalamáře a začala se podepisovat.

Když odložila zprávu o stájích na hromadu dalších zpráv, které již přečetla, podepsala a zaznamenala do účetní knihy, zaklepal někdo tiše na dveře. Vytáhla další listinu z ještě nevyřízené hromady, která se týkala dodávek čerstvého masa a začala ji pročítat. Až doposud neměla představu, jak drahý je provoz Paláce Proroků.

Tiché zaklepání se ozvalo znovu. Možná je to sestra Dulcinia nebo Phoebe s novou hromadou papírů k vyřízení. Nestihla se podepisovat tak rychle, jak rychle jí ony přinášely nové hromady dokumentů. Jak to jen Prelátka Annalina mohla zvládnout? Verna doufala, že to není sestra Leoma, která přichází se zprávami o nějaké kalamitě, kterou Prelátka způsobila nevhodnou poznámkou nebo činností. Snad si budou myslet, že je příliš zaměstnaná, a když jim na klepání neodpoví, půjdou pryč.

Spolu se svou starou přítelkyní Phoebe, jmenovala Verna ještě sestru Dulcinii svými úřednicemi. Dávalo smysl, mít po ruce někoho se zkušenostmi sestry Dulcinie. Navíc tím pádem měla Verna tuto ženu stále na očích. Dulcinia sama tuto práci přijala s potěšením, neboť byla hrdá na svou znalost o chodu paláce.

Sestru Leomu a Filipu jmenovala svými „důvěrnými rádkyněmi" a tím pádem mohla dohlížet i na ně. Nevěřila jim. Vlastně nevěřila žádné z nich. Nemohla si to dovolit. Verna však musela připustit, že jejich rady i práce byly zatím jí, jako Prelátce, i paláci prospěšné. Nemohla v jejich konání nalézt žádnou vadu.

Zdvořilé, ale neodbytné klepání se ozvalo znovu.

„Ano! Co je?"

Dveře se otevřely a v nich se ukázala Warrenova světlovlasá hlava. Když uviděl její zamračený obličej, zašklebil se. Za ním Verna zahlédla Dulcinii prohýbající se pod stohem papírů vyžadujících bezpochyby Prelátči nu okamžitou pozornost. Warren vstoupil dovnitř.

Rozhlédl se po místnosti a zhodnotil práci, která zde byla vykonána. Poté, co její předchůdkyně svedla bitvu se sestrami Temnot, zbyly z kanceláře pouhé ruiny. Skupina dělníků ji narychlo opravila a uvedla do tak dobrého stavu jak jen bylo možné, aby nová Prelátka

nebyla příliš dlouho zdržována od své práce. Verna věděla přesně, kolik to stálo. Před nedávnem podepsala patřičný doku ment s těmito výdaji.

Warren přistoupil k protější straně těžkého ořechového stolu. „Dobrý večer, Verno. Zdá se, že tvrdě pracuješ. Zřejmě máš důležitou práci, když děláš takhle dlouho."

Její rty se změnily v úzkou čárku. Před tím, než se stihla rozesmát, však vstoupila sestra Dulcinia a zavřela za sebou dveře.

„Právě jsem dokončila denní zprávy za dnešek, Prelátko. Mám vám je tu rovnou nechat? Zdá se, že s tím, co tady máte, už budete brzy hotová."

Verna po ní šlehla nepřátelským pohledem a žalujícím prstem ukázala na hromadu, která ještě čekala na její pozornost. Sestra Dulcinia se strojeně usmála. Pronikavýma modrýma očima se rozhlédla po místnosti, chvilku se zastavila na Warrenovi a pak si přihladila šedé vlasy.

„Mohu vám nějak pomoci, Prelátko?"

Verna položila ruce na stůl. „Ale ano, sestro, můžete. Vaše zkušenost mne nutí využit vás v jedné záležitosti." Verna vytáhla z hromady jeden papír. „Ráda bych, abyste se neprodleně vydala do stájí. Zdá se, že se tam vyskytly nějaké potíže obestřené závojem tajemství."

Sestra Dulcinia zpozorněla. „Potíže, Prelátko?"

„Ano. Zdá se, že chybějí nějací koně."

Sestra Dulcinia se k ní naklonila a snížila hlas. „Pokud si na tu zprávu, o které mluvíte, Prelátko, vzpomínám, tak se koně z nějakého důvodu v noci splašili a utekli. Zkrátka se ještě nevrátili, to je všechno."

„Já vím, sestro. Ráda bych jen věděla, jak mistr Finch vysvětlí, že koně, které měl hlídat, mohli utéct a nejsou ještě nalezení."

„Prelátko?"

Verna zamyšleně nadzdvihla obočí. „Žijeme přece na ostrově, není to tak? Jak je možné, že koně už na něm nejsou? Na mostě je žádná stráž neviděla. Alespoň jsem o tom nečetla žádnou zprávu. V tomto ročním období jsou rybáři na řece ve dne i v noci, ale žádný z nich neviděl, že by přes řeku přeplaval nějaký kůň. Tak kde tedy jsou?"

„No, jsem si jistá, že se jen někam zatoulali, Prelátko. Možná..."

Verna se shovívavě usmála. „Možná je mistr Finch prodal a teď se snaží zamaskovat jejich ztrátu tvrzením, že utekli."

Sestra Dulcinia se napřímila. „Prelátko, neměla bys někoho takhle obviňovat -"

Verna vyskočila od stolu. „Chybí také postroje! Je možné, že by se někam v noci zatoulaly i postroje? Nebo se snad koně rozhodli si je nasadit a vyrazit na výlet?"

Sestra Dulcinia zbledla. Já... ano, já... na to dohlédnu."

„Ihned půjdete do stájí a řeknete mistru Finchovi, že jestli nenajde palácové koně dřív než budu mít čas se k této záležitosti vrátit, zaplatí koně z vlastní kapsy!"

Sestra Dulcinia se rychle uklonila a vyběhla z místnosti. Když se dveře zase zavřely, Warren se zachechtal.

„Vidím, že ses se svou prací dobře sžila, Verno."

„Warrene, nezačínej si se mnou!"

Úsměv z jeho tváře zmizel. „Verno, uklidni se. Jde jen o pár koní. Ten člověk je najde. Nestojí to přece za to, abys kvůli tomu zuřila."

Verna zamrkala. Dotkla se prsty lící a cítila, jak hoří. Vydala ze sebe unavený povzdech a dopadla zpátky na židli.

„Promiň, Warrene. Nevím, co to do mne vjelo. Jsem příliš unavená a naštvaná."

„Verno, nikdy jsem tě takhle rozčilenou neviděl. Neříkej mi, že za to může to papírování."

„Ale vždyť se na to Warrene podívej!" Ukázala na hromadu dokumentů. „Jsem tady jako zajatec a počítám koňské koblihy. Máš vůbec představu, kolik koblih takový kůň za den udělá? Nebo kolik potřebuje jídla, ze kterého pak ty koblihy vzniknou?"

„No, připouštím, že v tomto ohledu nemám žádné..."

Vytáhla z hromady další papír. „Máslo -"

„Máslo?"

„Ano, máslo." Verna zprávu prozkoumala. „Zdá se, že všechny hrudky přišly žluklé a my jsme museli koupit deset nových. Já mám uvážit, zda mlékař nepožadoval příliš vysokou cenu a jestli od něj máme nakupovat i v budoucnu."

„Zřejmě je důležité, aby byly tyto věci v pořádku."

Verna zdvihla další papír. „Kameníci. Kameníci na opravu střechy nad jídelnou. A břidlice. Zásah blesku poničil břidlici na střeše a ta si nyní naléhavě vyžaduje opravu. V téhle zprávě se říká, že je to práce pro deset mužů na dva týdny. Já musím rozhodnout, jestli jim to nebude trvat příliš dlouho a jestli cena, kterou požadují, není příliš vysoká."

„No, ale lidé mají přece právo dostat zaplaceno za práci, nebo ne?"

Pohlédla na zlatý prsten s motivem východu slunce. „Myslela jsem si, že kdybych někdy měla takovouhle moc, udělala bych mnohé změny ve způsobu, jakým sestry vykonávají Stvořitelovu vůli. Ale všechno, co dělám, Warrene, je papírování. Už tady sedím den a noc a stěží udržím oči otevřené."

„Musí to být důležité, Verno."

„Důležité?" S nechutí vytáhla další zprávu. „Tak se podívej... Dva mladíci se napili přes míru a založili požár v hospodě... oheň byl uhašen... celkové škody jsou malé... a oni chtějí po paláci náhradu škody." Odložila zprávu stranou. „S těmi dvěma si budu muset dlouze a hlasitě promluvit."

„To mi připadá jako správné rozhodnutí, Verno."

Vybrala další papír. „A copak to máme tady? Plat pro švadleny. Nové šaty pro novice." Verna popadla další zprávu. „Sůl. Vyhotoveno ve třech kopiích."

„Ale Verno -"

Další papír. „A tohle?" Zamávala zuřivě papírem. „Vykopání hrobu."

„Cože?"

„Dva hrobníci. Chtějí dostat zaplaceno za svou práci." Prozkoumala papír. „A podle odměny, kterou žádají, musím říct, že mají skutečně značnou důvěru ve své schopnosti."

„Podívej, Verno, myslím, že už jsi tu zavřená příliš dlouho a potřebuješ trochu čerstvého vzduchu. Proč se nejdeme projít?" .

„Projít? Warrene, já nemám čas -"

„Prelátko, seděla jste tu už příliš dlouho. Potřebujete trochu pohybu." Hluboce se uklonil a v přehnaném gestu pokynul rukou směrem ke dveřím. „Co vy na to?"

Verna mrkla na dveře. Pokud sestra Dulcinia uposlechla její příkazy, pak by ve vedlejší kanceláři měla být pouze sestra Phoebe. Phoebe byla přítelkyně. Připomněla si, že by neměla nikomu věřit.

„No... myslím, že by mi krátká procházka udělala dobře."

Warren obešel stůl a nabídl jí rámě. „Výborné. Můžeme jít?"

Verna jeho paži odstrčila stranou a vrhla na něj vražedný pohled. Postavila se a řekla. „Tohle si nech od cesty."

Při zvuku otevíraných dveří sestra Phoebe vyskočila a uklonila se. „Mohu pro vás něco udělat, Prelátko? Chcete trochu polévky? Nebo čaj?"

„Phoebe, řekla jsem ti už aspoň tucetkrát, že se nemusíš uklánět pokaždé, když mě vidíš."

Phoebe se znovu uklonila. „Ano, Prelátko." Její kulatý obličej zrudl. „Vlastně... promiňte, Prelátko. Odpusťte mi."

Verna sebrala všechnu trpělivost a povzdechla si. „sestro Phoebe, známe jedna druhou už od té doby, co jsme byly novicky. Kolikrát jen nás spolu poslali do kuchyně, s vědry a košťaty, abychom uklidily...?" Verna mrkla na Warrena. „No, už si nepamatuji, kde všude jsme spolu uklízely, ale chtěla jsem říct, že jsme staré přítelkyně. Zkus na to, prosím, pamatovat."

Phoebe roztáhla tváře v úsměvu. „Samozřejmě... Verno." Vypadala však, jako kdyby říkat Prelátce „Verno" byl zločin.

Venku v hale zajímaly Warrena podrobnosti o Verniných zkušenostech s úklidem.

„Řekla jsem, že už si to všechno nepamatuji," odsekla a prohlédla si prázdnou síň. „Co budeme vlastně dělat?"

Warren pokrčil rameny. „Jde jen o malou procházku." Napůl sám k sobě se usmál a obdařil ji významným pohledem. „Domníval jsem se, že Prelátka by možná ráda navštívila sestru Simonu."

Verna se zastavila. Sestra Simona byla již několik týdnů v deliriu - jako kdyby se pohybovala ve snech - a byla držena v zabezpečené místnosti, aby nemohla zranit sama sebe ani nikoho jiného.

Warren se k ní naklonil a zašeptal. „Navštívil jsem ji už dřív."

„Proč?"

Warren se na ni podíval a ukázal prstem na podlahu. Sklepení. Měl na mysli sklepení. Zamračila se na něj.

„A jak se ubohé Simoně dařilo?"

Přišli k místu, kde se křížily chodby. Warren se opatrně podíval na obě strany a pak se ohlédl. „Nedovolili mi ji vidět," zašeptal.

Venku hustě pršelo. Než vyšli, přetáhla si Verna přes hlavu přehoz. Pak vyběhla do té potopy. Přeskakovala kaluže a snažila se došlapovat na dlaždice rozmístěné v mokré trávě. Žluté světlo z oken se lesklo na kalužích vody. Stráže u bran do Prelátčiných komnat se ukláněly, jak kolem nich s Warrenem proběhli snažíce se co nejrychleji dosáhnout zastřešeného průchodu.

Uvnitř pod nízkou střechou si vytřásla vodu z přehozu a shodila ho na ramena. Oba se snažili popadnout dech. Warren si oklepával vodu ze šatů. Stěny průchodu byly chráněny pouze otevřeným mřížovím, ale přestože pršelo, nefoukal naštěstí vítr, takže bylo vevnitř docela sucho. Verna pohlédla do tmy, ale nikoho neviděla. Zdálo se, že cesta do další budovy, což byla nízká nemocnice, je prázdná.

Verna se ztěžka posadila na kamenný stupeň. Warren se chystal jít dál, ale když se posadila, udělal to samé. Byla zima, ale z jeho těla sedícího vedle ní se na ni šířilo příjemné teplo. Vzduch voněl deštěm, který jej alespoň na chvíli zbavil prachu. Verna nebyla zvyklá trávit tolik času vevnitř. Měla ráda otevřený prostor a procházky mezi stromy a poli, ale tato část jejího života byla nyní pryč. Poblíž Prelátčiny kanceláře byla zahrada, ale ona ještě neměla čas se na ni podívat.

Z dáli bylo slyšet neustálé dunění bubnů jako předzvěst zkázy.

„Použil jsem Han," řekl nakonec. „Necítím, že by zde byl ještě někdo další."

„A ty bys cítil přítomnost někoho kdo ovládá Odnímací magii?" zašeptala.

Rozhlédl se. „O tom jsem nikdy nepřemýšlel."

„O co jde, Warrene?"

„Myslíš, že jsme sami?"

„Jak to mám vědět?" odsekla.

Rozhlédl se kolem a polkl. „Poslední dobou jsem strávil mnoho času čtením." Znovu ukázal směrem ke sklepům. „Myslel jsem si, že bychom se měli jít podívat na sestru Simonu."

„To už jsi říkal. Jen jsi mi pořád neřekl proč?"

„Některé věci, které jsem četl, se týkaly snů," řekl vážně.

Snažila se pohlédnout mu do očí, ale v temnotě viděla pouze jeho stín. „Simona měla sny."

Jeho stehno se dotýkalo jejího. Třásl se zimou. Alespoň si myslela, že to je zimou. Dřív, než si uvědomila, co dělá, položila mu paži kolem ramen a přitiskla si jeho hlavu k sobě.

„Verno!" Hlas se mu třásl „Cítím se tak sám. Bojím se s kýmkoliv promluvit. Cítím, že mě někdo sleduje. Mám strach z každého, kdo se mě přichází zeptat co studuji, proč a na čí příkaz. Viděl jsem tě za tři dny pouze jednou a s nikým jiným než s tebou mluvit nemohu."

Poklepala ho po zádech. „Já vím, Warrene. I já jsem si s tebou chtěla promluvit, ale byla jsem příliš zaměstnaná. Mám strašně moc práce."

„Možná se snaží držet tě takhle zaměstnanou, abys je nemohla hlídat, když se i oni věnují své... práci."

Verna potřásla hlavou. „Možná. I já se bojím, Warrene. Nevím, jak být Prelátkou. Bojím se, že pokud neudělám všechny ty věci, které je třeba udělat, obrátím Palác Proroků v ruiny. Bojím se říct „ne" Filipě, Leomě, Dulcinii a Maren. Snaží se mi radit, jak být Prelátkou , a pokud jsou opravdu na naší straně, jsou všechny jejich rady správné. Pokud se podle nich nebudu řídit, může se stát, že udělám velkou chybu. Pokud Prelátka udělá chybu, zaplatí za ni každý. Pokud na naší straně nejsou, přesto se nezdá, že věci, které po mně žádají, by mohly způsobit nějakou škodu. Kolik škody mohu nadělat podepisováním dokumentů?"

„Jen jestli není jejich cílem držet tě stranou od něčeho důležitého."

Ještě jednou ho poplácala po zádech a pak ho pustila. „Já vím. Pokusím se chodit s tebou na takovéhle „procházky" častěji. Myslím, že čerstvý vzduch mi udělá dobře."

Warren ji uchopil za ruku. „Jsem rád, Verno." Postavil se a urovnal si šaty. „Pojďme se podívat, jak se daří Simoně."

Nemocnice byla jedna z nejmenších staveb na ostrově Halsband. Sestry byly schopny uzdravit většinu běžných zranění pomocí svého Hanu a nemoci, které přesahovaly sílu jejich Daru, obvykle rychle končily smrtí. V nemocnici proto bylo jen několik starých lidí, kteří strávili své životy prací v Paláci Proroků a nyní neměli nikoho, kdo

by se o ně staral. Zde bylo také místo, kde pečovali o šílené. V případě léčby nemocí ducha šlo Daru použít jen v omezené míře.

U vchodu vzala Verna lampu, kterou zapálila po mocí Hanu a vzala ji s sebou. Prošli jednoduchou nezdobenou chodbou, kde, jak Warren říkal, byla Simona. V celém objektu bylo obydlených jen několik místností.

Když prošli celým úsekem, který obývali staří a nemohoucí, museli projít třemi bytelně vypadajícími dveřmi, z nichž na každých bylo silné ochranné kouzlo odlišného typu. Tyto štíty však mohly být proraženy někým, kdo měl mocný Dar, i kdyby byl šílený. Proto byly čtvrté dveře železné, opatřené mohutnými ocelovými závorami a chráněné nesmírně mocným kouzlem. Toto kouzlo bylo sesláno třemi sestrami najednou, proto ho jediná sestra nemohla dokázat otevřít.

Když ona a Warren došli až k nim, dva strážní zpozorněli. Sklonili hlavy, ale neustoupili. Warren jim pokynul a dal jim pokyn, aby odsunuli závory.

„Promiňte, synu, ale nikdo nesmí vstoupit."

Verna ustoupila stranou a oči upřela na strážného. „Je to pravda, ‘synu'?" Zdvořile přikývl. „A kdo vydal takový rozkaz?"

„Můj velitel, sestro. Kdo dává rozkazy jemu, to nevím, ale jistě to bude sestra s vysokým postavením."

Zamračila se a strčila mu před tvář svůj prsten. „S vyšším postavením než je to mé?"

Jeho oči se rozšířily. „Ne, Prelátko. Samozřejmě, že ne. Odpusťte mi, nepoznal jsem vás."

„Kolik jich je za těmito dveřmi?"

Závora se odsunula a ozvěna tohoto zvuku duněla chodbou. „Jen jedna sestra, Prelátko."

„Jsou tam nějaké sestry, které na ni dávají pozor?"

„Ne, všechny na noc odešly."

Když byli na druhé straně a z doslechu. Warren se zasmál. „Vidím, že nakonec jsi našla pro svůj prsten vhodné použití."

Verna zpomalila a nakonec se zastavila. „Warrene, co myslíš, jak se ten prsten dostal po pohřbu na podstavec?"

Warren, stále s úsměvem, se zamyslel. „No, podívej..." Úsměv nakonec pohasl. „Nevím. Co si myslíš ty?"

Zavrtěla hlavou. „Kolem něj byl světelný štít. Jen málokdo dokáže seslat takovéhle kouzlo. Pokud, jak říkáš, věřila Prelátka Annalina jen mně, tak jak mohla nechat někoho dalšího, aby tam prsten dal a seslal kolem něj toto kouzlo?"

„Nevím, neumím si to představit." Warren si upravil splývavou róbu na ramenou. „Nemohla to kouzlo seslat sama?"

Verna pozdvihla obočí. „Z pohřební hranice?"

„Ne, chci říct, že to kouzlo mohla seslat před tím a ten, kdo tam prsten položil, je jen aktivoval. Stejně, jako když sešleš na nějakou hůl kouzlo, které pak při doteku dokáže zapálit lampu. Viděl jsem, že to sestry často dělají a personál takové, hole pak používá místo svíček, takže jim při zapalování nekape na prsty ani na podlahu horký vosk."

Verna pozdvihla lampu, aby mu mohla pohlédnout do očí. „Warrene, to je brilantní."

Usmál se. Pak úsměv zmizel. „Otázkou však zůstává: kdo?"

Sklonila lampu. „Možná někdo z personálu, komu věřila. Někdo, kdo neměl Dar, takže se v jeho případě nemusela obávat, že by patřil k..." Ohlédla se do prázdné temné chodby. „Ty víš, ke komu." Přikývl a oba znovu vykročili. „Ještě se nad tím zamyslím."

Zpoza dveří místnosti, kde přebývala sestra Simona se linulo světlo. Ve světle jejich lampy se zaleskl štít zabezpečující dveře, který se prolínal s magickou silou vyvíjenou z vnitřku místnosti. Sestra Simona se pokoušela štít zlomit.

Od té doby, co byla sestra Simona pomatená, dalo se od ní podobné chování očekávat. Otázka byla, proč její magie nedokázala štít zlomit. Verna poznala, že štít kolem dveří je jen velmi jednoduchý, takový, jakým se zadržovali mladí čarodějové, aby zůstávali ve svých místnostech.

Verna se otevřela svému Hanu a prošla skrz štít. Zaklepala a Warren prošel štítem za ní. Magické světlo zpoza dveří uhaslo.

„Simono? Tady je Verna Sauventreen. Přece si ma ně pamatuješ, má drahá. Mohu jít dál?"

Neozvala se žádná odpověď, tak Verna vzala za kliku a otevřela dveře. Lampu držela před sebou a její paprsky prořezávaly temnotu v místnosti. Místnost byla prázdná až na postel a stůl, na kterém byl tác s chlebem a ovocem. V rohu se krčila malá žena.

„Nech mě být, démone!" vykřikla.

„Všechno je v pořádku, Simono. To jsem jen já, Verna. A můj přítel Warren. Nemusíš se bát."

Simona před světlem lampy mhouřila oči, jako by to bylo právě vycházející slunce. Verna lampu schovala za záda, aby ženu neoslepovala.

Simona si ji prohlédla. „Verno?"

„Ano, to jsem já."

Simona tucetkrát políbila prsteníček mumlajíce díky a děkujíce Stvořiteli. Na kolenou se připlazila k Verně a znovu a znovu jí líbala lem šatů.

„Ach, děkuji ti, že jsi přišla." Vyskočila na nohy. „Honem! Musíme pryč!"

Verna uchopila malou ženu za ramena a posadila ji na pryčnu. Jemně jí uhladila rozcuchané šedé vlasy.

Ruka jí ztuhla.

Simona měla kolem krku obojek. To byl tedy důvod, proč nebyla schopná zlomit štít. Verna nikdy neviděla, že by nějaká sestra nosila Rada'Han. Viděla stovky chlapců a mladých mužů, kteří ho nosili, ale nikdy sestru. Z úst se jí vydral povzdech. Věděla, že v minulosti dávali Rada'Han na krk sestrám, které zešílely. Šílenec, který měl navíc Dar, byl nebezpečný jako blesk, který udeří do přeplněného náměstí. Takové lidi bylo nutné kontrolovat. Ale přesto...

„Simono, jsi v bezpečí. Jsi v paláci, kde na tebe svýma pozornýma očima dohlíží sám Stvořitel. Žádné nebezpečí ti nehrozí."

Simona propukla v pláč. „Musím utéct. Prosím, nechte mě jít. Musím utéct."

„Ale proč, má drahá?"

Žena si rozmazala slzy po špinavém obličeji. „On přijde."

„Kdo?"

„Ten, o kterém se mi zdá. Snový cestovatel."

„Kdo je snový cestovatel?"

Simona se od ní polekaně odtáhla. „Strážce."

Verna se zamyšleně odmlčela. „Snový cestovatel je Strážce?"

Simona přikývla tak zuřivě, že si Verna pomyslela, že si vyvrátí krk. „Někdy. Někdy je to Stvořitel."

Warren se k nim naklonil. „Cože?"

Simona zamrkala. „Jsi to ty? Ty jsi on?"

„Já jsem Warren, sestro. Pouhý student."

Simona se prstem dotkla roztřesených rtů. „Pak bys měl také utéct. On přijde. Chce ty, kteří mají Dar."

„Ten, o kterém se ti zdá?" zeptala se Verna. Simona přikývla. „Co v tvých snech dělá?"

„Mučí mě. Zraňuje mě. On..." Znovu si políbila prsteník a přivolávala Stvořitelovu ochranu. „Říká mi, abych zradila svou víru. Navádí mě k různým věcem. Je to démon. Někdy vystupuje jako Stvořitel, aby mě ošálil, ale já vím, že je to on. Je to démon."

Verna se na vyděšenou ženu konejšivě usmála. „Jsou to jen noční můry, Simono. Nejsou skutečné. Snaž se to pochopit."

Simona si málem vykroutila hlavu. „Ne! Je to sen, ale je skutečný. On přijde. Musíme utéct!"

Verna se opět usmála. „Proč si to myslíš?"

„Řekl mi to. Řekl mi, že přijde."

„Ale, má drahá, vždyť je to jen sen, který zmizí, když se probudíš. Není to skutečnost."

„Tyhle sny opravdové jsou. I když jsem vzhůru, vím, že je to pravda."

„A teď, když jsi vzhůru, slyšíš ho také?" Simona přikývla. „Ale jak ho můžeš slyšet, když nespíš a nezdá se ti o něm?"

„Slyším zvuky jeho kroků." Pohlížela střídavě na Vernu a na Warrena. „ Já nejsem blázen. Nejsem. Copak neslyšíte bubny?"

„Ano sestro, slyšíme bubny," usmál se Warren. „Ale to není sen, zvuk bubnů oznamuje příjezd císaře."

Simona si znovu přitiskla prsteníček ke rtům. „Císaře?"

„Ano," přikývl Warren. „Císaře Starého Světa. Přijede na návštěvu, to je vše. Proto ty bubny."

Její tvář se stáhla děsem, „Císař?"

„Ano," řekl Warren. „Císař Jagang."

S divokým křikem se Simona vrhla do rohu místnosti a skrčila se tam. Křičela, jako by ji nabodávali na kůl. Verna k ní přiskočila a snažila se ji uklidnit.

„Simono, s námi jsi v bezpečí. Co se děje?"

„To je on!" vykřikla. „Jagang! Tak se jmenuje Snový cestovatel. Nechte mě jít! Prosím, nechte mě jít dřív než přijde!"

Simona vyskočila na nohy, začala pobíhat po místnosti a pokoušela se najít cestu ven. Z konečků prstů jí přitom sršely blesky a její stín na zdi vypadal, jako by mu narostly drápy. Verna a Warren se ji pokoušeli chytit, zastavit a uklidnit. Když Simona nemohla najít žádnou cestu z místnosti, začala bouchat hlavou do zdi. Simona byla malá žena, ale nyní se zdálo, že má sílu deseti mužů.

Nakonec, i když s velkou nechutí, byla Verna přinucena použít její Rada'Han, aby nad ní získala kontrolu.

Poté co ji utišili, vyléčil Warren Simoně krvácející čelo. Verna si vzpomněla na kouzlo, které se naučila kdysi dávno a které se používalo na chlapce, kteří nově přišli do paláce, kteří měli noční můry, neboť byli odtrženi od svých rodičů. Kouzlo tišilo strach a vyděšené děti po něm upadly do bezesného spánku. Verna se oběma rukama dotkla Rada'Hanu a vyslala do Simony tok svého Hanu. Její rychlý dech se nakonec zklidnil, zavřela oči a usnula. Verna jen doufala, že stejně jako v případě malých dětí, se jedná o spánek beze snů.

Vyšli z místnosti a zavřeli za sebou dveře. Otřesená Verna se o ně opřela. „Našel jsi zde to, co jsi chtěl vědět?"

Warren polkl. „Obávám se, že ano."

To nebyla odpověď, kterou Verna očekávala. Nezdálo se však, že by k tomu chtěl Warren ještě něco dodat. „No?"

„Abych řekl pravdu, nejsem si příliš jist, že sestra Simona je šílená. Rozhodně ne v běžném smyslu toho slova." Přihladil si pomačkané rukávy róby. „Budu však o tomto problému muset nastudovat mnohem víc knih. Možná, že to nic neznamená. V knihách brzy najdu od pověď. Podělím se s tebou o to, co najdu."

Verna si políbila prsteníček a ucítila na rtech dotek prstenu Prelátky. „Drahý Stvořiteli," pomodlila se nahlas. „Ochraň toho mladého hlupáka, neboť se mu právě chys tám otočit hlavu dozadu a pak ho uškrtit holýma rukama."

Warren obrátil oči v sloup. „Podívej, Verno -"

„Prelátko," opravila ho.

Warren si povzdychl a nakonec přikývl. „Myslím, že bych tě s tím měl tedy seznámit, ale pochop, prosím, že se jedná o velmi staré a

dvojsmyslné texty. Proroctví bývají takovýmito dvojsmysly doslova zamořena. V na šem případě je ještě navíc jedná o velmi neobvyklou a ojedinělou záležitost. Luštění starých textů s sebou přináší mnohé problémy. Texty ve starých svazcích často zcela odbíhají od tématu, kterému jsou věnovány, větví se a pak se náhle vracejí zpátky k původní otázce. Abych potvrdil pravdivost takovýchto textů, potřebuji na to několik měsíců práce. Některá větvení navíc nejsou jednoduchá, ale trojitá. Luštění těchto větví a odhalení falešných stop, které mají čtenáře svést z cesty vyžaduje -"

Aby ho uklidnila, uchopila ho Verna za loket. „Warrene, tohle já všechno znám. Chápu stupně progresí a regresí, které slouží k hledání vztahů náhodných variací v bifurkaci trojitých větvení."

Warren zamrkal. „Ach ano, samozřejmě. Zapomněl jsem, že jsi byla velmi dobrý student. Omlouvám se. Myslím, že je to z mé strany profesionální deformace."

„Tak ven s tím, Warrene. Co v Simoniných řečech tě přimělo si myslet, že nemusí být šílená v běžném smyslu tohoto slova?"

„Ten Snový cestovatel, o kterém mluvila. Ve dvou knihách, které patří k nejstarším, je o Snovém cestovateli několik zmínek. Tyto knihy jsou ve špatném stavu a jsou už jen stěží čitelné. Znervózňuje mě však, že právě vzhledem ke stáří těchto knih je tam zmínka o Snovém cestovateli hned ve dvou textech. Přestože se to zdá málo, nezapomeň, že takto starých knih se již příliš nezachovalo a v těch, které jsou nenávratně ztraceny, mohlo být jméno Snového cestovatele používáno zcela běžně. Bohužel je však většina knih z tohoto období dávno pryč." „Z jakého období?"

„Z období před více než třemi tisíci lety."

Verna pozdvihla obočí. „Z časů velké války?" Warren přikývl na souhlas. „A co je tam o tom Snovém cestovateli?"

„No, je to dost těžké pochopit. Zmiňují se tam o něm ne jako o osobě, ale spíš jako o zbrani."

„Zbraň? Jaký druh zbraně?"

„To nevím. Kontext není v tomto ohledu příliš jasný, ale zdá se, že část této entity by mohla být osoba."

„A není to myšleno tak, že například osoba, která je v něčem velmi dobrá, třeba mistr meče, může být také často zmiňována jako

živoucí zbraň?" Warren přikývl. „To je ono. Velmi dobrý způsob jak to popsat, Verno."

„A říkají knihy něco o tom, jak tahle zbraň funguje?"

Warren si povzdechl. „To zatím nevím. Jediné, co jsem zjistil je, že Snový cestovatel nějak souvisí s Věžemi Zkázy, které nakonec odřízly Starý a Nový Svět a oddělily je na tři tisíce let."

„Chceš říct, že ty věže postavili Snoví cestovatelé?" Warren se k ní naklonil. „Ne. Myslím, že ty věže byly postaveny proto, aby je zastavily."

Verna se zarazila. „Richard ty věže zničil," řekla nahlas, aniž si to uvědomila. „Co ještě jsi zjistil?"

„To je vše, co vím. Dál jsem se zatím nedostal. A i to, co jsem ti teď řekl, nemusí být pravda. O knihách z časů války toho moc nevíme. Klidně to mohou být jen pověsti a ne skutečnost."

Verna pohlédla na dveře. „To, co jsem uvnitř viděla, mi připadalo skutečné až dost."

Warren souhlasně přikývl. „Mně také."

„Co jsi myslel tím, že není šílená v běžném smyslu toho slova?"

„Myslím, že sny sestry Simony nejsou výplodem chorého mozku. Myslím, že se stalo něco, co s ní provedlo to, co jsme viděli. Knihy se zmiňují o tom, že tihle 'mistři meče' dokáží způsobit, že jejich oběť není schopná oddělit sny od skutečnosti, jako by se její mysl nedokázala nikdy plně probudit."

„Neschopnost oddělit to, co je skutečné od toho, co není, mi připadá jako klasický případ šílenství."

Warren k ní napřáhl dlaň. Těsně nad ní se mu vynořil malý plamínek. „Co je skutečnost? Představil jsem si plamen nad svou dlaní a tak se z mého 'snu' stala skutečnost. Můj mozek se chová tak, abych viděl to, co vidět chci."

Verna si prsty pohrávala s hnědou kadeří a začala přemýšlet nahlas. „Stejně jako je oddělen svět živých od světa mrtvých, tak i v našich myslích existuje bariéra, která odděluje skutečnost od představ, od snů. Skrze výcvik a kontrolu naší síly vůle dokážeme i ovládat realitu."

Náhle vzhlédla. „Při Stvořiteli, vždyť to, co nám brání používat Han ve spánku, je právě tato bariéra."

Warren přikývl. „Dokážeme svůj Han ovládat. Když si něco představujeme, může se to stát skutečností. Ale každá představa je omezena intelektem, který ji vytváří."

Přistoupil blíž a jeho modré oči získaly naléhavý výraz. „Představy ve spánku však žádné takové omezení nemají. Snový cestovatel dokáže pokřivit realitu snícího a ten, pokud má Dar, ji pak může přeměnit ve skutečnost."

„Takže takováhle je to zbraň," zašeptala.

Uchopila Warrena za paži a vedla ho ven. Ať už bylo neznámé jakkoliv zneklidňující bylo dobré vědět, že má alespoň jednoho dobrého přítele, který jí pomůže. V hlavě jí vířily pochybnosti a otázky. Byla nyní Prelátkou, takže bylo na ní, aby našla odpovědi dřív než palác navštíví problém.

„Kdo zemřel?" zeptal se Warren po chvíli.

„Prelátka a Nathan," řekla Verna mimoděk, neboť u nich se nyní v myšlenkách nalézala.

„Ne, ti byli pohřbeni žehem. Myslel jsem kromě nich."

Verna opustila své rozběhlé myšlenky. „Mimo Prelátky a Nathana? Nikdo. V poslední době nikdo nezemřel."

V jeho modrých očích tančilo světlo lampy. „Tak na co palác potřebuje služby dvou hrobníků?"

Kapitola devatenáctá

Richard přehodil nohu přes koňský hřbet a seskočil do udupaného sněhu na stájovém dvoře. Podal uzdu čekajícímu vojákovi, jednomu z dvou set mužů, kteří ho doprovázeli. Poplácal koně po šíji a pozoroval Ulice a Egana, kteří již také sesedli a nyní k němu přistoupili. Pára jdoucí všem od úst se mísila se studeným vzduchem. Všichni se chovali tiše a vypadali znechuceně. Richard měl vztek.

Stáhl si měkké kožené rukavice, poškrábal se ve čtyřdenním strništi a zívl. Byl unavený, špinavý a hladový, ale zejména byl rozčilený. Stopaři, které vzal s sebou, byli podle generála Reibische velmi dobří a Richard neměl důvod o jeho slovech pochybovat. Ale ať už byli jakkoliv dobří, nebyli dobří dostatečně. I Richard byl velmi zkušený stopař a několikrát nalezl stopy, kterých si ostatní nevšimli, ale dvoudenní blizard učinil z jejich snažení nemožnou záležitost, a tak nakonec neuspěli.

Nemusel se tím nutně tak rozčilovat, ale to byla výmluva, kterou si nepřipouštěl. Byla to první, byť malá, výzva jeho vůdcovským schopnostem, a on to zkazil. Nikdy by neměl věřit lidem. Proč si jen pořád myslel, že když lidé pochopí oprávněnost jeho důvodů, začnou se chovat čestně? Proč si jen pořád myslel, že v každém člověku se skrývá dobro a umožnil tak, aby se tohle stalo?

Když se brodil sněhem k paláci jehož bílé zdi a věže vynikaly ve večerním soumraku, požádal Ulice a Egana, aby šli najít generála Reibische a seznámili se s eventuálními dalšími nepříjemnostmi, které se staly během jeho nepřítomnosti. Z hor na něj shlížel čarodějův hrad, zasněžený, temný a mlčenlivý.

Richard našel paní Sanderholtovou zaměstnanou vydáváním příkazů v kuchyni a požádal ji, zda by nebylo možné najít pro něj a jeho dva mohutné strážce něco k jídlu. Stačil by chléb nebo polévka. Viděla, že nemá náladu na rozhovor, a že se mu třesou ruce. Ukázala mu na tichou místnost nedaleko kuchyně a řekla mu, aby se tam posadil a počkal, až přijdou ostatní.

Když se chystal vejit do dveří, zastoupila mu cestu Berdina. Byla oblečená v rudé kůži. „Kde jsi byl?" zeptala se ledovým tónem mord-sith.

„Honil jsem v horách duchy. Copak ti Cara a Raina neřekly, kam jdu?"

„Ty jsi mi to neřekl." Její modré oči se na něj upíraly. „A to je to, co se počítá. Už nikdy znovu nikam nezmizíš, aniž bys mi to neoznámil. Rozumíš?"

Richard cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Nebylo žádných pochyb, kdo právě promluvil: Ne žena Berdina, ale mistryně Berdina, mord-sitha. A nebyla to žádost. Byla to hrozba.

Richard se v duchu otřásl. Byl unavený a ona se bála o Lorda Rahla. Nechal až příliš průchod své představivosti. Co se to s ní jen dělo? Nejspíš se o něj bála, když vyrazil na pátrání po Broganovi a jeho čarodějnické sestře. Měla zvláštní smysl pro humor a tohle byla možná její představa o vtipu. Přinutil se k úsměvu.

„Berdino, ty víš, že tě mám ze všech nejraději. Celou dobu jsem nemyslel na nic jiného než na tvůj úsměv a na tvé oči."

Richard znovu vykročil ke dveřím. V pěsti se jí objevil Agiel. Opřela jeho hrot o vzdálenější dveřní rám a zatarasila mu tak cestu. Nikdy Berdinu takhle neviděl.

„Na něco jsem se tě ptala. Čekám na odpověď. Nenuť mě ptát se znovu."

Tentokrát už o jejím chování nebylo pochyb. Přímo před obličejem měl Agiel a nebyl tam jen náhodou. Poprvé uviděl její skutečnou osobnost jako mord-sithy, osobnost, jakou viděly její oběti, jádro charakteru zbavené vnější slupky - a nelíbilo se mu to. Na okamžik se mohl dívat očima těchto obětí, které se ocitly na konci jejího Agielu. Žádná nezemřela snadnou smrtí a nikdo kromě něj nikdy nepřežil boj s mord-sithou.

V jeho víře v tyto ženy se začaly objevovat trhliny. Namísto mrazení se v něm začal vzmáhat žár hněvu. Uvědomil si, že nemá daleko k tomu, aby udělal něco, čeho by později litoval a usilovně se snažil ovládnout. Mohl však téměř cítit oheň vzteku ve svém pohledu.

„Berdino, vyrazil jsem za Broganem hned, jakmile jsem zjistil, že unikl, abych měl alespoň nějakou šanci ho najít. Řekl jsem Care a Raině kam jdu a vzal jsem s sebou Ulice a Egana. Ty jsi spala. Neviděl jsem důvod, proč tě budit."

Stále se nehýbala. „Potřebujeme tě. Máme mnoho stopařů a vojáků. Ale jen jednoho vůdce." Konec Agielu opsal oblouk a zastavil se před jeho očima. „Nezklam mě znovu."

Stálo ho nesmírné úsilí, aby ji nepopadl za ruku a nezlomil ji. Schovala Agiel stejně jako své chování mord-sithy a odešla. Uvnitř malé temné místnosti pověsil svůj těžký plášť na zeď vedle krbu. Jak mohl být tak naivní? Byly to zmije s tesáky a on jim dovolil, aby se mu obtočily kolem krku. Byl obklopen cizinci. Vlastně ne cizinci, věděl, co jsou mord-sithy zač. Věděl o věcech, které prováděli ďhařané. Znal některé věci, které prováděli zástupci některých zemí. A přesto byl dost velký hlupák na to, aby věřil, že pokud dostanou šanci, zachovají se čestně.

Přejel rukou po okenní tabulce a vyhlédl na ztemnělou hornatou zemi jako by doufal, že tento pohled v něm uhasí oheň, který se před chvílí rozhořel. Z dálky na něj shlížel. Hrad Čarodějů. Chyběl mu Gratch. Chyběla mu Kahlan. Jak ji chtěl svírat v náručí.

Možná by měl celou tuhle věc vzdát. Mohl by najít nějaké místo v lesích Jelení země, kde by je nikdy nikdo nenašel. Mohli by nechat celý svět ať se stará sám o sebe. Ani o něj samotného se téměř nikdo nestaral.

Zedde, potřebuji, abys byl tady a pomohl mi.

Richard viděl, jak po místnosti přejel pruh světla, který signalizoval, že někdo otevřel dveře. Ohlédl se přes rameno a uviděl, jak ve dveřích stojí Cara. Raina byla hned za ní. Obě měly na sobě výstroj z hnědé kůže a obě se usmívaly. Richarda však jejich zjev nijak nepotěšil.

„Lorde Rahle, jsme rády, že ses ze své nebezpečné výpravy vrátil v jednom kuse." Cara na něj zamrkala a odhodila si světlé vlasy z čela. „Chyběly jsme ti? Doufám, že ano, protože -"

„Vypadněte."

Hravý úsměv jí zmizel z tváře. „Cože?"

Otočil se k ní. „Řekl jsem vypadněte. Nebo jste mi také přišly vyhrožovat a mávat mi Agielem před obličejem? Ani v nejmenším nemám náladu se na vás teď dívat. Vypadněte!"

Cara ztěžka polkla. „Pokud nás budeš potřebovat, nebudeme daleko." Řekla poplašeně. Vypadala, jako by ji přetáhl bičem. Otočila se a spolu s Rainou odešly.

Když byly pryč, dosedl Richard do koženého křesla za malým stolem z tmavého dřeva ozdobený bohatým vyřezáváním. V krbu plápolala dubová polena a svou charakteristickou štiplavou vůní naplňovala místnost. Lampou si posvítil na zeď, kde viselo několik miniatur s krajinnými motivy. I ten největší z nich byl velký asi jako jeho ruka. Prohlížel si tyto mírumilovné výjevy a přál si, aby jeho život byl také tak jednoduchý a idylický.

Jeho myšlenky byly přerušeny Ulicem a Eganem, kteří přiváděli generála Reibische.

Generál se udeřil pěstí do levé strany hrudi. „Lorde Rahle, jsem rád, že jste se v pořádku vrátil. Měl jste úspěch?"

Richard zavrtěl hlavou. „Muži, které jste se mnou poslal, byli tak dobří, jak jste řekl, ale okolnosti nám nepřály. Pokoušeli jsme se je stopovat, ale oni vyrazili po Stentorské ulici přímo do středu města. Jakmile se tam dostali, nedokázali jsme určit, kterým směrem se vydali potom. Možná na severovýchod zpátky do Nicobary, ale my jsme objeli celé město pro případ, že by se vydali jiným směrem a nenašli jsme po nich ani stopy. Důkladný průzkum všech možných směrů, kterými se mohli vydat nám trval velmi dlouho a bouře zatím zakryla jejich stopy."

Generál zamyšleně přikývl. „Vyslýchali jsme ty, kteří zůstali v paláci. Nikdo neví, kam se Brogan vydal."

„Mohli vám lhát."

Reibisch si palcem přejel po jizvě na tváři. „Dám krk na to, že nikdo z nich neví, kam se vydal."

Richard nechtěl znát podrobnosti o tom, jakým způsobem generál tuto jistotu získal. „Z jejich stop jsme byli schopni určit jen to, že byli pouze tři - nepochybně lord generál Brogan, jeho sestra a někdo třetí."

„Pokud s sebou nevzal své muže, tak to vypadá, že jednoduše uprchl. Možná jste ho vyděsil tak, že se obával o svůj život."

Richard poklepal prstem na stůl. „Možná. Ale stejně bych si jen tak pro jistotu přál vědět, kam se vydal."

Generál pokrčil rameny. „Proč za ním nepošlete sledovací oblak nebo nepoužijete na jeho stopování svou magii? Když chtěl Darken Rahl někoho sledovat, vždycky to dělal takhle."

Tohle Richard velmi dobře věděl. Věděl, co je sledovací oblak zač, neboť se s ním už ne právě příjemným způsobem setkal. Darken Rahl na něj totiž sledovací oblak pověsil, aby mohl stopovat jeho cestu. Zedd naopak sesílal kouzla, která měla jejich cestu skrýt. Přestože věděl, že v sobě má magii, nevěděl Richard, jak s ní pracovat.

Rozhodně však nechtěl otřást vírou generála Reibische ve své schopnosti tím, že by svou neznalost přiznal. Necítil se však příliš pohodlně.

„Nemůžete na někoho seslat sledovací oblak, když venku zuří bouře a nebe je zatažené. Vzhledem ke všem těm mrakům, které už po nebi plují, byste totiž nemohl říct, který je ten váš. Navíc je Broganova sestra Luneta čarodějka. Nejspíš už použila svou vlastní magii, aby jejich cestu zakryla."

„To je opravdu škoda," generál se zamyšleně škrábal ve vousech a zjevně Richardovým slovům uvěřil. „Magie není bohužel moje specialita. Od toho tady máme vás."

Richard změnil předmět hovoru. „Jak to po dobu mé nepřítomnosti vypadalo tady?"

Generál se široce usmál. „Ve městě už není meč, který by byl obrácen proti nám. Někteří sice měli chuť změřit s námi síly, ale po několika krátkých ukázkách, co všechno by pro ně tato alternativa mohla znamenat, jsme se ve většině případů obešli bez boje."

„To je dobře. Jak jste zvládli Krvavou Církev v paláci Nicobary?"

„Její členové budou muset jíst rukama. Nenechali jsme jim nic ostrého, co by bylo větší než sponka."

Richard se pousmál. „Výborně. Jsem s vámi velmi spokojen, generále. A co mriswithové? Došlo k nějakým dalším útokům?"

„Od té první krvavé noci ne. Teď je celkem klid. Vyspal jsem se mnohem lépe než v minulých týdnech. Navíc od té doby, co jste převzal vládu jsem neměl žádný z těch snů."

Richard vzhlédl. „Snů? Jaký druh snů máte na mysli?"

„No..." Generál se poškrábal na hlavě. „Je to opravdu zvláštní. Teď si na ně opravdu nemohu vzpomenout. Byly to spíš noční můry, ale od té doby, co jste přijel, se neobjevily. Ale znáte to. Když se probudíte, zapomenete, co se vám zdálo."

„Ano, myslím, že ano." Celá tahle věc mu začala připadat jako sen: zlý sen. Richard si přál, aby to tak skutečně bylo. „Kolik mužů jsme ztratili při útoku mriswithů?"

„Asi tři sta."

Richard strnul. Netušil jsem, že jsme měli takové ztráty. Ani podle počtu těl, která venku ležela, bych neřekl, že jich bylo tolik."

„Započítal jsem do toho i ostatní."

Richard na něj pohlédl. „Ostatní? Jaké ostatní?"

Generál Reibisch ukázal skrz okno. „Ty nahoře. Téměř osmdesát mužů padlo také na cestě u Hradu Čarodějů."

Richard vstal a přistoupil k oknu. I přes šedivé nebe byla silueta hradu dobře rozeznatelná. Copak se mriswithové snažili dostat dovnitř? A pokud ano, co tam zamýšleli dělat? Kahlan mu řekla, že hrad je chráněn mocnými kouzly, ale Richard si nebyl jist, zda ta kouzla dokáží zadržet stvoření, jako jsou mriswithové. Proč by se chtěli dostat do hradu?

Přikázal si, aby tolik nepopouštěl uzdu své představivosti. Mriswithové zabíjeli obyvatele a vojáky všude ve městě. Zedd by sem měl dorazit za pár týdnů a určitě bude vědět, co dělat. Týdnů? Ne, bude to nejspíš víc než měsíc, možná dva. Mohl si dovolit čekat tak dlouho?

Možná by se tam měl zajít podívat. Ale mohla to být od něj také pěkná hloupost. Hrad bylo místo mocné magie a on o magii nevěděl nic kromě toho, že je nebezpečná. Mohl by si tím říci o velké problémy, kterých už měl i tak dost. Možná však, kdyby tam šel sám, stálo by to za to.

„Máte tu oběd," řekl Ulic.

Richard se otočil. „Cože? Ano, děkuji."

Paní Sanderholtová přinášela stříbrný podnos naložený zeleninou, černým chlebem s máslem, vajíčky, rýží, pečeným jehněčím a konvicí čaje.

S přátelským úsměvem tác položila. „Snězte všechno, Richarde, to vám udělá dobře. A pak si pořádně odpočiňte."

Jedinou noc, kterou strávil v Paláci Vyznavačů spal v Kahlanině křesle v poradní komnatě. „Kde?"

Pokrčila rameny. „No můžete zůstat v -" odmlčela se a chvilku přemýšlela. „Mohl byste jít do pokoje Matky Vyznavačky. Je to nejlepší pokoj v paláci."

To bylo místo, kde měli on a Kahlan strávit svatební noc. „Myslím, že bych se tam zrovna teď necítil dobře. Není tu nějaká jiná volná postel?"

Paní Sanderholtová pokynula ovázanou rukou. Její obvazy byly nyní čisté a úhledné. „Nahoře v tomto křídle na konci chodby zahněte doprava, tam jsou pokoje pro hosty. Teď zrovna žádné hosty nemáme, takže si budete moci vybrat."

„Kde jsou Mord... kde spí Cara a její dvě přítelkyně?"

Zapřemýšlela a pak ukázala opačným směrem. „Poslala jsem je do části pro služebnictvo. Vybraly si tam pokoj."

Čím dále, tím lépe, pomyslil si. „To je od vás velmi milé, paní Sanderholtová. V tom případě si vezmu jeden z pokojů pro hosty."

Ukázala na Ulice. „Co si dají k jídlu tihle chlapíci?"

„Co máte?" zeptal se Egan s neobvyklým nadšením.

Svraštila obočí. „Pojďte se mnou do kuchyně a vyberte si sami." Mrkla na Richarda. „Je to kousíček odsud. Nebudete od něj daleko."

Richard přehodil plášť přes židli. Mávl na ně na znamení, že mohou jít, nabral si plnou lžíci rýže a zapil ji čajem. Generál Reibisch se udeřil pěstí do hrudi a rozloučil se s ním s přáním dobré noci. Richard mu pozdrav oplatil s ústy plnými chleba.

Kapitola dvacátá

Byl rád, že alespoň na chvíli osaměl. Byl unaven tím, jak jsou lidé připraveni tancovat tak, jak on jim píská. Přestože se snažil, aby se vojáci v jeho přítomnosti chovali uvolněně, vypadalo to, že jeho přítomnost má přesně opačný účinek. Jako by se báli, že je pomocí své magie zničí za to, že neuspěli při stopování Brogana. Přestože to díky okolnostem byl nemožný úkol a on jim řekl, že neúspěch chápe, nijak zvlášť to nepomohlo. Nakonec se sice trochu uvolnili, ale stejně ho neklidně hlídali pro případ, že by zašeptal nějaký rozkaz, který by jim mohl uniknout. Richarda silně znervózňovalo být obklopen lidmi, před kterými vzbuzoval takovou bázeň.

Jeho mysl se během jídla pokoušela vyřešit problémy, před kterými stál. Vynikající chuť pokrmů paní Sanderholtové dávala alespoň zapomenout na jeho únavu.

Když vzhlédl od šálku čaje, uviděl ve dveřích stát Berdinu. Svaly se mu napjaly. Dřív, než ji stihl poslat pryč, promluvila.

„Vévodkyně Lumholtz z Keltonu si přeje mluvit s Lordem Rahlem."

Richard polkl, co měl v ústech a upřeně Berdinu pozoroval. „Nemám zájem hovořit s prosebníky."

Berdina vstoupila a zastavila se u stolu. Vlnité hnědé vlasy si odhodila z čela. „Setkáš se s ní."

Richardovy prsty se dotkly důvěrně známé rukojeti nože, který mu visel u pasu. „Nehodlám diskutovat o podmínkách kapitulace."

Berdina se opřela o stůl a naklonila se k němu. Její Agiel na konci řetězu na zápěstí se jí obtočil kolem ruky. Modré oči jí zářily studeným ohněm. „Setkáš se s ní."

Richard cítil, jak mu hoří tváře. „Mou odpověď jsi už dostala. Nemám v úmyslu své rozhodnutí měnit."

Neustoupila. „Dala jsem své slovo, že se s ní setkáš. Promluvíš si s ní."

„Jediná slova, která uslyším od Keltanských zástupců, budou slova o bezpodmínečné kapitulaci."

„A to je přesně to, co uslyšíte." Melodický hlas zazněl od postavy stojící mezi dveřmi. „Pokud budete souhlasit s tím, že mě vyslechnete. Nepřišla jsem vám vyhrožovat, Lorde Rahle."

V jejím měkkém hlase postřehl Richard ustrašenou váhavost. To v něm vzbudilo sympatie.

„Pozvi dámu dovnitř -" jeho pohled se vrátil k Berdině „ - a pak za sebou na své cestě do postele zavři dveře." Z tónu jeho hlasu bylo jasné, že se jedná o rozkaz a že nestrpí žádné odmluvy.

Berdina bez jakéhokoliv výrazu přistoupila ke dveřím a gestem pokynula vévodkyni, aby vstoupila. Vévodkyně ozářená světlem ohně vešla dovnitř. Richard se postavil. Berdina na něj netečně pohlédla a zavřela dveře. On si toho stěží všiml.

„Prosím, vévodkyně, pojďte dál."

„Děkuji, že jste mi dovolil se s vámi setkat, Lorde Rahle."

Na chvíli strnul s pohledem upřeným do jejích měkkých hnědých očí. Díval se na křivku rudých rtů, na hřívu černých vlasů, které lemovaly její krásný obličej. Richard věděl, že ve Střední zemi označuje délka vlasů společenské postavení své nositelky. Jediné delší vlasy, které kdy viděl, byly vlasy královny a Matky Vyznavačky.

Zhluboka se nadechl a náhle si vzpomněl na slušné vychování. „Dovolte mi, abych vám nabídl křeslo."

Nevzpomínal si, že by vévodkyně vypadala takhle, že by z ní vyzařovala taková čistota a elegance, ale tehdy od ní stál dost daleko. Pamatoval si ji jako nadutou ženu se silným nalíčením a přeplácanými šaty. Šaty, které měla na sobě dnes, byly z růžového hedvábí jednoduché a delikátní a těsně obepínaly její tělo.

Richard si při vzpomínce na jejich minulé setkání povzdechl. „Vévodkyně, omlouvám se, že jsem vám v poradních komnatách řekl takové věci. Můžete mi, prosím, odpustit? Měl jsem vás tehdy poslouchat. Pokoušela jste se mě varovat před generálem Broganem."

Při vyslovení tohoto jména se v jejích očích mihl záblesk strachu, ale zmizel tak rychle, že si nebyl jist, zda se mu to nezdálo. „Jsem to já, Lorde Rahle, kdo by se měl omluvit. Byla to ode mne neodpustitelná chyba přerušovat vás před celým shromážděním."

Richard zavrtěl hlavou. „Jen jste se mě pokoušela před tím člověkem varovat a ukázalo se, že jste měla pravdu. Přeji si, abych vás tehdy lépe poslouchal."

„Neměla jsem své názory říkat způsobem, jakým jsem to udělala." Její rty zvlnil plachý úsměv. „Pouze ten nejgalantnější ze všech mužů to může předkládat způsobem, jakým to děláte vy."

Když ho nazvala galantním, Richard na ni jen civěl. Srdce mu bušilo tak silně, že se bál, aby mu nevyskočilo z hrudi. Z nějakého důvodu si představoval, jaké by to bylo, kdyby se jeho rty dotkly jejích. Odtrhnout pohled od jejího obličeje bylo téměř bolestivé.

Někde v mysli mu zazněl varovný hlásek, ale byl přehlušen valící se řekou touhy. Vzal křeslo, které bylo velmi podobné tomu, na kterém seděl, obešel s ním stůl a nabídl jí ho.

„Jste velmi milý," řekla vévodkyně. „Odpusťte mi, prosím, jestli se mi třese hlas." Když došla ke křeslu, její pohled se střetl s jeho. „Jsem trochu nervózní. Nikdy jsem nebyla v přítomnosti tak velikého muže, jako jste vy, Lorde Rahle."

Richard zamrkal neschopen odtrhnout pohled od jejích očí. „Jsem pouhý zálesák, který se ocitl daleko od domova."

Zasmála se a tento měkký sametový zvuk udělal z místnosti to nejkrásnější místo na světě. „Jste Hledač. Jste vládce D'Hary." Její výraz se změnil z obdivu na zbožnou úctu. „Jednoho dne budete možná vládnout světu."

Richard zamrkal a pokrčil rameny. „Nechci vládnout ničemu. Chci jen..." Pomyslel si, že musí vypadat jako hlupák. „Proč si nesednete, má paní."

Na rty se jí vrátil vřelý a teplý úsměv a on jen stál a koupal se v něm, neschopen se pohnout. Na tváři cítil sladké teplo jejího dechu.

Její pohled znejistěl. „ Odpusťte mi, že stojím tak blízko, Lorde Rahle, ale nejspíš asi víte, že vaše oči dokáží s ženou divy. Myslím, že při vašem proslovu v poradní komnatě jste zlomil srdce každé přítomné ženy. Královna Galey je mimořádně šťastná žena."

Richard se zamračil. „Kdože?"

„Královna Galey. Vaše nastávající. Závidím jí." Odvrátil se od ní a ona si sedla na hranu křesla. Richard zhluboka dýchal a snažil se pročistit si hlavu. Obešel stůl a posadil se do svého křesla.

„Vévodkyně, mrzí mě smrt vašeho manžela."

Sklopila oči. „Děkuji, Lorde Rahle, ale neznepokojujte se kvůli tomu. Náš vztah nebyl až tak dokonalý. Nechápejte mě špatně, nepřála jsem mu nic zlého, ale..."

Richardova krev vzkypěla. „Ubližoval vám?"

Plaše se odvrátila a napůl pokrčila rameny. Richard se musel silou přinutit, aby nevyskočil a nevzal ji do náruče, aby ji utěšil. „Vévoda měl divokou povahu." Prsty si přihladila jednoduchou krajku na šatech. „Ale nebylo to tak zlé, jak to asi zní. Potkávala jsem ho jen zřídka. Většinu času byl pryč, střídal postele, jak jen to šlo."

Richard otevřel ústa. „Opouštěl vás, aby mohl být s jinými ženami?" Smutné přikývnutí mu potvrdilo, že je to tak.

„Bylo to předem dohodnuté manželství," vysvětlila. „Přestože měl šlechtickou krev, byl to pro něj způsob, jak zvýšit své postavení. Svůj titul získal díky manželství se mnou."

„Co jste získala vy?"

Kadeře vlasů jí zastínily tváře a vévodkyně vzhlédla. „Můj otec získal vnuka jako dědice našich rodinných držav a navíc se zbavil nepoužitelné dcery."

Richard napůl vstal. „Neříkejte o sobě takové věci. Kdybych to byl věděl, dohlédl bych na to, aby vévoda dostal takovou lekci..." Posadil se. „Odpusťte mi mou troufalost, vévodkyně."

Jazykem si olízla koutek úst. „Kdybych vás znala, možná bych byla vždy, když mě škrtil, statečná natolik, abych vyhledala vaši ochranu."

Škrtit ji? Richard si přál, aby tam byl a aby s tím něco udělal.

„Proč jste ho neopustila? Proč jste to všechno snášela?"

Její oči odrážely oheň v krbu. „Nemohla jsem. Jsem dcera královnina bratra. V takto vysokém společenském postavení je rozvod nepřípustný." Náhle se omluvně usmála. „Ale posloucháte mé plácání o mých soukromých problémech. Odpusťte mi, Lorde Rahle. Jiní mají v životě mnohem větší problémy než je nevěrný manžel. Nejsem ne-

šťastná. Mám odpovědnost ke svým lidem a to mě naplno zaměstnává."

Ukázala na konvici. „Mohla bych vás požádat o doušek čaje? Vyschlo mi v krku ze strachu..." Líce jí zčervenaly. „Ze strachu, že mi srazíte hlavu za to, že jsem přišla přes váš zákaz."

Richard vyskočil na nohy. „Donesu vám raději teplý čaj."

„Ne, prosím, nechci vás zdržovat. Doušek je opravdu všechno, co potřebuji."

Richard naplnil šálek a nabídl jí ho. Sledoval její rty. Vší silou se snažil přimět svou mysl, aby se vrátila k myšlenkám na práci. „Z jakého důvodu jste si přála mě vidět, vévodkyně?"

Poté, co se napila, položila šálek uchem k němu, tak, jak byl před tím. Na jeho okraji zůstal rudý otisk jejích rtů. „Odpovědnost, o které jsem mluvila. Víte, když byl zavražděn princ Fyren, ležela královna na smrtelné posteli a zemřela brzy poté. Princ, přestože měl nespočet levobočků, se neoženil, takže neměl legitimní potomky."

Richard nikdy neviděl tak krásně hnědé oči, jako byly ty její. „V těchto záležitostech nejsem expert, vévodkyně. Obávám se, že vám nerozumím."

„Snažím se říci, že po smrti královny je Kelton bez vládce. Vzhledem k tomu, že jsem další v linii následnictví - jako dcera královnina bratra - stanu se královnou Keltonu. Není nikdo, na koho bych se v záležitosti naší kapitulace musela obracet."

Richard se vší silou přinutil, aby věnoval pozornost jejím slovům a ne jejím rtům. „Chcete tím říci, že máte právo jménem Keltonu kapitulovat?"

Přikývla. „Ano, vaše výsosti."

Cítil, jak mu po tomto oslovení rudnou uši. Pozvedl šálek a snažil se ukrýt tak velkou část svého červenajícího se obličeje, jak jen bylo možné. Richard si uvědomil, že přitiskl rty na místo, kterého se dotýkaly i její, když se napila. Když na jazyku ucítil sladkou chuť jejích rtů, sevřel šálek pevněji. Poté ho třesoucí se rukou vrátil zpátky na stříbrný podnos.

Richard položil roztřesené, potící se dlaně na kolena. „Vévodkyně, slyšela jste, co jsem říkal. Bojujeme za svobodu. Pokud se nám vzdáte, nic neztratíte, ale naopak mnohé získáte. Pod naší vládou bude

například zločin, když muž ublíží své manželce. Bude to stejný zločin, jako kdyby napadl někoho na ulici."

Na tváři se jí objevil žal, který však rychle zakryla úsměvem. „Lorde Rahle, nejsem si jistá, jestli kdy budete mít dost síly na to, abyste prosadil takovýhle zákon. V některých oblastech Střední země má muž stále ještě právo zabít svou ženu. Svoboda dá všem mužům stejné právo."

Richard přejel prstem po okraji šálku. „Ubližovat nevinným, nezáleží na tom, kdo to je, je špatné. Svoboda není ospravedlnění pro dělání špatných věcí. Lidé v některých zemích nebudou moci dělat to, co je v ostatních zemích zločin. Až budeme sjednoceni, nebudou už žádné takové nespravedlnosti. Všichni lidé budou mít stejnou svobodu a stejnou odpovědnost žít podle zákona."

„Ale jistě neočekáváte, že vyhlášením těchto zákonů se hned přestanou dít špatnosti. Některé to nezastaví."

„Morálka se šíří od vrcholku, od rodičů k dítěti. První krok je tedy vyhlásit zákony a ukázat, že všichni podle nich musíme žít. Nikdo nedokáže zastavit konání zla, ale pokud zůstane nepotrestáno, bude se navíc i šířit."

„Lorde Rahle, věci, které říkáte, mě naplňují nadějí na budoucnost. Modlím se k dobrým duchům, abyste uspěl."

„Takže se s námi spojíte? Vzdáte se jménem Keltonu?"

Její hnědé oči uhnuly stranou. „Mám podmínku."

Richard polkl. „Řekl jsem, že žádné podmínky nepřijmu. Každý se vzdá podle stejných zásad. Jak bych mohl hlásat rovnost, kdybych nežil podle svého slova a svých zákonů?"

Olízla si rty a do očí se jí vkradl strach. „Rozumím," zašeptala tichým hlasem. „Odpusťte mi, že jsem sobecky myslela na vlastní zisk. Muž tak čestný jako vy nemůže pochopit mé jednání."

Richard by si nejraději zabořil nůž do srdce za to, že v ní vzbudil strach.

„Jaká je vaše podmínka?"

Pohledem zabloudila na své ruce. „Po vašem proslovu jsme já i můj manžel byli již téměř doma a..." po tváři jí přeběhl výraz smutku. „Byli jsme již téměř v bezpečí domova, když na nás zaútočila ta monstra. Neviděla jsem je přicházet. Držela jsem svého muže za ruku a

pak se objevil záblesk oceli." Z úst jí vyšel povzdech. Richard se silou přinutil, aby zůstal sedět. „K nohám mi dopadly vnitřnosti mého manžela." Její hlas byl protkán vzlyky. „Nůž, který ho zabil, mi udělal tři rány do rukávu."

„Vévodkyně, chápu vás, ale teď už se nemusíte..."

Zvedla třesoucí se ruku a Richard umlkl. Stáhla si hedvábný rukáv šatů a odhalila tři řezné rány na předloktí. Richard poznal, že jsou způsobeny zbraní, kterou užívali mriswithové. Nikdy si tolik nepřál vědět, jak používat svůj Dar k léčení, jako v tuto chvíli. Udělal by cokoliv, aby její zranění zmizelo.

Když si všimla zaujetí v jeho obličeji, znovu si rukáv natáhla. „Nic to není. Za pár dní se to uzdraví." Dotkla se hrudi. „Nikdy se však neuzdraví mé srdce. Můj manžel byl vynikající šermíř, ale neměl proti těm nestvůrám o nic větší šanci, než bych měla já. Nikdy nezapomenu na ten strašný pocit, když po mně stékala jeho ještě teplá krev. Byla jsem v šoku a přiznávám, že jsem hystericky křičela, dokud jsem ze sebe nestrhala zkrvavené šaty a neumyla si tu krev z těla. Ze strachu, že se probudím, a budu si myslet, že mám ty šaty stále na sobě, jsem dokonce spala nahá."

Richard si přál, aby používala slova, která by v jeho hlavě nevzbuzovala tak přesné představy o tom, co říká. Díval se, jak její dmou prsa. Přinutil se napít čaje a opět se dotknul místa, kde se napila i ona. Cítil, jak mu hoří uši.

„Mluvila jste o podmínce."

„Odpusťte mi, Lorde Rahle. Chtěla jsem, abyste pochopil můj strach, tak budete moci tu podmínku spravedlivě zvážit. Byla jsem tak vyděšená."

Richard si zamnul čelo a upřeně zíral na podnos s obědem. „Rozumím. A ta podmínka?"

Sebrala všechnu odvahu. „Vzdám se vám jménem Keltonu, pokud mi nabídnete vaši osobní ochranu."

Richard vzhlédl. „Cože?"

„Zabil jste ta stvoření nabodaná na kůlech. Říká se, že je nedokáže zabít nikdo jiný než vy. Mám z nich opravdovou hrůzu. Když se s vámi spojím, může se stát, že Císařská vláda je pošle, aby mě zabila.

Pokud mi dovolíte, abych zůstala zde pod vaší ochranou dokud nebezpečí nepomine, je Kelton váš."

Richard se naklonil. Jediné, co chcete, je záruka vašeho bezpečí?"

Přikývla a nepatrně se odtáhla, jako by se bála, že jí srazí hlavu za to, co řekne vzápětí. „Musím dostat pokoj blízko vašeho. Pokud bych začala křičet, stihl byste mi přijít na pomoc."

„A-"

Nakonec sebrala odvahu a střetla se s jeho pohledem.

„A... nic. To je ta podmínka."

Richard se rozesmál. Všechna nervozita z něj spadla. „Jediné, co chcete, je, abyste měla stejnou ochranu, jakou mé stráže poskytují mně? Vévodkyně, to není podmínka, ale nanejvýš rozumný požadavek - musíme si přece navzájem pomáhat proti našim nemilosrdným nepřátelům. Považujte ji za splněnou. Bydlím v pokojích pro hosty. Jsou všechny prázdné. Jako náš spojenec jste zde čestným hostem a můžete si vybrat, který chcete. Můžete si vybrat pokoj, který bude přímo sousedit s mým."

Ve srovnání s tím, jak se usmála teď, byly všechny její předchozí úsměvy jen ubohé odlesky. Vydala ze sebe úlevný povzdech, jako by byla osvobozena od největšího strachu. „Ach, děkuji vám, Lorde Rahle."

Richard si odhodil vlasy z čela. „První věc, kterou zítra musíme udělat, je vyslat do Keltonu delegaci doprovázenou našimi vojáky. Vaše vojsko bude pod naším velením."

„Vojsko bude... ano, samozřejmě. Zítra. Delegace dostane osobní dopis ode mne a seznam jmen všech hodnostářů, kteří musí být informováni. Od nynějška je Kelton součástí D'Hary." Sklonila hlavu a její tmavé ka deře jí zakryly zrůžovělé tváře. „Jsme poctěni tím, že jsme vaši první spojenci. Celý Kelton bude bojovat za svobodu."

Richard si v duchu oddechl. „Děkuji vám, vévodkyně... nebo bych vám měl říkat královno?"

Opřela se a ruce položila na opěradla. „Ani jedno ani druhé." Přehodila si nohu přes nohu. „Byla bych ráda, kdybyste mi říkal Cathryn, Lorde Rahle."

„Dobrá, tak tedy Cathryn. A vy mně říkejte Richarde. Upřímně řečeno, jsem již unaven tím, jak mi každý říká..." Při pohledu do jejích očí zapomněl, co chtěl vlastně říct.

S úsměvem se k němu naklonila a jedním ňadrem zavadila o stůl. Richard si uvědomil, že napjatě sedí na kraji křesla a pozoruje, jak si namotává na prst pramen černých vlasů. Raději sklopil zrak a zaměřil svou pozornost na tác s jídlem, který měl před sebou.

„Takže Richard." Zasmála se dívčím smíchem. Richard zadržel dech. „Nevím, jestli bych si měla zvykat na to, že budu oslovovat tak velkého muže, jakým je vládce D'Hary, takhle důvěrně."

Richard se usmál. „Je to skutečně jen otázka zvyku, Cathryn."

„Ano, zvyku," řekla měkkým hlasem. Náhle se zamračila. „Jen se na mě podívejte. Už zase mluvím. Tak nádherné šedé oči, jako máte vý, způsobí, že žena zapomene sama na sebe. Měla bych odejít a nechat vás naobědvat, než vám to vychladne." Její oči utkvěly na tácu s jídlem. „Vypadá to velmi lákavě."

Richard vyskočil. „Dovolte, abych vám také nabídl."

Napřáhla ruku v odmítavém gestu. „Raději ne. Jste zaměstnaný muž a já jsem zneužívala vaši pohostinnost už dost dlouho."

„Nejsem zaměstnaný. Jen jsem se chystal něco pojíst, než půjdu do postele. Nijak se neostýchejte a vezměte si se mnou. Je toho mnohem víc než dokážu sníst - škoda tak dobré jídlo vyhazovat."

Přisedla si blíž ke stolu. „No, vypadá to opravdu skvěle... a když říkáte, že to všechno nesníte... trochu bych si tedy vzala."

Richard se usmál. „Co byste ráda? Dušené maso, smažená vajíčka, rýži nebo jehněčí?"

Při zmínce o jehněčím se rozzářila. Richard jí naložil vrchovatý talíř. Sám neměl v úmyslu jehněčí jíst. Od té doby, co se v něm probudil jeho Dar, nebyl schopen jíst maso. Možná to mělo co dělat s tím, že podstatou magie je duch a ne tělo. Anebo to bylo tak, jak mu říkaly sestry: magie musí být neustále v rovnováze. On byl válečný čaroděj a možná nemohl jíst maso, aby vyrovnal to, že občas zabíjel.

Richard jí nabídl vidličku a nůž. Znovu se usmála, zavrtěla hlavou a zabořila do jehněčího prsty. „Keltané říkají, že dobré jídlo se jí rukama."

„Pak doufám, že to skutečně dobré je,"řekl Richard. Poprvé za celý den se cítil uvolněně.

Hnědýma očima upřenýma do jeho se opřela o lokty a ukousla si sousto. Richard napjatě čekal.

„Takže... chutná vám?"

Místo odpovědi slastně přivřela oči. Pak se svým pohledem znovu střetla s jeho. Žvýkala maso a bezchybnými bílými zuby ukusovala další sousta. Richard nikdy neviděl nikoho žvýkat tak pomalu.

Rozdělil chléb na dva díly, jeden jí podal a s ním i většinu másla. Pak si nabral lžíci rýže namočené v hnědé omáčce. Ruka se mu zastavila na půli cesty, když pozoroval, jak si ukousla chleba a k němu snědla celou hrudku másla.

S výrazem rozkoše pomalu žvýkala a nakonec polkla. „Miluji jemnou a sladkou chuť másla na jazyku," vysvětlila mu šeptem. Z mastných prstů si na tác otřepala drobky chleba.

Aniž by z něj spustila pohled vrátila se k jehněčímu. Richard s lžící stále před ústy nebyl schopen odvrátit své oči od jejích.

Jazykem si olízla rty. „Nikdy jsem nic lepšího nejedla."

Richard si uvědomil, že na lžíci už nic není. Snědl sousto rýže, aniž by si toho všiml.

Z tácu vzala vejce, sevřela kolem něj své rudé rty a půlku ukousla. „Hmmm, vynikající." Nabídla mu zbytek. „Prosím, ochutnejte."

Richard otevřel ústa a ona mu do nich vsunula druhou půlku vejce.

Její pohled se od něj odvrátil a utkvěl na tácu. „Co to tady máme? Richarde, neříkejte mi, že to jsou..." ukázala prstem na mísu s hruškami. Z jednoho prstu si olízla bílou omáčku, ve které byla namočená vajíčka. „Richarde, ta omáčka je opravdu vynikající, ochutnejte."

Přiblížila druhý prst, také namočeny v omáčce k jeho rtům. Než si uvědomil, co se děje, měl ho v ústech. „No, řekněte, není naprosto vynikající?" Richard namáhavě přikývl a snažil se popadnout dech. Zbytek omáčky jí stékal po dlaních a hrozil, že jí pokape šaty. „Ach prosím, olízejte to dřív, než mě to ušpiní." Vzal její ruku do své a přitiskl k ní ústa. Její chuť ho elektrizovala. Rty přitisknuté na její dlaň způsobily, že se mu srdce divoce rozbušilo.

Rozesmála se. „To lechtá! Máte drsný jazyk."

Pustil její ruku. „Promiňte," zašeptal.

„Neomlouvejte se, neřekla jsem, že se mi to nelíbí." Její oči našly jeho. Na tvářích jí tančilo světlo lampy. Ztěžka dýchala. „Líbilo se mi to moc, Richarde." Když její rty vyslovily jeho jméno, proběhlo mu páteří mrazení. S maximální snahou se přinutil vstát.

„Cathryn, je už pozdě a já jsem opravdu unaven."

Vstala, obešla stůl, uchopila ho za paži a přitiskla se k němu. „Ukážete mi, který pokoj je váš?"

Cítil její ňadra, která se k němu tiskla a vyvedl ji z místnosti. Ulic a Egan s rukama složenýma na prsou stáli nedaleko. Za nimi stály Cara s Rainou. Nikdo z těch čtyř neukázal žádnou reakci na to, že Cathryn vede za paži. Richard neřekl nic a zamířil k pokojům pro hosty.

Žár jejího těla způsobil, že se celý roztřásl. Doufal, že mu nohy nevypoví službu.

Když dorazil do křídla s pokoji pro hosty, pokynul Ulicovi a Eganovi, aby přistoupili blíž. „Chci, aby tu jeden z vás neustále hlídal. Nepřeji si, aby sem někdo nebo něco dnes v noci přišlo." Podíval se na dvě mord-sithy stojící opodál. „To zahrnuje i je." Na nic se neptali a jen přikývli na znamení, že rozumí.

Richard vedl Cathryn dál chodbou podél dveří. Stále se na něj tiskla.

„Myslím, že tenhle pokoj by mohl být váš."

Její rty se pootevřely. Prsty volné ruky mu přejela po hrudi. „Ano," zašeptala v odpověď. „Tenhle pokoj."

Richard sebral všechnu svou sílu. „Já si vezmu pokoj přímo vedle vašeho. Budete zde v bezpečí."

„Cože?" Z tváře jí zmizela barva. „Ach, prosím, Richarde..."

„Spěte dobře, Cathryn."

Stiskla jeho paži o něco silněji. „Ale... ale musíte jít se mnou. Ach, prosím, Richarde. Tolik se bojím."

Jemně vyprostil svou paži z jejího sevření. „Váš pokoj je bezpečný, Cathryn. Nemáte se čeho bát."

„Ale něco může být vevnitř a. čekat. Prosím, Richarde, pojďte se mnou."

Richard se usmál. „Vevnitř nic není. Kdyby se zde skrývalo nějaké nebezpečí, cítil bych to. Nezapomeňte, že jsem čaroděj. Jste v do-

konalém bezpečí a já budu jen pár kroků od vás. Nic nebude rušit váš odpočinek, to vám slibuji."

Otevřel dveře a podal jí lampu, kterou sňal ze stěny vedle dveří. Pak jí pokynul dovnitř.

Otočila se k němu a položila mu ruku na hruď. „Uvidím vás zítra?"

Uchopil její ruku a políbil ji. „S tím rozhodně počítejte. Zítra nás čeká spousta práce."

Zavřel dveře do jejího pokoje a vydal se k dalšímu. Oči dvou mord-sith ho ani na chvíli neopouštěly. Sledoval, jak se zády ke stěně posadily na zem proti sobě. Zkřížily nohy jako by chtěly říci, že jsou připraveny být tam celou noc a v rukou držely své Agiely.

Richard se znovu podíval na zavřené dveře od Cathrynina pokoje a na chvíli zaváhal. Slabý hlásek v jeho hlavě neustále varovně křičel. Otevřel dveře do svého pokoje. Když byl vevnitř, opřel se čelem o studené dveře a snažil se uklidnit. Pak se posadil na postel a sevřel si tvář do dlaní. Co se to s ním děje? Šaty měl celé propocené. Proč ho jen ta žena tak neuvěřitelně přitahuje? Vzpomnět si, že sestry světla považovaly muže za otroky svých citů.

Nakonec vytáhl z pochvy Meč Pravdy. Opřel jeho jílec o zem a oběma rukama uchopil rukojeť, poklekl a čelem se přitiskl k jílci. Dovolil tak hněvu zbraně, aby ho zaplnil. Cítil, jak v jeho duši hřmí bouře zuřivosti a doufal, že to bude stačit.

Někde uvnitř Richard cítil, že tančí se smrtí a jeho meč mu nemůže pomoci. Neměl však na výběr.

Kapitola dvacátá první

Sestra Filipa se narovnala do celé své výšky a zatvářila se přísně.

„Jsem si jistá, Prelátko, že jste tuto záležitost dostatečně neuvážila. Možná, že kdybyste se touto záležitostí zabývala hlouběji, uvědomila byste si, že už to takhle děláme tři tisíce let."

Verna seděla s lokty na stole a v rukou držela zprávu, kterou pročítala. Ruku s prstenem měla natočenou tak, aby nebylo možné nevšimnout si odznaku jejího úřadu. Vzhlédla, jen aby se ujistila, že sestra Filipa se na ni ještě dívá.

„Děkuji vám, sestro za vaši moudrou radu, ale tuto záležitost jsem zvažovala nesmírně dlouho. Nemá smysl kopat díru do vyprahlé země, když tam žádný pramen není. Jen se tím zvětší vaše žízeň, ale vodu vám to nepřinese."

V tmavých očích sestry Filipy a na jejích exotických rysech byly zřídka vidět nějaké emoce, ale nyní si Verna povšimla, jak se jí napjaly svaly na tváři.

„Ale Prelátko... nebudeme schopné rozhodnout, zda mladí muži už dostatečně pokročili ve výcviku a zda se už naučili dost na to, abychom je mohly zbavit jejich Rada'Hanu. Tohle byl jediný způsob."

Verna se ušklíbla nad zprávou, kterou četla. Odložila ji stranou, aby se k ní mohla později vrátit a začala věnovat plnou pozornost své rádkyni. „Jak jste stará, sestro?"

Temný pohled sestry Filipy se ani nezachvěl. „Je mi čtyři sta sedmdesát devět, Prelátko."

Verna musela připustit, že pocítila osten žárlivosti. Ta žena nevypadala o nic starší než ona sama a při tom jí bylo o tři sta let víc. Přes dvacet let strávených mimo ochranu kouzel paláce stálo Vernu čas,

který už nemohla vrátit. Nikdy už se nemohla naučit tolik, co tahle žena.

„A kolik z těchto let jste strávila v Paláci Proroků?"

„Čtyři sta sedmdesát, Prelátko." Nechuť při vyslovování tohoto titulu byla jen stěží rozpoznatelná, pokud se někdo nesnažil ji přímo zachytit. Verna se snažila.

„Takže vy říkáte, že Stvořitel vám poskytl čtyři sta sedmdesát let, abyste se naučila chápat jeho práci, abyste se naučila pracovat s mladými muži a učit je, jak kontrolovat svůj Dar a stát se čaroději a po celý ten čas jste nebyla schopná určit povahu vašich studentů?"

„To ne, Prelátko, to není tak docela -"

„Chcete mi říct, sestro, že žádná ze sester světla v paláci není schopná určit, zda mladík, který byl v naší péči po dvě stě let, je připraven na své povýšení jiným způsobem než pomocí kruté a bolestivé zkoušky? Nebo snad máte tak málo víry v sebe sama? V moudrost Stvořitele, který nás k této práci určil? Chcete mi snad říct, že Stvořitel nás vybral, poskytl nám dohromady tisíce let zkušeností a my stále ještě nejsme schopné jeho práci vykonávat?"

„Myslím, Prelátko, že -"

„Žádné výmluvy. Tohle využití Rada'Hanu je zcela nesmyslné. Může ovlivnit mysl svého nositele. Navíc mladí čarodějové při této zkoušce občas umírají.

Jděte a řekněte sestrám, že očekávám, že vymyslí způsob, jak se dopracovat ke stejným výsledkům bez krve, bolesti a křiku. Mohla byste jim navrhnout, aby zkusily něco opravdu revolučního, jako... no, teď mě zrovna nic konkrétního nenapadá, třeba si s těmi mladíky pro změnu zkusit promluvit. Pokud si sestry myslí, že to nezvládnou, ať si to alespoň připustí."

Sestra Filipa chvíli neodpovídala, nejspíš si uvědomila, že nemá smysl se dále protivit. Nakonec se uklonila. „Velmi moudré, Prelátko. Děkuji vám, že jste mne osvítila."

Otočila se k odchodu, ale Verna ji zavolala zpátky, „sestro, vím, jak se cítíte. Učili mě to samé, co vás a věřila jsem tomu stejně jako vy. A pak mě mladík, kterému bylo stěží víc jak dvacet let naučil, jak špatné to bylo. Někdy na nás Stvořitel sesílá své světlo neočekávaný-

mi způsoby, ale předpokládá se, že budeme schopny jeho moudrost pochopit v okamžiku, kdy nám ji předloží."

„Mluvíte o mladém Richardovi?"

Verna se namátkou probírala hromadou zpráv čekajících na její pozornost. „Ano." Opustila oficiální tón. „Naučila jsem se, Filipo, že skutečná zkouška, která rozhodne o jejich schopnostech, čeká mladé čaroděje až v okamžiku, kdy se vydají do světa. Stvořitel chce, abychom byly schopny určit, zda se již naučili dost na to, aby vydrželi bolest, kterou uvidí nebo ucítí." Ukázala si na srdce. „Kterou ucítí tady. Musíme určit, zda jsou schopni dělat bolestná rozhodnutí, která po nás Stvořitel občas vyžaduje. To je skutečný význam zkoušky bolesti. Jejich schopnost vydržet mučení nám neřekne nic o jejich srdci, odvaze a odhodlání ujít dlouhou cestu ke světlu.

Ty sama, Filipo, jsi zkouškou bolesti prošla. Bojovala jsi, aby ses stala Prelátkou. Stovky let jsi tvrdě pracovala, abys dosáhla tohoto postavení. Nedávné události tě o tuto šanci obraly a přesto jsi mi neřekla jediné hořké slovo. Vím, že cítíš bolest pokaždé, když se na mne podíváš. Přesto mi však radíš jak nejlépe můžeš, abych toto postavení zvládla a navzdory své bolesti máš na mysli jen prospěch paláce.

Myslíš, že bys mi sloužila lépe, kdybych tě podrobila zkoušce mučení, abych zjistila, zda jsi vhodná jako má poradkyně? Copak by to něco dokazovalo?"

Tváře sestry Filipy se zalily ruměncem. „Nebudu lhát tím, že bych tvrdila, že s tebou souhlasím, ale aspoň nyní chápu, že se snažíš z té díry, o které jsi na začátku mluvila, vymést špínu, a že nechceš přestat s jejím kopáním jen proto, aby ses nezapotila. Zařídím se podle tvých příkazů, Verno."

Verna se usmála. „Děkuji ti, Filipo."

Filipě se v koutcích úst objevil náznak úsměvu. „Myslím, že Richard tady způsobil docela velký povyk. Myslím, že původně měl v úmyslu pokusit se nás tu všechny zabít, ale nakonec si to rozmyslel a stal se lepším přítelem paláce než jakýkoliv jiný čaroděj za poslední tři tisíce let."

Verna se rozesmála. „Kdybys jen věděla, kolikrát jsem se modlila, abych měla sílu se ovládnout a neuškrtila ho."

Když Filipa a odešla, Verna viděla, že za dveřmi ve vnější kanceláři, čeká Millie na dovolení vstoupit a dát se do úklidu. Verna zívla, vzala zprávu, kterou před tím odložila a vydala se ke dveřím. Pokynula Millie, aby vstoupila do kanceláře a obrátila pozornost ke svým dvěma administrátorkám, sestrám Dulcinii a Phoebe.

Než mohla Verna cokoli říct, sestra Dulcinia se postavila s nákladem papírů. „Pokud už jste připravena, Prelátko, máme pro vás další papíry."

Verna od ní převzala balík. „Ano, děkuji vám. Je už pozdě. Běžte si obě odpočinout."

Sestra Phoebe zavrtěla hlavou. „To nejde, Prelátko. Mám zde ještě spoustu práce a -"

„A zítra na to budete mít celý den. Nechci, abyste mi tady usínala, protože jste se nevyspala. Teď si běžte obě odpočinout."

Phoebe si vzala svazek listin, nejspíš aby si je odnesla do své vlastní kanceláře a pokračovala tam v práci. Verna měla pocit, že Phoebe papírování svědčí. I když už byla Verna unavená a odpočívala, Phoebe pořád intenzivně pracovala a produkovala další a další hromady papírů. Dulcinia si vzala ze stolu jen šálek s čajem a papíry nechala na svém místě. Přestože se nesnažila upracovat se k smrti jako Phoebe, i tak jí ve výrobě hromad papírů zdatně sekundovala. Verna se rozhodně nemusela bát, že by ji ty dvě někdy nechaly nezaměstnanou.

Obě sestry se s ní rozloučily a vyjádřily naději, že Stvořitel Prelátce zajistí klidný spánek.

Verna čekala, dokud téměř nevyšly ze dveří. „Oh, sestro Dulcinie, mám pro vás na zítra takovou drobnou záležitost."

„Samozřejmě, Prelátko. O co jde?"

Verna odložila hromadu papírů, které měla v ruce, na Dulciniin stůl. „Žádost o podporu od mladé ženy a její rodiny. Jeden z našich mladých čarodějů bude otcem."

Phoebe zavýskla. „Ale to je skvělé! Modleme se, aby to byl se Stvořitelovým požehnáním chlapec a měl Dar. Dítě obdařené Darem se ve městě nenarodilo už od... vidíte, ani si nepamatuji, kdy to bylo naposled. Možná, že tentokrát..."

Vernin zamračený pohled ji nakonec přiměl ztichnout. Verna obrátila svou pozornost k Sestře Dulcinii. „Chci, aby ta mladá žena a ten

mladík pochopili zodpovědnost, kterou mají. Zítra uspořádáte schůzku. Možná by se na ni měli dostavit i její rodiče, neboť i oni žádají pomoc."

Sestra Dulcinia bez jakéhokoli výrazu přistoupila blíž. „Je v tom nějaký zádrhel, Prelátko?"

Verna se na ni podívala. „To bych řekla, že ano. Díky jednomu z našich mladíků otěhotněla žena z města."

Sestra Dulcinia položila na stůl šálek s čajem. „Ale, Prelátko, právě z tohoto důvodu dovolujeme našim chovancům, aby občas do města chodili. Jednak si tam vybijí své vášně a s větší intenzitou se věnují svým studiím, a jednak se tím zvyšuje šance, že se narodí dítě, které má Dar."

„Nechci, aby palác takovým způsobem zasahoval do života obyčejných lidí."

Sestra Dulcinia si pohledem změřila Verniny jednoduché tmavomodré šaty. „Prelátko, muži jsou otroky svých nekontrolovatelných emocí."

„To já taky, ale se Stvořitelovou pomocí se dokážu ovládnout, abych nikoho neuškrtila."

Phoebin smích byl uťat krátkým rezavým pohledem sestry Dulcinie. „Prelátko, muži jsou jiní. Nedokáží se kontrolovat. Díky tomu, že jim povolujeme tyto výlety, dokáží se pak soustředit na výuku. Palác si pak klidně může dovolit vyplácet podporu těhotným ženám. Je to jen malá cena za to, že výsledkem pro nás může být zisk mladého čaroděje."

„Úkolem paláce je učit naše mladíky používat Dar s veškerou odpovědností a naučit je sebeovládání. Musíme jim ukázat všechny souvislosti a možnosti jejich schopností. Pokud je podporujeme v tom, aby jednali v přesně opačném duchu s tím, že dbáme i na jiné aspekty jejich života, podrývá to naši výuku.

Navíc se nijak přesvědčivě neukázalo, že občasné narození dítěte, pocházejícím z těchto záletů, je ku prospěchu. I když je to dítě obdařeno Darem. Může se totiž stát, že díky takovéto neodpovědnosti, dítě zdědí jenom část Daru, neboť matkou bývá prostá žena. Tato degenerace může pokračovat i v budoucích generacích a Dar se tímto způsobem bude stále zeslabovat."

„Ale může se i rozvíjet, protože se již několikrát stalo, že některá z těchto prostých žen v sobě také měla Dar a spojením dvou takto obdařených lidí vznikne opravdu mocný čaroděj."

Verna pokrčila rameny. „Možná. Ale pokud vím, rybáři na řece nestráví celý život lovením na jednom jediném místě jen proto, že tam jednou chytili rybu. Když na nějakém místě chytíme pár ryb, je čas plout o kousek dál."

Sestra Dulcinia si mnula ruce ve snaze se ovládnout. „Prelátko, Stvořitel lidem požehnal tím, že jim dal jejich povahu. Ta je taková, jaká je, neexistuje způsob, jak ji změnit. Muži a ženy dělají takové věci, neboť z toho mají potěšení."

„Samozřejmě, ale dokud platíme za výsledky, máme do toho co mluvit. Navíc vyplácením peněz svobodným matkám takovéto věci jen podporujeme. Mladí čarodějové pak nepocítí důsledky svého konání a nemají žádnou potřebu sebekontroly. Kolik dětí vyrostlo bez otce jen se zlatem, které jsme dali těhotné dívce? Copak zlato dokáže nahradit výchovu otce? Kolik životů jsme takto ovlivnili v jejich neprospěch díky našemu zlatu?"

Sestra Dulcinia překvapeně rozhodila ruce. „Naše zlato jim přece pomáhá."

„Díky našemu zlatu se chovají neodpovědně i ženy ve městě a samy tahají naše mladíky do postele, protože to znamená pohodlný život, aniž by musely pracovat." Verna máchla rukou v gestu, do kterého zahrnula celé město. „Podporujeme tyto lidi naším zlatem. Městské ženy nám slouží jen k rození dětí."

„Tento způsob ale používáme již tisíce let. Získáváme tak nové lidi obdařené Darem. Když s tím přestaneme, těžko se narodí nový čaroděj."

„To si uvědomuji, ale my máme za úkol lidi učit a ne se starat o jejich přírůstky. Naše zlato je kazí. Mají pak děti jen proto, že chtějí naše peníze a ne proto, že se milují."

Sestra Dulcinia ztuhla. „Jak bychom mohly být tak bezcitné, že bychom jim upíraly trochu našeho zlata? Život je mnohem důležitější než zlato."

„Viděla jsem ty zprávy. Stěží se to dá nazvat trochou zlata. Ale to není to hlavní. To nejdůležitější je, že děti považujeme jen za zásobár-

nu nových čarodějů a zcela tak pomíjíme skutečnou hodnotu narození nového života."

„Ale vždyť my mladé muže učíme, co jsou to skutečné hodnoty! Jako Stvořitelova nejdokonalejší stvoření jsou lidé schopni se těmto hodnotám naučit, neboť jim byl dán rozum, aby pochopili jejich důležitost."

Verna si povzdechla, „sestro, očekává se od nás, že budeme kázat pravdu, ale my navíc vydáváme penny za každou vyřčenou lež. Jak si myslíš, že to může skončit?"

Sestra Phoebe si zakryla ústa a rozesmála se. „Myslím, že brzy nám už žádná penny nezůstane."

Modré oči sestry Dulcinie byly jako kusy ledu. „Nevěděla jsem, Prelátko, že jste tak bezcitná, abyste nechala Stvořitelovy nově narozené děti hladovět."

„Stvořitel dal jejich matkám prsa, ze kterých mohou sát mléko. Není potřeba je živit zlatem pocházejícím z našeho paláce."

Obličej sestry Dulcinie získal šarlatový odstín. „Ale muži jsou otroky svých citů!"

Verna ztišila hlas. „Muži jsou otroky svých citů v jediném případě, a to, když čarodějka sešle kouzlo přitažlivosti. A žádná ze Sester kouzlo přitažlivosti na městské ženy neseslala. Nemusím vám, doufám, připomínat, že pokud by to nějaká sestra udělala, mohla by mluvit o velkém štěstí, kdyby byla jen vyhnána z paláce a ne rovnou oběšena. Jak dobře víte, toto kouzlo je morální ekvivalent znásilnění."

Tvář sestry Dulcinie zbělela. „Neřekla jsem -"

Verna se zamyslila. „Jak si vzpomínám, naposledy seslala toto kouzlo nějaká sestra před... kdy jen to bylo? Před padesáti lety?"

Sestra Dulcinia uhnula před jejím pohledem. „Byla to novicka, Prelátko, ne sestra."

Verna z Dulcinie nespustila zrak. „Byla jste členkou tribunálu, na to si také vzpomínám." Dulcinia přikývla. „A vy jste hlasovala pro to, aby ji oběsili. Ubohá dívka, která zde byla jen pár let, a vy jste hlasovala pro její smrt."

„To je zákon, Prelátko," řekla se sklopenýma očima.

„To je nejvyšší možný trest, který zákon v tomhle případě povoluje."

„Ostatní hlasovaly stejně jako já."

Verna přikývla. „Ano, to je pravda. Šest vás bylo proti, šest pro. Nakonec musela rozhodnout Prelátka Annalina, díky které byla ta mladá žena jen vyhnána."

Sestra Dulcinia konečně vzhlédla a oči jí plály. „Dodnes si myslím, že udělala chybu. Valdora přísahala pomstu. Přísahala, že zničí Palác Proroků. Plivla Prelátce do obličeje a slíbila, že ji jednou zabije."

Verna svraštila obočí. „Vždycky jsem přemýšlela, Dulcinie, proč jste byla vybrána za členku tribunálu."

Sestra Dulcinia polkla. „Protože jsem byla její instruktorka."

„Ach tak, vy jste ji učila." Verna se na ni pátravě zadívala. „Kde myslíte, že se ta mladá žena naučila kouzlo přitažlivosti?"

Do obličeje sestry Dulcinié se pomalu vracela barva. „Nikdy jsme nebyly schopné to přesně zjistit. Možná od své matky. Matky často učí mladé čarodějky takovéhle věci."

„Ano, slyšela jsem o tom, ale to není jisté. Má matka například neměla Dar. Byla to jen prostá žena, která neuměla kouzlit. Ale pokud si vzpomínám, vaše matka Dar měla..."

„Ano, měla." Sestra Dulcinia si políbila prsteníček a zašeptala tichou modlitbu ke Stvořiteli, což byla věc, kterou sestry dělaly často, ale jen zřídkakdy před ostatními. „Je už pozdě, Prelátko. Nebudeme vás již déle zdržovat."

Verna se usmála. „Přeji vám dobrou noc."

Sestra Dulcinia se uklonila. „Podle vašeho příkazu, Prelátko, vyřídím zítra tu věc s těhotnou ženou a mladým čarodějem, hned jak to proberu se sestrou Leomou."

Verna pozdvihla obočí. „Ale? Takže sestra Leoma má vyšší postavení než Prelátka?"

„To ne, Prelátko," sestra Dulcinia se zachvěla, „sestra Leoma jen chce, abych... jen jsem si myslela, že je vaším přáním, abych informovala vaši poradkyni o vašem rozhodnutí... aby pak nebyla... nepřipravená."

„Sestra Leoma je má poradkyně, sestro, a jako takovou ji budu o svých rozhodnutích informovat já, a jen pokud budu mít pocit, že je to nezbytné."

Oči sestry Phoebe těkaly z jedné ženy na druhou.

„Zařídím se podle vašeho přání, Prelátko," řekla sestra Dulcinia. „Prosím odpusťte mi mou... horlivost při službě Prelátce."

Verna pokrčila rameny a zvedla ze stolu náklad listin. „Samozřejmě, sestro. Dobrou noc."

Obě se uklonily a bez řečí odešly. Verna si pro sebe něco mumlala a vešla i s nákladem papírů do své kanceláře. Položila hromadu na stůl vedle té, která už tam byla. Pohlédla na Millie, která drhla podlahu v rohu místnosti. V místnosti bylo ticho až na zvuk hadru, kterým se Millie oháněla a její tiché mumlání. Verna přistoupila ke knihovně poblíž které Millie klečící na kolenou uklízela a přejela prstem po svazcích, aniž by si všímala zlatem vykládaných názvů na starobylých kožených vazbách.

„Jak se daří tvým starým kostem, Millie?"

„Ach, nezačínejte s tím, Prelátko, nebo se za chvíli budete pokoušet uzdravit to, co se uzdravit nedá. To víte, roky nejdou zastavit." Posunula se k dalšímu místu na koberci. „Všichni stárneme. Stvořitel sám to tak zařídil a žádný smrtelník se tomu nevyhne. Já jsem dostala mnohem víc času než většina ostatních. Chci říct díky tomu, že pracuji tady v paláci."

Zatlačila na hadr a vystrčila přitom špičku jazyka z koutku úst. „Stvořitermi požehnal tolika lety života, že už ani nevím, co s nimi mám dělat."

Verna nikdy malou ženu neviděla jinak než v neustálém pohybu. I nyní, když mluvila, se její hadr rytmicky pohyboval sem a tam a nemilosrdně ničil veškerou špínu, na kterou narazil. Dokonce i tu, kterou nikdo jiný než Millie neviděl.

Verna namátkou vytáhla nějaký svazek a otevřela ho. „Vím, že Prelátka Annalina byla ráda, že tě má celé ty roky kolem sebe."

„Ano, ano, bylo to mnoho let. Velmi mnoho let."

„Jak zjišťuji, má Prelátka jen málo příležitostí k navázání přátelství. Bylo dobré, že Annalina měla to tvé. Jsem si jistá, že i já budu ráda, že jsi tady."

Millie zřejmě objevila nějakou zapomenutou špínu, protože zamumlala kletbu. „Ano, ano. Mnohokrát jsme spolu hovořily pozdě do

noci. Byla to báječná žena. Moudrá a milá. Naslouchala každému, i staré Millie."

Verna se usmála, když si přečetla název knihy, kterou držela v ruce. Byla to sbírka zákonů dávno mrtvého království. „Bylo od vás velmi hezké, že jste jí pomohla. Myslím s tím dopisem a prstenem."

Millie vzhlédla a na rtech se jí objevil úsměv. Její ruka přestala vyjimečně na chvilku drhnout koberec. „Ach tak, vy chcete vědět tohle, stejně jako ty ostatní."

Verna zavřela knihu. „Ostatní? Kdo?"

Millie vymáchala hadr ve vědru s vodou. „No přece sestry - Leoma, Dulcinia, Maren, Filipa. Jsem si jistá, že je znáte." Prstem přejela po povrchu stolu, aby se přesvědčila, zda není pokrytý vrstvou prachu. „Možná jich bylo i víc, už si to nepamatuji. To bude tím věkem. Všechny za mnou po pohřbu přišly. Ne najednou, pochopitelně," řekla a zasmála se. „Hezky každá zvlášť, všechny se neustále nervózně ohlížely a ptaly se mě na to samé, co vy."

Verna zapomněla na svůj zájem o knihovnu. „A co jsi jim řekla?"

Millie se znovu chopila hadru. „Samozřejmě pravdu, stejně, jako ji řeknu vám, pokud si ji budete chtít poslechnout."

„Ano," řekla Verna a ze všech sil se snažila, aby její hlas nezněl příliš zvědavě. „Myslím, že když jsem teď Prelátka, tak bych si to také měla poslechnout. Odpočiň si na chvilku a pověz mi to."

Millie se s bolestivou grimasou postavila na nohy a upřela na Vernu pohled. „Díky, Prelátko. Ale musím tu práci dodělat. Nechci, abyste si o mně myslela, že jsem líná a místo svého hadru nechávám pracovat jazyk."

Verna ji poplácala po rameni. „Toho se rozhodně nemusíš bát, Millie. Pověz mi o Prelátce Annalině."

„Viděla jsem ji, když byla na smrtelné posteli. Uklízela jsem i Nathanův pokoj a viděla jsem ji právě, když jsem do něj šla. Prelátka tam nepouštěla nikoho, jen mně, a tak jsem tam mohla vstoupit. Prorok se ke mně také choval vždycky velmi mile. Občas jsme si spolu povídali o různých věcech. Víte, jak to chodí. Vyprávěl o své práci a myslím, že mu dělalo dobře si občas popoví dat, když tam byl zamčený celé ty roky. Myslím, že to pro něj byla velká zátěž."

Verna si odkašlala. „Muselo být pro tebe těžké, vidět Prelátku v takovém stavu."

Millie položila Verně ruku na paži. „Ani nevíte jak. Zlomilo mi to srdce. Ale ona měla navzdory bolesti pořád dobrou náladu."

Verna se kousla do rtů. „Mluvily jsme o prstenu a o tom dopise."

„Ach ano." Millie si ji kriticky prohlédla a pak natáhla ruku a smetla Verně nějaký drobek z šatů na rameni. „Měla bych vám ty šaty pořádně vyčistit. Přece nechcete, aby si o vás lidé mysleli..."

Verna její neposednou ruku zadržela. „Millie, tohle je pro mne důležité. Mohla bys mi, prosím, říct, jak jsi k tomu prstenu přišla?"

Millie se omluvně usmála. „Ann mi řekla, že umírá. Řekla to přímo, tak to bylo. 'Millie, já umírám.' No a já jsem se rozplakala. Byly jsme velmi dlouho dobré přítelkyně. Usmála se a vzala mě za ruku, stejně jako vy teď, a řekla mi, že má poslední úkol, který si přeje, abych udělala. Stáhla si prsten z prstu a podala mi ho. Do druhé ruky mi vložila dopis, na kterém byla pečeť s obtisknutým vzorem prstenu.

Řekla mi, abych během jejího pohřbu položila prsten a dopis na podstavec, který jsem tam měla také donést. Řekla, abych byla opatrná a nedotýkala se prstenem dopisu dřív než na konci, jinak že mě magie, která se tímto dotekem vytvoří, zabije. Několikrát mě před tím varovala a kladla mi na srdce, aby se ty předměty nedotkly dřív, než bude vše připraveno. Řekla, co mám udělat a v jakém pořadí. A tak jsem to udělala. Poté, co mi dala prsten, jsem ji už neviděla."

Verna vyhlédla otevřenými dveřmi do zahrady, kterou ještě neměla čas navštívit. „Kdy to bylo?"

„To je otázka, na kterou se mě ostatní neptaly," zamumlala si Millie pro sebe. Zamyšleně si přejela tenkým prstem po spodním rtu. „Tak se na to podívejme. Bylo to už před nějakou dobou. Stalo se to nějaký čas před zimním slunovratem. Ano, bylo to přesně po útoku. Den, kdy jste odešli s mladým Richardem. Byl to milý chlapec. Milý jako slunný den. To tedy ano. Vždycky se na mě usmál a zeptal se, jak se mi daří. Většina ostatních chlapců se na mě nepodívala ani když jsem jim stála přímo před očima, ale mladý Richard se na mě podíval vždycky. To tedy ano. A také měl pro mne vždycky pár přátelských slov."

Verna poslouchala jen na půl ucha. Pamatovala si ten den, o kterém Millie mluvila. Ona a Warren doprovázeli Richarda, aby ho dostali skrze štít, který jej držel v paláci. Poté, co skrz štít prošli, vydali se k lidem Baka Ban Many a vzali je do Údolí Ztracených, jejich prapůvodního domova. Domova, od kterého byli odtrženi před třemi tisíci lety , neboť v té době byly vytvořeny věže, které oddělily Starý a Nový Svět. Richard potřeboval jejich šamanku, aby mu pomohla.

Richard použil nepředstavitelnou sílu, nejen obnovovací, ale i odnímací magii, aby věže zničil, očistil údolí a vrátil ho lidem Baka Ban Mana. Poté se vydal zastavit Strážce mrtvých, aby neprošel branou do světa živých. Zimní slunovrat přešel, a tak se dozvěděla, že uspěl.

Náhle se Verna otočila k Millie. „To bylo téměř před měsícem. Docela dlouho před tím než zemřela."

Millie přikývla. „Řekla bych, že je to tak."

„Chceš říct, že ti dala prsten téměř tři týdny před svou smrtí?" Millie přikývla. „Proč tak dlouho?"

„Říkala, že mi ho chce dát dřív než příliš zeslábne a nebude schopná mi říci sbohem, nebo mi dát patřičné instrukce."

„Chápu. A když jsi tam šla někdy později, těsně před její smrtí, skutečně zeslábla tak, že nebyla schopná souvisle mluvit? Splnila se její obava?"

Millie pokrčila rameny a povzdechla si. „Viděla jsem ji jen jednou. Když jsem se později vrátila, abych tam uklidila a pozdravila ji, stráže řekly, že Nathan a Prelátka jim zanechali jasné rozkazy, že nikdo nesmí vstoupit. Nathana, který se ji ze všech sil pokoušel vyléčit, nesmělo nic vyrušovat. Nechtěla jsem, aby neuspěl, tak jsem zmizela tak tiše, jak jen to šlo."

Verna si povzdechla. „Děkuji, že jsi mi to řekla, Millie." Pohlédla na stůl a na čekající hromady dokumentů. „No, i já se budu muset vrátit k práci. Jinak si o mně každý bude myslet, že jsem líná."

„Ale to je přece nesmysl, Prelátko. Taková překrásná teplá noc, a vy byste tu byla zavřená. Měla byste se jít projít do své soukromé zahrady."

Verna zabručela. „Mám tolik práce, že jsem ještě ani nevystrčila nos, abych se podívala, jak moje soukromá zahrada vypadá."

Millie vykročila zpátky ke svému vědru, ale náhle se prudce otočila. „Prelátko! Právě jsem si vzpomněla, že Ann mi říkala ještě něco."

Verna si urovnala šaty na ramenou. „Řekla ti ještě něco? Něco, co jsi ostatním řekla, ale mně jsi to říci zapomněla?"

„Ne, Prelátko," zašeptala Millie a přistoupila blíž. „To, co mi řekla, jsem nesměla prozradit nikomu jinému než nové Prelátce. Z nějakého důvodu jsem na to úplně zapomněla a vzpomněla jsem si až teď."

„Mohla na tebe seslat kouzlo, takže jsi tu zprávu zapomněla do té doby, než sis promluvila se mnou, jako novou Prelátkou."

„Mohlo by to tak být," řekla Millie a popotahovala se za spodní ret. Podívala se Verně do očí. „Ann občas takové věci dělala. Sem tam byla podivínská."

Verna se bez humoru usmála. „Ano, já vím. I já jsem byla na nitkách, za které tahala. Jak zní ta zpráva?"

„Měla jsem vám říct, abyste nepracovala příliš tvrdě."

Verna se zarazila. „To je celé?"

Millie přikývla, naklonila se k ní a snížila hlas. „A také říkala, že byste měla používat zahradu k odpočinku. Ale pak mě vzala za ruku a přitáhla si mě blíž. Podívala se mi přímo do očí a řekla mi, abych vám vyřídila, že máte určitě navštívit Prelátčinu svatyni."

„Svatyni? Jakou svatyni?"

Millie se otočila a ukázala skrz otevřené dveře. „Venku v zahradě je malá stavba obrostlá stromy a květinami. Říkala tomu moje svatyně. Nikdy jsem tam nebyla. Nikdy mi nedovolila jít tam uklidit. Říkala, že si tam uklidí sama, a že to je jediné místo, kde může být o samotě a ještě tam nevstoupila noha nikoho jiného. Čas od času tam chodila. Možná proto, aby se modlila k Stvořiteli, nebo zkrátka chtěla být sama. Řekla, abych vám vyřídila, že tam máte určitě zajít."

Verna si uvědomila, že zatajila dech. „Mám pocit, že to je její způsob, jakým chtěla říci, že budu potřebovat Stvořitelovu pomoc, abych se prokousala vším tím papírováním. Měla občas velmi zvláštní smysl pro humor."

Millie se zasmála. „Ano, Prelátko, to tedy měla. Velmi zvláštní." Millie spráskla ruce. „Ať mi Stvořitel odpustí! Byla to přátelská žena. Její humor nikdy nebyl zamýšlen tak, aby někoho ranil."

„Ne, asi ne."

Verna se chystala posadit ke stolu. Byla unavená a vidina nekonečného podepisování listin jí na náladě nikterak nepřidávala. Zastavila se a otočila se k Millie. Dveře do zahrady byly doširoka otevřeně a dovnitř proudil čerstvý noční vzduch.

„Millie, už je pozdě, proč se nejdeš najíst a odpočinout si? Odpočinek je na staré kosti to nejlepší."

Millie se usmála. „Vážně. Prelátko? Přece nechcete, abych vaši kancelář nechala takhle špinavou."

Verna se rozesmála. „Millie, vždyť už je tu tak čisto, že už to snad ani nemůže být lepší. Hezky se vyspi!"

Verna došla ke dveřím do zahrady, vyhlédla do noci prozářené měsíčním světlem. Pohlížela na obrysy stromů a vychutnávala vánek, který jí čechral vlasy. Millie sebrala hadry, rýžáky a vědra. „Takže dobrou noc, Prelátko. Užijte si návštěvu zahrady."

Slyšela, jak se zavřely dveře a místnost ztichla. Zhluboka se nadechla teplého vzduchu, ve kterém byla cítit vůně listí, květin a země.

Pak se Verna naposledy ohlédla do kanceláře a vykročila ven do čekající noci.

Kapitola dvacátá druhá

Verna se zhluboka nadechla vlhkého nočního vzduchu. Posílilo ji to. Cítila, jak se jí uvolňují svaly a vykročila po úzké pěšině vedoucí mezi záhony lilií a mnoha dalších květin. Její oči se pomalu přizpůsobovaly měsíčnímu svitu. Stromy jako by k ní natahovaly větve, aby se jich dotkla nebo aby ucítila sladkou vůni květů.

Přestože bylo pro většinu stromů na rozkvět ještě příliš brzy, v Prelátčině zahradě rostlo několik stále kvetoucích stromů - skrčené, zavalité, sukovité stromy, které kvetly celý rok, přestože ovoce měly jen jednou za sezónu. V Novém Světě navštívila celý malý les takovýchto stále kvetoucích stromů a zjistila, že jsou oblíbeným místem pro plaché noční přízraky - křehká stvoření, která připomínala tančící světlo a byla viditelná pouze v noci. Poté co si tyto bytosti zvykly na její přítomnost, strávila tam ona a dvě další sestry několik nocí a hovořily s nimi o jednoduchých věcech. Pochopily benevolentní povahu čarodějů a Vyznavačů, kteří vedli alianci Střední země. Verna byla potěšena zjištěním, že lidé Střední země chrání místa, kde přebývá magie a nechávají stvoření, jako byly tyto přízraky, v klidu žít.

Přestože i ve Starém Světě byla divoká místa, kde žila magická stvoření, nebylo jich zdaleka tolik, ani nebyla tak různorodá jako ta úžasná místa v Novém Světě. Verna se od některých z těchto stvoření naučila toleranci - pochopila, že Stvořitel obdařil svět mnoha křehkými zázraky a že občas může být nejvyšším posláním lidského druhu jednoduše nechat je na pokoji.

Ve Starém Světě těchto míst ubylo, neboť jejich divoká magie byla často ovládnuta lidmi, kteří se jí obávali. Magie mohla být často nepohodlná. V mnoha ohledech byl Nový Svět stále divokým místem,

podobně jako Starý Svět před tisíci lety, před tím, než ho člověk udělal bezpečným pro svůj život a poněkud nudným. Verně Nový Svět chyběl. Cítila se tam jako doma.

Na břehu jezírka vedle cesty spaly kachny s hlavami schovanými pod křídly. V křoví křičel nějaký noční pták. Po vodní hladině občas přeběhla vlnka vzniklá závanem větru. Měsíční stíny si hrály v korunách stromů, které se kývaly v čerstvém nočním vánku.

Hned za jezírkem odbočovala z cesty malá pěšinka vedoucí mezi shluk vysokých stromů a křovisek. Byla tam tma, neboť měsíční světlo tam nedosáhlo. Verna nějak cítila, že je to místo, které hledá a odbočila z hlavní cesty směrem k čekajícím stínům. Tato část parku byla zjevně ovládána divokou přírodou jako protiklad ke kultivovanému pohledu na zbytek zahrady.

V úzkém průchodu ve stěně z trnitého křoví uviděla Verna kouzelný malý omítnutý domeček se čtyřmi štíty, jejichž zešikmení tvořilo střechu, která začínala ve výšce její hlavy. Před každým štítem stál vysoký strom. Větve všech čtyř stromů se dotýkaly. Kolem zdí vyrůstaly šípkové keře, takže domek byl takřka celý ukrytý v rostlinstvu. Ve vrcholku každého štítu bylo okrouhlé okno, které bylo příliš vysoko na to, aby se jím dalo nahlédnout dovnitř.

Ve zdi, ke které vedla cesta, uviděla Verna hrubě opracované obloukové dveře se znakem vycházejícího slunce uprostřed. Byly opatřeny klikou, ale neměly zámek. Když se pokusila je otevřít, ani se nepohnuly. Pochopila, že kolem dveří je štít.

Verna přejela prsty podél hrany dveří, aby ucítila podstatu štítu nebo klíč k jeho otevření. Cítila však jen nepříjemné mrazení.

Otevřela se svému Hanu a nechala se zalít jeho teplem. V takovýchto chvílích vnímala, jak blízko je Stvořiteli. Vzduch byl náhle zavoněl tisíci pachy. Cítila vůni cizokrajných květin, vzdálených oceánů, prachu na rozpálených cestách a vláhu padajícího deště. Její uši slyšely bzučení hmyzu, skřeky malých zvířat a útržky slov pronesených míle odtud. Opatrně naslouchala, zda se v jejím okolí nenalézá nějaký zrádný zvuk někoho, kdo ovládá Obnovovací magii. Zda by byla schopna zachytit přítomnost Odnímací magie, si nebyla jistá. Nic takového však neslyšela.

Verna zaměřila Han na dveře před sebou. Její průzkum jí prozradil, že kouzlo obklopuje celý domek, a že je to kouzlo, které ještě neviděla: jako by v duši byly vpleteny úlomky ledu. Netušila, že led se dá spojit s duší. Tyto dva prvky bojovaly jeden s druhým jako kočky v pytli, ale tady tomu tak bylo. V tomto kouzlu se tyto prvky snášely. Neměla naprosto žádnou představu, jak lze takový štít vytvořit, ani jak ho prolomit.

Stále spojena se svým Hanem přistoupila ke dveřím a dotkla se prstenem znaku, který byl na dveřích. Dveře se tiše otevřely. Verna vstoupila dovnitř a dotkla se prstenem znaku ve vnitřní straně dveří. Ty se vzápětí zavřely. Pomocí svého Hanu cítila štít, který ji obklopoval. Verna si nikdy nepřipadala tak izolovaná, tak sama, tak v bezpečí.

Rozsvítily se svíčky. Pomyslila si, že musí být spojeny se štítem. Dva mohutné stojany, z nichž v každém bylo pět svíček, osvětlovaly malou svatyni více než dostatečně. Stojany stály na obou stranách malého oltáře přikrytého bílou, zlatě vyšívanou látkou. Na vrcholku oltáře ležela miska na pálení vonných směsí. Před oltářem byl na podlaze položen červený brokátový kobereček na klečení. Dále byl v místnosti malý třínohý stolek, pohodlně vypadající křeslo a lavice.

Verna se po místnosti důkladně rozhlédla a přemýšlela, co má dělat. Prelátka Annalina jí nechala zprávu, aby toto místo určitě navštívila. Ale proč? Co tady má dělat?

Sedla si do křesla a očima přejížděla po stěnách. Možná, že tu má jen odpočívat. Annalina věděla, co to znamená být Prelátkou. Možná jen chtěla, aby její nástupkyně jen věděla o tomto místě, kde může být sama, v místě daleko od lidí neustále přinášejících nové a nové listiny k podpisu. Verna zabubnovala prsty do opěradla křesla. Necítila se příliš dobře.

Věděla, že by tu neměla jen tak sedět. Měla mnohem důležitější věci na práci. Čekaly na ní zprávy, které se samy od sebe nepřečtou. Rukou si přihladila vlasy. Tohle je určitě ztráta času. Nakonec zhluboka vydechla, přistoupila ke dveřím a napřáhla k nim ruku. Zastavila se však dřív, než se prstenem dotkla vzoru na dveřích.

Verna se otočila, na chvilku zaváhala, pak si vykasala šaty a poklekla na koberec. Možná Annalina chtěla, aby se zde modlila. Předpokládalo se, že Prelátka je zbožná osoba, i když bylo absurdní si

myslet, že modlitba ke Stvořiteli vyžaduje nějaké zvláštní místo, jako bylo třeba tohle. Stvořitel vytvořil vše, všechno bylo jeho zvláštní místo, tak proč by měl někdo hledat něco zvláštního, aby se k němu modlil. Žádné místo nemůže nikomu dát přesvědčení, které musí vycházet ze srdce. Žádné místo nemůže nikomu zaručit takový pocit blízkosti Stvořitele, jaký vychází ze spojení s Hanem.

S podrážděným povzdechem Verna sepjala ruce. Čekala, ale neměla náladu modlit se ke Stvořiteli na tomhle místě. Dráždilo ji pomyšlení, že i když je Annalina po smrti, stále s ní manipuluje. Opustila svět živých, a přesto stále toužila ovlivňovat osudy druhých. Copak si toho neužila dost, když byla Prelátkou? Jeden by si myslel, že jí to bude stačit, ale ne, i na smrtelné posteli přemýšlela o tom, jak bude pořád ovlivňovat...

Verniny oči utkvěly na míse na oltáři. Něco bylo na dně a nebyl to popel.

Sáhla dovnitř a vytáhla balíček zabalený v papíru a převázaný kusem provázku. Obracela ho v prstech a prohlížela si ho. Tohle musí být ono. Pro tohle sem byla poslána. Ale proč to Annalina nechala tady? Ten štít - nikdo jiný než Prelátka sem nemohl vstoupit. Tohle bylo jediné místo, kde bylo možné nechat něco, co neměl získat nikdo jiný než Prelátka.

Verna rozvázala provázek a položila ho do mísy. Pak rozbalila papír a podívala se, co je uvnitř.

Byla to cestovní kniha.

Nakonec, když se jí do prstů vrátil pohyb, vytáhla knihu z papíru a začala v ní listovat.

Cestovní knihy byly magické předměty, které byly stvořeny stejnými čaroději, kteří propůjčili Paláci Proroků moc Obnovovací i Odnímací magie. Po tři tisíce let se nikdo, kromě Richarda s Odnímací magií nenarodil. Někteří se ji naučili skrze modlitby, ale nikdo kromě Richarda se s ní nenarodil.

Cestovní knihy měly schopnost přenášet zprávy. Co bylo napsáno do jedné, to se objevilo v jejím dvojčeti. Zpráva, která se objevovala, vznikala současně se zprávou, kterou někdo psal. Vzhledem k tomu, že se z nich daly staré zprávy vymazat, mohly být knihy používány znova a znova.

Používaly je sestry na cestách, na kterých hledaly chlapce narozené s Darem. Sestry často procházely skrz bariéru, procházely Údolím Ztracených do Nového Světa, kde objevovaly chlapce s magickým nadáním a dávaly jim kolem krku Rada'Han, aby si svým Darem nemohli ublížit, dokud se ho nenaučí kontrolovat. Když prošly bariérou, nemohly se jen tak vrátit pro instrukce a rozkazy. Jedině díky těmto knihám si mohly s palácem vyměňovat zprávy. Až donedávna - Richard věže a jejich kouzla zničil.

Mladý chlapec, který nerozuměl podstatě svého Daru, ho nedokázal kontrolovat a jeho magie vysílala postřehnutelná znamení, která mohla být detekována sestrami v paláci, které byly citlivé na změny toku síly. Takovýto talent mělo jen velmi málo Sester, takže se na cesty neposílaly. Posílány byly jiné sestry, které s sebou měly cestovní knihu, aby byly schopny komunikovat s palácem. Pokud sestra hledala daného chlapce a něco se stalo - například odešel z místa, kde původně žil - potřebovala pomoc, aby ho mohla najít na novém místě.

Je samozřejmé, že kontrolovat Dar a vyhnout se mnoha nebezpečím, které s sebou používání magie přináší, mohl chlapce naučit čaroděj, a koneckonců to také bylo nejlepší, ale ne vždycky byl nějaký čaroděj na dosah, anebo neměl náladu někoho vyučovat. Už před dávnou dobou sestry uzavřely dohodu s čaroději Nového Světa. V případě nepřítomnosti čaroděje bylo sestrám světla dovoleno zachránit život chlapce tím, že ho vzaly do Paláce Proroků a cvičily ho v používání Daru. Sestry se naopak zavázaly, že chlapce, kteří mají čaroděje ochotné je učit, s sebou brát nebudou.

Byla to dohoda podmíněná smrtí každé sestry, která by vstoupila do Nového Světa poté, kdyby došlo k jejímu porušení. Prelátka Annalina tuto smlouvu porušila tím, že nechala do paláce přivést Richarda. Verna nevědomky sloužila jako nástroj tohoto porušení.

Na cestách za odhalováním chlapců bylo neustále několik Sester. Ve své kanceláři nalezla Verna celou krabici cestovních knih svázaných do dvojic. Každá z cestovních knih fungovala pouze se svým správným dvojčetem. Ověřování, které knihy patří k sobě se dělalo ještě před tím, než se sestra vydala na cestu. Každá kniha se odnesla na jiné místo a zkoušelo se, zda spolupracují. Tak bylo možné vy-

hnout se tomu, aby na cesty nebyla náhodou poslána sestra se špatnou knihou.

Cesty obvykle trvaly několik měsíců a jen ve výjimečných případech trvaly rok. Vernina cesta trvala víc jak dvacet let. Nic takového se nikdy před tím nestalo, ale je pravda, že někdo jako Richard se nenarodil po tři tisíce let. Verna ztratila dvacet let, které jí už nikdo nemohl vrátit. Ve venkovním světě zestárla. Přes dvacet let, po která její tělo stárlo, bylo ekvivalentní třem stům let v Paláci Proroků. Proto na misi, na kterou ji vyslala Prelátka Annalina, neztratila jen dvacet let. Ve skutečnosti ztratila tři sta let.

Co bylo ještě horší, Annalina to vše věděla. Přestože jednala v souladu s patřičnými proroctvími, aby zastavila Strážce, Vernu bolelo, že jí před tím neřekla, že ztratí tolik let života, a že bude sloužit jako návnada.

Verna se vzpamatovala. To vše už bylo pryč. Konala Stvořitelovu vůli. Jen proto, že o ní neznala všechna fakta, nebyla tato práce o nic méně důležitá. Mnoho lidí ztratilo celý život konáním bezvýznamných věcí. Verna ztratila dvacet let tím, díky čemu se nakonec podařilo zachránit svět živých.

Kromě toho těch dvacet let byly možná nejlepší léta jejího života. Pohybovala se po světě na svou pěst spolu s dvěma dalšími sestrami světla a poznávaly nová místa a nové lidi. Spala pod hvězdami, viděla hory, pláně, řeky, kopce, vesnice a města, která navštívilo jen málo Sester. Činila svá vlastní rozhodnutí a přijímala jejich důsledky. Nemusela číst žádné zprávy. Ne, rozhodně nic neztratila. Získala víc než získaly ostatní sestry, které zde tři sta let seděly.

Verna ucítila, jak jí na ruku spadla slza. Osušila si tváře. Stýskalo se jí po její cestě. Celou dobu si myslela, že ji nenávidí a až nyní si uvědomila, co pro ni vlastně znamenala. Třesoucími se prsty cestovní knihu otočila a cítila její důvěrně známou velikost a váhu - charakteristickou koženou vazbu a tři důvěrně známé hrbolky na horní části desek.

Zvedla knihu k očím a prohlédla si ji ve světle svíček. Tři hrbolky, hluboká rýha na hřbetě - byla to ta samá kniha. Nemohla si splést svou cestovní knihu, ne, když ji vlastnila dvacet let. Byla to určitě ta

samá kniha. Hledala mezi všemi knihami v krabici v kanceláři a nenašla ji. Byla tady.

Ale proč? Zvedla papír, ve kterém byla zabalena a viděla, že je na něm něco napsáno. Ve světle svíčky si písmo přečetla.

Hlídej ji jako svůj život.

Prohlédla si papír, ale tohle bylo vše, co na něm bylo napsáno. *Hlídej ji jako svůj život.*

Verna poznala, že písmo je psáno Prelátčinou rukou. Když byla na své cestě za objevením Richarda a po jeho nalezení jí bylo zakázáno se s ním jakýmkoliv způsobem střetnout, ani použít obojek na jeho ovládnutí. Přesto ho musela odvést do paláce. Objevení bývali většinou chlapci, ale Richard byl už vzrostlý mladík a tak do paláce poslala vzteklou zprávu:

Jsem sestra za tohoto mladíka zodpovědná. Rozkazy, které jsem dostala jsou nesmyslné, ba přímo absurdní. Žádám objasnění smyslu těchto instrukcí. Chci vědět, kdo mi je dal.

Odpověď, která jí přišla, byla následující:

Zachováte se podle rozkazů, které jste dostala nebo ponesete následky. Již nikdy se nepokoušejte polemizovat s palácovými rozkazy

- vlastní rukou Prelátka.

Znění zprávy, kterou jí Prelátka poslala, se jí okamžitě vybavilo v paměti. Vybavilo se jí i písmo, kterým byla napsána. Ruka, která psala zprávu na papíře, jejž držela v rukou, byla ta samá.

Zpráva, kterou tehdy dostala, jí svazovala ruce a zakázala jí dělat většinu věcí, pro které byla cvičená. Až když byla zpátky v paláci zjistila, že Richard má dar Odnímací magie a kdyby na něj použila obojek, nejspíš by ji zabil. Prelátka jí zachránila život, ale přesto měla vztek, že jí už zase nic neřekla. Verna si pomyslila, že to ji rozčilovalo nejvíc: Prelátka jí nikdy neříkala, proč.

Samozřejmě tomu rozuměla. V paláci byly sestry Temnot a Prelátka si nemohla dovolit riskovat, jinak by byl celý svět ztracen. Přesto se Verna v duchu užírala.

Jako Prelátka začínala chápat, že občas zkrátka není možné lidem vysvětlovat, proč je potřeba něco udělat, ale jediná možnost je dát jim to rozkazem. Občas je nutné lidi donutit, aby udělali, co je potřeba.

Verna položila papír do mísy a zapálila ho tokem Hanu. Dívala se, jak hoří, aby se ujistila, že se celý přeměnil na popel.

Pak se chvilku oddávala tiché radosti z toho, že má svou cestovní knihu opět v rukou. Byla ráda, že ji má zpátky. Ve skutečnosti nebyla její, patřila paláci, ale ona ji měla u sebe tolik let, že měla pocit, že na ni má právo, že je to její stará důvěrná přítelkyně.

Náhle jí otřásla nová myšlenka - kde je ta druhá? Tato kniha měla dvojče. Kde je její dvojče? Kdo ho má?

Podívala se na knihu novým pohledem. Držela v rukou něco, co mohlo být potenciálně nebezpečné a Annalina jí o tom opět neřekla všechno. Bylo docela dobře možné, že její dvojče má v rukách sestra Temnot. Mohl to být Annalinin způsob, jak jí říci, aby dvojče našla, a že by měla najít sestru Temnot, která je má. Ale jak? Nemohla přece jednoduše napsat do knihy „kdo jste a kde jste?"

Verna políbila svůj prsten a zamyslela se.

Hlídej ji jako svůj život.

Cesty byly nebezpečné. Sestry bývaly občas zajaty nebo zabity nepřátelskými lidmi, kteří byli chráněni svou vlastní magií. Pro takovéto případy nosily sestry dakru, magickou zbraň podobnou noži se schopností okamžitě vysát ze zraněného nepřítele život. Tuto zbraň sestry obvykle nosily ukrytou v rukávu. Verna svou dakru stále ještě nosila. Vzadu na opasku měla stále ještě tajné pouzdro, kam dávala cestovní knihu, aby se nepoškodila nebo neztratila.

Vložila knihu do pouzdra. Byla ráda, že má svou cestovní knihu zase zpátky.

Hlídej ji jako svůj život.

Drahý Stvořiteli, kdo jen může mít tu druhou?

*****

Když Verna vrazila do dveří vnější kanceláře, sestra Phoebe vyskočila, jako by ji někdo zezadu píchl špendlíkem.

Kulatý obličej jí zrudl. „Prelátko... vystrašila jsi mě. Nebyla jsi ve své kanceláři... myslela jsem, že jsi šla do postele."

Vernin pohled přejel po desce stolu pokryté papíry. „Myslím, že jsem ti říkala, aby sis šla odpočinout, neboť jsi toho za dnešek udělala již dost."

Phoebe si v rozpacích zamnula ruce. „To ano, ale vzpomněla jsem si, že jsem zapomněla ověřit pravdivost některých zpráv a bála jsem se, že je uvidíš dřív než to udělám a budeš se mnou nespokojená. Proto jsem se vrátila to dodělat."

Verna kamsi mířila, ale rozmýšlela se, z jakého konce na to má jít. Sepjala ruce.

„Phoebe, chtěla bys pro mne dělat práci, kterou Prelátka Annalina svěřovala svým administrátorkám?"

Sestra Phoebe se na ni zvědavě podívala. „O co jde?"

Verna ukázala na svou kancelář. „Byla jsem venku v zahradě, modlila jsem se ke Stvořiteli a napadlo mě, že v těchto časech zkoušky bych se měla poradit s proroctvími. Když to dělala Prelátka Annalina, vždy nařizovala svým administrátorkám, aby ze sklepů, kde jsou proroctví, všechny vyhnaly, takže ji nerušily zvědavé oči, které by se jí dívaly přes rameno. Jak by se ti líbilo dělat to samé pro mě?"

Mladá žena si poskočila. „Udělám to moc ráda, Verno."

Vernu podrážděilo, jako vždy, když si toho všimla, že přestože byly stejně staré, Phoebe vypadá mladší. „Takže na to nezapomeň. Teď mám ještě nějakou práci."

Sestra Phoebe si přehodila bílou šálu přes ramena a vyrazila ke dveřím.

„Phoebe," kulatý obličej se k ní otočil. „Pokud je ve sklepení Warren, může tam zůstat. Mám pár nejasností, které by mi mohl zodpovědět a navíc má přehled o patřičných svazcích. Ušetří mi to čas."

„Dobře, Verno," řekla Phoebe. Milovala papírování, nejspíš proto, že se cítila užitečná způsobem, jakým by nikdy nemohla být, dokud by nezískala další stovku let zkušeností. Verna tento čas zkrátila tím, že ji jmenovala Prelátčinou pomocnicí. Představa toho, že bude vydávat rozkazy ostatním, však vypadala ještě mnohem zajímávěji. „Poběžím přímo tam a vymetu je odtamtud jedním vrzem." Ušklíbla se. „Jsem ráda, že to budu já a ne Dulcinia."

Verna si při pohledu na Phoebinu rozpustilost připomněla, že i ona byla kdysi taková. Ovšem jen do té doby, než ji Annalina poslala na cesty. Zdálo se jí, že během let, kdy byla pryč, zestárla víc než Phoebe i v jiných aspektech než jen ve vzhledu. Možná se jednoduše

ve světě naučila tolik, že přišla i o těch několik důvodů k radosti, které sestrám žijícím v Paláci Proroků stačily.

Verna se usmála. „Vypadá to skoro jako jeden z našich starých žertíků, že ano?"

Phoebe se zasmála. „To tedy ano, Verno. Až na to, že to neskončí tím, že budeme muset za trest tisíckrát odříkat růženec." Rozběhla se halou a její šaty a šála za ní vlály.

V době, kdy se Verna dostala do srdce paláce k velikým kulatým šest stop tlustým kamenným dveřím vedoucím do sklepení, vyváděla odtamtud Phoebe šest Sester, dvě novicky a tři mladíky. Novicky a mladí muži dostávali lekce ve dne v noci. Často je kvůli tomu v noci probudili, tak jako těchto pět, kteří vycházeli ze sklepení. Stvořiteli nezáleželo na tom, kolik je hodin a to se museli naučit i budoucí čarodějové a sestry. Když k ní došli, všichni se uklonili.

„Nechť vám Stvořitel požehná," řekla jim Verna. Takřka se jim omluvila za to, že je vyhání od jejich práce, ale včas se zarazila a připomněla si, že je Prelátka a nikomu se omlouvat nemusí. Slovo Prelátky bylo zákon a plnilo se bez otázek. Zvyků se však člověk těžko zbavuje.

„Čistý vzduch, Prelátko," řekla sestra Phoebe rozjařeně. Kývla hlavou směrem ke dveřím. „Kromě toho, kterého jsi chtěla vidět. Je v jedné z těch malých místnůstek."

Verna jí kývnutím poděkovala za pomoc a obrátila svou pozornost k novickám, které na ni zíraly s očima rozšířenýma úctou. „Jak pokračují vaše studia?"

Obě dívky se roztřásly jako listí ve větru. Nakonec se jedna odhodlala promluvit. „Velmi dobře, Prelátko," zapištěla a obličej jí zrudl.

Verna si vzpomněla, jaké to bylo, když na ni samotnou Prelátka poprvé promluvila. Připadalo jí to, že mluvila se samotným Stvořitelem. Pamatovala si, jak mnoho pro ni znamenal Prelátčin úsměv, jak ji motivoval k ještě tvrdší práci a jakou z něj měla radost. Verna uchopila obě dívky za ruce, přitáhla je k sobě a políbila je na čelo.

„Pokud byste cokoliv potřebovaly, nebojte se za mnou přijít, neboť od toho tady jsem a miluji vás jako všechny Stvořitelovy děti."

Obě děvčata zrůžověla a udělala pukrlata. Jejich oči zíraly na Vernin zlatý prsten. Jako by se kvůli tomu rozpomněly, každá si políbila prsteníček a zašeptala modlitbu. Verna udělala to samé.

„Chtěly byste políbit prsten, který představuje světlo, jež následujeme?" Obě nadšeně přikývly, poklekly na kolena a políbily prsten se vzorem vycházejícího slunce.

Verna jim položila ruce na ramena. „Jak se jmenujete?"

„Helena, Prelátko," řekla jedna.

„Valerie, Prelátko," řekla druhá.

„Tak Helena a Valerie." Verna se usmála. „Pamatujte si, novicky Heleno a Valerie, že i když jsou na světě mnozí, kteří toho znají více než vy a naučí vás mnoho věcí, není mezi námi rozdílu v tom, jak blízko jsme Stvořiteli. Všichni jsme Jeho děti."

Verna se jako předmět zbožňování necítila příliš dobře, ale usmála se a pokynula skupině, aby pokračovala v cestě.

Když zašli za roh, vešla Verna dovnitř a položila ruku na studený kovový plát umístěný ve stěně. Tento kovový plát byl klíč ke štítu strážícímu sklepení. Země pod nohama se jí zachvěla a kulaté dveře se začaly zavírat. Dveře bývaly většinou otevřené a jen ve zcela zvláštních případech je Prelátka zavírala. Vykročila do nitra chodeb zatímco dveře se za ní zavřely a zanechaly ji v hrobovém tichu.

Verna míjela stoly s poházenými papíry a knihami jednodušších proroctví. Zde sestry vyučovaly své žáky. Lampy osvětlovaly nepravidelné kamenné zdi a jejich světlo se třpytilo na nerovných plochách stěn. Dlouhé řady knih v policích lemovaly obě strany chodeb. V pravidelných vzdálenostech stály mohutné pilíře, které podpíraly strop.

Warren byl v jedné ze zadních místností. Do těchto malých místností byl vstup zakázán a tak měly své vlastní dveře a štíty. Místnost, kde byl Warren, přechovávala jedno z nejstarších proroctví napsané vysokou ďharštinou. Tento jazyk ovládalo jen pár lidí, mezi které patřil Warren a Vernina předchůdkyně.

Když vstoupila, Warren, který měl hlavu složenou v dlaních, vzhlédl. „Phoebe mi říkala, že přijdeš," řekl zastřeným hlasem.

„Warrene, potřebuji s tebou mluvit. Něco se stalo."

Pohlédl do knihy před sebou. „Tak dobře."

Zamračila se, pak vzala židli, postavila ji ke stolu vedle něj, ale neposadila se na ni. Rychlým pohybem zápěstí vysunula z rukávu do levé ruky dakru. Dakra s páskem ze stříbrného kovu na místě ostří, byla používána stejně jako nůž, ale zranění, které způsobila, nebylo hlavním důvodem smrti postiženého. Dakra byla zbraň starobylé magie. Používána ve spojení s uživatelovým Hanem vysála z oběti životní sílu nezávisle na povaze zranění. Proti její magii neexistovala obrana.

Warren k ní vzhlédl unavenýma, krví podlitýma očima a Verna k němu přistoupila. „Warrene, chci, aby sis tohle vzal."

„To je zbraň Sester."

„Máš Dar, bude ti fungovat stejně spolehlivě jako mně."

„Co s tím podle tebe mám dělat?"

„Chránit se."

Zamračil se. „Co tím myslíš?"

„Sestry Temnot..." vyhlédla ven z místnosti. I když se zdálo, že je všude prázdno, nedalo se odhadnout, z jaké dálky je může ten, kdo ovládá Odnímací magii, zaslechnout. Slyšeli Prelátku Annalinu, když říkala jejich jména. „Pochop to." Snížila hlas. „Warrene, přestože máš Dar, proti nim tě neochrání. Tohle ano. Proti tomuhle neexistuje obrana." Zkušeným pohybem provedla dakrou několik výpadů. Stříbro odráželo paprsky světla lampy. Pak ji uchopila za ostří a rukojetí napřed ji podala Warrenovi. „Našla jsem jich pár v kanceláři. Chci, aby sis jednu vzal."

Odtáhl ruce a odmítavě zavrtěl hlavou. „Nevím, jak se s takovouhle věcí zachází. Umím jen číst ve starých knihách."

Verna ho uchopila za šaty u krku a přitáhla si ho blíž k sobě. „Prostě do svého protivníka bodneš. Do břicha, do hrudi, do zad, do krku, do ruky, do nohy - to je úplně jedno. Prostě bodni a uvolni svůj Han. Zemřou dřív než stihneš mrknout."

„Nemám tak úzké rukávy jako ty. Vypadne mi z nich ven."

„Warrene, je úplně jedno, kde dakru máš. Sestry je nosí v rukávu, protože při troše cvičení se odtamtud dá rychle vytáhnout. Používáme dakry jako svou ochranu na cestách. Je úplně jedno, kde ji nosíš, důležité je, že ji nosíš. Klidně si ji dej třeba do kapsy. Hlavně si na ni nesedni."

S povzdechem si dakru vzal. „Když tedy myslíš. Ale nemyslím, že bych byl schopen někoho zabít."

Pustila ho a rozhlédla se. „Budeš překvapen, co všechno uděláš, když budeš muset."

„Kvůli tomuhle jsi přišla? Abys mi dala dakru?"

„Ne. Z pouzdra za opaskem vytáhla malou knihu a položila ji před něj na stůl. „Přišla jsem kvůli tomuhle."

Mrkl na ni koutkem oka. „Ty se někam chystáš, Verno?"

Zamračila se a udeřila ho rukou do ramene. „Co se to s tebou děje?"

Odsunul knihu stranou. „Jsem unavený. Co je tak zajímavého na cestovní knize?"

Ztišila hlas. „Prelátka Annalina mi zanechala vzkaz, že bych měla navštívit její soukromou svatyni v zahradě. Byla zaštítěna kouzlem složeným z ledu a duše."

Warren pozdvihl obočí. Ukázala na prsten. „Tohle otevřelo dveře. Uvnitř jsem našla cestovní knihu. Byla zabalená v papíru, na kterém bylo napsáno jen 'Hlídej ji jako svůj život.'"

Warren vzal knihu a zalistoval prázdnými stránkami. „Možná ti chce tímhle způsobem posílat instrukce."

„Ale vždyť je mrtvá!"

Warren se pousmál. „Jsi si jistá, že to ji zastaví?"

Ani Verna se neubránila úsměvu. „Možná máš pravdu. Možná jsme tu druhou knihu spálili s ní a ona teď bude řídit můj život ze světa mrtvých."

Na Warrenově tváři se opět objevil unavený výraz. „Tak kdo má tu druhou?"

Verna si podkasala šaty, posadila se a přisunula židli blíž k Warrenovi. „To nevím. Obávám se však, že ji může mít v podstatě kdokoliv. Možná mi tím chtěla říci, že pokud objevím druhou knihu, objevím tak i našeho nepřítele."

Warren se zamračil. „To nedává smysl. Proč si to myslíš?"

„Já nevím, Warrene." Verna si položila tvář do dlaní. „Byla to jediná věc, která mě napadla. Napadne tě snad něco, co by dávalo větší smysl? Proč mi tedy neřekla, kdo tu druhou knihu má? Pokud by to byl někdo, kdo nám může pomoci, někdo, kdo je na naší straně, pak

by bylo logické, kdyby mi řekla jeho jméno. Nebo by alespoň mohla nechat vzkaz, že druhou knihu má přítel."

Warren upřeně zíral na stůl, „Asi ano."

Verna se na něj překvapeně podívala. „Warrene, co se děje? Takového jsem tě nikdy předtím neviděla."

Obdařil ji dlouhým unaveným pohledem. „Přečetl jsem si proroctví, které se mi vůbec nelíbí."

Verna se na něj zkoumavě zadívala. „Co se v něm říká?"

Po chvíli vzal ze stolu papír, dvěma prsty ho otočil a podal jí ho. Vzala si ho a četla nahlas.

„Když budou Prelátka a prorok odevzdáni po svatém rituálu Světlu, začne se v plamenech vařit kotel podvodů a vyzdvihne nepravou Prelátku, za jejíž vlády Palác Proroků zahyne. Na severu ten, který je zasnouben s ostřím, jej opustí pro stříbrnou slif, kterou svým dechem přivede zpátky k životu. Ona ho pak uvrhne do náručí bezbožných."

Verna polkla a bála se pohlédnout Warrenovi do očí. Položila papír na stůl a sepjala ruce, aby zastavila jejich třes. Seděla mlčky a nevěděla, co říci.

Nakonec promluvil Warren. „Toto je pravdivé rozluštění proroctví."

„To je velmi odvážné tvrzení, Warrene, i na někoho tak talentovaného, jako jsi ty. Jak je to proroctví staré?"

„Není staré ani den."

Verna vzhlédla a její oči se rozšířily. „Cože?" zašeptala. „Warrene, chceš říct, že... že jsi jeho autorem? Že na tebe bylo sesláno prozření?"

Warren sklopil zarudlé oči. „Ano. Dostal jsem se do zvláštního druhu transu a v tomto stavu jsem měl vize útržků tohoto proroctví spolu se slovy, která je popisovala. Myslím, že přesně tímhle způsobem přicházela proroctví i k Nathanovi. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že začínám chápat proroctví způsobem, o jakém se mi předtím ani nesnilo? Zjistil jsem, že skutečný význam proroctví je možno odhalit pouze pomocí vidění."

Verna gestem ruky zahrnula celou místnost. „Ale v knihách jsou zapsána proroctví, ne vize. Tyto vize jsou zachyceny právě slovy, která také určují jejich význam."

„Slova pouze proroctví na papíře uvěznují. Slouží k tomu, že pokud je čte někdo, kdo má prorocký dar, získá jejich čtením vizi skutečného významu proroctví. Veškerý výzkum, který sestry prováděly po tři tisíce let, vedl pouze k částečnému porozumění podstaty proroctví. Psaná slova slouží jen k tomu, aby se jejich čtením v čarodějích iniciovaly vize, které vedou ke skutečnému poznání. Toto jsem se naučil během svého vidění. Bylo to, jako by se mi v mysli otevřely nějaké dveře. Po celou dobu jsem měl klíč k odhalení přímo v hlavě."

„Chceš tedy říci, že když přečteš nějaké proroctví, získáš vizi, která odhalí jeho skutečný význam?"

Zavrtěl hlavou. „Jsem jako dítě, které udělalo první krůček. Než toto umění dokonale ovládnu, čeká mě ještě dlouhá cesta."

Pohlédla na papír a pak sklopila oči. Bezmyšlenkovitě otáčela prstenem na prstě. „A má tohle tvoje proroctví stejný význam jako slova, kterými je zachyceno?"

Warren si olízl rty. „Stejně jako první dětský krůček, který není příliš jistý, není příliš jisté ani tohle proroctví. Je to takový můj první pokus. Takovýchhle prvních pokusů, které dělali proroci přede mnou, je tady spousta -"

„Warrene, je pravdivé nebo ne!"

Zamyšleně se poškrábal na hlavě. „Je pravdivé, ale slova, stejně jako ve všech ostatních proroctvích, nemusí nutně znamenat to, co se na první pohled zdá, přestože sama o sobě pravdivá jsou."

Verna zaskřípala zuby. „Odpověz mi na otázku, Warrene. Jsme v tom spolu. Musím to vědět."

Rozhodil ruce, jako by odmítal vyjádřit své stanovisko. Verna si všimla, že má strach. „Podívej, Verno, řeknu ti, co vím. Povím ti, čeho se proroctví týkalo, ale jsem v tomhle oboru nováček a nerozumím zdaleka všemu. Přestože tohle je mé vlastní proroctví, nejsem si v mnoha ohledech příliš jistý."

Verna ho probodla pohledem. „Odpověz mi na otázku, Warrene."

„Prelátka, o které se v proroctví hovoří, nejsi ty. Nevím, kdo to je, ale ty to nejsi."

Verna zavřela oči a vydechla. „Takže to není tak zlé, jak jsem si myslela. Alespoň to nejsem já, kdo udělá všechny ty hrozné věci. Musíme vyvinout veškerou snahu, aby se toto proroctví nesplnilo."

Warren sklopil oči. Založil papír s proroctvím do otevřené knihy a zavřel ji. „Verno, pokud přijde nová Prelátka, znamená to, že ty budeš mrtvá."

Kapitola dvacátá třetí

Když se celé jeho tělo roztřáslo v agónii touhy, poznal, že vstoupila do místnosti, přestože ji neviděl. Ucítil vůni, kterou si nemohl s ničím splést a s ní přišla bolest, které málem podlehl. Jako náhlý pohyb v mlze zahlédnutý koutkem oka nedokázal rozeznat pravou povahu nebezpečí, které mu hrozilo, ale díky nějakému vnitřnímu instinktu věděl, že v jejím příchodu se skrývá ohrožení. Díky pocitu hrozícího nebezpečí se mu zostřily smysly.

S odhodláním bojovníka obklopeného přesilou nepřátel pevně sevřel jílec meče v naději, že získá novou odvahu a zažene vzrůstající strach. Doufal, že hněv a nenávist přicházející k němu skrz meč mu dodá sílu odolat. Musí to dokázat. Soustředil se na to celou svou vůlí.

Cítil, jak k němu skrz ruku svírající jílec přichází zuřivost a prochází jeho tělem a myslí.

Když Richard vzhlédl, uviděl hlavy Ulice a Egana, které se tyčily před skupinou lidí stojící před nimi. Přestože ji stále ještě neviděl, věděl, že tam je. Vojáci a hodnostáři se začali rozestupovat, aby udělali cestu pro oba obrovité muže a jejich doprovod. Jejich hlavy se skláněly a připomínaly vlnky na zčeřené hladině rybníka. Richard si vzpomněl, že v proroctvích byl mezi jiným nazván i „kámen vržený na hladinu" - tvůrce vln na hladině života.

A pak ji uviděl.

Ruce se mu roztřásly. Měla na sobě stejné sametové šaty v barvě růží, jaké měla i předešlou noc. Richard si vzpomněl, jak mu říkala, že spí nahá. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Vší mocí se přinutil myslet na jílec, který držel v. ruce. Rozšířenýma očima se podívala na vojáky, které znala; byla to keltanská palácová garda. Nyní měli na sobě ďhařanské uniformy.

Richard vstával časně a vše připravil. Nemohl spát a jeho spánek byl navíc plný snů, při vzpomínce na které se ještě teď třásl.

Kahlan, má lásko, můžeš mi vůbec někdy odpustit mé sny?

Vydal rozkaz, že všichni vojáci jiných národností, jejichž státy se s D'Harou spojí, budou nosit ďhařanské uniformy. Keltané, vzhledem k tomu, že byli odzbrojeni, neměli možnost ani protestovat. Poté, co se oblékli do tmavých kožených zbrojí a pancířů a uvědomili si, že ve své nové výstroji vypadají jako zkušení veteráni, byli touto změnou více než potěšeni. Dozvěděli se, že Kelton je nyní součástí D'Hary a dostali zpátky své zbraně. Nyní stáli v pozoru, rovní jako svíčky a s hrdostí ve tvářích a pozorovali zástupce dalších zemí, které ještě nekapitulovaly.

Bouře, která umožnila Broganovi uniknout, s sebou přinesla i výhody, které tuto smůlu vyrovnaly. Hodnostáři, kteří se chystali vyjet s poselstvím Lorda Rahla do svých zemí čekali na to, až se zlepší počasí. Richard tedy přijal, co mu osud nabídl a nechal je ještě jednou přivést do svého paláce dřív než stihli z Aydindrilu odcestovat. Přítomni byla pouze nejvyšší a nejdůležitější hodnostáři. Chtěl, aby byli svědky kapitulace Keltonu: jednoho z nejsilnějších států ve Střední zemi. Chystal se jim všem udělit poslední lekci.

Když Cathryn začala stoupat po schodech na pódium, Richard povstal. Pohledem přejela po tvářích, které k ní byly obráceny. Berdina o krok ustoupila a uvolnila jí cestu. Richard umístil všechny tři mord-sithy co nejdál od sebe. Neměl chuť poslouchat jejich poznámky.

Když se nakonec Cathryniny hnědé oči setkaly s jeho, přinutil kolena, aby se mu netřásla. Do levé ruky svírající jílec meče začal dostávat křeč. Připomněl si, že na to, aby ovládl svou magii, nemusí meč držet a uvolnil sevření, aby se mu do prstů vrátil cit. Soustředil se na úkol, který před ním ležel.

Když ho sestry světla učily, jak se dotknout svého Hanu, radily mu, aby se soustředil na nějaký duševní obraz, který mu pomůže zkoncentrovat vůli. Richard si vybral představu Meče Pravdy a jeho obraz si nyní v mysli vytvořil.

Pro boj s lidmi, kteří se před ním dnes shromáždili, mu však meč nemohl pomoci. Potřeboval přesvědčivou řeč, rady generála Reibische, jeho důstojníků a členů palácového služebnictva, kteří mu všichni pomáhali s přípravami. Doufal, že na nic nezapomněl.

„Richarde, co -"

„Vítejte, vévodkyně. Vše je připraveno." Richard pozvedl její ruku ke rtům a políbil ji tak, jak příslušelo královně. Tento dotek však jen rozdmýchal jeho žár. „Byl jsem si jist, že budete potěšena, když se zde shromáždí zástupci ostatních zemí, aby byli svědky vaší statečnosti. Jste první, kdo se s námi spojí proti Císařskému Řádu, první, kdo se spolu s námi vydá na cestu za vítězstvím."

„Ale já... ano... samozřejmě."

Otočil se k čekajícím tvářím. Shromáždění bylo mnohem tišší a vážnější než minule a všichni napjatě čekali.

„Vévodkyně z Lumholtzu - která, jak je vám všem známo, se brzy stane královnou Keltonu - se rozhodla vést svůj lid do boje za svobodu a přeje si, abyste zde byli jako svědci jejího podpisu kapitulace."

„Richarde," zašeptala a naklonila se k němu. „Musím... ty dokumenty by měli nejprve vidět moji právníci - jen aby se ujistili, že všechno je v pořádku, abychom předešli nedorozumění."

Richard se shovívavě usmál. „Domnívám se, že to není potřeba. Tento váš požadavek jsem předvídal a udělal jsem vše, aby byla smlouva připravena k podpisu." Richard pokynul rukou a Raina přivedla z druhého konce pódia nějakého muže. „Mistře Sifolde, mohl byste sdělit své budoucí královně váš profesionální názor?"

Uklonil se. „Jak říká Lord Rahl, vévodkyně, jsou ty dokumenty zcela v pořádku. Není tam žádné místo pro jejich špatný výklad."

Richard zvedl ze stolu zdobené desky, ve kterých se dokumenty ukrývaly. „S vaším dovolením, vévodkyně, bych zde smlouvu rád přečetl před shromážděnými, aby viděli, že Kelton si přeje, aby spojení našich sil bylo úplné. Tak uvidí vaši statečnost."

Před očima shromážděných zástupců ostatních zemí zvedla hrdě hlavu. „Ano. Udělejte to, prosím, Lorde Rahle."

Richard pohlédl na čekající obličeje. „Mějte, prosím, trpělivost. Není to dlouhé." Vyňal smlouvu a začal ji nahlas číst. „Oznamuje se, že Kelton se bezpodmínečně vzdává D'Haře. Podepsána vlastní rukou jako faktický vůdce obyvatel Keltonu, vévodkyně z Lumholtzu."

Richard položil dokument na stůl, vzal pero, namočil je do kalamáře a nabídl je Cathryn. Stála strnule a bez pohybu. Obličej jí zbledl.

Ze strachu, aby se nezhroutila, neměl na výběr. Sebral sílu, o které věděl, že by se mu mohla později hodit a naklonil se k ní. Snažil se nevšímat si třasu a horkosti, která se mu přitom vlila do těla.

„Cathryn, až tady skončíme, šla byste se mnou na procházku? Jen my. Nesnil jsem o ničem jiném než o vás."

Do tváří se jí začala vracet barva. Bál se, že mu položí paži kolem ramen a děkoval všem duchům, že to neudělala.

„Samozřejmě, Richarde," zašeptala. „I já jsem snila jen o tobě. Tak ať už máme tuhle formalitu za sebou."

„Jsem hrdý na to, že jsi tak silná."

Richard si pomyslil, že při jejím úsměvu musí zčervenat všichni muži přítomní v místnosti. Cítil, jak mu hoří uši.

Vzala si od něj pero a pozdvihla ruku. „Oznamuji, že podmínky kapitulace přijímám ze svobodné vůle, v míru a bez nátlaku. Dělám to z lásky k mým poddaným a s nadějí v budoucnost. S nadějí v tohoto muže - Lorda Rahla. Přísahám jménem mých poddaných pomstu každému, kdo by se pokusil mu ublížit."

Sklonila se a na okraj smlouvy napsala svůj podpis.

Než se stihla narovnat, vytáhl Richard další papíry a položil je před ni.

„Co..."

„Dopisy, o kterých jste mluvila, vévodkyně. Nechtěl jsem vás tím zatěžovat a tak jsem všechno zařídil sám, abychom pak mohli trávit náš čas účelněji. Vaši podřízení mi pomohli je zformulovat. Zkontrolujte si, prosím, zda je všechno v pořádku a podle vašich představ.

Poručík Harrington z vaší palácové gardy mi pomohl se jmény generála Baldwina, velitele všech keltanských sil, divizních generálů Cuttera, Leidena, Nesbita, Bradforda a Emersona a jmény několika dalších gardových velitelů. Každému z nich je určen jeden dopis a všechny čekají jen na to, až je podepíšete. Je v nich napsáno, že od této chvíle jsou podřízeni ďhařanským důstojníkům. Vašim velitelům bude zachováno jejich postavení v rámci našich sil.

Váš adjutant, mistr Montleon, nám poskytl neocenitelnou pomoc při formulaci pokynů ministru financí Pillipierovi, mistru Carlislovi, náměstkovi pro strategické plánování, zplnomocněncům pro vývoz

Cameronovi, Tuckovi, Spoonerovi, Ashmorovi a stejně tak Levardsonovi, Faulkinghamovi a Doudietovi z úřadu pro obchod.

Koadjutant Schaffer sestavil seznam vašich starostů. Při sestavování mu pomáhalo několik dalších lidí, neboť těch jmen je velmi mnoho. Pro každého z nich je zde dopis se stejnými instrukcemi a jen jména se liší. Proto stačí, když si prohlédnete jeden a pak můžete všechny podepsat. Mí poslové jsou připraveni vyrazit a dokumenty odevzdat do patřičných rukou. Každého bude doprovázet voják z vaší gardy, aby se předešlo nedorozumění. Všichni muži z vaší gardy jsou zde jako svědci toho, že jste dopisy podepsala vlastní rukou."

Richard nabral dech a pozoroval Cathryn. S perem v ruce si prohlížela všechny papíry, které jí Richard předložil. Z tváří jejích pomocníků, kteří zde také byli shromážděni, vyzařovala hrdost na to, jak rychle svou práci zvládli.

Richard se k ní znovu naklonil. „Doufám, že jsem připravil vše tak, jak sis přála, Cathryn. Vím, že jsi říkala, že vše zařídíš sama, ale nechtěl jsem, abychom byli odloučeni, zatímco to budeš všechno připravovat a tak jsem vstal časně a udělal jsem to za tebe. Doufám, že máš radost."

Prohlížela si dopisy, odkládala je stranou, aby se mohla podívat na další.

„Ano... samozřejmě."

Richard jí přisunul křeslo. „Proč si nesedneš?"

Když se posadila a začala se podepisovat, Richard si posunul meč a posadil se vedle ní do křesla Matky Vyznavačky. Pak upřel pohled na shromážděné zástupce a naslouchal škrábání pera. Tělem mu stále proudila zuřivost meče a umožňovala mu se soustředit.

Richard se otočil k usmívajícím se keltanským úředníkům po obou stranách jejího křesla. „Vy všichni jste nám dnes ráno poskytli cenné služby a budu poctěn, pokud se rozhodnete ve své práci i nadále pokračovat. Jsem si jist, že využiji váš talent ve službách rozrůstající se D'Haře."

Poté, co se všichni uklonili a poděkovali mu za jeho velkomyslnost, obrátil svou pozornost k tiché skupině sledující proceduru podepisování. D'hařanští vojáci, zvláště důstojníci, kteří strávili v Aydindrilu měsíce, měli mnoho znalostí o vzájemném obchodu ve Střední

zemi. Během čtyř dní, které s nimi strávil při honbě za Broganem, s od nich Richard dozvěděl velmi mnoho. Díky tomu věděl, na co se má ptát a paní Sanderholtová se ukázala být ženou s velikým poznáním shromážděným během let, kdy servírovala jídlo lidem ze všech možných zemí. Konverzace během jídla poskytovala celou studnici poznání o lidech. Její uší zachycovaly vše a ona si to ukládala do paměti.

„Některé z listin, které vévodkyně podepisuje, jsou obchodní příkazy," řekl Richard zástupcům ostatních zemí během Cathrynina podepisování. Oči mu spočinuly na jejich ramenou. Přinutil se odvrátit zrak. „Vzhledem k tomu, že Kelton je nyní částí D'Hary musíte vědět, že ustane obchod mezi ním a těmi z vás, kteří se s námi ještě nespojili. Stejně tak budou pro vás uzavřeny obchodní cesty vedoucí přes naše území."

Zaměřil pohled na malého tlustého muže s černošedými vousy. „Je mi jasné, zplnomocněnče Garthrame, že to uvede Lifanii do nepříjemného postavení. Hranice Galey a Keltonu budou uzavřeny pro každého, kdo není částí D'Hary, takže budete mít velké problémy s vývozem i dovozem.

Galea a Kelton s vámi sousedí na severu, D'Hara na východě a na západě máte Rang'Shadovy hory. Jen velmi těžko budete nyní hledat zdroje železa. Většinu železa, které nakupujete, jste získávali z Keltonu a Kelton od vás kupoval obilí. Kelton však bude nyní získávat obilí z Galey. Vzhledem k tomu, že oba tyto státy patří nyní D'Haře, není důvod, aby proti sobě hlídaly své hranice a jejich armády, které jsou nyní pod mým velením, se budou nyní věnovat hlídání hranic s vámi.

D'Hara má pochopitelně pro keltanské železo a ocel široké využití. Doporučuji vám proto najít si jiné zdroje, a to rychle, neboť Císařská vláda nejspíš zaútočí z jihu. Předpokládám, že její úder povede právě přes Lifanii. Je mi líto, ale nemám dost mužů, abych si mohl dovolit prolévat jejich krev při ochraně zemí, které s námi nemají uzavřené spojenectví. Stejně tak si nemohu dovolit žádná zaváhání týkající se obchodu."

Richard obrátil pohled k vysokému, vyhublému muži s věnečkem bílých vlasů na jinak plešaté hlavě. „Ambasadore Bezancorte, musím vám s lítostí oznámit, že v dopise zplnomocněnci pro vývoz Cameronovi jsou instrukce, že všechny smlouvy s vaší vlastí Sanderií jsou s

okamžitou platností zrušeny, pokud se i vy nerozhodnete stát součástí D'Hary. Až přijde jaro, nebude smět Sanderie hnát svá stáda ze svých plání do Keltonské vysočiny."

Vysoký muž ztratil i to málo barvy, která mu v obličeji ještě zbývala. „Ale, Lorde Rahle, co budeme š našimi stády na jaře a v létě dělat? Naše pláně jsou v zimě pokryté trávou, ale v létě se z nich stává poušť. Nebudeme mít čím svá stáda nakrmit."

Richard pokrčil rameny. „Být vámi, začal bych dobytek porážet a snažil bych se sníst co nejvíc masa, než začne hynout."

Ambasador se roztřásl. „Lorde Rahle, naše vzájemné smlouvy platily celá staletí. Na dobytku je založena celá naše ekonomika."

Richard pozdvihl obočí. „To není moje starost. Mé starosti se týkají jen těch, kdo stojí po našem boku."

Ambasador Bezancort pozdvihl v prosebném gestu ruce. „Lorde Rahlé, to nás zruinuje. Naši zemi zničí, budeme-li přinuceni stáda porazit."

Dopředu vystoupil zplnomocněnec Theriault. „Nemůžete dovolit, aby museli svá stáda porazit. Na Sanderijské ovčí vlně závisí naše výroba látek. To náš průmysl položí."

Promluvil někdo další. „A když s námi nebudou moci obchodovat, nebudeme moci nakupovat komodity, které u nás nelze pěstovat."

Richard se naklonil. „V tom případě předpokládám, že tyto argumenty přednesete vašim vůdcům a ze všech sil se je budete snažit přesvědčit, že kapitulace je jediná cesta, jak přežít. Čím dříve, tím lépe." Pohlédl na ostatní hodnostáře. „Vzhledem k vaší vzájemné závislosti jsem si jist, že si brzy uvědomíte, jak velkou hodnotu má spojenectví s námi. Kelton je nyní součástí D'Hary. Nebudeme obchodovat ani povolovat průjezd naším územím nikomu, kdo není s námi. Jak už jsem říkal původně, nebudou žádné výjimky."

Poradní komnatou se rozlehl sbor protestů a proseb. Richard vstal a hlasy ztichly.

Sanderijský vyslanec ukázal na Richarda obviňujícím prstem. „Jste nelítostný člověk."

Richard přikývl a v jeho pohledu zářila magie. „Tohle rozhodně vyřiďte Císařskému Řádu, pokud se rozhodnete se k němu připojit." Pohlédl na všechny přítomné. „Měli jste mír a jednotu díky Radě a

Matce Vyznavačce. Zatímco byla pryč a bojovala za vás a vaše lidi, zahodili jste tuto jednotu kvůli ambicím a pro vlastní zisk. Chovali jste se jako děti peroucí se o pamlsek. Měli jste možnost mít každý svůj díl, ale místo toho jste se rozhodli jej rozdrobit na malé drobečky. Pokud se rozhodnete přijít k mému stolu, budete jednat podle mých pravidel, ale nikdo z vás nebude mít nouzi o chleba."

Nikdo nic neřekl. Richard si narovnal plášť na ramenou. Uvědomil si, že Cathryn už dopsala a dívá se na něj. Pod jejím pohledem se jeho vůle otřásla.

Otočil se zpátky k lidem stojícím pod pódiem a z tónu jeho hlasu zaznívalhněv meče. „Počasí už se umoudřilo. Měli byste co nejrychleji vyrazit. Čím dříve přemluvíte vaše panovníky k souhlasu s mými podmínkami, tím méně budou vaši lidé trpět. Sice si nepřeji, aby někdo trpěl, ale..." jeho hlas se vytratil.

Cathryn se postavila vedle něj a pohlédla na přítomné, které většinou dobře znala. „Udělejte, co po vás Lord Rahl žádá. Dal vám již dost ze svého drahocenného času." Otočila se k jednomu ze svých služebníků. „Přivez mi mé šaty a vybavení. Zůstanu zde v Paláci Vyznavačů."

„Proč tady zůstane?" zeptal se zvědavě jeden z vyslanců.

„Jak víte, byl její manžel zavražděn mriswithy," řekl Richard. „Proto zde vévodkyně zůstane z bezpečnostních důvodů."

„Chcete říct, že i nám hrozí nebezpečí?"

„S největší pravděpodobností," řekl Richard. „Její manžel byl vynikající šemíř, i když... no, doufám, že budete opatrní. Pokud se s námi spojíte, jste samozřejmě zváni ke mně do paláce, pod ochranu mé magie. Je zde mnoho volných pokojů pro hosty, ale ty zůstanou volné, dokud nekapitulujete."

Po těchto slovech všichni vyrazili ke dveřím.

„Můžeme jít?" zeptala se Cathryn.

Po dokončení tohoto úkolu pocítil Richard náhlou prázdnotu, kterou začala zaplňovat její přítomnost. Když ho uchopila za paži a oba vykročili, využil poslední zbytky své vůle, aby se zastavil na konci pódia, kde stáli Ulic a Cara.

„Nespouštějte z nás ani na chvilku oči. Je vám to jasné?"

„Ano, Lorde Rahle," řekli Ulic a Cara současně.

Cathryn se k němu přitiskla. „Richarde." Její horký dech způsobil, že mu celým tělem projel třas. „Říkal jsi, že budeme sami. Já s tebou chci být opravdu sama. Prosím."

Právě pro tuto chvíli potřeboval Richard sílu, kterou si střádal. Nedokázal v mysli už nadále udržet představu meče. Vytvořil si tedy místo ní obraz Kahlanina obličeje.

„Kolem nás se skrývá nebezpečí, Cathryn. Cítím to. Nechci riskovat tvůj život. Až nebudu cítit nebezpečí, budeme moci být sami. Prosím. Snaž se to prozatím pochopit."

Vypadala rozčarovaně, ale přikývla. „Prozatím."

Když odcházeli, utkvěl Richardův pohled na Caře. „Za žádnou cenu z nás nespouštěj oči."

Kapitola

dvacátá čtvrtá

Phoebe položila zprávy na poslední prázdné místečko Vernina vyleštěného ořechového stolu. „Verno, mohu ti položit osobní otázku?"

Verna škrábala svůj podpis pod zprávu z kuchyně, která se týkala výměny propálených kotlů. „Jsme už dlouho přítelkyně, Phoebe. Můžeš se mě zeptat na cokoliv chceš." Přelétla pohledem požadavek kuchyně a pak nad svůj podpis připsala, aby místo nákupu nových kotlů ty staré opravili. Pak pohlédla na Phoebe a usmála se. „Ptej se."

Kulaté tváře Phoebe znachověly a její prsty se nervózně propletly. „Tedy, nechci tě nijak urazit, ale ty máš významné postavení a otázku, kterou ti chci položit bych nepoložila nikomu jinému než přítelkyni, jako jsi ty." Odkašlala si., Jaké to je zestárnout."

Verna potlačila smích. „Jsme stejně staré, Phoebe."

Phoebe si dlaněmi přihladila záhyby na zelených šatech a Verna čekala, co přijde dál. „Ano... ale byla jsi odtud pryč více než dvacet let. Zestárla jsi tam stejně jako všichni ostatní, kteří nežijí v paláci. Bude trvat třista let než budu vypadat stejně stará, jako vypadáš ty právě teď. Vypadáš jako žena, které je téměř... čtyřicet."

Verna si povzdychla. „Ano, to s tebou udělá cestování. Alespoň pokud trvá tak dlouho jako to moje."

„Nechtěla bych vyrazit na cestu a zestárnout. Bolí to nebo něco takového, když náhle zestárneš? Cítíš se... já nevím, třeba nějak méně atraktivní? Nemáš pocit, že jsi přeskočila důležitou část svého života? Mám ráda, když jsem pro muže žádoucí. Nechci zestárnout jako... bojím se toho."

Verna se odsunula od stolu a pohodlně se ve svém křesle opřela. Bojovala s touhou tu ženskou uškrtit, ale přinutila se zhluboka dýchat a připomněla si, že to byla přátelská otázka a že Phoebe sama dovolila, aby ji položila.

„Myslím, že každý to vidí jinak a pro každého to znamená něco jiného, ale mohu ti říct, co to znamená pro mě. Ano, máš pravdu v tom, že to trochu bolí, Phoebe. Bolí mě vědomí, že něco je nenávratně

pryč a nikdy to nezískám zpátky. Jako kdybych nedávala pozor a mé mládí mi někdo ukradl. Jako bych zameškala start svého života a vyběhla o něco později. Ale Stvořitel tuto ztrátu vyvážil."

„Opravdu? Co dokáže vyvážit ztrátu dvaceti let života?"

„No, uvnitř jsem to stále já, ale jsem moudřejší. Zjišťuji, že jasněji chápu sama sebe a rozumím tomu, co chci. Dívám se na věci tak jako nikdy předtím. Jsem schopná jasněji vidět, co je skutečně důležité. Dalo by se říct, že jsem vyrovnanější a nezáleží mi už tolik na tom, co si o mně myslí ostatní.

Přestože jsem však zestárla, neznamená to, že bych se oproti tobě změnila úplně ve všem. Stále jsem ráda, když mám kolem sebe přátele, a abych odpověděla na otázku, kterou se mi evidentně chystáš položit, stále toužím po mužích, stejně jako předtím, ale myslím, že nyní jsem schopná je lépe ocenit. Pochopitelně, že teď už mě nepřitahují mladí zajíčci. Přitahují mě muži zralejší s hloubkou v duši."

Phoebiny oči se rozšířily a překvapeně se na Vernu upřely. „Vážně? Takže tebe přitahují starší muži?"

Verna se kousla do špičky jazyka. „Když jsem řekla starší, Phoebe, myslela jsem asi tak v mém věku. Všechno je vlastně jen otázka věku. Před dvaceti lety by mě ani nenapadlo si se čtyřicetiletými muži něco začínat, ale teď mi to připadá přirozené, protože jsem tohoto věku sama dosáhla. A naopak muži, kterým je nyní dvacet mi připadají nevyzrálí a nepřitažliví. Chápeš, co chci říct?"

„No... asi ano."

Verna si v jejích očích mohla přečíst, že nechápe. „Když jsme sem kdysi poprvé přišly jako mladé dívky, jako ty dvě, které jsme potkaly ve sklepení minulou noc, novicky Helena a Valerie, co sis tehdy myslela o ženách, které byly ve věku, ve kterém jsi teď ty?"

Phoebe se zasmála. „Považovala jsem je za nemožně staré. Nevěřila jsem, že bych i já mohla někdy takového věku dosáhnout."

„A jak se nyní v tomto věku cítíš?" „No rozhodně se necítím stará. Myslím, že jako malá holka jsem byla dost hloupá. Věk, ve kterém nyní jsem, mi plně vyhovuje. Cítím se pořád mladá."

Verna pokrčila rameny. „Se mnou je to stejné. Vidím sama sebe zrovna tak, jako ty vidíš sebe. Už se nedívám na starší lidi jednoduše

jako na starce, protože vím, že jsou na tom stejně jako ty nebo já; vidí se stejně, jako se vidíme my."

Mladá žena pokrčila nos. „Myslím, že ti rozumím, ale stejně nechci zestárnout."

„Phoebe, ve venkovním světě by věk, kterého jsi dosáhla, vystačil na tři životy. Ty, já, my všichni tady jsme dostali od Stvořitele veliký dar. Tím, že žijeme tady v paláci, jsme schopni dosáhnout tolika let života, abychom měli čas nezbytný na výuku mladých čarodějů k ovládání jejich Daru. Měla by sis uvědomit, kolik jsi toho dostala. Je to velká pocta a dostane se jí jen nemnohým."

Phoebe pomalu přikývla a Verna viděla, že jí to pomalu dochází. „To je velmi moudré, Verno. Netušila jsem, že jsi tak moudrá. Vždycky jsem věděla, že jsi chytrá, to ano, ale nikdy předtím ses mi moudrá nezdála."

Verna se usmála. „To je jedna z výhod. Ti, kteří jsou mladší než ty, si o tobě vždycky myslí, že jsi moudrá. Ale upřímně řečeno, mezi slepými je jednooký králem."

„Ale musí být hrozně nepříjemné, když máš tělo samou vrásku."

„To přichází postupně. Prostě stárneš a takovýchhle věcí si nevšimneš, dokud tě na ně někdo neupozorní. Mně zas připadá nepříjemná myšlenka, že bych znovu vypadala stejně jako ty."

„Pročpak?"

Verna chtěla říct, že to je proto, že by se bála chodit po paláci s tak slepičím mozkem jako má Phoebe, ale ještě jednou si připomněla, že ona a Phoebe strávily značnou část svých životů jako přítelkyně. „Myslím, že to je proto, že jsem prošla přes trnité křoví, které na tebe teprve čeká a vím jak bolí, když se píchneš o trn."

„Jaké trny máš na mysli?"

„Myslím, že to je pro každého jiné. Každý kráčí svou vlastní cestou."

Phoebe se k ní dychtivě naklonila. „Jaké trny čekaly na tebe, Verno?"

Verna vstala a zašroubovala víčko kalamáře. Upřeně se dívala na stůl a probírala se vzpomínkami. „Myslím," řekla nakonec, „že nejhorší bylo vrátit se a vědět, že Jedidiah se na mě dívá stejnýma očima

jako ty. Očima, které vidí vrásčitou, vysušenou, starou a neatraktivní babiznu."

„Ach, Verno, nechtěla jsem, aby sis myslela, že -"

„Chápeš, jaký trn se v tom skrývá, Phoebe?"

„No ano, ale sama jsi přece říkala, že tě mladší muži už nepřitahují, a proto mi není jasné..."

Verna zavrtěla hlavou. „Ne." Dívala se kamsi do dáli. „Ten trn se skrývá v něčem jiném. Skrývá se ve zjištění, že vzhled je vše, na čem záleží a že to, co je vevnitř"- ukázala si na hlavu - ,,pro něj nikdy nic neznamenalo."

Mnohem horší než pohled Jedidiahových očí však bylo to, že se dal do služeb Strážce. Aby zachránila Richardův život, když se ho Jedidiah pokusil zabít, zabořila mu Verna dakru do zad. Jedidiah nezradil jen ji, ale také Stvořitele. Část Verniny duše zemřela s ním.

Phoebe se narovnala a vypadala zamyšleně. „Ano, myslím, že vím co myslíš. Když muži..."

Verna mávla odmítavě rukou. „Doufám, že jsem ti prospěla, Phoebe. Vždycky si ráda promluvím s přítelkyní." V jejím hlase začal zaznívat oficiální tón. „Chtějí mě dnes vidět nějací prosebníci?"

Phoebe zamrkala. „Prosebníci? Ne. Dnes ne."

„Dobře. Půjdu se tedy nyní modlit ke Stvořiteli, aby nám poskytl pomoc při naší cestě. Buď tak laskavá a spolu s Dulcinií sešlete na dveře štít. Nepřeji si být vyrušována."

Phoebe se uklonila. „Samozřejmě, Prelátko." Teple se usmála. „Díky, že sis se mnou promluvila, Verno. Připomnělo mi to staré časy v našem pokoji, když jsme spolu mluvily po večerce." Její pohled se stočil na hromady listin. „Ale co tady s tím? Budou se ti tu vršit víc a víc, až tě nakonec úplně zahltí."

„Jako Prelátka nemohu zanedbávat Světlo, které vede palác a sestry, jež v něm žijí. Musím se za nás modlit a žádat Stvořitelovu podporu. Jsme, koneckonců, sestry světla."

Do Phoebiných očí se vkradl výraz bázně. Zdálo se, že věří, že tím, jak Verna přijala své postavení, stal se z ní víc než člověk a její ruka spočívá v ruce Stvořitele. „Samozřejmě, Prelátko. Na vytvoření štítu dohlédnu. Nikdo tě při tvých meditacích nebude vyrušovat."

Před tím, než Phoebe vyšla ze dveří, Verna ji tiše zavolala. „Zjistila jsi něco o Christabel?"

Phoebe rozpačitě sklopila oči. „Ne. Nikdo neví kam šla. Nevíme ani kam se poděly Arnelia a Janet."

Všech pět, Christabel, Amelia, Janet, Phoebe a Verna, byly přítelkyně a vyrůstaly v paláci společně. Verna měla nejblíže k Christabel, přestože na ni všechny trochu žárlily. Stvořitel ji obdařil nádhernými světlými vlasy a krásnými rysy, ale také milou a přátelskou povahou.

Bylo zneklidňující, že jejich tři přítelkyně zmizely.

Sestry občas palác opouštěly, aby navštívily domov, samozřejmě jen v případě, že jejich rodiče ještě žili, ale vždy si na to nejprve vyžádaly povolení. Mimoto rodiny těchto tří už dávno zmizely v hlubinách času. Sestry občas odcházely i z jiných důvodů. Jednak proto, aby ve venkovním světě získaly novou energii a také proto, aby prolomily nudu desetiletí prožitých v paláci. I tak to vždy řekly ostatním, aby všichni věděli, kde jsou, jak dlouho budou pryč a kam jdou.

Žádná z těch tří to však neudělala. Po smrti Prelátky Annaliny jednoduše zmizely. Vernu bolelo srdce v obavě, že ji nedokázaly přijmout jako Prelátku, a proto se rozhodly palác opustit. Současně se však modlila, aby to tak skutečně bylo. Bála se, že důvod jejich odchodu je mnohem temnější.

„Pokud bys cokoliv zaslechla, Phoebe," řekla Verna a snažila se skrýt svou nervozitu, „přijď mi to, prosím, říct."

Poté co Phoebe odešla, seslala Verna svůj vlastní štít zevnitř dveří. Štít, který pro ni měl sloužit jako varování. Byl tvořen vlákny jejího vlastního Hanu a jeho magie jí byla důvěrně známá. Pokud by se někdo pokusil vstoupit, musel by ho nejprve prolomit. I kdyby se mu to podařilo a pokusil by se pak toto vloupání zamaskovat, musel by štít opravit svým vlastním Hanem. A to by Verna poznala.

*****

Skrz koruny stromů rostoucích uvnitř zahrady prosvítaly sluneční paprsky a zalévaly zemi svým světlem. Mezi stromy vyrůstaly shluky sladce vonících keřů. Vedla mezi nimi dobře udržovaná cesta a země

kolem ní byla pokryta ostrůvky květin. Verna utrhla jeden z květů a vdechla jeho zvláštní vůni. Kráčela po cestě a prohlížela si zeď.

Za stromy rostl zářící shluk malých stromků vysázených tak, aby skryly zeď lemující Prelátčinu zahradu a aby vyvolaly dojem, že pozemek je mnohem větší. Kritickým okem si prohlédla jejich větve. Bylo by potřeba je prořezat. Zrychlila krok. Měla zpoždění.

V zadní části zahrady konečně našla místo, které hledala. Stromy tam vyrůstaly tak, že se po nich dalo vylézt až na zeď. Po jejich větvích se dalo šplhat jako po žebříku. Verna začala šplhat a všimla si, že kameny na vrcholku zdi jsou celé prošlapané. Zdálo se, že není první Prelátkou, která se chystá tajně zmizet.

Pozorně se rozhlédla, zda v okolí nejsou žádné stráže a opatrně se na druhé straně spustila na zem. Na sobě měla jednoduché šedivé šaty, které mezi větvemi a listím působily nenápadně. Prsten Prelátky měla schovaný v kapse. Přes hlavu si přehodila velikou šálu, aby skryla svůj obličej. Verna měla radost, že objevila cestu vedoucí ven z papírového vězení.

Byla překvapena zjištěním, že palácové pozemky jsou neobvykle opuštěné. Stráže stály na svých místech a po kamenných cestách se procházeli sestry novičky a mladí muži, kteří spěchali za svou prací. Bylo zde však jen velmi málo městských obyvatel, většinou staré ženy.

Každý den od časného rána přecházeli lidé z města Tanimury přes most na ostrov Halsband, aby hledali u Sester radu, aby žádali rozsouzení svých sporů, poprosili o pomoc nebo aby zde na ostrově konali bohoslužby. Proč mají lidé pocit, že musí konat bohoslužby zrovna zde na ostrově, bylo Verně záhadou, ale domnívala se, že považují zemi obývanou sestrami za svatou. Možná to bylo jednoduše proto, že se jim líbilo na palácových pozemcích.

Teď tu však skoro nikdo nebyl. Novicky určené k tomu, aby vítaly návštěvníky, se nudily. Stráže u bran do míst návštěvám zakázaných mezi sebou hovořily. Pokud se na ni někdo náhodou podíval, viděl jen další sestru jdoucí za svými záležitostmi. Trávníky byly prázdné, zahrady neměly komu ukazovat svou krásu a fontány skrápěly zem kolem sebe bez výskotu dětí, které by se v nich koupaly. Bylo to velmi podivné.

Z dálky bylo slyšet dunění bubnů.

Verna našla Warrena, jak sedí na tmavém ohlazeném kameni na místě, kde si dohodli setkání, v křovinách na městském břehu řeky. Házel do čeřící se vody oblázky. V dohledu byla jen jediná rybářská loď. Když ji uslyšel přicházet, Warren vyskočil.

„Verno! Už jsem si myslel, že nepřijdeš."

Verna pozorovala starého rybáře na loďce jak poklimbává a nechává se nést proudem. „Phoebe chtěla vědět jaké to je být stará a vrásčitá."

Warren si oprášil fialové šaty. „Proč se ptala zrovna tebe?"

Verna se ostře podívala na jeho kamenný výraz. „Vlastně ani nevím."

Vnější části města byly stejně prázdné jako palácové pozemky. Přestože některé obchody v bohatším středu byly otevřeny, tržiště byla prázdná, stánky opuštěné a okenice domů zavřené. Ulicemi chodilo jen velmi málo lidí a kromě všudypřítomného zvuku bubnů bylo ticho.

Z Warrenova chování se nezdálo, že by mu to přišlo nějak zvláštní. Když procházeli úzkou ztemnělou ulicí lemovanou oprýskanými budovami, měla toho Verna právě dost a vybuchla.

„Kde jsou všichni! Co se to děje!"

Warren se zastavil, otočil se k ní a věnoval jí udivený pohled. To, že stáli sami uprostřed ulice, kterou jindy procházely davy lidí, ho zjevně nijak nevyvádělo z míry. „Dnes se hraje Ja'La."

Zamračila se na něj. „Hraje se Ja'La."

Přikývl a zamnul si bradu. „Ano, samozřejmě. Kde myslíš, že by jinak všichni ti lidé..." Warren se plácl do čela. „Promiň, Verno, myslel jsem, že to víš. Je to natolik obvyklá záležitost, že mě ani nenapadlo, že bys to mohla nevědět."

Verna si složila ruce na prsou. „Nevědět co?"

Warren ji uchopil za paži a přiměl ji k chůzi. „Ja'La je hra, která se hraje pro zábavu." Ukázal přes rameno. „Postavili velké hřiště v dolíku mezi dvěma kopci na předměstí. Hraje se to už od... no, myslím, že už tak patnáct nebo dvacet let, od té doby, co s vlády chopil císař. Každý tu hru miluje."

„Hru? Celé město je prázdné jen proto, že se všichni dívají na hru?"

Warren přikývl. „Obávám se, že je to tak. Kromě pár lidí, většinou starších. Ti té hře nerozumí a ani je příliš nezajímá, ale většinu ostatních ano. Stala se z toho úplná vášeň. Děti ji hrají na ulicích téměř od chvíle, kdy se naučí chodit."

Verna se rozhlédla na obě strany a pak se podívala na cestu, po které přišli. „O jaký druh hry je jedná?"

Warren pokrčil rameny. „Na oficiálním zápase jsem ještě nebyl. Většinu času trávím ve sklepení, ale tato záležitost mě docela zajímá. Vždycky mě zajímaly hry a to, jak se promítnou do struktury odlišných kultur. Studoval jsem dávné lidi a jejich hry, ale tohle mi skýtá možnost zkoumat nějakou hru takříkajíc naživo, takže jsem si o ní něco přečetl a udělal si o ní obrázek.

Ja'Lu hrají dva týmy na čtvercovém hřišti ohraničeném mříží. V každém rohu je branka, to znamená, že každé mužstvo má dvě brány. Každé mužstvo se snaží získat brok - to je těžký kožený míč o něco menší než lidská hlava - a dopravit ho do soupeřovy branky. Pokud se jim to podaří, získávají bod a druhé mužstvo se přesouvá do postavení, ze kterého začne svůj útok.

Strategii této hry příliš nerozumím, je velmi komplexní, ale i pětileté děti ji, jak se zdá, okamžitě pochopí."

„To je možná proto, že ony ji hrají a ty ne." Verna si sundala šálu z hlavy a přehodila si ji přes ramena, neboť jí bylo horko. „Ale co je na té hře tak zajímavého, že i v takovém horku se na ni všichni šli dívat?"

„Myslím, že díky tomu na chvíli zapomenou na své denní starosti. Je to příležitost k setkání a také k tomu, aby se všichni mohli dosyta vykřičet. Pokud jejich tým zvítězí, pijí a oslavují, pokud prohraje, pijí a prohlašují, že příště to bude lepší. Všichni se při té hře velice rozohní. Vlastně se rozohní víc než je zdrávo."

Verna o tom chvilku přemýšlela a vychutnávala si osvěžující větřík. „Na tom přece není nic špatného."

Warren na ni mrkl koutkem oka. „Je to krvavá hra."

„Krvavá?"

Warren obešel hromadu odpadků ležící uprostřed ulice. „Míč je těžký a pravidla jsou velmi volná. Muži, kteří Ja'Lu hrají, jsou surovci. Přestože musí být samozřejmě velmi šikovní v zacházení s míčem,

jsou vybíráni většinou podle postav a brutální agresivity. Jen málo zápasů proběhne, aniž by někdo nepřišel o pár zubů a zlomeniny jsou velmi častým jevem. Upřímně řečeno jsou dost časté i zlomeniny vazu."

Verna se na něj nevěřícně podívala. „A lidi baví se na to dívat?"

Warren souhlasně přikývl. „Podle toho, co mi řekli strážní, se lidé rozcházejí velmi nespokojeně, pokud nevidí žádnou krev. Myslí si pak totiž, že jejich tým nedal do zápasu všechno."

Verna zavrtěla hlavou. „No, mám pocit, že něco takového vidět opravdu nemusím."

„To na tom není to nejhorší." Warren upřeně zíral směrem, kterým šli. Kolem nich skřípaly okenice v oknech neudržovaných domů, což vzhledem k nepřítomnosti obyvatel působilo poněkud strašidelně. „Tým, který prohraje, je po skončení hry přivlečen zpátky na hřiště a každého hráče zbičují. Za každý bod, který získalo vítězné mužstvo, dostanou jednu ránu velkým koženým bičem. Tuto exekuci provádějí hráči vítězného mužstva. A vzhledem k rivalitě, která mezi hráči jednotlivých mužstev panuje, se občas stává, že bičovaní na jeho následky zemřou."

Šli kolem rohu a Verna upadla do strnulého ticha. Nakonec si odkašlala. „A lidé sledují i to bičování?"

„Myslím, že to je hlavní důvod, proč tam chodí. Celý dav povzbuzuje vítězný tým tak, že počítá rány, které již padly. Hladina emocí při tom vyšplhá pěkně vysoko. Lidé bývají tak rozohnění, že často propukají rvačky. I když pořádek se pokouší udržet deset tisíc vojáků, věci se jim často vymknou z ruky. Hráči se také perou každou chvíli. Muži, kteří tuto hru hrají jsou zvířata."

„A lidi baví dívat se na mužstva takových sadistů?"

„Hráči jsou pro ně hrdinové. Mohou se ve městě chovat jak chtějí a zákony a pravidla pro ně neplatí. Doprovázejí je celé davy žen a po skončení dochází ke skupinovým orgiím. Ženy bojují o chvilku strávenou s hráčem Ja'La. Je to pro ně čest nejvyššího řádu a bojují o ni tak divoce, že jsou schopné navzájem se rvát a poškrábat do krve. Žena, které se této pocty dostane, má často několik svědků, kteří potvrdí, že se jí podařilo s hráčem strávit noc."

„Proč?" To bylo vše, co byla schopná říci.

Warren rozhodil ruce. „Ty jsi žena. To bys měla říct ty mně! Já, který jsem první po třech tisících let, který kromě Nathana dokáže odhalit skutečný význam proroctví, jsem nezažil, že by se mi kvůli tomu ženy vrhaly kolem krku nebo mi chtěly olízat krev ze zbičovaných zad."

„Tohle že dělají?"

„Bojují o to. Pokud je hráč s jejich jazykem spokojen, může ji u sebe ponechat i delší dobu. Podle toho, co jsem slyšel, jsou hráči pěkně arogantní a jen zřídka dovolí ženě, aby při sexu ležela pod ním."

Verna se na něj zpříma podívala a Warrenův obličej zrudl.

„Ony se zahazují i s hráči, kteří prohráli?"

„To je nesmyslná otázka. Není podstatné, jestli hráč, vyhrál nebo prohrál. Důležité je, že to je hráč Ja'La, to znamená hrdina. Čím brutálnější, tím lepší. Ti, kteří dokáží zabít protivníka míčem bývají odměňováni a těší se největší pozornosti žen. Lidé po nich pojmenovávají své děti. Nerozumím tomu."

„To je proto, že s lidmi příliš často do styku nepřicházíš, Warrene. Kdybys netrávil všechen svůj čas ve sklepích a občas si vyrazil do města, také by se na tebe ženy lepily."

Prstem si přejel po krku. „To by dělaly jen kdybych měl na krku obojek, protože by cítily šanci získat zlato z paláce. To je vše. Nechtěly by se mnou být pro to, jaký jsem."

Verna svraštila obočí. „Někteří lidé jsou přitahováni mocí. Když žádnou moc nemáš, nejsi pro ostatní nic. Takový už je život."

„Život," zopakoval po ní hořce. „Každý té hře říká Ja'La, ale její celé jméno je Ja'La dh Jin - hra života. Tak se jí říká ve starém jazyce císařovy vlasti, v jazyce Altur'Rang."

„Co znamená Altur'Rang?"

„I Altur'Rang je z jejich starého jazyka. Nelze to příliš dobře přeložit, ale přibližně to znamená Stvořitelovi vyvolení nebo něco na ten způsob. Proč?"

„Nový Svět je ohraničen horami, které se jmenují Rang'Shada. Zní to jako by to jméno pocházelo ze stejného jazyka."

Warren přikývl. „Shada je obrněná válečná rukavice pokrytá ostny. Rang'Shada přibližně znamená válečná pěst vyvolených."

„To je, myslím, název pocházející ze starých válek. Hory jsou nejspíš pojmenovány podle toho, že jejich vrcholky připomínají ostny na takovýchhle rukavicích." Verna se během Warrenova vyprávění neustále ohlížela. „Nemohu uvěřit, že takováhle hraje vůbec povolena."

„Povolena? Je dokonce podporována. Císař má své osobní mužstvo. Dnes ráno bylo oznámeno, že až přijede na návštěvu, jeho mužstvo přijede také a bude hrát s výběrem Tanimury. Řekl bych, že to je pocta a každý je z této novinky nadšený." Warren se rozhlédl a pak se k ní opět otočil. „Hráče císařova mužstva v případě porážky nebičují."

Pozdvihla obočí. „Privilegium mocných?"

„Ne tak docela," řekl Warren. „Pokud prohrají, přijdou o hlavu."

Verniny ruce si bezmyšlenkovitě pohrávaly s šálou. „Proč císař takovouhle hru podporuje?"

Warren se usmál. „To nevím, Verno, ale mám svou teorii."

„A ta zní?"

„Když dobudeš nějakou zemi, jaké tam můžeš očekávat problémy?"

„Myslíš vzpouru?"

Warren si přihladil světlé vlasy. „Protesty, občanský nepořádek, rvačky a pochopitelně i vzpouru. Pamatuješ si, když vládl král Jiří?"

Verna přikývla a pozorovala nějakou stařenu, která věšela na balkóně prádlo. Byla to jediná osoba kromě Warrena, kterou za poslední hodinu viděla. „Co je s ním?"

„Nedlouho poté co jsi odešla se k moci dostal Císařský Řád a tehdy jsme o něm slyšeli naposled. Všichni o něm jako o králi smýšleli dobře a Tanimura spolu s ostatními městy na severu pod jeho vládou prosperovala. Poté však nastaly krušné časy. Císař dovolil rozmach korupce a naprosto zanedbával důležité záležitosti obchodu a spravedlnosti. Všichni ti lidé, které vidíš žít na předměstích jsou uprchlíci, kteří přišli do Tanimury z menších měst a vesnic, kde se již nedalo žít."

„Na uprchlíky se chovají poměrně klidně a ukázněně."

Jeho modré oči se na ni podívaly. „Ja'La."

„Co tím myslíš?"

„Pod Císařskou vládou mají jen malou naději na lepší život. Jediná věc, ve kterou mohou doufat, o které mohou snít je, že se stanou hráčem Ja'La.

Hráči jsou vybíráni podle toho, jaký ke hře projevují talent, ne pro to, jak jsou bohatí nebo jaké mají postavení. Rodina hráče už nikdy nemusí žít v nedostatku. Rodiče povzbuzují své děti, aby tuto hru hrály, neboť doufají, že jednou se z nich stanou placení hráči. Amatérské týmy rozdělené do věkových kategorií berou hráče už od pěti let. Kdokoli, lhostejno jakého je původu, se může stát placeným hráčem Ja'La. Dokonce i z císařských otroků se mohou stát placení hráči."

„To ale stále nevysvětluje popularitu, kterou tato hra má."

„Každý je nyní součástí Císařského Řádu. Oddanost a hrdost na původní státy je přísně zakázána. Ja'La lidem umožňuje, aby mohli být na něco hrdí. Na své město nebo na své sousedy a to vše díky mužstvům hráčů Ja'La. Prostředky na výstavbu hřišť věnoval císař - byl to jeho dar lidu. Lidé jsou zoufalí z podmínek, ve kterých žijí a které nemohou nijak změnit a císař takto od sebe odvrací jejich nenávist."

Verna si zamyšleně přihladila vlasy. „Nemyslím, že by tvá teorie vnášela světlo do všech nejasností, Warrene. Všichni už od nejmenšího věku hrají hry. Děti to dělají každý den. Lidé si vždycky rádi hráli. Když děti vyrostou, začnou si hrát s luky, zajímat se o koně, hrát v kostky. Hraní her je nedílnou součástí lidské povahy."

„To ano."Warren ji zatahal za rukáv a ukázal, aby se vydali do úzkého podchodu. „A císař tuto lidskou hravost využívá a mění ji v cosi nepřirozeného. Nechce, aby se jejich mysli zaobíraly myšlenkami na svobodu nebo spravedlnost. Nyní je jejich vášní Ja'La. O ničem jiném nepřemýšlejí.

Namísto přemýšlení proč jim vlastně vládne císař a co to znamená pro jejich život, neustále dokola a dokola omílají vyhlídky svých oblíbených mužstev."

Verna cítila, jak jí trnou zuby. Přemýšlela, proč se vlastně císař chystá přijet. Pro to, aby vážil tak dlouhou cestu musel mít nějaký důvod a Verna si nemyslela, že by ten důvod spočíval v tom, aby viděl své mužstvo hrát Ja'La proti výběru Tanimury. Něco chce.

„A nemají lidé strach z toho, že pokud někdo jako císař prohraje, bude to nést velmi nelibě?"

„Říkali mi, že císařův tým je velmi dobrý, ale nemá žádná zvláštní privilegia ani výhody. Císař z porážky nikdy nevyvozuje žádné důsledky, kromě důsledků pro své hráče, pochopitelně. Pokud je soupeř lepší, císař ocení jeho schopnosti a srdečně jeho týmu i celému městu poblahopřeje. Všichni lidé po tom touží - porazit císařovo vychvalované mužstvo."

„Jsem zpátky už několik měsíců, ale nikdy jsem neviděla, že by se město kvůli téhle hře takhle vyprázdnilo."

„Sezóna právě začala. Oficiální zápasy se hrají pouze během sezóny."

„To je tedy v rozporu s tvou teorií. Pokud má tato hra odvést pozornost od důležitějších otázek, proč se nesmí hrát pořád?"

Warren se shovívavě usmál. „Napětí a očekávání během doby, kdy se hra nehraje, jen zvyšuje její přitažlivost. Řeči o nadcházející sezóně jsou nekonečně omílány všemi lidmi. Když konečně sezóna nadejde, jsou lidé vybuzeni takřka k nepříčetnosti, podobně jako mladí milenci, kteří se po dlouhé době opět setkali - dokáží myslet jen jeden na druhého. Stejně tak lidé myslí jen a jen na hru. Kdyby se hra hrála pořád, vášně by vychladly."

Warren zjevně nad svou teorií dlouho a intenzívně přemýšlel. Sice v ní příliš nevěřila, ale Warren měl odpověď na všechno a tak se zaměřila na něco jiného.

„Kde jsi se doslechl, že císař přiveze svůj tým?"

„Od mistra Finche."

„Warrene, do stájí jsem tě poslala proto, abys zjistil, co se stalo s těmi koňmi, ne abys klábosil o Ja'La."

„Mistr Finch je velký fanda téhle hry a byl velmi nadšen tím, že dnes je zahájení sezóny. Tak jsem ho nechal povídat a mezitím jsem zjistil, co jsem potřeboval vědět."

„A co jsi zjistil?"

Přišli ke dveřím, nad nimiž visela tabulka se jmény BENSTENT a SPROUL.

„Mezitím co mi vyprávěl, kolik ran bičem dostane tým protivníka a jak vydělat peníze na sázkách, jsem se dozvěděl, že ty koně zmizeli už před nějakou dobou."

„Řekla bych, že hned po zimním slunovratu."

Warren si zaclonil oči a pohlédl do okna vedle dveří. „Přesně tak. Čtyři z jeho nejsilnějších koní, ale postroje jen pro dva, jsou pryč. Neustále koně hledá a přísahá, že je najde, ale myslí si, že postroje byly ukradeny."

Zpoza dveří byl slyšet zvuk brousku pohybujícího se po oceli.

Warren odstoupil od okna a postavil se ke dveřím. „Zdá se, že ten, kdo tady bydlí se o sezónu moc nezajímá."

„Dobře," řekla Verna a otevřela dveře. „Pojďme si poslechnout, co nám ten hrobník řekne."

Kapitola dvacátá pátá

Zaprášenou místnost osvětlovalo pouze okno vedoucí do ulice pokryté starobylou vrstvou špíny a otevřené zadní dveře. Světla však bylo dost na to, aby byly vidět napůl dodělané náhrobky, pamětní desky a rakve. Na jedné zdi viselo několik zrezavělých pil a hoblíků a o druhou se neuspořádaně opírala změť planěk a prken různých velikostí.

Zatímco bohatí lidé si pro své zemřelé blízké vybírali zdobené drahé rakve, lidé, kteří měli nedostatek peněz, si nemohli dovolit víc než služby takových hrobníků, jako byl ten, který přebýval zde. Jako rakev sloužila jednoduchá plaňková bedna a hrob byl prostě díra v zemi. Přestože chudáci své blízké nemilovali o nic méně než boháči, měli spoustu dalších starostí s živými.

Verna a Warren prošli místností a zastavili se ve dveřích vedoucích do dvora. Prohlíželi si nepořádek, který na něm vládl. Uprostřed, otočený zády k nim, stál bosý muž v odrbaných šatech, který brousil list lopaty.

„Přijměte mou upřímnou soustrast. Ztratili jste někoho blízkého?" řekl pohřebním, ale překvapivě upřímně znějícím hlasem. Broušení, které přerušil, když promluvil, začalo znovu zaplňovat místnost svým skřípavým zvukem. „Dítě, nebo dospělý?"

„Ani jedno," řekla Verna.

Holobradý muž se na ně přes rameno podíval. Neměl sice vousy, ale zdálo se, že se neholí příliš často, neboť na tvářích mu bylo vidět namodralé strniště. „Takže něco mezi tím? Řekněte mi velikost zesnulého, abych pro něj mohl udělat patřičnou rakev."

Verna si zamnula ruce. „Nechceme nikoho pohřbívat. Přišli jsme vám položit několik otázek."

Přestal pracovat a otočil se celým tělem, aby si je prohlédl. „No jo, mohlo mě napadnout, že takoví jako vy si můžou dovolit víc než jen moje levné služby."

„Vás nezajímá Ja'La?" zeptal se Warren.

Muž si znovu prohlédl Warrenovu fialovou róbu a v jeho očích se mihl podrážděný výraz. „Lidi nemají rádi, když se kolem nich motám dřív než mě potřebují doopravdy. Když mě vidí, zkazí jim to náladu, jako kdyby kolem nich obcházela smrt. A neberou si servítky, když mi sdělujou, že nejsem vítán. Ale když mě potřebujou, přijdou sami. Přijdou a chovají se, jako kdyby ode mě nikdy neodvraceli oči. Většinou si pak stejně nemůžou dovolit nic víc než jednoduchou dřevěnou bednu."

„Který vy jste?" zeptala se Verna. „Mistr Benstent nebo Sproul?"

Chlapík několikrát zamrkal a upřel na ni pohled. „Jsem Milton Sproul."

„A mistr Benstent? Ten je tu také?"

„Ham tu není. O co jde?"

Verna se nonšalantně usmála. „Přišli jsme z paláce a chceme se zeptat na účet, který jste nám poslal. Chceme se jen ujistit, že je správný a že je vše v pořádku."

Kostnatý muž se otočil zpátky k lopatě a přiložil brousek na její hranu. „Účet je v pořádku. Nedovolili bysme si podvést sestry."

„Taková věc nás samozřejmě ani nenapadla. Jde jen o to, že jsme namohli najít žádný záznam o tom, kdo má být pohřben. Proto to chceme zjistit, abychom mohli zaplatit."

„O tom nic nevím. Tu práci dělal Ham a pak vám poslal ten účet. Ale je to čestnej chlap. Nevokrad by ani zloděje, aby dostal zpátky to, co mu zloděj sebral. Napsal účet a řekl mi, abych vám ho poslal. To je všechno, co vím."

„Chápu," pokrčila rameny Verna. „Pak tedy bude asi nejlepší, když si to vyjasníme s mistrem Bentstentem. Kde ho můžeme najít?"

Sproul přejel brouskem po lopatě. „To taky nevím. Ham tvrdil, že stárne. Říkal, že chce strávit to, co mu zbejvá se svojí dcerou a vnoučatama. Odešel, aby mohl bejt s nima. Žije teď někde na venkově." Brouskem opsal ve vzduchu kruh. „Nechal mi svojí půlku tohohle podniku. Taky mi tady nechal svojí půlku práce. Myslím, že si budu muset najmout pomocníka. Taky mám pocit, že stárnu."

„Ale musíte přece vědět, kam šel a mohl byste nám taky říct něco bližšího o tom účtu."

„Už jsem řekl, že nevím. Spakoval si svý věci, teda ne, že by jich bylo nějak moc a koupil si na cestu osla, takže to asi bude pěkně daleko." Brouskem ukázal přes rameno směrem na jih. „Jak už jsem říkal, je někde na venkově. Poslední věc, kterou mi řek' bylo, abych ten účet do paláce určitě poslal, protože tu práci udělal dobře a platit je potřeba, sestry nesestry. Ptal jsem se ho, kam mu mám ty peníze poslat, když tu práci dělal on, ale on řek', abych je použil na zaměstnání nového člověka. Řekl, že se tak aspoň vyrovná to, že odchází tak narychlo."

Verna zvažovala své možnosti. „Chápu." Sledovala ho, jak asi tucetkrát obtáhl brouskem lopatu a pak se otočila k Warrenovi. „Jdi ven a počkej tam na mě."

„Cože?" zašeptal překvapeně. „Proč chceš -"

Verna vztyčila prst, aby ho umlčela. „Dělej jak říkám. Projdi to tady kolem, aby ses ujistil... že nás naši přátelé nehledají." S významným pohledem se k němu naklonila. „Mohli by si myslet, že potřebujeme pomoc."

Warren se narovnal a mrkl na muže brousícího lopatu. „Ach tak. V pořádku. Půjdu se podívat, kam šli naši přátelé." Pečlivě si urovnal rukávy. „Nebudeš tu dlouho, že ne?"

„Ne. Bude to jen chvilka. Běž se podívat, jestli je někde nenajdeš."

Poté co Verna uslyšela bouchnutí předních dveří, Sproul se na ni přes rameno podíval. „Odpověď je pořád stejná. Už jsem vám řek'..."

Verně se v prstech objevila zlatá mince. „Teď si spolu, mistře Sproule, pohovoříme upřímně. A co víc, vy budete na mé otázky odpovídat pravdivě."

Podezíravě se zamračil. „Proč jste ho poslala ven?"

Už se nesnažila o přátelský úsměv. „Ten chlapec má slabý žaludek."

Mimoděk znovu přejel brouskem po lopatě. „Řekl jsem vám pravdu. Pokud chcete lež, tak stačí říct, a já si hned jednu vymyslím."

Verna na něj vrhla velice výhružný pohled. „Nemyslete si, že mi můžete takhle lhát. Sice jste říkal pravdu, ale zdaleka ne celou. Teď mi řekněte její zbytek, nebo se vám přihodí -" Verna použila Han, aby

mu vyrazila brousek z rukou a poslala ho do vzduchu tak vysoko, že zmizel z dohledu. „- nějaká opravdu velká nepříjemnost."

Se svistem se brousek přiřítil z nebe a zarazil se do země sotva palec od hrobníkovy nohy. Do špíny se zarazil pouze hrot, který sálal žárem. Soustředila se a roztáhla horkou ocel v dlouhou čáru rozžhaveného kovu. Doběla rozžhavené železo osvětlovalo jeho šokovaný výraz a Verna cítila na tváři jeho žár. Sproulovy oči se rozšířily.

Pohnula prstem a provazec rozžhavené oceli se před jeho očima zavlnil v rytmu kývání jejího prstu. Pak prstem zakroužila a horká ocel se kolem muže obtočila vzdálena palec od jeho těla.

„Jedním pohybem prstu, mistře Sproule, vás svážu vaším vlastním brouskem." Pozdvihla ruku dlaní vzhůru. Zničehonic se před vyděšeným mužem objevily plameny. „A až vás takhle svážu, začnu vás opékat. Kousek po kousku hezky od nohou, dokud neřeknete celou pravdu."

Bylo slyšet jak mu cvakají zuby. „Prosím..."

Pak mu ukázala minci, kterou držela v druhé ruce a usmála se. „Anebo se rozhodnete říct mi pravdu rovnou a dostane se vám ocenění."

Polkl a vyděšeně se díval na rozžhavený kov obtočený kolem něj a na plameny před sebou. „Mám pocit, že si právě vzpomínám. Budu moc rád, pokud vám ten příběh budu moct povědět i s tím, na co jsem si právě vzpomněl."

Verna nechala oheň zmizet a místo na zahřívání nyní využila svůj Han na ochlazení oceli obtáčející Sproula. Z bílé barvy se stala červená a nakonec černá a zbytky brousku spadly hrobníkovi k nohám.

Verna mu do ruky vtiskla minci a sevřela mu kolem ní prsty. „Velice se omlouvám. Myslím, že jsem vám rozbila brousek. Jsem si však jistá, že tohle vám ho více než vynahradí."

Přikývl. Právě dostal víc peněz než dokázal vydělat za celý rok. „Ještě nějaké brousky mám. Nic to není."

Položila mu ruku na rameno. „Dobře, mistře Sproule, povězte mi tedy, na co jste si ještě vzpomněl." Zesílila svůj stisk. „Řekněte mi všechno, nezáleží na tom, jak nedůležité se vám to bude zdát. Rozumíte?"

Olízl si rty. „Ano. Řeknu vám všechno, co vím. Jak už jsem řekl, tu práci dělal Ham. Já jsem o ní nic moc nevěděl. Řekl, že jde vykopat nějaké hroby objednané palácem, ale nic víc. Ham je dost nemluvný a tak jsem se ani neptal.

Hned nato, zničehonic, řekl, že končí a jde žít se svou dcerou. To už jsem vám, koneckonců, říkal. O tom, že půjde ke své dceři, aby s ní strávil zbytek života než si bude muset vykopat vlastní díru, mluvil už mockrát. Neměl ale peníze a ona na tom nebyla o moc líp, a tak z toho vždycky sešlo. Teď si však koupil toho osla, takže jsem věděl, že tentokrát už si srandu v žádném případě nedělá. Říkal, že nechce ty peníze, které dostane za práci pro palác, říkal, abych z nich zaplatil nějakého schopného pomocníka.

Další noc předtím, než odjel, si otevřel flašku. Byla v tom nějaká dobrá kořalka, která stála víc než ta, kterou jsme obvykle kupovali. Když se Ham napil, vždycky mi vykecal všecko, co věděl. Před nikým jiným nemluvil, protože to je chlap, kterému se dá věřit, ale pokud se napil, mně vždycky řekl všecko."

Verna svou ruku pomalu stáhla. „Rozumím. Ham je dobrý člověk a je to zejména váš přítel. Neobávejte se, že byste ho nějak zradil, Miltone. Jsem sestra. Když mi všechno opravdu vypovíte, neděláte nic špatného a nemusíte se vůbec bát, že bych vám kvůli tomu dělala nějaké potíže."

Spokojeně přikývl a slabě se usmál. „No, jak už jsem říkal, měli jsme tam tu flašku a mluvili jsme o starejch časech. Odjížděl a já jsem věděl, že mi bude chybět. Však to znáte. Byli jsme spolu dlouhou dobu, teda ne, že bysme..."

„Byli jste přátelé. Rozumím. Co říkal?"

Zamyšleně se poškrábal. „No, popíjeli jsme a začali jsme cítit, jak se nám motá hlava. V láhvi bylo mnohem silnější pití, než na co jsme byli zvyklí. Zeptal jsem se, kde jeho dcera žije, abych věděl, kam mu mám poslat peníze, které přijdou za ten účet. Koneckonců jsem od něj dostal jeho podíl z tyhle dílny a tu práci stejně dělal on. Ale Ham řekl ne, že je nepotřebuje. Že je nepotřebuje! Když to řekl, pěkně mě to udivilo. Zeptal jsem se ho, kde teda vezme peníze a on řekl, že má našetřeno. Ham ale nikdy nic neušetřil. Pokud náhodou měl nějaké

peníze u sebe, bylo to vždycky jen proto, že je právě dostal a ještě je nestihl utratit.

No a tehdy mi řekl, abych nezapomněl poslat ten účet do paláce. Vypadal opravdu smutně. Myslel jsem si, že se cítí špatně, protože mě opouští. Tak jsem se ho zeptal: ‚Hame, koho jsi to tam vlastně pohřbil?'"

Milton se k ní naklonil a ztišil hlas až do šepotu. „‚Nikoho jsem nepohřbil,' řekl Ham. ‚Vykopal jsem je.'"

Verna ho uchopila za límec. „Cože? On někoho vykopal? Takhle to řekl?"

Milton přikývl. „Přesně tak. Slyšela jste někdy o něčem takovém? Vykopávání mrtvých? Pohřbívat je do země mi nevadí, koneckonců je to moje práce, ale představa, že bych je měl ze země zase vytahovat, mi nedělá dobře po těle. Zavání to znesvěcením. Samozřejmě v tu chvíli jsme popíjeli na památku starých časů, takže jsem se nad tím tolik nepozastavoval."

Vernina mysl horečně pracovala. „Koho exhumoval? A na čí rozkaz?"

„Říkal jen, že to bylo na přání paláce."

„A jak je to vlastně dlouho?"

„Pěkně dlouho. Nepamatuji se přesně... počkejte, bylo to těsně po zimním slunovratu, myslím tak pár dní."

Zatřásla s ním. „Kdo to byl? Koho vykopal!"

„Ptal jsem se ho. Ptal jsem se, kdo chtěl tak mermomocí zpátky na svět. Řekl, že na tom nezáleží, a že je mu to vlastně jedno."

Verna ho nepouštěla ze sevření. „Jste si jistý? Pili jste - mohla to být jen opilecká historka."

Zavrtěl hlavou a byl na něm vidět strach, že mu nevěří. „Ne. Přísahám. Když Ham pil, nikdy si nic nevymýšlel ani nelhal. Když se napil, mluvil vždycky pravdu. Nezáleželo na tom, jakou špatnost udělal. Když se napil, všechno mi přiznal. A já si pamatuju, co říkal. Byla to poslední noc, kdy jsem viděl svého přítele. Pamatuju si přesně, o čem jsme mluvili.

Pořád mi připomínal, abych ten účet nezapomněl poslat do paláce, ale abych počkal pár týdnů, protože teď prý jsou příliš zaměstnaní."

„Co s tím tělem tedy udělal? Kam ho odnesl? Komu ho dal?"

Milton se pokusil ustoupit, ale její sevření mu to nedovolilo. „Řekl, že je vzal do paláce, a že je zakryl. Dali mu prý zvláštní propustku, takže stráže nesměly prohlížet jeho náklad. Musel si vzít své nejlepší šaty, aby lidi nepoznali, co je zač a zvláště aby neurážel citlivost Sester, které jsou zvyklé hovořit se samotným Stvořitelem. Řekl, že se zařídil přesně tak, jak mu řekli, a že je hrdý na to, že to udělal správně. Když ta těla nesl, nikdo ho nezastavil ani ho nikdo nepoznal. To je všechno, co o tom říkal. Víc toho nevím, přísahám na svou naději, že se dostanu ke Stvořitelovu světlu, až tento můj život skončí."

„Těla? Řekl jste těla. Takže jich bylo víc než jedno?" Upřela na něj výhružný pohled. „Kolik? Kolik těl vykopal a odnesl do paláce?"

„Dvě."

„Dvě..." zašeptala s rozšířenýma očima. Přikývl.

Vernina ruka pustila jeho límec.

Dvě.

Dvě těla vykopaná po zimním slunovratu.

Její ruce se vztekle sevřely v pěst.

Milton polkl a zvedl ruku. „Ještě jedna věc. Nevím, jestli je to důležité."

„Jaká?" procedila skrze zuby.

„Řekl, že tu práci musel udělat rychle, a že jedno tělo bylo malé a nepříliš těžké, ale že to druhé mu zabralo hodně času, protože bylo velké. Nenapadlo mě ptát se ho na podrobnosti. Omlouvám se."

Vyvinula velké úsilí a podařilo se jí usmát. „Děkuji vám, Miltone. Byl jste pro Stvořitele velkou pomocí."

Stísněně si odkašlal. „Děkuji vám, sestro. Sestro, nikdy jsem neměl odvahu jít do paláce, protože jsem to, co jsem. Víte, lidé nejsou rádi, když se kolem nich motám. Mohla byste mi, prosím, dát Stvořitelovo požehnání?"

„Samozřejmě, Miltone. Je s vámi určitě velmi spokojený."

Zavřel oči a zamumlal modlitbu.

Verna se jemně dotkla jeho čela. „Stvořiteli, požehnej, prosím, svému dítěti," zašeptala a nechala svůj Han, aby vtekl do jeho mysli. „Nebudeš si pamatovat nic z toho, co ti Ham říkal o tom účtu, zatímco jste pili. Budeš si pamatovat jen to, že říkal, že tu práci udělal, ale ne-

budeš vědět nic o její povaze. Až odejdu, nebudeš si pamatovat, že jsem tady byla."

Jeho oči byly stále zavřené a až po chvíli se otevřely. „Děkuji vám, sestro."

*****

Warren přecházel venku sem a tam. Vyrazila ven a ani se nezastavila, aby cokoli řekla. Spěchala, aby jí stačil.

Vernina tvář připomínala bouřkový mrak. „Uškrtím ji." zavrčela zuřivě. „Uškrtím ji holýma rukama, Je mi jedno, jestli se tím dostanu do spárů Strážce. Chci ji držet pod krkem."

„O čem to mluvíš? Co jsi zjistila? Verno, zpomal!"

„Teď zrovna na mě nemluv, Warrene. Nic neříkej!"

Řítila se ulicí, pěsti měla zaťaté a její oči žhnuly vztekem. Připomínala bouři, která zničí vše, co se jí postaví do cesty. Celým tělem jí lomcoval hněv a způsoboval, že se celá třásla. Nevnímala dlažbu pod nohama ani domy stojící kolem, neslyšela bubny dunící v pozadí. Zapomněla na Warrena spěchajícího za ní. Neviděla nic než vizi strašlivé pomsty.

Byla slepá ke všemu a ztracená ve světě nenávisti. Aniž by věděla jak se tam dostala, zjistila náhle, že přechází přes jeden z mostů vedoucích na ostrov Halsband. V jeho prostředku se náhle zastavila tak prudce, že do ní Warren málem narazil.

Popadla ho za límec. „Vrátíš se okamžitě do sklepení a vyjasníš to proroctví."

„O čem to mluvíš?"

Prudce s ním zatřásla. „Říká se v něm, že až budou Prelátka a Prorok odevzdáni Světlu ve svatém rituálu, plameny přivedou k varu kotel lží a umožní nástup nepravé Prelátky, za jejíž vlády Palác Proroků zahyne. Najdi jeho větvení. Odhal jeho význam. Odhal všechno, co můžeš. Rozumíš?"

Warren vyprostil své šaty z jejích prstů a urovnal si je. „O co jde? Co ti ten hrobník řekl?"

Zdvihla výstražně prst. „Teď ne, Warrene."

„Jsme přece přátelé, Verno. Jsme v tom společně, Pamatuješ? Chci vědět, -"

Její hlas zaduněl jako bouře na horizontu. „Dělej, co ti říkám. Pokud na mě budeš teď tlačit, Warrene, hrozí ti, že tě hodím do řeky. Teď jdi vyjasnit to proroctví a jakmile cokoliv najdeš, přijď mi to říct."

Verna proroctví znala. Věděla, že může klidně trvat roky, než se podaří vyjasnit rozvětvení významu. Mohlo to trvat staletí. Ale co jiného se dalo dělat?

Oprášil si prach z šatů a díval se kolem, jen aby se vyhnul Verninu pohledu. „Jak si přejete, *Prelátko*."

Když vyrazil, uviděla, že jeho oči jsou rudé a napuchlé. Chtěla ho chytit za paži a zastavit ho, ale byl už příliš daleko. Chtěla ho zavolat zpátky a říct mu, že se nezlobí na něj. Že to není jeho chyba, že ona je tou nepravou Preláticou. Hlas jí však selhal.

Doběhla ke zdi Prelátčiny zahrady a stejným způsobem jako předtím se dostala na druhou stranu. Při slézání se ani nenamáhala využívat všechny větve a seskočila na zem. Postavila se na nohy a rozběhla se. Bez ohledu na bolest bušila opakovaně do dveří Prelátčiny svatyně, ale ty se neotvíraly. Vzpomněla si proč, sáhla do kapsy a nahmatala prsten. Přitiskla ho na vzor na dveřích a vešla. Pak prstenem hněvivě mrštila přes celou místnost a slyšela cinkot jak se odrazil ode zdi a dopadl na podlahu.

Verna vytáhla z pouzdra na opasku cestovní knihu, položila ji na třínohý stůl a otevřela ji. Ztěžka popadala dech. Hleděla na prázdné stránky. Skrz hněv a pocit ponížení se pokoušela přemýšlet. Snažila se uvážit možnost, že by se mohla mýlit. Ne. Nemýlila se. Přesto však byla sestrou světla a věděla, že je nebezpečné riskovat všechno jen na základě předpokladů. Znala způsob jak ověřit, kdo má druhou knihu, ale měla by to udělat tak, aby se neprozradila její identita v případě, že se mýlí. Ale ona se nemýlí. Věděla, kdo ji má.

Verna políbila svůj prsteníček a zašeptala modlitbu ke Stvořiteli. Žádala ho, aby ji doprovázel na její cestě a aby jí dal sílu.

Chtěla dát průchod svému hněvu, ale nejprve musela mít jistotu. Třesoucími se prsty zdvihla pero a začala psát.

Nejprve mi musíš říct důvod proč jsi mě tehdy vybrala. Pamatuji si každé slovo. Jediná chyba a tuhle knihu pohltí oheň.

Verna knihu zavřela a vložila jí zpátky do pouzdra na opasku. Třásla se a vzala pokrývku, která ležela složená na stole a přehodila ji přes křeslo. Posadila se. Cítila se víc sama než kdy předtím za celý svůj život.

Verna si pamatovala své poslední setkání s Prelátkou Annalinou, když nakonec po všech těch letech přivedla Richarda. Annalina ji nechtěla vidět a trvalo jí týdny, než se konečně dočkala audience. Po celý svůj život nezávisle na tom, kolik stovek let to bude, si bude toto setkání pamatovat a nikdy nezapomene, co jí tehdy Prelátka řekla.

Verna měla vztek, když zjistila, že Prelátka před ní zatajila důležité informace. Využívala ji a nikdy jí neřekla důvod. Prelátka se jí zeptala, zda ví, proč byla vybrána, aby hledala Richarda. Verna odpověděla, že to pokládala za výsledek hlasování. Pak jí Prelátka vysvětlila, proč byla vybrána doopravdy. Domnívala se, že sestry Grace a Elizabeth, které byly na cestě s ní a byly vybrány jako první dvě, jsou sestry Temnot a ona měla informace z proroctví, které říkalo, že první dvě sestry by měly zemřít. Proto Prelátka využila své právo a poslala s nimi jako třetí sestru Vernu.

Verna se zeptala. „Vybrala jste mě, neboť jste věřila, že nejsem jedna z nich?"

„Vybrala jsem tě, Verno," řekla Prelátka, „protože jsi byla na seznamu kandidátek na tento úkol mezi posledními. Navíc jsi koneckonců postradatelná. Pochybovala jsem, že bys byla jedna z nich. Jsi nedůležitá osoba. Jsem si jistá, že Grace a Elizabeth byly na seznamu vysoko proto, že ten, kdo vede sestry Temnot, byl ochoten je obětovat. Já vedu sestry světla. Vybrala jsem tě ze stejného důvodu.

Jsou zde sestry, které jsou pro naši věc velmi cenné. Nechtěla jsem pro takový úkol riskovat jejich životy. Ten chlapec se může ukázat jako velmi cenný, ale není tak důležitý jako jiné záležitosti paláce. Byla to jednoduše jen příležitost, kterou jsem se rozhodla uchopit.

Kdyby se vyskytly nějaké zádrhele a nikdo z vás by se nevrátil, no, jsem si jistá, že dokážeš pochopit generála, který v nedůležité bitvě nechce ztratit své nejlepší vojáky."

Žena, která se na Vernu, když byla malá usmála a naplnila ji inspirací, jí teď zlomila srdce.

Verna si přes sebe přetáhla pokrývku a zírala na zdi svatyně. Vždy toužila po tom být sestrou světla. Chtěla se stát jednou z těch báječných žen, které používaly Dar, aby na tomto světě vykonávaly Stvořitelovu vůli. Svůj život a své srdce dala Paláci Proroků.

Verna si pamatovala den, kdy za ní přišli a řekli jí, že její matka zemřela. Stářím, říkali.

Její matka neměla Dar a tak byla pro palác k ničemu. Bydlela navíc dost daleko a tak ji Verna vídala jen zřídka. Když její matka navštívila palác, byla zděšena, neboť Verna v jejích očích nezestárla tak, jak stárnou normální lidé. Nikdy to nedokázala pochopit a nezáleželo na tom, kolikrát se jí Verna pokoušela vysvětlit podstatu kouzel. Verna věděla, že hlavním důvodem byl matčin strach doopravdy poslouchat. Bála se magie.

Přestože sestry se nijak nesnažily popřít existenci kouzla paláce, které zpomalovalo jejich stárnutí, lidé bez Daru byli jen obtížně schopni skutečnost jeho existence přijmout. Byla to magie, která pro jejich životy nic neznamenala. Lidé byli hrdí na to, že žijí blízko paláce, blízko jeho velkoleposti a moci a přestože měli palác rádi, byl to cit poznamenaný strachem. Neodvažovali se přemýšlet o věcech takové síly, stejně jako měli rádi hřejivé paprsky slunce, ale neodvažovali se do něj podívat.

Když její matka zemřela, byla Verna v paláci už po čtyřicet sedm let a přesto vypadala jako mladá dospívající dívka.

Verna si pamatovala den, kdy za ní přišli a řekli jí, že Leitis, její dcera, zemřela. Stářím, říkali.

Vernina dcera, Jedidiahova dcera, neměla Dar, a tak paláci nebyla k užitku. Říkali, že bude lepší, když ji svěří rodině, která ji bude milovat a umožní jí žít normální život. Život v paláci nebyl pro někoho, kdo neměl Dar. Verna musela vykonávat Stvořitelovu vůli a tak souhlasila.

Spojením Daru muže a ženy se vytvářela větší, i když stále dost malá šance, že se narodí potomek s Darem. A tak byli sestry a čarodějové nenápadně podporováni v tom, aby spolu měli děti.

Podle zvyklostí, které se v paláci při takových příležitostech dodržovaly, nevěděla Leitis, že lidé, kteří ji vychovávali, nejsou její opravdoví rodiče. Verna se domnívala, že je to pro její dobro. Jakou matkou by mohla být sestra světla? Palác se o rodinu dobře postaral, aby se Verna nemusela bát, že její dcera není zajištěna.

Verna rodinu několikrát navštívila jako sestra přinášející Stvořitelovo požehnání čestným, tvrdě pracujícím lidem. Zdálo se jí, že Leitis je u nich šťastná. Když tam Verna byla naposledy, byla Leitis shrbená a šedivá a byla schopna chodit jen o holi. Leitis si nepamatovala Vernu jako tu samou sestru, která je navštěvovala, když byla malá holčička před šedesáti lety.

Po Vernině požehnání se Leitis usmála a řekla. „Děkuji vám, sestro. Jste tak mladá a přesto tak nadaná."

„Jak se máš, Leitis? Prožila jsi šťastný život?"

Vernina dcera se usmála. „Ach, sestro, měla jsem dlouhý a šťastný život. Můj muž zemřel před pěti lety, ale jinak mě stvořitel obdařil požehnáním." Úsměv na tváři se jí ještě rozšířil. „Jediné, co bych si přála, je mít zase kudrnaté hnědé vlasy. Byly kdysi stejně krásné jako jsou ty vaše. Na mou duši, měla jsem je úplně stejné."

Drahý Stvořiteli, jak už je to dlouho, co Leitis odešla? Musí to být padesát let. Leitis měla děti, ale Verna ani neznala jejich jména.

Vzlyk, který se jí vydral z hrdla, ji téměř vyděsil.

Tomu, aby se stala sestrou, obětovala všechno. Chtěla jen pomáhat lidem. Nikdy nic nežádala.

A oni z ní udělali loutku, kterou vodili na provázcích.

Nechtěla být Prelátkou, ale začínala si myslet, že by mohla své postavení využít k tomu, aby zlepšila život obyčejných lidí, aby konečně mohla dělat to, čemu obětovala všechno. Namísto toho zjistila, že je stále jen pouhou loutkou.

Verna si přitiskla pokrývku ke tváři a plakala tak dlouho, dokud paprsky světla pronikající do místnosti oknem nezmizely a hrdlo jí nevyschlo.

Uprostřed noci se nakonec rozhodla, že by měla jít do postele. Nechtěla zůstat v Prelátčině svatyni. Neměla tu co dělat. Nebyla Prelátkou. Nakonec si osušila slzy a chtěla se vydat pryč.

Nedokázala otevřít dveře a tak hledala po podlaze, dokud nenašla Prelátčin prsten. Poté co dveře zavřela, dala si prsten zpátky na prst jako připomínku toho, jaká je hlupačka.

Vstoupila do Prelátčiny kanceláře, kterou musela projít, když se chtěla dostat do postele. Byla tam tma a tak rozsvítila svíčku. Světlo osvítilo stůl s navršenými zprávami. Phoebe na jejich přípravě pracovala velmi tvr dě. Co by si Phoebe pomyslela, kdyby zjistila, že ve skutečnosti není Prelátčinou pomocnicí? Že sloužila bezvýznamné Sestře, která je navíc zcela postradatelná?

Zítra by se měla omluvit Warrenovi. Není to jeho chyba. Nemůže to na něj házet.

Když se chystala projít dveřmi do vedlejší kanceláře, zastavila se.

Její štít byl porušen. Pohlédla zpátky na stůl. Žádné nové listiny tam nepřibyly. Někdo tady čmuchal.

Kapitola dvacátá šestá

Na palubu lodi dopadaly silné provazce deště. Bosí námořníci, napjatí a připravení, se přikrčili a ve žlutém světle luceren se leskly jejich svaly. Sledovali zmenšující se vzdálenost a pak, s náhlým náporem úsilí, se vrhli do temnoty. Poté co přistáli, seskočili, aby zachytili lana, na koncích zavázaná na uzly, hozená k nim přes temnou propast vody. Ruka vedle ruky se námořníci namáhali a přitahovali loď blíž ke břehu.

S námahou omotávali chycená lana kolem masivních pacholat, zapírali se nohama a vší silou táhli. Loď skřípěla a sténala podle toho, jak lana zvyšovala napětí. Námořníci ve svém úsilí pokračovali, dokud se loď nedostala až ke břehu a nezastavila se. Mnoha dalšími lany ji muži na břehu i na lodi zajišťovali u přístavního mola, aby náhodou nenarazila na přístavní hráz.

Sestra Ulicia spolu se sestrami Tovi, Cecílií, Arminou, Nicci a Merissou stála na palubě pod nataženou plachtou, na kterou bubnoval déšť. Sledovaly, jak kapitán Blake neklidně přechází po palubě a vykřikuje rozkazy na své muže. Nechtěl Lady Sefu v takovémhle počasí a tmě vést do úzké zátočiny. Místo toho chtěl ženy vysadit na pobřeží v šalupě už před přístavem. Ulicia však neměla ani v nejmenším chuť nechat se půl míle od pobřeží vysadit do kymácející se loďky. Všechny jeho argumenty o problémech spojených s přistáváním velké lodi rázně odmítla. Jediným pohledem uťala výčet nebezpečí, která na ně mohla čekat při přistávání a řekla mu, ať si s tím hledí poradit.

Kapitán došel až k nim a sundal si z hlavy promočený klobouk. „Právě jsme přistáli, dámy."

„Zdá se, že to nakonec nebylo tak těžké, jak jste si myslel," řekla Ulicia.

Nervózně muchlal klobouk. „Naštěstí jsme neměli žádné problémy. Přesto však nechápu, proč jste chtěly vysadit zrovna tady. Návrat

do Tanimury přes souši z téhle zapomenuté výspy bude mnohem složitější než kdybyste se tam nechaly dopravit po moři."

Nechal nevyřčeno, že by se jich navíc zbavil o několik dní dřív, což byl nepochybně důvod, proč jim předtím zdvořile nabízel, že je vezme přímo do Tanimury, kam původně chtěly. Ulicia by to ráda přijala, ale neměla v této záležitosti na výběr. Jednala podle rozkazů.

Hleděla do temnoty, kde, jak věděla, na ně čekal. Oči jejích společnic se upíraly tamtéž.

Věže hlídající přístav byly viditelné pouze ve svitu blesků a jen v případě mimořádně silného záblesku bylo možno spatřit návrší, na kterém stála mohutná kamenná pevnost. Její obrovité zdi připomínaly hrozbu.

Byl tam Jagang.

Stát před ním ve snu byla jedna věc - mohla se alespoň probudit - ale stát před ním ve skutečnosti bylo něco úplně jiného. Ze skutečnosti se probudit nedalo. Zimničně se otřásla. I Jagangovi by se mohlo stát, že se jednou neprobudí. Její skutečný Mistr ho přiměje zaplatit.

„Zdá se, že jste očekávány."

Ulicia se vytrhla ze zamyšlení a nasměrovala pozornost na kapitána. „Cože?"

Ukázal kloboukem. „Ten kočár tam musí být pro vás, dámy. Kromě vás tu totiž není nikdo, jen my a vojáci."

Upřeně se zahleděla do tma a nakonec uviděla černý kočár s šesti zapraženými silnými koňmi čekající na cestě u přístaviště. Jeho dveře byly otevřené. Ulicia se zhluboka nadechla.

Už brzo to budou mít za sebou. Donutí Jaganga zaplatit. Dohlédnou na to. A pak budou pokračovat ve své cestě.

Když si její oči zvykly na tmu, kterou měla před sebou, začala rozeznávat vojáky. Byli všude. Bylo možné zahlédnout malé ohníčky a Ulicia věděla, že na každý oheň, který se v silném dešti rozhořel, připadá dvacet nebo třicet ohnišť, které nedokázaly chytnout plamenem. Díky tomu mohla snadno odhadnout, že vojáků jsou tu stovky.

Námořníci napjali lano, které jim hodili z mola a na kterém byla navlečená bedna se zavazadly Sester. Ta díky tomu, že konec lana na palubě byl výš než konec na pobřeží, sklouzla na molo. Několik nosičů na břehu se bedny hned chopilo a nesli ji směrem ke kočáru.

„Bylo mi potěšením mít vás na palubě, sestro," lhal kapitán Blake. Neustále si pohrával s kloboukem a byl velmi netrpělivý v očekávání, kdy už konečně opustí palubu jeho lodi. Otočil se k mužům stojícím u lan. „Buďte opatrní, aby si dámy neublížily!"

V odpověď se neozvalo nic, neboť námořníci měli ze Sester strach a ani oni se nemohli dočkat, až budou pryč. Ulicia si pomyslela, že vzhledem k tomu co si dovolili, z toho vyšli ještě velmi lacino. Kdyby neměly na práci důležitější věci, daly by jim sestry podstatně obsáhlejší lekci slušného chování než jakou jim dala jen Merissa.

Z paluby lodi byl na molo spuštěn lodní můstek a všech šest žen po něm v silném dešti vykročilo. U konce můstku na molu stáli čtyři muži, kteří drželi rohy velké plachty připravené ochránit sestry před deštěm.

Vzhledem k tomu, že kolem Ulicie a jejích pěti společnic praskala nakumulovaná síla, nebylo by pro sestry nic snadnějšího než použít Hanu, aby se před deštěm ochránily, ale Ulicia nechtěla spojenou sílu používat, dokud k tomu nenastane pravý čas. Nechtěla dát Jagangovi ani to nejmenší varování. Mimoto ji těšilo, že ti čtyři bezvýznamní červi budou moknout, zatímco jim nad hlavami budou držet ochrannou plachtu. Na odhalení spojené síly bylo ještě dost času.

Ulicia cítila, že ostatní sestry ji následují. Každá z nich měla jednak Dar, se kterým se narodila, ženský Han a každá navíc získala skrz rituál jeho protiklad: mužský Han, získané od mladých čarodějů. Vedle obnovovacího Daru, se kterým se narodily, měla každá jeho protiklad: Odnímací magii.

A nyní svou sílu spojily.

Ulicia si nebyla jistá, zda to bude fungovat. Sestry Temnot, navíc sestry, které uspěly při absorbování mužského Hanu, nikdy před tím svou sílu nespojily. Byl to nebezpečný risk, ale žádná jiná alternativa neexistovala. Když se ukázalo, že to funguje, dodalo jim to všem novou sílu. Fungovalo to lépe než se odvažovaly doufat v těch nejdivočejších snech a Ulicia byla opojena přívalem síly, který cítila kolem sebe.

Nikdy netušila, že lze takovouhle ohromnou sílu shromáždit. Kromě Stvořitele a Strážce neexistovala moc, která by se jim nyní mohla na zemi rovnat.

Ulicia byla hlavním článkem řetězu a byla schopná sílu usměrňovat. Moc, která v ní proudila, jako by si říkala o to, aby byla použita. Již brzy k tomu nastane příležitost.

Ve spojení, ve kterém byly, se spojení mužského a ženského Hanu, Obnovovací a Odnímací magie, měly tolik ničivé síly, že i ta nejmocnější kouzla čarodějů vedle toho vypadala jako světlo svíčky vedle mohutné vatry. Pouhou myšlenkou mohla Ulicia srovnat se zemí kopec i s pevností, která na něm stála. Pouhou myšlenkou mohla srovnat se zemí vlastně cokoliv v dohledu, možná i mnohem víc.

Kdyby měla jistotu, že Jagang je v pevnosti, již dávno by kataklyzmatickou zuřivost spojené magie uvolnila, ale pokud v pevnosti nebyl a ony by ho nedokázaly najít a zabít dřív než usnou, dostal by je. Nejprve se k němu musely dostat tváří v tvář, aby měly jistotu, a pak mohla teprve Ulicia uvolnit takovou moc, jakou tento svět ještě neviděl a změnit Jaganga na prach než stačí mrknout. Její Mistr pak získá Jagangovu duši a dohlédne na to, aby jeho trest byl nekonečný.

Když přešly můstek, čtyři čekající muži je obklopili a zaštítili je před deštěm. Ulicia cítila sestry kolem sebe. Skrz spojení mohla vnímat i tu nejmenší bolest nebo potěšení, jež kterákoliv z nich cítila. V její mysli se spojily mysli všech. Jejich mysli byly jako jedna a Ulicia vnímala všechny jejich myšlenky.

Již brzy, sestry, již brzy.

A pak půjdeme po Hledajícím?

Ano, sestry. Pak půjdeme po Hledajícím.

Když kráčely po molu, vykročil proti nim v opačném směru oddíl vojáků, jejichž zbraně při chůzi řinčely. Minuli je a zastavili se před lodí. Velitel oddílu vyšel po můstku a zastavil se u kapitána lodi. Ulicia vojákova slova neslyšela, ale viděla, jak se kapitán Blake rozčilil a slyšela jeho křik. „Cože!" Kapitán rozčileně sevřel ruce v pěsti a začal vojákovi něco vykládat. Ulicia by díky moci proudící z jejich spojení dokázala uslyšet co se děje, ale neodvažovala se ještě použití síly riskovat. V rukou vojáků se zableskla ocel. Kapitán Blake na ně chvíli zíral a pak se otočil ke svým mužům.

„Upevněte ta lana pořádně, chlapci," zařval na námořníky na palubě i na přístavišti. „Tuhle noc už nikam neodplouváme."

U kočáru stál voják. Když k němu sestry došly, gestem jim pokynul, aby vstoupily. Ulicia počkala, až nastoupily ostatní. Cítila úlevu obou starších žen. Jejich nohy tím, že se obě posadily, už nemusely nést jejich váhu. Když Ulicia nastoupila do kočáru a dveře se za ní zavřely, viděla, jak vojáci vyvádějí námořníky z lodi.

Císař Jagang měl nejspíš v úmyslu je pobít, aby se zbavil svědků svého spojení se sestrami Temnot. Jagang sice nejspíš nebude mít příležitost k tomu, aby zabil posádku lodi, ale Ulicia a sestry to rády udělají za něj. Skrze spojení zachytily tuto její myšlenku i ostatní sestry. Všechny se na ni spokojeně usmály.

Během pomalé jízdy po stoupající cestě k pevnosti byla Ulicia vždy, když se zablýsklo, překvapená velikostí armády, kterou zde Jagang shromáždil. Vždy, když do okolních kopců udeřil blesk, viděla zemi pokrytou stany kam až oko dohlédlo. Tyčily se na kopcích a chvěly se pod nápory větru jako tráva. Proti jejich počtu vypadalo město Tanimura jako vesnice. Netušila, že v celém Starém Světě je tolik mužů ve zbrani. No, ale možná i pro ně se najde nějaké použití.

Když vidlice blesku rozčísla mraky a země se otřásla duněním hromu, objevila se na okamžik také pochmurná pevnost, kde čekal Jagang. Skrze spojení viděla pevnost i očima svých Sester a cítila jejich strach. Všechny chtěly vymazat vrchol kopce z povrchu země, ale každá věděla, že ještě nepřišel čas.

Až Jaganga uvidí, rozhodně si ho nespletou - každá měla jeho obličej neustále ozdobený afektovaným úsměvem vrytý do paměti - ale nejprve ho musely vidět, aby měly jistotu.

Až ho uvidíme, sestry, a budeme vědět, že tam je, zemře.

Ulicia chtěla vidět v očích toho muže strach, stejný strach, jaký on vložil do jejich srdcí, ale obávala se riskovat tím, že by mu dala možnost poznat, jak se na něj připravily. Ulicia nevěděla, čeho byl schopen. Koneckonců je nikdy předtím nenavštívil ve snu, který snem nebyl, nikdo jiný než jejich Mistr, Strážce. Rozhodně mu nechtěla dát ani tu nejmenší šanci a nemohla se dočkat až uvidí, jak se třese strachy.

I z toho důvodu čekala než vpluli do přístavu Grafan a teprve pak odhalila svůj plán ostatním sestrám. Jagang se dočká svého potrestání.

Vládce se o to postará. Jejich úkolem bylo dopravit Jagangovu duši do podsvětí a do Strážcovy moci.

Strážce by byl velmi potěšen, kdyby obnovily jeho sílu v tomto světě a mohl by je, pokud by si to přály, odměnit pohledem na Jagangova muka. A ony si to budou přát.

Kočár zastavil před obrovskými vraty. Voják ve zbroji, který měl u sebe tolik zbraní, že by to stačilo pro středně velkou armádu, jim pokynul, aby vystoupily. Sestry tiše vykročily do deště a prošly blátem za padací mříž. Zavedl je do temného průchodu, kde jim řekl, aby počkaly. Žádná z nich neměla radost z toho, že musí čekat na studené kamenné podlaze.

Všechny na sobě měly své nejlepší šaty: Tovi měla tmavou volnou róbu; Cecilia měla šedé vlasy rozpuštěné na šatech barvy temné zeleně zdobených krajkami; Nicci byla v černém oděvu jednoduchého střihu, ostatně jako vždy. Merissa v rudém, své oblíbené barvě, k jejímuž výběru měla dobrý důvod. Na jejím pozadí totiž vynikla hříva tmavých vlasů. Armina na sobě měla tmavě modrý oděv, který obepínal její svůdnou postavu a ladil s modrýma očima. A nakonec Ulicia, v šatech modré barvy, o odstín světlejší než byly Armininy.

Až zabijí Jaganga, chtěly vypadat co nejlépe.

Až na dvě pochodně v držácích byly kamenné zdi místnosti holé. Během čekání Ulicia cítila, jak v sestrách stoupá hněv a obavy.

Když padací mříží prošli námořníci obklopení vojáky, jeden ze dvou strážných, kteří byli v místnosti spolu se sestrami otevřel dveře vedoucí dál a pokynul jim, aby vstoupily. Chodby byly stejně nezdobené jako vstupní místnost. Koneckonců tohle byla vojenská pevnost a ne žádný palác a jejím smyslem nebylo pohodlí, ale obrana. Následovaly své strážce a Ulicia neviděla nic jiného než dřevěné dveře a pochodně v železných držácích. Dveře byly hrubě opracované se železným kováním. Během jejich cesty do srdce pevnosti neviděla ani jednu olejovou lampu. Vybavení nebylo o nic lepší než vybavení ve vojenských kasárnách.

Strážní došli k velkým dvojitým dveřím a opřeli se zády o zeď po obou stranách. Jeden z nich ležérně ukázal palcem, aby vstoupily. Ulicia v duchu sdělila sestrám, že jeho obličej si zapamatuje a za svou aroganci zaplatí. Sestry vstoupily v okamžiku, kdy spolu s nimi do

místnosti vstoupili i námořníci doprovázení zvukem podrážek dunících na kamenné podlaze a cinkotem zbraní jejich strážců.

Místnost byla obrovská. Nezasklenými okny vysoko na zdech bylo vidět, jak se venku blýská a dovnitř vtékala voda. Na podlaze u každé stěny hořel oheň. Kouř z plamenů vycházel otevřenými okny ven, ale přesto se v místnosti držel silný zápach dýmu. Ve stěnách byly zasazeny pochodně, které přidávaly zápach hořící smůly. Plameny celou místnost mihotavě osvětlovaly.

Uprostřed stál mohutný dřevěný stůl s hromadou jídla. Na protější straně seděl jediný muž, který si je prohlížel a přitom okusoval pečenou prasečí nohu.

V mihotání ohně si nebyly jisté. A jistota bylo přesně to, co musely získat.

Za stolem u zdi stála řada lidí, kteří zjevně nebyli vojáky. Muži na sobě kromě bílých kalhot neměli nic. Ženy byly oděné v jednoduchých tunikách přepásaných bílou šerpou. Jejich oděv byl tak tenký a průsvitný, že mohly být klidně nahé.

Muž za stolem zvedl ruku a pokynul jim prstem, aby přistoupily. Šest žen vykročilo. Díky stěnám z tmavého kamene, který pohlcoval záři ohně, se zdálo, že místnost se kolem nich svírá. Na obrovské medvědí kůži seděli další dva sluhové. Ženy u zdi stály strnule a bez pohnutí s rukama připaženýma. Každá měla ve spodním rtu zlatý kroužek.

Sestry kráčely ke stolu a ve vlasech i na šatech jim tančily odlesky plamenů. Sedící muž zdvihl číši a jeden ze sluhů mu do ní dolil víno. Žádný sluha, nebo to snad byli otroci, se na šest žen nepodíval. Všichni svou pozornost plně věnovali muži sedícímu za stolem.

Ulicia a sestry ho poznaly.

Jagang.

Byl průměrné výšky, ale mohutný, se silnými pažemi a hrudníkem. Hruď mu obepínalo několik tuctů zlatých řetězů podvlečených v podpaží. Zlaté řetězy zřejmě kdysi patřily králům a královnám, jejichž země si podrobil. Na svalnatých pažích měl navlečené stříbrné náramky a na každém prstu zlatý nebo stříbrný prsten.

Každá ze Sester věděla, jakou bolest dokáží jeho prsty způsobit.

Holá hlava se ve světle ohně leskla. Ulicia si ho ani nedovedla představit s vlasy. Krk měl mohutný jako krk býka. V levé nosní dírce měl zlatý kroužek, na němž byl zavěšený tenký zlatý řetízek spojený s podobným kroužkem v boltci levého ucha. Byl hladce oholen až na dva palce dlouhý knír nad koutky úst a pod spodním rtem.

Nejvýraznější však byly jeho oči. Nebylo v nich žádné bělmo. Byly tmavě šedé a jako by se neustále dívaly do jiného světa.

Byla to okna do světa nočních můr.

Jeho úsměv zmizel. „Jdete pozdě," řekl hlubokým skřípavým hlasem, který každá z nich poznala stejně jako jeho oči.

Ulicia neztrácela čas odpovědí ani tím, že by mu poskytla nějaký náznak toho, co se chystá udělat. Soustředila Hanu a jediný pocit, kterému dovolila vystoupit na povrch, byl strach.

Ulicia se rozhodla zničit všechno do vzdálenosti dvaceti mil kolem.

V okamžiku uvolnila obrovskou sílu, která se v ní nakumulovala. Rychle jako myšlenka, jako zuřící bouře, explodovala Obnovovací a Odnímací magie v oslepujícím záblesku: Vzduch zasténal žárem. V místnosti vyšlehly plameny dvou magií - protivníků, kteří se na smrt nenáviděli.

Ulicia strnule zírala na to, co uvolnila.

Vypadalo to, jako by se zbořila podstata reality.

Její poslední myšlenkou bylo, že nejspíš zničila celý svět.

Kapitola dvacátá sedmá

Pomalu, jako střípky mozaiky, se jí vracely obrazové vjemy - nejprve planoucí ohně, pak pochodně, tmavé kamenné zdi a nakonec lidé.

Do celého těla se vrátil cit doprovázený pocitem bolesti. Jako by ji bodal milion malých jehliček. Všechno ji bolelo.

Jagang si utrhl stehno z pečeného bažanta. Chvilku žvýkal, pak na ni ukázal kostí, kterou držel v ruce.

„Víš, co je tvůj problém, Ulicie?" zeptal se a stále přežvykoval. „Používáš magii, kterou dokážeš uvolnit rychlostí myšlenky."

Na rty se mu vrátil jeho věčný úsměv. „Na druhé straně já jsem cestovatel mezi sny. Využívám čas mezi fragmenty myšlenek, kde nic není. Chodím tam, kam se nikdo jiný nedostane."

Znovu na ni ukázal kostí a polkl. „Pochop, čas mezi myšlenkami je pro mne nekonečný a mohu v jeho průběhu dělat, co se mi zlíbí. Stejně dobře byste mohly být kamenné sochy pokoušející se mě chytit."

Ulicia skrz spojení cítila své sestry. Spojení stále fungovalo.

„Nedokonalé. Velmi nedokonalé." Řekl. „Viděl jsem jiné, kteří to dělali mnohem lépe než vy, ale je fakt, že v tom měli podstatně větší zkušenosti. Vaše spojení jsem nezrušil - prozatím. Prozatím chci, abyste cítily jedna druhou. Zruším ho později. Stejně jako dokážu zrušit vaše spojení, dokážu zlomit vaše mysli." Napil se vína. „Ale myslím, že by mi to k ničemu nebylo. Jak bych vám mohl dát lekci, myslím tím opravdovou lekci, když by ji vaše mysli nebyly schopné pochopit?"

Skrz spojení Ulicia cítila, že Cecília ztratila kontrolu nad svým močovým měchýřem a teplá moč jí stéká po stehnech.

„Jak?" Slyšela se Ulicia zeptat dutým hlasem. „Jak dokážeš využívat čas mezi myšlenkami?"

Jagang zdvihl nůž a nabodl na něj kus masa ležícího na zdobeném stříbrném podnose. Chvíli si sousto kritickým okem prohlížel a pak položil lokty na stůl. „Co vlastně jsme?" Máchl rukou držící nůž kolem místnosti. „Co je realita - realita naší existence?"

Vložil si nabodnuté sousto do úst a žvýkal. „Jsme jen pouhá těla? Je tedy člověk s menší postavou méně než ten, který více vyrostl? Pokud jsme jen těla, znamená to, že když ztratíme ruku nebo nohu, ztratíme tím také něco z naší existence? Ne. Jsme stále ty samé osoby.

Podstatou našeho bytí není hmota. Podstatou našeho bytí jsou myšlenky. Tím, jak se tvoří, určují, kdo jsme a vytvářejí realitu naší existence. Mezi těmito myšlenkami není nic jen tělo, čekající až myšlenky určí, kým je.

A mezi těmito myšlenkami přicházím já. Čas mezi dvěma myšlenkami pro vás nemá žádný význam, ale pro mne je velmi důležitý." Zvedl plnou číši a důkladně se napil. „Jsem jen stín proplétající se mezi střípky vaší existence."

Skrz spojení Ulicia cítila, jak se ostatní roztřásly. „To není možné," zašeptala. „Tvůj Han přece nedokáže rozdělit čas, rozlomit ho na dva díly."

Úsměv, který na ni vrhl, způsobil, že zadržela dech. „Malý jednoduchý klín vražený do základů mohutné budovy může způsobit, že se zřítí. Může ji zničit.

Já jsem ten klín. Tento klín je nyní vražen do vašich myslí."

Tiše stála a pozorovala jak prsty ometá koření z povrchu pečeného prasete. „Když spíte, vaše myšlenky volně plují nekonečným prostorem a vy jste zranitelné. Když spíte, jste jako maják, kterého se dokážu zachytit. Pak vložím své myšlenky mezi ty vaše. Úzká dělící čára mezi spánkem a bděním je pro mne jako propast."

„A co s námi chceš udělat?" zeptala se Armína.

Smetl si z mastných prstů kousek pórku. „Jedno z použití, které pro vás budu mít, se týká toho, že máme společného nepřítele: Richarda Rahla. Znáte ho jako Richarda Cyphera." Pozdvihl jedno obočí. „Hledajícího. Nyní je pro mě bezcenný. Potřeboval jsem ho, aby zničil bariéru, která mě zadržovala ve Staré Světě. Chci říct, že zde zadržovala mé tělo. Vy, sestry Temnot, Strážce a Richard Rahl mi umožnili vládnout nad rasou lidí."

„Žádnou takovou věc jsme neudělali," protestovala Tovi roztřeseným hlasem. „Ach, ale ano. Pochopte, Stvořitel a Strážce bojují o nadvládu nad tímto světem. Stvořitel proto, aby Strážci zabránil pohltit náš svět do světa mrtvých a Strážce jednoduše proto, že má chuť na všechno živé."

Jeho pohled se střetl s jejich. „Při vašem boji za osvobození Strážce, za to, aby získal tento svět, jste mu zde umožnily získat sílu. To naopak přimělo Richarda Rahla, aby se postavil na obranu světa živých. Znovu nastolil rovnováhu.

V této rovnováze, stejně jako v prostoru mezi vašimi myšlenkami, přicházím já.

Magie je most k ostatním světům a dává jim zde sílu. Tím, že omezím v tomto světě sílu magie, vyloučím tak i vliv Stvořitele a Strážce. Stvořitel bude pochopitelně stále přinášet na tento svět nový život a Strážce si ho bude brát, když přijde konec, ale jinak bude svět patřit výlučně člověku. Staré náboženství magie bude žít jen v historických knihách nebo spíš v mýtech.

Já jsem cestovatel mezi sny. Viděl jsem sny lidí a znám jejich potenciál. Magie tyto nespoutané vize svazuje. Bez magie bude lidská mysl a její představivost svobodná a všemocná.

Proto mám také tak velkou armádu. Až bude magie mrtvá, nebude síla, která by se jí postavila. Na tento den své vojáky připravuji."

„Jak to, že Richard Rahl je tvůj nepřítel?" zeptala se Ulicia a doufala, že ho přiměje mluvit tak dlouho než vymyslí, co by měly udělat.

„On pochopitelně jen dělá co musí, protože jinak by vaše přítelkyně daly svět Strážci. Dřív jsem z něj měl prospěch, ale teď mi narušuje plány. Je mladý a neumí využívat svůj talent. Já jsem na druhé straně strávil posledních dvacet let tím, že jsem svou schopnost zdokonaloval."

Pohlédl na ostrý nůž, který držel v ruce. „Během posledního roku se mé oči velice změnily - znak cestovatele mezi sny. Od té doby nesu jedno z jmen, která byla v dávném světě nejobávanější. Cestovatel mezi sny je ve starém jazyce synonymum pro mocnou zbraň. Čarodějové, kteří tuto zbraň stvořili, toho později velmi litovali."

Jeho pohled opustil nůž a spočinul na sestrách. „Je chyba stvořit zbraň, která má vlastní vůli. Vy jste nyní mé zbraně. Neudělám stejnou chybu.

Má moc mi umožňuje vstoupit do jakékoliv spící mysli. V myslích těch, kteří nemají Dar, mám jen omezený vliv, ale pro takové lidi mám stejně jen malé použití. Ale s těmi, kteří Dar mají, jako vás šest, mohu dělat, cokoli si přeji. Jakmile jednou do vašich myslí vrazím klín, přestanou vám patřit. Nyní jsou moje.

Magie snových cestovatelů byla mocná, ale nestálá. S touto schopností se v posledních třech tisících letech nikdo nenarodil, od té doby, co vznikla bariéra a uvěznila nás tady. Ale nyní se snový cestovatel znovu prochází po tváři světa."

Otřásl jím tichý smích. Vousy nad koutky úst se mu roztančily. „A jsem to já."

Ulicia mu téměř řekla, aby hovořil k věci, ale včas se zarazila. Nikterak netoužila spatřit co všechno by mohl udělat. Potřebovala čas, aby se něco pokusila vymyslet. „Jak jsi se to všechno dozvěděl?"

Jagang si utrhl další kus masa a pokračoval. „V pohřbeném městě v mé vlasti jsem našel archiv z dávných časů. Je ironií, že pro válečníka jako jsem já, mají knihy velkou cenu. Například v Paláci Proroků jsou knihy nesmírné ceny. Musíte ovšem vědět, jak je použít. Velká škoda, že Prorok zemřel, ale já mám i jiné čaroděje.

Úlomky magie ze staré války se nyní dědí od svého tvůrce k těm potomkům Domu Rahlů, kteří se narodí s Darem. Je to magie, která funguje jako štít a probouzí se k životu závazkem. Tento závazek přede mnou zaštiťuje mysli lidí, takže do nich nemohu vstoupit. Richard Rahl tuto schopnost má a začal ji používat. Musí být eliminován dřív, než se naučí příliš mnoho.

Spolu se svou nastávající." Odmlčel se a jeho tvář získala opovržlivý výraz. „Matka Vyznavačka proti mně podnikla malý protiúder, ale zlomím ji pomocí svých loutek na severu. Ti hlupáci s ní mají velké problémy a ještě jsem jim pořádně nepřitáhl provázky. Až to udělám, budou tancovat přesně tak, jak za ně budu tahat. Pak už žádné problémy nebudou. Vrazím ten klín velmi hluboko. Strávil jsem mnoho času tím, abych získal všechny výhody na svou stranu. Díky tomu budu mít Richarda Rahla a Matku Vyznavačku v hrsti."

Zabořil ruku do pečeného prasete. „Narodil se jako válečný čaroděj. První po třech tisících let, ale to koneckonců víte. Čaroděj jako je on má pro mne velkou cenu jako zbraň. Dokáže věci, jaké žádná z vás nedokáže, a proto ho nechci zabít. Chci ho ovládnout. Až pro něj nebudu mít použití, přijde čas na jeho smrt."

Jagang si začal z prstenů vybírat ulpěné kousky masa. „Ovládnout někoho je mnohem důležitější než ho zabít. Mohl bych zabít i vás šest, ale k čemu byste mi pak byly dobré? Dokud jste pod mou nadvládou, nepředstavujete pro mne žádné nebezpečí a mohu vás využít mnoha a mnoha způsoby."

Jagang ukázal nožem na Merissu. „Vy všechny jste mu přísahaly pomstu, ale ty, má drahá, jsi přísahala, že se vykoupeš v jeho krvi. Nyní tuhle možnost budeš mít."

Merissin obličej zbledl. „Jak... to víš? Tohle jsem říkala, když jsem byla vzhůru."

Postřehl náznak paniky v jejím hlase a zasmál se. „Pokud nechceš, abych se něco dozvěděl, drahoušku, neměla bys snít o věcech, které jsi říkala, když jsi byla vzhůru."

Skrz spojení Ulicia cítila, že Armina téměř omdlévá.

„Samozřejmě vás šest musí nejprve dostat lekci. Musíte se naučit, kdo je ten, který ovládá vaše života." Nožem ukázal na tiché otroky za sebou. „Budete tak poslušné jako jsou tihle."

Ulicia se poprvé podívala na nedostatečně oblečené lidi stojící kolem. Téměř nahlas vykřikla. Ženy byly všechno sestry. Co bylo ještě horší, většinou to byly sestry Temnot. Pak se jí nepatrně ulevilo. Nebyly tam všechny. Muži, většinou mladí čarodějové, kteří po dokončení svého výcviku odešli z paláce, také patřili k těm, kteří dali svou duši Strážci.

„Některé jsou sestry světla a slouží mi dobře, neboť mají strach, že pokud s nimi nebudu spokojen, navštívím je v jejich snech." Jagang se palcem a ukazováčkem zamyšleně zatahal za řetěz visící mu mezi nosem a uchem. „Ale nejraději mám vás, sestry Temnot. Všechny jsem je přinutil, aby mi sloužily. I ty, co jsou v paláci." Ulicii se málem podlomila kolena. Jagang pokračoval. „Mám práci v Paláci Proroků. Důležitou práci."

Pozdvihl paže a náramky na nich se mu ve světle ohně zaleskly. „Všechny jsou však velmi poslušné." Obrátil hlavu k postavám stojícím za ním. „Je to tak, mé drahé?"

Janet, sestra světla, si políbila prsteníček a po tvářích jí stékaly slzy. Jagang se rozesmál. Ukázal na ni prstem. „Vidíte to? Dovolil jsem jí, aby si zachovala tento zvyk. Udržuje to v ní falešnou naději. Kdybych jí to zakázal, asi by spáchala sebevraždu, protože narozdíl od těch, kteří se zasvětili Strážci, nemá strach ze smrti. Že je to tak, má drahá Janet?"

„Ano, excelence," odpověděla tichým hlasem. „Vlastníte mé tělo a můj život, ale až zemřu, bude má duše patřit Stvořiteli."

Jagang se rozesmál. Byl to morbidní skřípavý zvuk. Ulicia ho již slyšela a věděla, že i ona se stane jeho předmětem.

„Vidíte? Takovéhle věci jsem ochoten tolerovat. Samozřejmě, že nyní bude muset jako trest sloužit týden ve stanech vojáků." Znovu stočil pohled na Janet. „Ale to jsi věděla ještě dřív, než jsi promluvila, že ano, drahoušku."

Hlas sestry Janet se roztřásl. „Ano, excelence."

Jagangovy temné oči se otočily k šesti ženám stojícím před ním. „Nejraději mám sestry Temnot, protože mají důvod se bát smrti." Roztrhl bažanta na dvě půlky. Kosti se napjaly a praskly. „Zklamaly Strážce, kterému zasvětily své duše. Pokud zemřou, nijak si nepolepší. Pokud zemřou, Strážce se jim pomstí za to, že selhaly." Znovu se rozesmál. „Pokud s vámi nebudu spokojen, dostane vás do své věčné moci."

Ulicia polkla. „Rozumíme... excelence."

Jagang na ni upřel pohled noční můry, až málem zapomněla dýchat. „Ach ne, Ulicie, nemyslím, že tomu doopravdy rozumíš. Ale až skončí lekce, kterou vám zamýšlím dát, budeš to chápat dokonale."

S pohledem stále upřeným na Ulicii sáhl pod stůl a vytáhl za světlé vlasy ženu lepých tvarů. Tvář se jí stáhla bolestí. Oblečená byla stejně jako ostatní. Ulicia viděla, že má staré, zažloutlé podlitiny, a nové, které měly fialovou barvu. Velkou modřinu měla na pravé tváři a jednu čerstvou, modročernou se čtyřmi rankami, které zanechaly jeho prsteny na levé čelisti.

Byla to Christabel, jedna ze sester temnot, které Ulicia zanechala v paláci. Sestry Temnot v paláci připravovaly půdu pro jejich návrat. Nyní však zřejmě připravovaly půdu pro příjezd Jaganga. Nemusela se příliš dlouho domýšlet, co v Paláci Proroků chce.

Jagang pustil Christabeliny vlasy. „Postav se přede mne."

Sestra Christabel se okamžitě postavila. Rychle si uhlazovala rozcuchané vlasy a uklonila se. „Jak vám mohu posloužit, excelence?"

„Christabel, potřebuji dát těmhle šesti jejich první lekci." Mezi řečí okusoval bažantí stehno. „Proto musíš zemřít."

Uklonila se. „Ano, excel -" ztuhla, když si uvědomila, co vlastně řekl. Ulicia viděla, že se jí roztřásly nohy, ale přesto se Christabel neodvážila nic říct.

Bažantí nohou pokynul dvěma ženám sedícím na medvědí kůži před jeho stolem, aby se odklidily. Na rtech se mu objevil mrazivý úsměv. „Sbohem, Christabel." Její tělo se s křikem zhroutilo na zem. Christabel ztěžka dopadla na podlahu a křičela tak hlasitě, že Ulicii bolely uši. Všech šest žen pozorovalo Christabel s rozšířenýma očima a zadržovalo dech. Jagang si ukousl další sousto. Křik, při kterém tuhla krev v žilách, neustále pokračoval a Christabelino tělo se v křeči napjalo. Jagang v klidu přežvykoval a pak si dopřál doušek vína. Nikdo nepromluvil dokud stehno nedojedl a neobrátil svou pozornost k hroznovému vínu.

Ulicia už to nemohla dále vydržet. „Jak dlouho bude trvat než zemře?" zeptala se hlasitě.

Jagang pozdvihl obočí. „Než zemře?" Zvrátil hlavu a rozesmál se. Jeho pěsti, obtížené prsteny, udeřily do stolu. Nikdo jiný v místnosti nevydal ani hlásek. Jagangovo tělo se otřásalo záchvaty smíchu. Řetízek mezi nosem a uchem mu poskakoval, dokud se náhle, zničehonic, nepřestal smát.

„Byla mrtvá dřív než dopadla na podlahu."

„Cože? Ale vždyť... vždyť pořád křičí."

Christabel náhle ztichla a bylo vidět, že nedýchá.

„Byla mrtvá od první chvíle," řekl Jagang. Upřel na Ulicii svůj temný pohled a na rtech se mu pomalu objevil úsměv. „Takhle může fungovat ten klín, o kterém jsme mluvili. I ty máš ve své mysli takový. To, co křičelo, byla její duše. Viděly jste muka, která na ni čekala ve

světě mrtvých. Zdá se, že Strážce byl se svou sestrou Temnot nespokojen."

Jagang kývnul prstem a Christabel se znovu začala divoce třást a křičet.

Ulicia polkla. „Jak dlouho... jak dlouho bude trvat než... přestane?"

Olízl si rty. „Dokud neshnije."

Ulicia cítila, jak se jí třesou kolena a skrze spojení vnímala, že ostatní sestry nemají daleko k tomu, aby se zděšeně rozkřičely stejně jako Christabel. Takhle vypadala Strážcova pomsta, dokud neobnoví jeho vliv na tomto světě.

Jagang kývnul prstem. „Slisi! Eerisi!"

Na zdi jako by se zamihotalo světlo. Ulicia vykřikla. Zdálo se, že dvě postavy v pláštích se zničehonic vynořily z temného kamene.

Dvě šupinatá stvoření tiše obešla stůl a uklonila se. „Ano, sssnový cessstovateli?"

Jagang ukázal prstem na křičící ženu na podlaze. „Hoďte ji do jámy."

Mriswithové si shodili kapuce plášťů z hlav a zvedli třesoucí se a křičící tělo ženy, kterou Ulicia znala více než sto let, ženy, která jí pomohla a byla poslušnou služebnicí Strážcových přání. Nyní se jí dostalo za její služby odměny. Jim všem se dostalo odměny.

Když oba mriswithové se svým nákladem opustili místnost, pohlédla Ulicia na Jaganga. „Co chcete, abychom udělaly?"

Jagang kývl rukou a přistoupil k němu voják. „Těchto šest patří mně. Označ je."

Mohutný muž ve zbroji a ověšený mnoha zbraněmi se uklonil. Přišel k té, která stála nejblíže, Nicci, a obratnými prsty ji neobřadně odhrnul spodní ret a groteskně ho zkroutil. Její modré oči se naplnily velkým zděšením. Ulicia vykřikla spolu s Nicci. Skrz spojení cítila nesnesitelnou bolest a hrůzu mladé ženy, když jí ret probodla železná jehla s dřevěnou rukojetí. Pak voják zasunul jehlu zpátky do opasku a jednou rukou sáhl do kapsy, ze které vytáhl zlatý kroužek. Druhou rukou přitom stále držel Niccin ret odhrnutý. Za pomoci zubů kroužek poněkud roztáhl a protáhl ho nehezky skrz krvácející zranění. Pak jím pootočil a znovu použil zuby, aby ho zacvakl.

Neoholený, hrubě vyhlížející voják přišel k Ulicii až jako k poslední. Ta se však v té chvíli už nekontrolovatelně třásla, neboť postupně cítila bolest všech pěti Sester. Když uchopil její spodní ret, pokusila se mu vytrhnout. Bylo to, jako by se hlavou snažila rozbít kamennou zeď. V okamžiku, kdy jí voják skrz ret prostrkoval zlatý kroužek, naplnily se jí oči slzami bolesti.

Jagang si během celé procedury nepřítomně vyšťourával ze zubů zbytky jídla a přitom si zakrýval ústa rukou. Když bylo všech šest Sester označeno a po bradách jim stékala krev, promluvil. „Vy všechny jste nyní mé otrokyně. Pokud mi nedáte záminku, abych vás zabil, budu pro vás mít využití v Paláci Proroků. Až skončím s Richardem Rahlem, možná vám dovolím ho zabít."

Jeho oči se znovu setkaly s jejich a jimi znovu zalomcovala hrůza, která tento pohled doprovázela. „Ale nejdřív dokončím vaši lekci."

„Velmi dobře chápeme naše možnosti," řekla Ulicia rychle. „Prosím - nemusíte pochybovat o naší věrnosti."

„Ale ano, to já vím," zašeptal Jagang. „Lekce, kterou jsem vám mínil dát, ještě neskončila. To, co jste viděly, byl pouze začátek. Obávám se však, že zbytek této lekce nebude tak rychlý."

Uliciiny nohy jí málem vypověděly službu. Od té doby, co ji Jagang začal navštěvovat ve snech, změnil se její život v noční můru. Musí být způsob, jak to zastavit, ale ona na žádný nemohla přijít. Viděla sama sebe, jak se vrací do Paláce Proroků jako jedna z Jagangových otrokyní.

Jagang se podíval za ni. „Poslouchali jste mě, hoši?"

Ulicia slyšela chladnou odpověď kapitána Blakea. Úplně zapomněla, že vzadu za ní stojí třicet námořníků.

Jagang jim pokynul, aby přistoupili blíž. „Ráno můžete odjet. Jsem však přesvědčen, že dnešní noc byste rádi strávili s těmito dámami."

Každá ze šesti Sester zbledla.

„Ale -"

Její slova byla uťata náhlým hrozivým zábleskem temných očí. „Od nynějška, pokud použijete magii proti mým přáním, i kdyby to mělo být jen proto, abyste se zbavily nachlazení, budete následovat Christabelin osud. Ve vašich snech jsem vám předvedl malou ukázku

toho, co s vámi mohu udělat, když jste naživu a nyní jste viděly malou ukázku toho, co s vámi udělá Strážce, když zemřete. Leží před vámi jen jediná cesta. Být vámi, snažil bych se neklopýtnout."

Jagang obrátil pohled k námořníkům stojícím za sestrami. „Pro tuto noc jsou vaše. Podle toho, co jsem se dozvěděl z jejich snů, s nimi máte nevyřízené účty. Nakládejte s nimi podle libosti." Hlasy námořníků se zvedly v radostném křiku.

Skrze spojení Ulicia cítila ruku, která uchopila Arminu za ňadro a další, která uchopila Nicci za vlasy a zvrátila jí hlavu dozadu. Cítila i ruku bezostyšně šmátrající po jejím vlastním těle. Zoufale vykřikla.

„Jsou zde však jistá pravidla," řekl Jagang a zastavil nenechávé ruce. „Pokud jim nějak ublížíte, udělám s vámi to, co děláte s rybami v sítích."

„A jaká jsou další pravidla, císaři?" zeptal se jeden z námořníků.

„Nesmíte je zabít. Jsou to mé otrokyně - patří mně. Chci, aby se ráno vrátily v dostatečně dobré kondici, aby mi mohly sloužit. To znamená žádné zlomeniny a tak podobně. Pokud některý z vás tato pravidla poruší, budete za to trpět všichni. V jiných směrech se však nikterak neomezujte. Tato pravidla jsem stanovil proto, že vím, co dokáže rozzuřený námořník udělat se ženou. Rozhodně však žádnou z těchto šesti nezanedbejte."

Námořníci začali přikyvovat na souhlas a jeden přes druhého prohlašovali, že císařova pravidla jsou v pořádku a že je budou dodržovat.

Jagang obrátil svou pozornost k šesti ženám. „Mám obrovskou armádu velkých a zuřivých vojáků, ale jinak tu nikdo není. Nepřítomnost žen ubírá mým mužům na náladě. Dokud pro vás nebudu mít další úkol, budete jim čtyři hodiny denně po vůli. Buďte rády, že máte ve rtech zasazené kroužky. Vojáci budou vědět, že patříte mně a nebude vám hrozit, že by vás po skončení aktu zabili."

Sestra Cecília rozhodila ruce. Její tvář se rozzářila přátelským nevinným úsměvem. „Císaři Jagangu, vaši muži jsou mladí a silní. Obávám se, že stará žena jako já pro ně nebude představovat žádné potěšení. Je mi líto."

„Jsem si naprosto jist, že budou tak vyhládlí, že po vás skočí jako po dvacetileté krasavici. Uvidíte."

„Císaři, sestra Cecília má pravdu. Obávám se, že i já jsem už příliš stará a tlustá," řekla Tovi nejroztřesenějším stařeckým hlasem, jaký jen dokázala vyloudit z hrdla. „Vašim mužům nepřineseme žádné uspokojení."

„Uspokojení?" Nabodl si na nůž kousek masa. „Uspokojení? Nezbláznily jste se náhodou? Tohle nemá s uspokojením nic společného. Ujišťuji vás, že moji muži s vámi budou více než spokojeni - ale vy mě pořád chápete špatně."

Ukázal na ně prstem a ve světle plamenů se zaleskly jeho prsteny. „Vás šest bylo nejprve sestrami světla, potom sestrami Temnot. Jste možná nejmocnější čarodějky na světě. Tohle vás má naučit, že nejste o mnoho víc než prach na mých podrážkách. Budu s vámi nakládat, jak se mi zlíbí. Ti, kteří mají Dar, mi nyní slouží jako zbraň.

Tohle vám dá lekci. Vy do toho nemáte co mluvit. Dokud se nerozhodnu jinak, dávám vás svým mužům k volnému použití. Pokud se vám rozhodnou kroutit prsty a vsázet se přitom, kdo vás donutí křičet hlasitěji, budiž. Pokud od vás budou chtít jakýkoliv jiný druh potěšení, pak se jim ho dostane. Mají různé chutě a pokud vás při tom nezabijí, mohou je skrze vás uspokojit." Snědl sousto, které měl nabodnuté na noži. „Pochopitelně až poté, co si s vámi užijí námořníci. Užijte si mého daru, chlapci. Chovejte se tak, jak jsem vás požádal, dodržujte pravidla, která jsem stanovil a možná vaše služby využiji i v budoucnosti. Císař Jagang své přátele odměňuje velmi dobře."

Námořníci mu odpověděli pozdravným křikem.

Ulicia by byla upadla, neboť jí nohy vypověděly službu, ale kolem ramen ji objala paže, která ji udržela ve vzpřímeném postoji. Cítila námořníkův smrdutý dech.

„Ale no tak. Pročpak jsi najednou získala tak nezdravou barvu? Snad se mě nebojíš?"

Ulicia vzlykla. Spodní ret se jí chvěl bolestí a věděla, že to je teprve začátek. Byla tak zaskočena tím, co se stalo, že nebyla schopná jediné jasné myšlenky.

„Ach," řekl Jagang a přerušil veškeré dění. Ukázal nožem na Merissu. „Kromě téhle. Tuhle mít nemůžete," řekl námořníkům. Kývnul na ni dvěma prsty. „Pojď ke mně, drahá."

Merissa udělala několik kroků vpřed. Skrz spojení Ulicia cítila, jak se jí třesou nohy.

„Christabel sloužila výlučně mně. Byla to má favoritka. Ale nyní je mrtvá, neboť sehrála roli v lekci, kterou jsem vám udělil." Jeho pohled se zastavil na místě, kde jí námořníci roztrhli šaty. „Zaujmeš její místo."

Jeho pohled se střetl s jejíma očima. „Pokud si vzpomínám, tak jsi prohlásila, že pokud budeš muset, budeš mi líbat nohy. Musíš." Merissin překvapený pohled vyloudil na Jagangovu tvář typický úsměv. „Říkal jsem ti přece, drahá, že sníš o tom, co jsi říkala, když jsi byla vzhůru."

Merissa slabě přikývla. „Ano, excelence."

„Sundej si ty šaty. Budeš potřebovat něco pěkného na sebe, pokud si tě později vyberu k tomu, abys zabila Richarda Rahla." Merissa začala vykonávat jeho rozkaz a on se podíval na ostatní ženy. „Vaše spojení vám zatím ponechám, abyste mohli navzájem cítit lekce, které dostáváte. Nechci, aby některá z vás o něco přišla."

Když Merissa skončila, Jagang obrátil nůž mezi palcem a ukazováčkem hrotem dolů. „Pod stůl, drahá."

Ulicia cítila, jak se Merissina kolena dotkla hrubé kamenné podlahy pod stolem. Námořníci se při pohledu na nahou Merissu klečící na kolenou rozesmáli.

Díky síle vůle čerpané ze zásobárny nenávisti k tomuto muži se Ulicia sebrala. Byla vůdcem Sester Temnot. Skrz spojení promluvila k ostatním. *„Všechny jsme prošly rituálem. Zažily jsme mnohem horší věci než je to, co nás čeká. Jsme sestry Temnot. Pamatujte, kdo je náš skutečný vládce. Prozatím jsme otrokyněmi tohoto červa, který ale udělal velkou chybu, když si myslí, že nemáme vlastní vůli. Nemá žádnou vlastní moc, tak musí používat naši. Něco vymyslíme a pak Jagang zaplatí. Při našem Mistrovi, zaplatí."*

„Ale co budeme dělat do té doby!" vykřikla Armina.

„Ticho!" přikázala jí Nicci. Ulicia cítila bílý žár Nicciny nenávisti, cítila její srdce z černého ledu. *„Zapamatujte si každou tvář. Každý z nich zaplatí. Musíme poslouchat Ulicii. Něco vymyslíme a pak jim dáme takové lekce, jaké nás jen napadnou."*

„A ať vás ani nenapadne, aby se vám o tom zdálo." varovala Ulicia. *„Jediná věc, kterou nemůžeme dovolit, je nechat se od Jaganga zabít. Jinak jsou naše naděje ztraceny. Dokud žijeme, máme naději na návrat do přízně našeho Mistra. Našim duším byla slíbena odměna, pokud se nám podaří splnit náš úkol a já mám v úmyslu ji získat. Buďte silné. Sestry."*

„Ale Richard Rahl je můj," zasyčela Merissa. *„Kdokoli by mi ho sebral, bude se zodpovídat mně - a Strážci."* I Jagang, pokud by ji slyšel, by musel být překvapen zuřivostí skrytou v jejím varování. Skrz spojení Ulicia cítila, jak si Merissa odhrnula vlasy z tváře. Ochutnala, co ochutnala i Merissa.

„Už jsem s vámi skončil..." Jagang se na chvíli odmlčel, aby nabral dech. Mávl nožem. „Zmizte."

Kapitán Blake popadl Ulicii za vlasy. „Čas na splacení účtů, má milá."

Kapitola dvacátá osmá

Zamrkala a pohlédla na ostří rezavého meče, který měla u obličeje. Jeho ostří nebylo ani palec daleko.

„Opravdu je to nutné?" Říkala jsem vám přece, abyste si vzali, co chcete, a my neuděláme nic, abychom vám v tom zabránili. Ale řekla jsem vám také, že už jste třetí banda nebezpečných psanců, kteří nás v poslední době okradli, takže nám nezbylo nic cenného."

Podle toho, jak se ruka s mečem třásla se nezdálo, že by její majitel byl příliš zkušený. A podle toho, jak se mu pod kůží rýsovaly kosti se ani nezdálo, že by byl příliš úspěšný.

„Buď zticha!" Pohlédl na svého společníka. „Našel jsi něco?"

Druhý mladý zloděj, přehrabující se ve vaku ležícím na sněhu a vyhublý stejně jako ten první, se rozhlédl po pusté cestě vedoucí ztemnělým lesem. Ohlédl se a podíval se na ohyb cesty, která mizela za stromy, pokrytými sněhem. Uprostřed ohybu těsně před tím, než cesta zmizela z dohledu, byl most přes potok, který stále ještě nezamrzl, přestože byla zima. „ Ne. Jen staré šaty a haraburdí. Žádná slanina, dokonce ani chleba."

První zloděj kousek poodstoupil a vypadal připravený utéct při první známce potíží. Uchopil jílec i druhou rukou, aby si ulehčil od váhy uboze vyhlížejícího meče. „Vypadáte dobře živení. Co vy dva jíte, stařeno! Sníh?"

Založila si ruce za zády a povzdychla si. Už ji to unavovalo. „Během cesty pracujeme, abychom si vydělali na jídlo. Měli byste to také zkusit. Myslím pracovat."

„Vážně? Pro případ, že by sis toho nevšimla, stařeno, je zima. Není práce. Minulý podzim nám armády vyplenily sýpky. Mí rodiče nemají nic, co by jim umožnilo přežít zimu."

,,To je mi líto, synu. Možná..."

„Podívejme! Copak je tohle, starochu?" Jeho prsty se sevřely kolem stříbrného obojku. Pokusil se ho sundat. „Jak to mám sundat? Odpověz!"

„Už jsem vám řekla," prohlásila rychle, když si všimla tiché zuřivostí v Čarodějových modrých očích, „že můj bratr je hluchoněmý. Nerozumí, co říkáte a nemůže vám odpovědět."

„Hluchoněmý? Tak mi řekni ty, jak mu to mám sundat."

„Je to jen železo a je svařené. Nemá to žádnou cenu."

Jednou rukou pustil jílec, naklonil se k ní a prstem jí odhrnul plášť. „Co je tohle? Peníze! Našel jsem její peníze!" Sundal jí ze zad těžký batoh plný zlatých mincí. „Musí to být plné zlata!"

Zasmála se. „Obávám se, že je to jen batoh plný ztvrdlých sucharů. Klidně si jeden vemte, pokud chcete, ale nezkoušejte do něj kousat, nebo si vylomíte zuby."

Vytáhl z batohu jednu zlatou minci a skousnul ji. S překvapeným výrazem se na ni podíval. „Jak něco takového můžete jíst? Jedl jsem už hodně špatné suchary, ale tyhle jsou nejhorší ze všech."

S takhle mladou myslí je to jednoduché, pomyslila si. Smutné je ovšem to, jak tihle mladíci žijí.

Mladý zloděj odhodil batoh se zlatem do sněhu a začal jí prohledávat plášť, aby našel něco cenného.

Netrpělivě si povzdechla. „Chlapci, mohli byste to loupení trošku urychlit? Rádi bychom se před setměním dostali do dalšího města."

„Nic," řekl druhý. „Nemají nic než potíže, které nám můžou přinést."

„Mají koně," řekl první, který prohmatával záhyby jejího pláště a hledal něco, co by mohla ukrývat. „Alespoň si můžeme vzít jejich koně. Jsou dobří na nošení nákladů."

„Prosím, udělejte to," řekla. „Jsem už unavená tím, jak nás ty staré herky zpomalují, neboť je musíme celou cestu vést. Tím, že si je vezmete, mi prokážete opravdu velkou službu. Všichni čtyři jsou už staří a já nemám to srdce zkrátit jejich utrpení."

„Ta stařena má pravdu," řekl druhý, který si prohlížel jednoho ze silných zdravých koní. „Vypadají nemocně. Bez nich půjdeme rychleji. Pokud se s těmihle vaky kostí budeme zdržovat, strávíme na cestě i noc."

První zloděj stále prohledával její plášť. Ruka se mu zastavila v jedné z kapes. „Co je tohle?"

V jejím hlase se objevilo ostří. „Nic, co by tě muselo zajímat."

„Vážně?" Jeho prsty jí z kapsy vytáhly cestovní knihu.

Když se probíral prázdnými stránkami, všimla si zprávy na jedné z nich. Konečně.

„Co je to?"

„Jen takový poznámkový blok. Umíš číst, synu?"

„Ne. Ale jak se tak. dívám, vevnitř stejně není nic k přečtení."

„Stejně ji vezmi," řekl druhý, „I když je prázdná, může mít nějakou cenu."

Pohlédla na mladíka, který na ni mířil mečem. „Teď toho mám tak akorát dost. Vaše loupení skončilo."

„Skončí, až já řeknu, že skončí."

„Vrať mi to," řekla Ann hrozivým hlasem a pozdvihla ruku. „a pak zmizte, nebo vás dovleču za uši do města a donutím vaše rodiče, aby vám dali pořádný výprask."

Roztřeseně pozdvihl meč, jako by se chtěl bránit. „Podívej, nedělej problémy, nebo ochutnáš ocel! Tuhle věc umím použít!"

Studený večerní vzduch se náhle rozezněl zvukem koňských kopyt.. Viděla, jak se ze záhybu cesty vynořili vojáci a přejeli most přes potok. Ani jeden z mladíků si jich do poslední chvíle nevšiml, neboť tekoucí voda dělala poměrně velký hluk. Když se oba loupežníci vyděšeně obrátili, Ann sebrala prvnímu z rukou meč. Druhému sebral Nathan jeho dýku.

Obklíčili je ďhařanští vojáci na koních. „Co se to tu děje?" zeptal se seržant chladným hlubokým hlasem.

Oba mladíci stáli jako přimraženi. „No," řekla Annalina, „potkali jsme se s těmito dvěma chlapci a oni nás právě poučovali, abychom byli opatrní a dávali pozor na zloděje. Žijí tady v sousedství. Ukazovali nám, jak se máme bránit a jak šermovat mečem."

Seržant si opřel ruce o hrušku sedla. „Je to pravda, hoši?"

„Já... my..." Jeho vyděšené oči se obrátily k ní. „Je to tak. Žijeme tady blízko a říkali jsme těmto dvěma poutníkům, aby byli opatrní, neboť jsme slyšeli, že je tu spousta lupičů."

„A byla to moc pěkná ukázka šermířského umění. Jak jsem slíbila, mladíku, dostaneš za to ode mne suchar. Podej mi, prosím, můj vak se suchary."

Natáhl se, zvedl ze země těžký vak plný zlata a podal jí ho. Ann vytáhla dvě mince a každému mladíkovi dala jednu.

„Jak jsem slíbila, bude suchar pro každého. Nyní běžte, chlapci, domů, protože se brzy setmí a rodiče se o vás budou bát. Dejte jim ten suchar a vyřiďte jim mé díky za to, že vás poslali, abyste nás varovali před nebezpečím."

Rozpačitě přikývli. „Rádo se stalo. Dobrou noc a šťastnou cestu."

Ann zvedla ruku. Upřela pronikavý pohled na zloděje, který měl její cestovní knihu. „Jestli sis už prohlédl můj poznámkový blok, vezmu si ho zpátky."

Oči se mu pod jejím pohledem rozšířily a rychle jí knihu podal, jako by ho pálily prsty.

Ann se usmála, „Děkuji ti, synu."

Otíral si ruku o potrhaný kabát. „Tak tedy sbohem. A buďte opatrní."

Otočil se k odchodu. „Nezapomeň si vzít tohle."

Překvapeně se na ni podíval. Jílcem napřed mu podávala jeho meč. „Tvého otce by jistě nepotěšilo, kdybys mu zapomněl přinést jeho zbraň."

Opatrně ho uchopil. Nathan, který si při podobných příležitostech nikdy nenechal ujít své teatrální výstupy, začal mezi prsty obratně točit dýkou, kterou sebral druhému psanci. Pak nůž vymrštil do vzduchu, chytil ho za zády a rychlým pohybem si ho přehodil do druhé ruky. Pak ho rukojetí napřed předal druhému užaslému mladíkovi.

„Kde jsi se to naučil, starče," zeptal se seržant.

Nathan se zamračil. Pokud byla nějaká věc, kterou Nathan neměl rád, pak to bylo, když ho někdo nazýval starcem. Byl čaroděj, prorok jedinečných schopností a domníval se, že ostatní by na něj měli pohlížet s úžasem ne-li přímo s otevřenou úctou. Ann v duchu děkovala Stvořiteli, že ji napadlo spoutat jeho Dar Rada'Hanem, neboť jinak by se bezpochyby seržantovo sedlo ocitlo ve spalujících plamenech. Také mu naštěstí dokázala zabránit mluvit. Nathanův jazyk byl minimálně stejně nebezpečný jako jeho magie.

„Obávám se, že můj bratr je hluchoněmý." Gestem ruky poslala oba psance pryč. Oba odešli a cestou kopali do sněhu. „Mého bratra vždycky bavilo se takovéhle triky učit."

„Madam, jste si jistá, že vám tihle dva nezpůsobili nějaké obtíže?"

„Ach, to rozhodně ne," ujistila ho.

Seržant zdvihl uzdu a dvacet mužů za ním udělalo to samé, připraveni ho následovat. „No, myslím, že si s nimi stejně trochu promluvím. Promluvím si s nimi o krádežích."

„Pokud to uděláte, nezapomeňte se jich zeptat na ďhařanské vojáky, kteří jejich rodině ukradli jídlo na zimu."

Voják se k ní naklonil. „Nevím nic o tom, co se dělo dřív, ale nový Lord Rahl dal jasné rozkazy, že armáda nesmí nic krást."

„Nový Lord Rahl?"

Přikývl. „Richard Rahl, vládce D'Hary."

Koutkem oka zachytila spokojený úsměv na Nathanových rtech. Byl to úsměv profesionála, kterému se podařilo správně vyluštit proroctví a nyní se mu potvrdila jeho pravdivost. Přestože se to muselo stát, pokud měli uspět, pro ni to žádný důvod k úsměvu nepředstavovalo. Její nitro se varovně rozechvělo při představě, jaká cesta teď leží před nimi a co je na ní čeká. Neměli však jinou možnost. „Ano, myslím, že teď, když jste řekl jak se jmenuje, si vybavuji, že jsem jeho jméno už někdy slyšela."

Seržant se postavil ve třmenech a otočil se ke svým mužům. „Ogdene, Spauldingu!" Oba jmenovaní popojeli vpřed a jejich koním odletoval od kopyt sníh. „Jeďte za těmi chlapci a doveďte je k jejich rodinám. Zjistěte, jestli je pravda, že jim vojáci ukradli jídlo. Pokud ano, zjistěte, jestli se to stalo i některým dalším rodinám v sousedství. S touto zprávou pak přijeďte do Aydindrilu a dohlédněte na to, aby dostali co potřebují, aby přečkali zimu."

Oba muži pozdravili tím, že se pěstí udeřili do hrudi, pak pobídli koně a vyrazili do lesa. Seržant se otočil zpátky k Ann. „Rozkazy Lorda Rahla," vysvětlil. „Míříte do Aydindrilu?"

„Ano, stejně jako mnoho dalších poutníků doufáme, že tam budeme v bezpečí."

„Budete tam v bezpečí, ale bude vás to něco stát. Řeknu vám to samé, jako všem ostatním. Lhostejno z jaké země pocházíte, budete

poddanými D'Hary. Bude od vás vyžadována poslušnost a malá daň z vašeho výdělku. To vše samozřejmě za předpokladu, že se rozhodnete vstoupit na území spravované D'Harou."

Pozdvihla obočí. „Takže armáda stále pokračuje v okrádání lidí?"

„To se možná zdá vám, ale ne Lordu Rahlovi, a jeho slovo je zákon. Všichni platí stejně a vydržují tak vojá ky, kteří jsou zde, aby chránili jejich svobodu. Pokud platit nechcete, můžete svobodně odejít a této ochrany svobody se vzdát."

„Zdá se, že Lord Rahl má věci pevně v rukou." Seržant přikývl. „Je to mocný čaroděj." Nathanova ramena se otřásla tichým smíchem. Seržantovy oči se zúžily. „Čemu se směje, když říkáte, že je hluchoněmý?"

„Ano, to je, ale je také duševně zaostalý. Ann vykročila ke koni. Když míjela širokoplecího čaroděje, vší silou mu zarazila ostrý loket do boku. „Chová se občas jako dítě." V odpověď na Nathanův zuřivý pohled se na něj zamračila. „Když ho to popadne, začne se zničehonic smát."

Ann položila ruku na Bellin krk a pohladila ji. Bella při jejím doteku radostně poskočila. Rozevřela velké pysky a vystrčila jazyk. Milovala, když ji někdo hladil. Ann ji vyhověla a poškrábala ji za uchem. Bella tiše zaržála a nachýlila k ní hlavu v žádosti o další pohlazení.

„Říkal jste, seržante, že Lord Rahl je mocný čaroděj?"

„Správně. Pobil nestvůry, které uvidíte naražené na kůlech před palácem."

„Nestvůry?"

„Říká jim mriswithové. Odporná šupinatá ještěrovitá stvoření. Zabili množství lidí, ale lord Rahl sám je rozsekal na kousky."

Mriswithové. To rozhodně nebyla dobrá zpráva.

„Je zde poblíž nějaké město nebo vesnice, kde najdeme nocleh a jídlo?"

„Nedaleko odtud, asi dvě míle, leží Deset Dubů. Je tam malá hospoda."

„A jak daleko je do Aydindrilu?"

Při řeči škrábala Bellu za uchem a seržant si změřil jejich koně. „S tak dobrými zvířaty, jako jsou tato pochybuji, že by vám to zabralo víc než sedm nebo osm dní."

„Díky, seržante. Jsem ráda, že vím, že jsou zde vojáci pro případ, že by se tu poblíž vyskytli nějací lupiči." Seržant mrkl na Nathana, změřil si jeho mohutné tělo, dlouhé bílé vlasy, které mu spadaly na ramena, čistě oholené čelisti a pronikavé tmavě modré oči. Nathan byl silný muž plný energie navzdory faktu, že byl téměř tisíc let stár.

Seržant pohlédl zpátky na ni, neboť zjevně dával přednost pohledu na starou ženu než pohledu na Nathana. I když byla jeho magická moc spoutána, působil Nathan velmi zneklidňujícím dojmem. „Někoho hledáme: Krvavou Církev."

„Krvavou Církev? Myslíte ty pompézní hlupáky z Nicobary, kteří nosí červené pláště?"

Seržantův kůň neklidně poskočil a on mu prudce přitáhl uzdu. Ostatních dvacet koní prohrabávalo neklidně čenichy sníh a hledalo trávu anebo s nadějí očichávalo suché větve stromů podél cesty. „To jsou oni. Dva muži, z nichž jeden je lord generál, druhý důstojník, a třetí je žena. Uprchli z Aydindrilu a Lord Rahl vydal rozkaz přivést je zpátky. Všude po nich pátrají naši muži."

„Je mi líto, ale nikoho takového jsem neviděla. Lord Rahl žije v Hradě Čarodějů?"

„Ne, žije v Paláci Vyznavačů."

Ann se na něj podívala. „Alespoň to je dobré."

Překvapeně se na ni zamračil. „Proč je to dobré?"

Uvědomila si, že před tím promluvila nahlas. „Ach, chtěla jsem říct, že doufám, že toho velkého muže uvidím a pokud by žil na Hradě, nebylo by to možné. Slyšela jsem, že to místo je chráněno magií. Ale takhle budu mít možnost vidět ho na vlastní oči až vyjde na balkón, aby pozdravil davy.

No, díky za pomoc, seržante. Myslím, že bychom měli vyrazit do Deseti Dubů než bude tma. Nechci, aby některý z mých koní zakopl a zlomil si nohu."

Seržant jí popřál dobrou noc a vedl svůj oddíl po cestě směrem od Aydindrilu. Jakmile byli z doslechu, sejmula z Nathana kouzlo zabraňující mu v řeči. Bylo velmi obtížné udržet je tak dlouho funkční. Ann začala sbírat jejich věci poházené ve sněhu a v duchu se připravovala na Nathanovu tirádu.

„Měli bychom co nejrychleji vyrazit," řekla mu.

Nathan nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ty jsi dala každému z těch zlodějů zlatou minci? Měla bys je spíš -"

„Byli to jen chlapci, Nathane. A měli hlad."

„Chtěli nás okrást!"

Ann se usmála a začala na Bellu nakládat batohy. „Víš přece stejně dobře jako já, že to by se nemohlo stát. Ale dala jsem jim víc než jen zlato. Nemyslím, že by se o něco takového pokusili znovu."

Zavrčel. „Doufám, že kouzlo, které jsi na mince vložila, jim spálí prsty až na kost."

„Měl bys mi v těchto záležitostech víc důvěřovat. Ale teď se chci co nejrychleji dostat do té hospody. V cestovní knize se objevila zpráva."

Nathan chvilku mlčel. „Trvalo jí to dost dlouho. Nechali jsme jí tolik stop, že by si i desetileté dítě dalo dohromady, o co jde. Udělali jsme všechno kromě toho, že jsme jí nenapsali na šaty ‚Pokud jde o to, tak Prelátka a prorok nejsou doopravdy mrtví, ty hlupačko.'"

Ann Belle zkontrolovala postroj. „Jsem si jistá, že to pro ni nebylo tak jednoduché jak si to představuješ. Nám se to zdá zřejmé, protože my víme. Neměla žádný důvod něco takového předpokládat. Nicméně si to Verna nakonec domyslela. A to je důležité."

Nathan zareagoval pohrdavým odfrknutím a začal jí pomáhat shromažďovat zbytek jejich výbavy. „No a co ti píše?"

„To ještě nevím. Až najdeme místo, kde budeme moci přespat, zjistíme to."

Nathan se náhle otočil a ukázal na ni prstem. „Ještě jednou na mě vyzkoušíš ten trik s hluchoněmým, a až do konce života toho budeš litovat."

Oplatila mu jeho vzteklý pohled. „Pokud se znovu setkáme s lidmi a ty se budeš chechtat a chovat se jako blázen, udělám z tebe hluchoněmého doopravdy!"

Nathan něco zamumlal a vrátil se k práci. Když se obrátil ke koním, všimla si spokojeného úsměvu na jeho tváři.

Po čase dorazili do hospody, a když svěřili koně do péče chlapce ve stájích, byly už na nebi hvězdy a nad vzdálenými horami byl vidět zimní měsíc. Vzduch byl nasycen pachem hořícího dřeva. Dala chlapci penny a svěřila mu do péče jejich zavazadla.

Deset Dubů byla jen malá vesnice a v hospodě sedělo u několika stolů pouze tucet hostů. Většinou popíjeli, kouřili dýmky a vyprávěli si o vojácích, které zahlédli a o podmínkách vyhlášených novým Lordem Rahlem. Někteří říkali, že na těch pověstech není ani za mák pravdy. Ostatní se jich ptali, jak si teda vysvětlují, že ďhařanští vojáci jsou náhle tak disciplinovaní, a že k takovému chování jim přece někdo musel dát rozkaz.

Nathan, který měl na sobě vysoké boty, hnědé kalhoty, bílou halenu zapnutou až ke krku, aby zakrývala jeho Rada'Han, tmavě zelenou vestu a těžký, tmavě hnědý plášť, který mu visel téměř až na zem, rovnou zamířil k pultu, na kterém bylo několik lahví a sklenic. Vzhledem k tomu, že v místnosti bylo teplo, stáhl si plášť na ramena a povolil boty. Nathan dával přednost takovémuto oblečení před černými róbami, které nosil v paláci. Říkal tomu „přestrojení".

Zamračený hospodský se usmál až poté, co mu Nathan hodil na stůl stříbro a objednal si horu jídla a pití. Hospodský přikývl a odspěchal.

Přišel s jídlem a než mohla Ann cokoliv podniknout, začal Nathan vyprávět historku o tom, že je obchodník cestující se svou pomocnicí, a že ho doma čeká žena a dvanáct synů. Hostinský chtěl vědět, s čím Nathan obchoduje. Nathan se k němu naklonil blíž, ztišil svůj velitelský hlas, spiklenecky zamrkal a řekl, že pro něj bude bezpečnější, když se to nedozví.

Užaslý hospodský nabídl Nathanovi džbán a řekl, že je pro něj ctí, když zůstanou v jeho domě. Nathan pronesl krátké požehnání Deseti Dubům, hospodskému i všem patronům a dal se do jídla. Objednal džbán a dušené maso i pro svou „pomocnici". Pak požádal hostinského, aby jim ukázal pokoj. Když vyrazili ke schodům, všechny oči v místnosti je sledovaly a s obdivem spočívaly na pozoruhodném cizinci, který se mezi nimi tak znenadání objevil.

Ann stiskla rty a přísahala si, jako ostatně vždy, že už se od Nathana nenechá ničím překvapit. Její hlavní zájem se však nyní upíral na cestovní knihu. Chtěla vědět, čeho se týká ta zpráva, ale zároveň se jí i obávala. Něco se mohlo pokazit a druhou knihu mohla mít některá ze Sester Temnot, která objevila, že oni dva jsou stále naživu. Doufa-

la, že to se nestalo. Vztekle sevřela pěsti. Věděla, že Palác Proroků je v rukou nepřítele.

Místnost, kterou jim hostinský ukázal byla malá, ale čistá, s dvěma úzkými postelemi, plechovou vanou a čtvercovým stolem, na který hostinský postavil lucernu. Pak jim popřál dobrou noc a projevil naději, že se jim u nich bude líbit. Před tím, než odešel, si u něj Nathan objednal další jídlo na pokoj. Zanedlouho se vrátil s nákladem a s ním přišel i hoch ze stájí s jejich zavazadly. Poté co oba definitivně odešli a zavřeli za sebou dveře, posadila se Ann na jednu ze židlí u stolu.

„No," řekl Nathan. „Předpokládám, že se mi chystáš dát lekci o tom, jak bych se měl chovat před neznámými lidmi."

„Ne, Nathane. Jsem unavená."

Zamnul si ruce. „Myslím, že jsem právě vyrovnal skóre za tu tvoji historku s hluchoněmým." Jeho výraz potemněl. „Tenhle obojek nosím po celý život kromě prvních čtyř let po narození. Jak by ses cítila ty, kdybys ho měla celý život na krku?"

Ann si pomyslela, že přestože je jeho dozorcem, i ona je vlastně zajatec, stejně jako on. Její oči se střetly s jeho pohledem. „Přestože mi nikdy nevěříš, i když ti to pořád opakuji, Nathane, znovu ti říkám, že bych si přála, aby to bylo jinak. Nemám žádnou radost z toho, že spoutávárn jedno ze Stvořitelových dětí, které nespáchalo žádný zločin kromě toho, že se narodilo."

Po dlouhém tichu sklopil zrak. Složil si ruce za zády a začal se kritickým okem rozhlížet po místnosti. Jeho boty dupaly po prkenné podlaze. „Jsem zvyklý na podstatně lepší ubytování," prohlásil jen tak do vzduchu.

Ann si vzala několik soust a pak tác s jídlem odsunula stranou. Položila na stůl cestovní knihu a hleděla na černou koženou vazbu. Nakonec knihu otevřela a nalistovala zprávu.

Nejprve mi musíš říct důvod, proč jsi mě. tehdy vybrala. Pamatuji si každé slovo. Jediná chyba a tuhle knihu pohltí oheň.

„Ale, ale," zamumlala. „Je velmi opatrná. To je dobře." Nathan se díval Ann přes rameno. „Když psala, ryla tak silně, že se málem prodřela skrz. Verna je asi velmi rozčilená."

Ann stále zírala na zprávu. Věděla, co má Verna na mysli.

„Musí mě opravdu nenávidět," zašeptala Ann a písmo na papíře sejí začalo rozmazávat, neboť její oči se plnily slzami.

Nathan se narovnal. „No a co? Já tě taky nenávidím a nezdá se, že by tě to nějak vzrušovalo."

„Vážně, Nathane? Opravdu mě nenávidíš?"

Jeho jedinou odpovědí bylo odmítavé gesto. „Už jsem ti řekl, že ten tvůj plán je notové šílenství?"

„Už od snídaně ne."

„No, tak ten tvůj plán je hotové šílenství."

Ann zírala na slova v cestovní knize. „Dlouho a tvrdě jsi pracoval, Nathane, abys zajistil naplnění patřičné cesty zmiňované v proroctví. Víš, co se může stát, když se dostaneme na špatnou cestu a také víš, jak snadno se dají proroctví ovlivnit a svést na scestí."

„Nevím komu pomůže, když se necháš díky tomu svému hloupému plánu zabít. A já se chystám nechat zabít s tebou! Chci se dožít tisícovky, abys věděla. Chystáš se nás oba zabít."

Ann vstala ze židle. Položila mu ruku na svalnatou paži. „Tak mi tedy řekni, Nathane, co bys dělal ty. Znáš proroctví. Víš o nebezpečí. Ty jsi ten, kdo mě varoval. Řekni mi, co bys dělal ty, kdybys byl na mém místě."

Upřel na ni dlouhý pohled. Položil svou ruku na její a žár v jeho očích pohasl. „To samé co ty, Ann. Je to naše jediná možnost. Ale rozhodně se kvůli tomu necítím o moc líp, neboť vím, jaké nebezpečí ti hrozí."

„Já vím, Nathane. Jsou tam? Jsou v Aydindrilu?"

„Jeden ano," řekl tiše a pohladil jí ruku. „Další tam bude v době kdy přijedeme. Viděl jsem to v proroctví.

Ann, tento věk, ve kterém žijeme, má hořkou příchuť díky varováním z proroctví. Válka proroctví zamlží. Jejich větve jdou do všech směrů. Každá z nich musí být patřičně vyvrácena nebo potvrzena. Pokud jsme se vydali špatnou cestou, míříme do zkázy. A co je ještě horší, na této cestě jsou zákruty, ve kterých nevím, co se musí stát. Navíc, aby se tato cesta naplnila, musí se stát věci, které my neovlivníme."

Ann neměla slova, kterými by mohla odpovědět a tak namísto toho přikývla. Posadila se a přisunula židli blíž ke stolu. Nathan usedl na

druhou židli a ulomil si kus hnědého chleba. Zatím co žvýkal, díval se na pero, které se pohybovalo po stránce cestovní knihy.

Ann napsala, *Zítřejší noci, až vyjde měsíc, jdi na místo, kde jsi našla tohle*. Zavřela knihu a vrátila ji do kapsy svých šedých šatů.

Nathan s ústy plnými chleba promluvil. „Doufám, že je tak chytrá, jak si myslíš."

„Vycvičili jsme ji jak nejlépe jsme mohli, Nathane. Poslali jsme ji na dvacet let z paláce, aby se naučila používat svou moudrost. Udělali jsme, co bylo v našich silách. Nyní jí musíme věřit." Ann si políbila prst v místě, kde byl po všechny ty roky Prelátčin prsten. „Drahý Stvořiteli, dej jí sílu."

Nathan si nabral na talíř pečené maso. „Chci meč," poznamenal.

S údivem se na něj podívala. „Jsi čaroděj, který dokonale ovládá svůj Dar. Proč bys, ve jménu Stvoření, chtěl mít meč?"

Podíval se na ni, jako by pochyboval o jejím zdravém rozumu. „Protože s mečem po boku mi to bude moc slušet."

Kapitola dvacátá devátá

„Prosím," zašeptala Cathryn.

Richard zíral do jejích měkkých hnědých očí, něžně se dotkl její rozpálené tváře a odhrnul jí z líce kadeř černých vlasů. Když se dívali jeden druhému navzájem do očí, bylo pro Richarda téměř nemožné, aby svůj pohled odvrátil stranou dokud tak neučinila první Cathryn. Nyní před ním tento problém znovu vyvstal. Její ruka, která se ho dotýkala, vysílala do jeho těla vlny třasu. Bojoval, aby si v mysli udržel obraz Kahlan a odolal tak popudu vzít Cathryn za ruku a říci ano. Celé jeho tělo ho k tomu přesvědčovalo.

„Jsem unavený," lhal, neboť spánek byla ta poslední věc, kterou chtěl. „Byl to dlouhý den. Zítra budeme opět spolu."

„Ale já chci -"

Dotkl se jejích rtů a umlčel ji. Věděl, že kdyby od ní tato slova slyšel znovu, bylo by to na něj už moc. Její rty se mu dychtivě nabídly a něžně mu políbily prst. Tomu bylo stejně těžké odolat jako předchozímu pozvání skrývajícímu se v jejích slovech. V mysli se mu převalovala mlha a byl stěží schopen zformulovat jasnou myšlenku.

Vzmohl se jen na jedinou: *Drazí duchové, pomozte mi. Dejte mi sílu. Mé srdce patří Kahlan.*

„Zítra," zopakoval.

„To jsi říkal už včera a mně trvalo hodiny než jsem tě našla," řekla a políbila ho na ucho.

Richard používal svůj plášť, aby se učinil neviditelným. Bylo o něco jednodušší jí odolávat, když ho neviděla a nemohla se na něj zaměřit přímo, ale to pouze zadržovalo nevyhnutelné. Když viděl posedlost, s jakou ho hledala, nemohl snést vzrůstající zoufalství, když ho nemohla sehnat a setkal se s ní.

Uchopil její ruku, která se k němu vztáhla a zlehka ji políbil. „Spi dobře, Cathryn. Uvidím tě zase zítra."

Richard mrkl na Egana, který stál deset stop od nich opřený zády o zeď a se založenýma rukama. Zíral před sebe jako by nic neviděl. Ještě dál, ve stínech na konci šeré haly, stála na stráži také Berdina. I v jejím případě se zdálo, jako by ji to, že se Richard tiskne k Cathryn, nijak nezajímalo. Stála a sledovala je bez jakéhokoli výrazu. Zbytek jeho strážců, Ulic, Cara a Raina, se šli trochu vyspat.

Richard rukou nahmatal kliku a otevřel dveře. Ustoupil stranou a Cathryn vstoupila. Stále tiskla jeho druhou ruku, pohlédla mu do očí a políbila mu ji. Málem se pod ním podlomila kolena.

Věděl, že už jí nedokáže déle odolávat pokud mu nezmizí z dohledu, a proto ruku stáhl. Mysl se ho snažila přesvědčit, že pokud vstoupí, nebude na tom nic špatného. Co by se mohlo stát? Proč by to mělo být špatné? Proč si pořád myslí, že by se tím něco velmi pokazilo?

Zdálo se, jako by měl v hlavě překážku, která zachytí rozumné myšlenky dřív, než stihnou vystoupit na povrch.

Hlasy v hlavě se ho pokoušely přesvědčit, že by měl skončit s tím hloupým odporováním a jednoduše podlehnout šarmu toho kouzelného stvoření, které dávalo najevo, že ho chce, takovým způsobem, že by to pochopil i kámen. Díky touze po ní cítil, jak mu vyschlo v hrdle. Téměř se rozplakal, když se zoufale snažil najít nějaký důvod k odchodu.

Stál jako přimražený a nebyl schopen cokoliv udělat. Jedna jeho část, ta větší část, bojovala, aby přemohla jeho odpor, ale přesto v něm stále zůstávalo něco zatvrzelého, něco, co bojovalo, aby se držel zpátky a pokoušelo se ho varovat, že něco je špatně. Nedávalo to smysl. Co bylo v nepořádku? Proč to bylo v nepořádku? Jaký instinkt v jeho nitru se snaží ho zastavit?

Drazí duchové, pomozte mi.

V mysli se mu znovu vynořil obraz Kahlan, která se na něj usmála tak, jak se nikdy neusmívala na nikoho jiného. Viděl, jak se její rty pohybují. Říkala, že ho miluje.

„Chci být s tebou, Richarde," řekla Cathryn. „Nemohu již déle čekat."

„Dobrou noc, Cathryn. Dobře se vyspi. Uvidíme se zítra." Zavřel dveře.

Vyčerpán bitvou, kterou právě svedl, zabouchl dveře do svého pokoje hned, jak do něho vstoupil. Celé tělo měl zborcené potem. Cítil se velmi zesláblý a celý se třásl. Zmateně se rozhlížel po pokoji a snažil se uspořádat si myšlenky. V krbu planul oheň a osvětloval místnost mihotavými záblesky.

Bylo mu tak horko, že mohl jen stěží dýchat. Richard si přetáhl přes hlavu pás s mečem a cestou k oknu ho odhodil na podlahu. S velkým úsilím se mu podařilo odsunout západku a okno otevřít. Sípal přitom, jako by se dusil. Studený vítr ho polaskal na tváři, ale jeho srdce příliš neochladil.

Pokoj byl v přízemí, takže mohl snadno překročit parapet a svalit se do sněhu. Nakonec se rozhodl proti tomu. Díval se do noci osvětlené měsíčním světlem a nechal studený vzduch proudit kolem sebe do pokoje.

Něco bylo špatně, ale on nedokázal pochopit, co. Chtěl být s Cathryn, ale něco uvnitř proti tomu bojovalo. Proč? Nechápal, proč, by měl bojovat proti touze, která ho spalovala.

Začal myslet na Kahlan. To bylo ono proč.

Ale pokud miluje Kahlan, proč tolik touží po Cathryn? Nedokázal myslet takřka na nic jiného než na ni. Obraz Kahlan se mu stále víc zamlžoval.

Richard zamířil do postele. Instinktivně věděl, že jeho schopnost odolávat touze po Cathryn se pomalu hroutí. Posadil se na postel a hlava mu třeštila.

Dveře se otevřely. Richard vzhlédl. Byla to ona. Měla na sobě něco tak průsvitného a přiléhavého, že to v mihotavém světle úplně odhalovalo její postavu. Zamířila k němu.

„Richarde, prosím," řekla tak něžným hlasem že strnul. „Neposílej mě tentokrát pryč. Prosím. Pokud s tebou nebudu moci být, zemřu."

Zemřít? Drazí duchové, rozhodně nechtěl, aby zemřela. Richard při této myšlence téměř propukl v pláč.

Přiblížila se k němu a stála tam ve světle ohně. Tenká noční košile jí splývala až na podlahu, ale neskrývala nic co bylo pod ní. Spíše zdůrazňovala její krásu a dosahovala až za hranice, které si dokázal představit. Tento pohled v něm znovu zažehl plamen. Nedokázal mys-

let na nic jiného než na to, co vidí a jek moc ji chce. Pokud ji nebude mít, mohl by díky nenaplněné touze zemřít.

S jednou rukou za zády k němu s úsměvem přistoupila a druhou rukou ho pohladila po tváři. Cítil žár jejího těla. Naklonila se a její rty se přitiskly k jeho. Pomyslel si, že určitě zemře štěstím. Její ruka mu sklouzla na hruď.

„Lehni si, má lásko," zašeptala Cathryn a lehce do něj strčila.

Položil se na postel a díval se na ni skrz závoj touhy.

Neustále myslel na Kahlan. Byl však bezmocný. Richard si pamatoval některé z věcí, které mu říkal Nathan o používání Daru. Byl hluboko v něm a vztek ho dokázal vynést na povrch. Ale on nyní žádný vztek necítil. Nathan mu říkal, že válečný čaroděj užívá svůj Dar skrze hněv a zuřivost. Říkal, že válečný čaroděj musí využívat své instinkty. Richard si vzpomněl, jak svým instinktům uvolnil cestu, když téměř zemřel rukou Liliany, sestry Temnot. Tehdy uvolnil svou vnitřní sílu. Tato síla mu pak dala vůli k životu.

Cathryn položila koleno na postel. „Konečně, má lásko."

V bezmocné prázdnotě se Richard otevřel chladnému centru svých instinktů kdesi hluboko uvnitř. Dovolil, aby nad ním převzalo vládu jeho podvědomí. Ztrácel tím sice kontrolu sám nad sebou, ale nic jiného mu nezbývalo. Ztracen byl v každém případě.

Moc jeho podvědomí ho zaplavila a odehnala mlhu z jeho mysli.

Vzhlédl na ženu, ke které již neměl žádné pocity. S chladnou odtažitostí všechno pochopil. Richard byl ovlivněn kouzlem. Nyní ten pocit poznal. Kolem této ženy se vznášel závoj magie. Magie, která pro něj byla skrytá díky mlze, která se mu převalovala v hlavě. Teď byla mlha pryč a on ve své mysli cítil její studené spáry. Ale proč?

Pak uviděl nůž.

Zvedla ho nad hlavu a jeho ostří se ve světle ohně zalesklo. S divokým přívalem síly, který se mu díky ohrožení vlil do žil, se převalil na podlahu a Cathryn zarazila nůž do postele, tam, kde před chvílí ležel. Vytáhla jej a vyrazila k němu.

Teď už však pro něj bylo příliš pozdě. Skrčil nohy, vymrštil je a odkopl ji dozadu. Současně ucítil nezaměnitelnou přítomnost mriswithů a téměř v tu samou chvíli uviděl, jak se jeden zhmotnil v místnosti.

A pak svět zrudl. Cítil teplou krev stékající mu na tvář a viděl rozpáranou noční košili. Několik cárů éteric ké látky vlálo v závanech chladného nočního vzduchu. Tři ostří mriswithovy zbraně Cathryn rozpáraly téměř odshora až dolů. Na Richarda dopadlo její tělo.

Richard se zpod ní vyškrábal, vyskočil na nohy a o krok ustoupil. Po koberci byly rozházené její vnitřnosti. Její tělo se svíjelo v křečích a z úst jí vycházel smrtelný křik.

Richard s napjatým tělem připravený k boji sledoval mriswitha na druhé straně. Mriswith měl v každém pařátu nůž s třemi ostřími. Mezi nimi se svíjela Cathryn ve smrtelné agónii.

Mriswith udělal krok směrem k oknu a jeho oči se upíraly na Richarda. Udělal další krok a sundal si kápi černého pláště z hlavy.

Richard se vrhl k meči. Mriswith však na pochvu, ve které vězel, položil nohu, aby se nedal zvednout z podlahy. Richard se zastavil.

„Ne," zasyčel mriswith. „Chtěla tě zabít."

„Stejně jako ty!"

„Ne. Já tě chráním, bratře bez šupin."

Richard zmateně pohlédl na temný stín. Mriswith se zahalil do pláště a proskočil oknem ven, kde zmizel ve tmě. Richard se vrhl k oknu, aby ho chytil. Jeho paže však zachytily pouze noční vzduch a mělco dělat, aby také nevypadl ven. Mriswith byl pryč. Richard už necítil jeho přítomnost.

Prázdnota v jeho mysli, vzniklá zmizením mriswitha, se rychle zaplnila trpící Cathryn ležící na podlaze mezi svými vnitřnostmi. Odvrátil se od okna.

Viděl, že její tělo už leží bez pohybu. Došel až k ní a poklekl na kolena. Děkoval duchům, že je mrtvá a již netrpí. I když se ho pokoušela zabít, nemohl jen tak stát a dívat se na její předsmrtná muka.

Díval se na její obličej. Nedokázal si už vybavit pocity, které k ní ještě před chvílí cítil. Byla to jen obyčejná žena. Předtím však byla obklopena magií. Jednalo se zřejmě o nějaký druh kouzla, který zvýšil její přitažlivost a zažehl v něm plamen touhy. Naštěstí se však z jeho moci včas vyvlékl. Jeho Dar kouzlo zlomil.

Rozřezanou noční košili měla vyhrnutou ke krku. Chladný instinkt, který ho stále ovládal, obrátil Richardovu pozornost k jejím ňadrům. Oči se mu zúžily. Naklonil se blíž a pozorně si je prohlížel.

Natáhl ruku a dotkl se pravé prsní bradavky. Pak se dotkl levé. Nebyly stejné.

Zažehl lampu a posvítil si, aby lépe viděl. Navlhčil si palec a přejel jím po levé bradavce. Sloupla se. Zbytkem noční košile jí setřel líčidlo z levého ňadra a neodhalil nic jiného než čistou neporušenou kůži. Cathryn neměla levou prsní bradavku.

Chladný instinkt zesílil. Tohle bylo spojeno s kouzlem, kterým ho očarovala. Nevěděl sice jak, ale tak to bylo.

Richard se náhle prudce postavil. Na chvilku strnul s očima rozšířenýma a pak vyrazil ke dveřím. Zastavil se. Proč ho napadlo zrovna tohle? Musí se mýlit.

A co když ne?

Otevřel dveře jen natolik, aby se jimi mohl protáhnout a tiše je za sebou zavřel. Egan, paže stále složené, se na něj podíval, ale jinak se ani nepohnul. Richard pohlédl na konec haly, kde se Berdina, oblečená v rudé kůži, opírala o zeď. Dívala s na něj. Richard kývnul prstem, aby k němu přišla. Narovnala se a vyrazila chodbou k němu. Když se před ním zastavila, podívala se na dveře. Pohlédla mu do očí a zamračila se.

„Vévodkyně si přeje být s tebou. Vrať se k ní."

„Jdi pro Caru a Rainu, a pak se všechny tři vraťte sem." Z jeho hlasu čišela hrozba. „Hned teď."

„Je něco -"

„Hned teď!"

Znovu pohlédla na dveře, a pak se bez jediného slova otočila a odešla. Když zmizela na konci chodby, otočil se Richard k Eganovi, který na něj znovu pohlédl.

„Proč jsi jí dovolil, aby vešla do mého pokoje?"

Eganovo obočí se svraštilo. Ukázal rukou ke dveřím. „No... to ten způsob jakým byla... oblečena. Říkala, že ji dnes v noci chceš a že jsi jí řekl, aby si tohle vzala na sebe a přišla." Egan si odkašlal. „Je to velmi přitažlivá žena. Myslel jsem si, že by tě rozčílilo, kdybych ji zadržel, zejména, když jsi jí přikázal, aby k tobě dnes v noci přišla."

Richard uchopil kliku a otevřel dveře. Gestem mu pokynul, aby vstoupil. Egan zaváhal a pak vešel do pokoje.

Když došel k mrtvole, strnul. „Velmi se omlouvám, Lorde Rahle. Žádného mriswitha jsem neviděl. Kdybych mohl, zastavil bych ho, nebo bych se tě alespoň pokusil varovat - to přísahám." Povzdechl si. „Drazí duchové, tohle je ale hrozný způsob smrti. Zklamal jsem tě, Lorde Rahle."

„Podívej se, co má v ruce, Egane."

Pohlédl na její paži a oči se mu zastavily na noži, který svírala v pěsti. „Co to...?"

„Neřekl jsem jí, aby ke mně dnes v noci přišla. Vešla do mého pokoje, aby mě zabila."

Egan sklopil oči. Věděl, co to znamená. Kterýkoli předchozí Lord Rahl by svého strážce za takovou chybu popravil.

„Oklamala i mě, Egane. Není to tvá chyba. Ale už nikdy nedovol ženě, kromě mé budoucí manželky, aby vstoupila do mého pokoje. Rozumíš? Pokud nějaká žena bude chtít přijít do mého pokoje, nejprve se mě zeptáš."

Udeřil se pěstí do prsou. „Ano, Lorde Rahle."

„Egane, zabal ji , prosím tě, do koberce a odnes ji odtud. Odnes ji zatím do jejího pokoje. Pak se znovu postav na stráž do chodby a až přijdou všechny tři mord-sithy, pošli je ke mně."

Aniž by se na cokoliv ptal, splnil Egan úkol. Vzhledem ke své síle a velikosti na to vynaložil jen minimum námahy.

Když odešel, posadil se Richard na židli u stolu. Pak ji však otočil tak, aby seděl tváří ke dveřím a přisunul ji blíž ke krbu. Doufal, že se mýlí. Ale co bude dělat, když ne? Tiše seděl, poslouchal praskání ohně a čekal na tři ženy.

*****

„Vstupte!" zavolal v odpověď na zaklepání.

Vstoupila Cara následovaná Rainou, obě oblečené v hnědé kůži. Berdina vešla hned za nimi první dvě se zvědavě rozhlédly kolem sebe, pak vykročily k němu. Berdina věnovala prohlídce místnosti mnohem větší dobu a rozhlížela se také mnohem pozorněji. Všechny tři k němu došly a zastavily se před ním.

„Ano, Lorde Rahle?" Zeptala se Cara bez jakéhokoliv výrazu. „Co si přeješ?"

Richard si složil paže na prsou. „Ukažte mi vaše ňadra. Všechny tři."

Cara otevřela ústa, aby něco řekla, ale pak je zase zavřela. Stiskla čelisti a začala si rozepínat knoflíky.

Raina se podívala na Caru a viděla, že Cara se podřídila rozkazu. Pak si i ona začala rozepínat knoflíky. Berdina se na obě dvě podívala. Pak si i ona začala pomalu rozepínat knoflíky na boku své rudé kožené výstroje.

Když skončily, uchopila Cara okraj kožené vesty, ale nerozevřela ji. Na tváři se jí objevil stěží postřehnutelný výraz vzdoru. Richard si posunul obnažený meč, který měl položený v klíně a překřížil nohy.

„Čekám," řekl.

Cara se nadechla jako před skokem do vody, na obličeji se jí objevil výraz rezignace a obnažila se. V mihotavém světle plamenů si Richard podrobně prohlédl každou bradavku. Obě měly patřičnou barvu i správný tvar a nikde nebyla ani stopa líčidla.

Přesunul pohled na Rainu a v jeho očích se objevil tichý příkaz. Neřekl nic a čekal. Viděl, jak bojuje sama se sebou, aby zůstala zticha a jak se rozhoduje, co má dělat. Vztekle stiskla rty, ale nakonec i ona odhalila své poprsí. Richard její ňadra podrobil stejně podrobné prohlídce. I její bradavky byly obě pravé.

Jeho pohled se přesunul na Berdinu. Ona byla ta, která ho ohrožovala. Ona byla tou, která proti němu pozdvihla Agiel. Její obličej měl stejnou barvu jako její ošacení. „Říkal jsi, že tohle nebudeme muset dělat! Slíbil's nám to. Slíbil jsi, že nikdy -"

„Ukaž."

Bylo vidět, že Cara a Raina jsou velmi nervózní, jako kdyby očekávaly, že si jednu z nich vybere pro tuto noc, ale současně, že nechtějí udělat nic, co by bylo proti přáním Lorda Rahla. Berdina se však přesto dosud nepohnula.

Richardův pohled ztvrdl. „Je to rozkaz. Přísahala jsi mi poslušnost. Udělej, co jsem řekl."

V očích se jí zaleskly slzy vzteku. Natáhla ruku a odhalila svá ňadra. Měla jen jednu bradavku. Její levé ňadro bylo čisté a neporušené. Hruď se jí dmula zlostí.

Ostatní dvě na její ňadro zíraly v úžasu. Podle výrazu v jejich tvářích Richard pochopil, že její prsa viděly už dřív. Podle toho, jak obě náhle uchopily své Agiely poznal, že tohle nebylo to, co předpokládaly, že uvidí.

Richard se postavil a obrátil se k Caře a Raině. „Odpusťte mi, že jsem po vás chtěl takovouhle věc." Pokynul jim, aby se zakryly. Cara a Raina se začaly zapínat, ale Berdina stále jen stála a třásla se nenávistí.

„Co se děje?" zeptala se ho Cara a pohledem sledo vala Berdinu po celou dobu co se zapínala.

„Řeknu ti to později. Vy dvě teď můžete jít."

„Nikam nepůjdeme," řekla Raina hrobovým hlasem a i její oči sledovaly Berdinu.

„Ale ano." Richard ukázal ke dveřím. Pak se otočil k Berdině.

Ty tady zůstaneš."

Cara k němu přistoupila s úmyslem ho chránit. „My nikam -"

„Nehádej se se mnou, nemám na to náladu! Ven!"

Cara a Raina překvapeně ustoupily. Nakonec si obě povzdechly, opustily místnost a zavřely za sebou dveře.

Berdina sevřela v pěsti Agiel. „Co jsi s ní udělal?"

„Kdo ti to udělal, Berdino," zeptal se měkkým hlasem.

Přistoupila blíž. „Co jsi s ní udělal!"

Richard, jehož mysl byla nyní čistá, cítil kouzlo kolem ní. Když k němu přistoupila, tento pocit ještě zesílil. Vnímal záchvěvy magické síly, která v něm vzbuzovala nepříjemné pocity. Nejednalo se o dobrou magii. V jejích očích však viděl víc než magii; viděl odhalenou zuřivost mord-sithy.

„Zemřela, když se mě pokoušela zabít."

„Věděla jsem, že to nakonec stejně budu muset udělat sama." Znechuceně zavrtěla hlavou. „Poklekni," procedila skrze zuby.

„Berdino, já nejsem -"

Šlehla ho Agielem, zasáhla ho do ramene a vrhla ho zpátky. „Neodvažuj se mě oslovovat jménem!"

Byla rychlejší než očekával. Vykřikl bolestí a masíroval si rameno. V mysli se mu znovu vynořily vzpomínky na Agiel, kterým v minulosti dostal mnoho ran.

Zmítal se v tíživých pochybnostech. Nevěděl, jestli to má udělat. Ale jeho jediná možnost byla ji zabít a přitom přísahal, že to neudělá. Cítil, jako by mu v rameni hořely všechny kosti, ale v rozhodování mu to nijak výrazně nepomohlo.

Berdina k němu přistoupila. „Zvedni svůj meč."

Soustředil vůli a postavil se na nohy. Berdina mu položila Agiel na rameno a přinutila ho pokleknout. Bojoval o to, aby udržel své soustředění. Denna ho naučila dotyku Agielu do jisté míry odolat. Teď to musí dokázat. Zdvihl meč a znovu se postavil. „Zaútoč na mě," přikázala mu.

Richard pohlédl do jejích chladných očí a bojoval s panikou, která se v něm vzmáhala. „Ne." Odhodil meč na postel. „Jsem Lord Rahl. Jsi ke mně připoutána závazkem."

Zuřivě vykřikla a švihla po něm Agielem. Místnost se mu zatočila před očima a po chvíli si uvědomil, že leží na zádech. Bez dechu se znovu postavil na nohy.

„Vytáhni nůž! Bojuj se mnou!"

Třesoucími se prsty Richard vytáhl nůž, který měl za pasem a podal jí ho jílcem napřed. „Ne. Zabij mě, pokud opravdu chceš."

Vzala si nůž, který jí nabízel. „Velmi mi to ulehčuješ. Chtěla jsem, abys trpěl, ale hlavní je, že zemřeš."

Richard, jehož celé tělo hořelo bolestí, sebral veškerou svou sílu a odhalil hruď. „Zde je mé srdce, Berdino. Srdce Lorda Rahla. Lorda Rahla, ke kterému jsi připoutána." Ukázal si na srdce. „Pokud mě chceš zabít, bodni mě sem."

Usmála se krutým úsměvem. „Dobře. Stane se podle tvého přání."

„Ne podle mého přání, ale podle tvého. Já nechci, abys mě zabila."

Zaváhala. „Tak se braň:"

„Ne, Berdino. Pokud je tohle to, co si přeješ, musíš se rozhodnout sama."

„Bojuj se mnou!" Udeřila ho Agielem přes tvář.

Měl pocit, že má rozdrcené čelisti a že mu vyrazila všechny zuby. Bolest, která se mu rozlila po tváři, ho téměř oslepila. Na jazyku cítil sladkou chuť krve. „Berdino, máš v sobě dva druhy magie. Jedna z nich je závazek ke mně, druhá je ta, díky které jsi přišla o prsní bradavku. Nemůžeš už nadále nosit obě dvě magie v sobě. Jedna se musí zlomit. Já jsem tvůj Lord Rahl. Jsi ke mně připoutána závazkem. Abys mě dokázala zabít, musíš tento závazek zlomit. Můj život je v tvých rukou."

Vrhla se na něj. Cítil, jak hlavou narazil na podlahu. Berdina stála nad ním a zuřivě křičela.

„Bojuj se mnou, ty bastarde!" Pokoušel se posadit, ale ona ho udeřila pěstí do hrudi. V druhé ruce držela nůž. Z očí jí kanuly slzy. „Bojuj se mnou! Bojuj se mnou! Bojuj se mnou!"

„Ne. Pokud mě chceš zabít, musíš se k tomu rozhodnout sama."

„Bojuj se mnou!" Udeřila ho do tváře. „Nemohu tě zabít, když se mnou nebojuješ! Braň se!"

Klesla na kolena vedle něj.

Richard ji objal a přitiskl si ji na hruď. Pak se pomalu zvedl a posadil se zády k posteli. Přitom ji stále držel v rukou.

„Berdino, stejně jako ty jsi ke mně připoutána závazkem, já tě chráním. Nedovolím ti zemřít. Chci, abys zůstala naživu. Chci, abys zůstala mou ochránkyní."

„Ne!" vykřikla. „Musím tě zabít! Musíš se mnou bojovat, abych tě mohla zabít! Nemohu to udělat, dokud se mě nepokoušíš zabít! Zaútoč na mě!"

Obličej jí planul zuřivostí a přitiskla mu nůž na krk. Richard neudělal nic, aby ji zastavil.

Rukou jí pohladil vlnité hnědé vlasy. „Berdino, přísahal jsem, že budu bojovat, abych ochránil ty, kteří chtějí žít ve svobodě. To je můj závazek k tobě. Neudělám nic, co by ti mohlo ublížit. Vím, že mě nechceš zabít. Přísahala jsi na svůj život, že mě budeš chránit."

„Zabiju tě! Udělám to! Zabiju tě!"

„Berdino, věřím v tebe a ve tvou oddanost ke mně. Sázím svůj život na tvé slovo a na tvůj závazek."

Podívala se mu do očí a vzlykavě vykřikla. Celá se nekontrolovatelně třásla. Richard se stále ani nepohnul, přestože se mu ostří nože tisklo na krk.

„Pak musíš zabít ty mě!" vykřikla. „Prosím... už to nemohu vydržet. Prosím... zabij mě!"

„Nikdy neudělám nic, co by ti ublížilo, Berdino. Dal jsem ti svobodu. Jsi odpovědná sama za sebe."

Berdina se náhle usedavě rozplakala a pak hodila nůž na podlahu. Zhroutila se mu do náručí a objala ho pažemi kolem krku.

„Ach, Lorde Rahle," vzlykala. „Odpusť mi. Odpusť mi. Drazí duchové, co jsem to jen udělala."

„Prokázala jsi sílu svého závazku," zašeptal a něžně ji držel.

„Bolelo to," vyrážela ze sebe mezi vzlyky. „Strašně moc to bolelo. Nikdy předtím mě nic tak nebolelo. Ještě teď s tím musím bojovat."

Stiskl ji pevněji. „Já vím, ale musíš to vydržet."

Položila mu ruce na hruď a odtáhla se od něj. „Nedokážu to." Richard nikdy před tím neviděl takové trápení. „Prosím, Lorde Rahle, zabij mě. Nemohu tu bolest vydržet. Zapřísahám tě, zabij mě."

Richard, plný soucitu s jejím utrpením, si ji znovu přitiskl na hruď, hladil ji a houpal v náručí. Doufal, že jí to pomůže. Nepomáhalo to. Rozplakala se ještě víc.

Třásla se a on ji posadil zády k posteli. Zcela instinktivně, aniž přemýšlel nad tím, co dělá, jí položil ruku na levé ňadro.

Richard přivolal své podvědomí, místo, kde nebylo myšlenek, centrum míru někde uvnitř něj a otevřel se svým instinktům. Cítil, jak skrze něj prochází pulzující bolest. Její bolest. Cítil, co jí udělali a co jí zuřící magie dělá teď. Stejně jako to udělal s bolestí Agielu, vydržel ji a odolal jí.

Ve své prázdnotě cítil muka jejího života, pochopil, co to znamená stát se mord-sithou a slyšel křik jejího ztraceného dřívějšího já. Zavřel oči a vzal bolest na sebe. Přestože neznal jednotlivé události jejího života, uviděl jizvy, které jí zůstaly na duši. Obrnil svou vůli a odolal utrpení, které z nich pocházelo. Proti přívalu bolesti, který z ní na něj přecházel, stál jako skála.

Pak jí do duše vložil svou lásku, lásku k nevinným obětem utrpení. Přestože zcela nerozuměl tomu, co se děje, nechal se vést svými pocity a instinkty. Zvládl utrpení, kterému ona nedokázala odolat a které proto od ní přijal a ve stejné chvíli cítil, jak mu z dlaně do jejího těla přechází žár. Zdálo se, že tento žár je spojen přímo s jádrem jejího života, s její duší.

Berdinin pláč se ztišil, dýchání se dostalo do normálu a křečovitě napjaté svaly povolily. Ztěžka se opřela o postel.

Richard cítil, že bolest, kterou od ní přijal, z něj začíná vyprchávat. V té chvíli si také uvědomil, že zadržoval dech a zhluboka se nadechl.

Teplo tekoucí z jeho dlaně do jejího těla začalo také pomalu mizet, až nakonec zcela přestalo téci. Richard dal svou ruku pryč z jejího ňadra a odhrnul jí z tváře vlnité hnědé vlasy. Otevřela oči a její strnulý pohled se střetl s jeho očima.

Pak oba pohlédli dolů. Byla znovu celá.

„Jsem znovu sama sebou," zašeptala. „Cítím se, jako bych se právě probudila ze zlého snu."

Richard jí zakryl ňadra rudou kůží. „Já se cítím stejně."

„Nikdy předtím nežil Lord Rahl, který byl takový, jako jsi ty," řekla v úžasu. „Duchové budiž pochváleni, nikdy takový nebyl."

„Větší pravdu jsem ještě neslyšela," řekl hlas za nimi.

Richard se otočil a uviděl slzavé obličeje ostatních dvou žen, které klečely za ním.

„Jsi v pořádku, Berdino?" zeptala se Cara.

Berdina, která stále vypadala trochu otřeseně, přikývla. „Jsem znovu sama sebou."

Nejotřesenější ze všech byl však Richard.

„Mohl jsi ji zabít," řekla Cara. „Pokud bys použil svůj meč, ovládla by tvou magii, ale mohl jsi ji zabít nožem. Bylo by to pro tebe mnohem jednodušší. Nemusel jsi trpět jejím Agielem. Mohl jsi ji jednoduše zabít."

Richard přikývl. „Já vím. Ale ta bolest by pak byla mnohem horší."

Berdina mu hodila svůj Agiel k nohám. „Dávám ti ho, Lorde Rahle."

Ostatní dvě odepnuly zlaté řetízky, které měly na zápěstí a pohodily své Agiely na podlahu vedle Berdinina.

„I já ti dávám svůj, Lorde Rahle," řekla Cara.

„I já, Lorde Rahle."

Richard zíral na rudé pruty ležící na podlaze před ním. Přemýšlel o svém meči a o tom, jak nenávidí věci, které s ním dělá. Jak nenávidí zabíjení a přesto ví, že bude zabíjet znovu a znovu. Přesto však ještě nepřišel čas, aby se svého meče vzdal.

„Tohle pro mě znamená víc než možná tušíte," řekl, neschopen střetnout se s jejich pohledy. „Důležité je, že jste toto gesto dokázaly udělat. Prověřilo to vaše srdce a váš závazek. Odpusťte mi, ale musím vás požádat, abyste si své Agiely prozatím ponechaly." Richard zdvihl Agiely ze země. „Až tohle všechno skončí a nic nás už nebude ohrožovat, pak se všichni budeme moci vzdát fantómů, kteří nás pronásledují, ale prozatím musíme bojovat za ty, kteří s námi počítají. Naše zbraně, přestože jsou hrozné, nám umožňují pokračovat v boji."

Cara mu položila něžně ruku na rameno. „Rozumíme, Lorde Rahle. Je to jak říkáš. Až tohle skončí, nezbavíme se jen nepřátel, kteří stojí před námi, ale i těch, kteří jsou v nás."

Richard přikývl. „Než však taková chvíle nastane, musíme být silní. Musíme být jako vítr přinášející smrt."

V tichu, které nastalo, Richard přemýšlel o tom, co mriswithové vlastně dělají v Aydindrilu. Přemýšlel o tom, který zabil Cathryn. Říkal že ho chrání. Chránit ho? Nemožné.

Přesto však, když o tom přemýšlel, nemohl si vzpomenout, že by někdy mriswithové zaútočili osobně přímo na něj. Pamatoval si na první útok před Palácem Vyznavačů. Gratch se na ně vrhl a Richard přišel svému příteli na pomoc. Měli v úmyslu zabít „zelené oči", jak mriswithové říkali garovi, ale na něj konkrétně neútočili.

Ten, který se dnes v noci zjevil v jeho pokoji, měl největší šanci ho zabít - Richard neměl svůj meč - a přesto na něj mriswith nezaútočil a místo toho utekl bez boje. Říkal mu „bratře bez šupin". Přijít na to, co to vlastně znamená, mu ještě zabere hodně času.

Richard se nepřítomně poškrábal na krku.

Cara mu položila prst na zadní stranu krku, kde se škrábal. „Co je to?"

„Nevím. Prostě místo, které mě pořád svědí."

Kapitola třicátá

Verna vztekle přecházela tam a zpátky po podlaze malé svatyně. Jak se Prelátka Annalina mohla odvážit udělat něco takového? Verna jí vzkázala, že musí napsat slova, která prokáží, že je to skutečně ona, že musí znovu zopakovat, že Vernu považuje za sestru zanedbatelného významu. Verna chtěla, aby Prelátka tato krutá slova zopakovala a aby se tak dozvěděla, že Verna ví, že byla využita a že v Prelátčiných očích má jen malou cenu.

Pokud má být znovu využívána, a má následovat Prelátčiny rozkazy stejně jako ty nejmladší sestry, musí tentokrát vědět proč.

Verna měla obrovský vztek. Nechtěla skákat podle toho, jak ta žena píská. Nezasvětila celý život tomu, aby se stala sestrou světla, nepracovala po celá ta léta tak tvrdě jen proto, aby se setkávala s takovou neúctou k sobě samé.

Nejvíc ji však rozčilovalo, že už to dělala znovu. Verna Prelátce sdělila, že nejprve musí prokázat svou totožnost tím, že jí zopakuje, co jí kdysi řekla. Jinak

Verna svou cestovní knihu spálí. Stanovila pravidla: nejprve prokaž svou totožnost. Namísto toho Prelátka zapískala a Verna začala tancovat.

Měla by cestovní knihu skutečně hodit do ohně - zničit ji. Pak ať se jí Prelátka pokusí využít. Ať vidí, že Vernu už nebaví dělat ze sebe loutku. Ať uvidí, že Vernu její přání nezajímají. To by jí dalo lekci.

Tohle by měla udělat, ale neudělala to. Knihu měla stále v pouzdře na opasku. Navzdory bolesti byla stále sestrou. Musela mít jistotu. Prelátka se stále neprokázala a nebylo jisté, zda je stále ještě naživu a

má druhou knihu. Kdyby měla jistotu, pak by Verna svou knihu do ohně hodila.

Verna přestala přecházet a vyhlédla jedním oknem ven. Měsíc už byl na obloze. Pokud se Prelátka nezařídí podle jejích instrukcí, nebude mít žádné slitování. Přísahala si, že pokud Prelátka neudělá to, co po ní požaduje a neprokáže svou totožnost, Verna knihu spálí. Tohle byla Prelátčina poslední šance.

Verna vzala stojan se svícemi a postavila ho na malý stolek. Mísa, ve které Verna našla cestovní knihu stála na oltáři a hořel v ní oheň. Pokud ji Prelátka znovu zklame, vrátí cestovní knihu do mísy, aby ji pohltily plameny.

Vytáhla malou černou knihu z pouzdra na opasku a položila ji na stolek. Políbila Prelátčin prsten, který měla na prstě, zhluboka se nadechla, pomodlila se ke Stvořiteli a otevřela knihu.

Byla tam zpráva. Vlastně byly popsány celé stránky.

Má nejdražší Verno, začínal text. Verna stiskla rty. Takže najednou je nejdražší.

Má nejdražší Verno. Nejprve to jednodušší. Požádala jsem tě, abys šla do svatyně, neboť všude kolem se skrývá nebezpečí. Nemůžeme dovolit ani tu sebemenší možnost, že mé zprávy najde někdo jiný a zjistí, že Nathan a já jsme naživu. Svatyně je jediné místo, kde mám jistotu, že je nikdo jiný nepřečte a je to také jediný důvod, proč jsem neudělala to, co jsi požadovala, už dřív. Je pochopitelné, že ode mne očekáváš, že se prokážu, a teď, když je jisté, že jsi sama a v bezpečí, to udělám.

V souladu s tím, co jsem uvedla výše, je jasné, že ke vzájemné komunikaci budeme využívat tuto svatyni. Všechny zprávy, které ti pošlu, musíš vymazat dřív než opustíš její ochranu.

Než budu pokračovat, prokážu, že jsem to skutečně já. Jak jsi žádala, toto jsou slova, která jsem ti řekla v mé kanceláři, když jsme se setkaly poprvé od doby, kdy jsi se vrátila ze své cesty za Richardem:

„Vybrala jsem tě, Verno, neboť jsi byla na seznamu až úplně dole a proto, že jsi koneckonců postradatelná. Pochybuji, že bys byla jedna z nich. Jsi osoba zanedbatelného postavení. Jsem si jistá, že Grace a Elizabeth byly v seznamu tak vysoko proto, že ten, kdo vede sestry

Temnot je mohl postrádat. Já vedu sestry světla. Vybrala jsem tě ze stejného důvodu.

Jsou sestry, které znamenají pro naši věc velký přínos. Nemohla bych jednu z nich riskovat v takovémhle úkolu. Mohlo by se ukázat, že ten chlapec je pro nás velmi cenný, ale není tak důležitý jako jiné záležitosti paláce. Byla to prostě jen příležitost, které jsem se rozhodla využít.

Kdyby nastaly nějaké potíže a žádná z vás se už nevrátila, jsem si jistá, že pochopíš tohle: generál nechce ztratit své nejlepší vojáky v nedůležité bitvě."

Verna odstrčila knihu a sevřela si tvář v dlaních. Nebylo pochyb - druhou knihu měla Prelátka Annalina. Byla naživu a Nathan zřejmě také.

Pohlédla na oheň planoucí v míse. Bolest ze slov, které si právě přečetla, sejí rozlévala po celém těle. Nakonec si roztřesenými prsty knihu znovu přitáhla k sobě a pokračovala ve čtení.

Verno, vím, že když jsi slyšela tato slova, muselo ti to zlomit srdce. I mně zlomilo srdce, když jsem je říkala, neboť nebyla pravdivá. Muselo ti připadat, že jsi byla nečestným způsobem zneužita. Je špatné lhát, ale mnohem horší je dovolit, aby triumfovalo zlo jenom proto, že za každou cenu říkáš pravdu. Pokud by se mě sestry Temnot zeptaly, jaké jsou mé plány, lhala bych. Udělat cokoliv jiného by znamenalo prohrát.

Nyní ti řeknu pravdu, i když si uvědomuji, že nemáš žádný důvod mi věřit. Spoléhám však na tvou inteligenci a rozum a vím, že až má slova zvážíš, budeš schopná vidět pravdu, která se v nich skrývá.

Skutečný důvod, proč jsem tě vybrala, aby ses vydala za Richardem, byl takový, že ty jsi byla jediná ze všech Sester, které jsem byla ochotná vložit na bedra osud světa. Nyní už víš o bitvě, ve které Richard zvítězil nad Strážcem. Bez něj bychom byli všichni ztraceni a pohlceni světem mrtvých. Mise, na kterou jsem tě vyslala, rozhodně nebyla nedůležitou bitvou. Byla to ta nejdůležitější cesta, na kterou se kdy nějaká sestra vydala. Věřila jsem jen tobě.

Před třemi sty lety, dřív než ty ses narodila, mě Nathan varoval před nebezpečím, které hrozí světu živých. Pět set let před Richardovým narozením jsme Nathan a já věděli, že na tento svět přijde válеč-

ný čaroděj. Proroctví nám řekla, co všechno musí být vykonáno. Byla to výzva, před jakou jsme ještě nikdy nestáli.

Když se Richard narodil, vydali jsme se, Nathan a já, na lodi přes velkou bariéru do Nového Světa. Na Hradě Čarodějů v Aydindrilu jsme objevili knihu magie, vyrvali jsme ji z rukou Darkena Rahla a dali jsme ji Richardovu nevlastnímu otci. Získali jsme od něj slib, že přinutí Richarda, aby se z ní učil. Pouze díky tomu a událostem jeho života, které následovaly, se mohl tento mladík zformovat v osobnost, která měla dostatek moudrosti a schopností, aby zastavila první nebezpečí, které představoval Darken Rahl, jeho skutečný otec. Později dokázal znovu nastolit rovnováhu ve světě živých. Je možná tou nejdůležitější osobou, která se v posledních třech tisících letech narodila.

Richard je válečný čaroděj, který nás povede do rozhodující bitvy. To víme z proroctví, která však nic neříkají o tom, zda zvítězíme. Je to bitva o zachování lidského rodu. Naše jediná šance byla mít jistotu, kromě mnoha dalších věcí, že jeho výchova a výcvik budou zaměřeny tak, aby dokázal přijmout svou odpovědnost. V této bitvě je sice magie velmi potřebná, ale rozhodující je srdce.

Vyslala jsem tě za úkolem, abys ho přivedla do paláce, neboť ty jsi byla jediná, komu jsem mohla takový úkol svěřit. Znala jsem tvé srdce a tvou duši a věděla jsem že nejsi sestra Temnot.

Teď určitě přemýšlíš, proč jsem tě ho nechala hledat více než dvacet let, když jsem po celou tu dobu věděla, kde je. Klidně jsem mohla počkat a vyslat tě za ním až poté, co vyrostl a odhalit před tebou aspoň to základní o úžasných schopnostech jeho Daru. S lítostí musím připustit, že jsem tě využila, stejně jako jsem využila Richarda.

Kvůli výzvě, která před námi leží jsem potřebovala, aby ses naučila věci, které by ses v Paláci Proroků nikdy nenaučila. Richard zatím vyrůstal a učil se to základní co potřeboval. Chtěla jsem, abys byla schopná používat svou moudrost a ne sbírku pravidel, podle kterých se chovají sestry v paláci. Chtěla jsem, abys své schopnosti rozvíjela ve skutečném světě. Vždyť bitva, která na nás čeká, se odehraje právě tam. Uzavřený svět paláce není místo, kde se dá něco zjistit o skutečném životě.

Nepředpokládám, že mi někdy odpustíš. I to je jedno z břemen, které musí nést Prelátka. Nenávist té, kterou miluje jako vlastní dceru.

Když jsem ti tehdy řekla ta hrozná slova, měla jsem k tomu i další důvod. Musela jsem tě s konečnou platností přimět odvrhnout to, co ses v paláci naučila. Musela jsi zapomenout, že máš všechno dělat tak, jak tě k tomu cvičili a slepě následovat rozkazy. Musela jsem tě rozčílit natolik, abys začala dělat to, co sama pokládáš za správné. Už od tvého mládí jsem počítala s tvou výbušnou povahou.

Nevěřila jsem, že kdybych ti řekla své důvody, rozuměla bys jim a udělala, co je nutné. Občas člověk reaguje na události pouze z hlediska svého vlastního morálního přesvědčení a ne podle toho, jaké má rozkazy. I to je uvedeno v proroctvích. Věřila jsem, že až pochopíš sama sebe, dokážeš se rozhodovat správně.

Další důvod, proč jsem ti v kanceláři řekla všechny ty věci byl, že jsem o jedné z mých administrátorek předpokládala, že je sestrou Temnot. Věděla jsem, že můj štít není dostatečný, aby neslyšela, co říkám. Dovolila jsem svým slovům, aby mě zradila, takže na mé mohla zaútočit a tak se odhalila. Vím, že mě klidně mohla zabít, ale rozhodla jsem se tuto možnost riskovat, neboť vzhledem k nebezpečí, které světu hrozí ze strany Strážce, je můj život zanedbatelný. Prelátka musí občas umět využít i sama sebe.

Proto jsem ti, Verno, už od mládí věnovala mimořádnou pozornost. Při záchraně světa před Strážcem jsi hrála jednu z životně důležitých rolí. S tvou pomocí jsme uspěli.

Poprvé, když na tobě spočinuly mé oči, jsem se usmála, neboť tvůj obličej měl vzteklý a zamračený výraz. Pamatuješ si proč? Jestli ne, řeknu ti to, Každá novicka přivedená do paláce byla podrobená zkoušce. Dříve nebo později jsme ji křivě obvinili z malého přestupku, který nespáchala. Většina novicek plakala. Některé se snažily hájit. Některé verdikt přijaly se stoickou rezignací. Jen ty jediná ses nad tou nespravedlností rozčílila. Tím jsi ukázala, jaká jsi.

Nathan nalezl proroctví, jež říkalo, že ta, kterou potřebujeme, se nám nepředstaví ani úsměvem ani pláčem ani statečným výrazem, ale pouze vzteklým mračením. Když jsem na tvém obličeji viděla ten pohled, a jak sis své útlé paže složila na prsou, téměř jsem se nahlas rozesmála. Nakonec jsi k nám tedy přišla. Od toho dne jsem tě ustavičně připravovala na Stvořitelovu nejdůležitější práci.

Vybrala jsem tě, abys během mé zdánlivé smrti byla Prelátkou, neboť jsi stále sestra, které věřím. Je zde veliká pravděpodobnost, že na své cestě já a Nathan zemřeme a pokud se tak stane, staneš se skutečnou Prelátkou. Přesně tak, jak jsem si to vždy přála.

Mé srdce tíží tvá pochopitelná nenávist, ale důležité je Stvořitelovo odpuštění a já vím že, toho se mi nakonec dostane. Musím v tomto životě přetrpět tvou zášť, stejně jako musím přetrpět i mnohé další zášti, neboť to je cena za to, že jsem Prelátkou Paláce Proroků.

Verna odsunula knihu stranou neschopná číst dál. Hlavu si složila do dlaní a rozvzlykala se. Přestože si nemohla vzpomenout na povahu té nespravedlnosti, o které Prelátka mluvila, pamatovala si na svou hořkost a vztek. Nejvíce si ovšem vzpomínala na Prelátčin úsměv a na to, jak se pro ni díky němu stal svět opět šťastným místem.

„Ach drahý Stvořiteli," vzlykala Verna nahlas. „Tvá služebnice je opravdu hlupák."

Pokud dříve cítila bolest, neboť si myslela, že Prelátka ji využívala, cítila nyní skutečnou agónii, když zjistila, co všechno musí sama Prelátka snést. Když byla konečně schopná zastavit slzy, znovu si přisunula malou knihu a pokračovala ve čtení.

Ale minulost už zůstane minulostí a my nyní musíme pokračovat v tom, co se musí stát. Proroctví říkají, že nyní před námi leží největší nebezpečí. Zkoušky, které se již staly, mohly ukončit existenci světa živých v jediném strašlivém záblesku. Vše mohlo být nenávratně ztraceno. Richard tyto zkoušky úspěšně složil a tohoto osudu nás uchránil.

Nyní však před námi leží větší hrozba. Nepochází z jiných světů, ale z toho našeho. Chystá se bitva o budoucnost našeho světa, o budoucnost lidského rodu a o budoucnost magie. Během ní v tomto boji o mysl a srdce lidí nás nečeká žádný záblesk, žádný absolutní konec, ale postupně se vzmáhající války, které budou růst tak, jak poroste stín, který zotročuje a pomalu se plíží přes náš svět, a který spoutává magii, skrze kterou přichází Stvořitelovo světlo.

Starobylá válka, která začala před tisíci lety, nyní znovu vzplanula. My, kteří jsme chránili tento svět před jinými světy, jsme zapomněli udusit jiskru, ze které se nyní stal oheň. Také se nám tuto válku nepodaří zastavit jako se to podařilo dřív díky snaze stovek čarodějů. Dnes máme pouze jednoho válečného čaroděje, aby nás vedl. Richarda.

Teď ti o tom nemohu říci vše. Něco jednoduše nevím a i něco z toho, co vím, ti musím zatajit, přestože mě to bolí. Je to z tohoto důvodu: aby se vyplnily patřičné větve proroctví, je nezbytné, aby někteří lidé jednali instinktivně a ne podle instrukcí. Pokud bys věděla jak máš jednat, cesta, po které musíme jít, by se stala neprůchodnou. Část naší práce spočívá v naději, že naučíme lidi vykonat správné věci, takže když přijde čas zkoušky, udělají, co je třeba udělat. Odpusť mi, Verno, ale opět před tebou musím některé věci skrýt.Doufám, že jako Prelátka ses už naučila, že nemůžeš vždycky všechno ostatním vysvětlovat, ale občas jim musíš zadat úkol a nechat je ho vykonat.

Verna si povzdechla. Věděla, že je to pravda. Ona sama už vzdala snahu všechno pokaždé vysvětlovat a začala jednoduše vyžadovat, aby její rozkazy byly bez otázek plněny.

Některé věci ti přesto mohu a musím říci, abys byla schopná nám pomoci. Nathan a já jsme se vydali na misi životní důležitosti. Prozatím však její pravou povahu může znát jen on a já.

Pokud zůstanu naživu, zamýšlím vrátit se do paláce. Před tím však musíš zjistit, které sestry světla, novicky a mladíci jsou loajální. Musíš také najít každého, kdo zasvětil svou duši Strážci.

„Cože!" uslyšela se Verna nahlas vykřiknout. „Jak to mám asi udělat!"

Způsob, jakým to provedeš, nechám na tobě. Nemáš mnoho času. Je to velmi důležité, Verno. Musíš to dokázat dřív než přijede císař Jagang.

Nathan a já věříme, že Jagang je ten, komu se ve staré válce říkalo „Snový cestovatel".

Verna cítila, jak jí po zádech stéká pot a vsakuje se jí do oděvu. Vzpomněla si na rozhovor se sestrou Simonou, a jak se ta žena při zmínce o Jagangově jménu nekontrolovatelně rozkřičela. Sestra Simona říkala, že Jagang k ní přichází ve snech. Sestru Simonu považoval každý za šílenou.

I Warren hovořil o Snovém cestovateli a o tom, že ve staré válce to byl druh zbraně. Jejich návštěva u sestry Simony Warrenovo podezření potvrdila.

Hlavně si však pamatuj tohle: ať už se stane cokoliv, musíš za všech okolností zůstat loajální k Richardovi. Snový cestovatel se doká-

že zmocnit každé mysli a podřídit ji své vůli - nejlépe však dokáže ovládat ty, kteří mají Dar. Proti tomu existuje jediná ochrana - Richard. Jeden z jeho předků stvořil magii, která jeho a všechny, kteří mu byli oddaní a byli k němu připoutáni závazkem, chrání před mocí Snových cestovatelů. Tato magie se dědí po potomcích domu Rahlů, kteří mají Dar. Nathan pochopitelně má ve svém Daru obsažený stejný ochranný prvek, ale on není ten, který nás může vést. Nathan je prorok a ne válečný čaroděj.

Verna četla mezi řádky, že být oddaným následovníkem Nathana je šílenství. Prorok byl nebezpečný a náladový, i když měl na krku Rada'Han.

Tím, že jsi přestoupila palácové zákony a o své vlastní vůli jsi pomohla Richardovi uniknout, jsi k němu získala závazek. Tento závazek tě chrání před mocí Snového cestovatele, ale nikoli před silou jeho armády a posluhovačů. Toto je také jeden z důvodů, proč jsem tě toho dne v mé kanceláři tak ponížila. Přimělo tě to, abys o své vlastní vůli osvobodila Richarda a dala mu tak přednost před palácem.

Verně se roztřásly ruce. Kdyby před ní tehdy Prelátka odhalila své plány a nařídila Verně, aby pomohla Richardovi uprchnout, pak by se její mysl stala pro Snového cestovatele stejně přístupná jako mysl sestry Simony.

Nathan je samozřejmě chráněn a já už jsem dlouhou dobu zavázána Richardovi. Zavázala jsem se mu hned, když jsem ho poprvé uviděla. Dovolila jsem mu, aby si stanovil svá vlastní pravidla toho, jakým způsobem bude bojovat na naší straně. A musím ti říct, že občas je to s ním těžké. Přestože dělá, co je potřeba, aby ochránil nevinné lidi, kteří potřebuji jeho pomoc, je velmi svébytný a řeší věci tak, jak by je nikdy neřešil, kdyby se choval podle mého. Časem může být stejně nebezpečný jako Nathan. Ale takový už je život.

Nemá smysl abych ti dále popisovala co všechno jsem odhalila. Sedím tu v pokoji v malé hospůdce a čekám, až si tohle přečteš. Až si mou zprávu přečteš tolikrát, kolikrát si budeš přát, jsem připravena odpovědět ti na jakoukoliv otázku. Musíš pochopit, že jsem stovky let pracovala, abych ovlivnila různé události a pochopila proroctví a že neexistuje žádný způsob, jak bych ti tyto znalosti předala během jediné

noci. Na to je cestovní kniha naprosto nedostačující, ale mohu ti odpovědět na všechno co si budeš přát vědět.

Také prosím pochop, že jsou určité věci, které ti nemohu prozradit ze strachu, že bych porušila řetězec událostí a svedla proroctví na špatnou cestu. Každé slovo, které ti řeknu, přináší toto nebezpečí, ale některá slova jsou nebezpečnější než jiná. Přesto však musíš vědět alespoň to základní.

Nyní, když jsem ti tohle vysvětlila, očekávám tvé otázky. Ptej se.

Verna zírala na konec zprávy. Ptát se? Zabralo by stovky let, kdyby se měla ptát na všechno, co chce vědět. Kde má začít? Drahý Stvořiteli, jaké jsou nejdůležitější otázky?

Znovu si celou zprávu přečetla, aby měla jistotu, že nepřehlédla něco důležitého, pak otočila na prázdnou stránku a zamyslila se. Po chvíli uchopila pero.

Má nejdražší Matko. Odpusť mi, prosím, věci, které jsem si o tobě myslela. Jsem ohromena tvou silou a stydím se za svou hloupou pýchu. Prosím, nenech se zabít. Nezasloužím si být Prelátkou. Jsem osel, po kterém žádáš, aby létal jako pták.

Verna se pohodlně opřela a sledovala knihu, až se objeví odpověď. Byla zvědavá, jestli Prelátka skutečně čeká.

Děkuji ti, mé dítě. Tvá slova potěšila mé srdce. Ptej se na vše, co chceš vědět a pokud budu moci, odpovím ti. Pokud to pomůže odlehčit tvé břímě, budu zde sedět celou noc.

Verna se poprvé za celý den usmála. Tentokrát byly její slzy sladké a neměly hořkou příchuť.

Prelátko, jsi opravdu v bezpečí? Je s tebou a s Nathanem všechno v pořádku?

Verno, ty možná vyžaduješ, aby tě tvé přítelkyně oslovovaly jako Prelátku, ale já ne. Oslovuj mě, prosím tě, jménem, tak jak to dělají všichni mí opravdoví přátelé.

Verna se rozesmála. I jí vadilo když jí lidé neustále říkali „Prelátko". Začala se objevovat další slova, neboť Annalinina zpráva pokračovala.

Ano, já i Nathan, který je momentálně zaneprázdněný, se máme dobře. Dnes si totiž koupil meč a bez ustání v našem pokoji šermuje s neviditelným nepřítelem. Domnívá se, že mu meč po boku bude slušet,

že bude vypadat hroziveji. Je to tisícileté dítě a zrovna teď se nechutně šklebí, neboť svému nepříteli sťal hlavu.

Verna si zprávu přečetla znovu, jestli ji nešálí oči. Nathan s mečem? Ten člověk je pomatenější než si myslela. Prelátka s nim musí mít plné ruce práce.

Ann, říkala jsi, že musím nají ty, kteří slouží Strážci. Nemám představu jak to udělat. Můžeš mi pomoci?

Kdyby mě něco napadlo, Verno, řekla bych ti to. Mám několik podezření, ale žádné důkazy. Nikdy jsem nebyla schopna najít způsob jak zjistit nebo vyvěstit, kdo patří Strážci. Mám spoustu problémů, ale tenhle musíš vyřešit ty sama. Nezapomínej, že Strážcovi pomocníci mohou být stejně chytří jako on sám: Někteří, u kterých jsem měla jistotu, že jsou proti nám, neboť měli zlou povahu, nám byli ve skutečnosti oddaní. Některé sestry, kterým jsem bezvýhradně věřila, se odhalily jako sestry Temnot a unikly na lodi. Jak tedy vidíš, s tímhle ti pomoci nedokážu.

Ann, já nevím, jak to mám udělat! Co když to nedokážu?

Musíš to dokázat!

Verna si otřela zpocené dlaně o lem šatů.

Ale i když najdu způsob jak je odhalit, co mám s touto informací dělat? Nemohu bojovat s mocí, kterou mají sestry Temnot.

Řeknu ti jak dál, až splníš první část svého úkolu, Verno. Pamatuj, že proroctví jsou ovlivnitelná a využít je mohou obě strany. Nathan a já je využíváme, abychom získali vliv nad událostmi a abychom naplnili patřičné větve, ale stejně tak je využívají i naši nepřátelé.

Verna si zoufale povzdechla.

Jak mám pracovat na odhalení nepřátel, když musím jako Prelátka vykonávat tolik dalších činností? Neustále jen čtu a podepisuji nějaké dokumenty a jsem v této činnosti stále pozadu. Všichni jsou na mně závislí a čekají na má rozhodnutí. Jak sis během takového množství práce dokázala udělat čas i na něco jiného?

Ty to vážně čteš? Svatá dobroto, Verno, ty jsi ale pečlivá. Určitě se hodíš mnohem víc na Prelátku než já.

Verna otevřela ústa.

Chceš říct, že ty listiny číst nemusím?

No, řeknu ti to asi takhle. Jejich čtení muže být velmi užitečné. Protože jsi četla zprávy, zjistila jsi, že ve stáji chybí koně. Mohli jsme si nějaké koně koupit a nekrást je, ale zvolili jsme tento způsob, abychom ti nechali stopu. Také s těly, spálenými na hranici jsme mohli zvolit jiný a jednodušší způsob, ale pak by sis nepohovořila s hrobníkem. Nechali jsme dostatek stop, abys mohla odhalit pravdu. Některé stopy byly sice velmi těžko čitelné, jako například zrovna to s těmi těly, ale bylo to všechno nutné a ty jsi ve svém odhalování odvedla velmi dobrou práci.

Ale musím se přiznat, že jen málokdy jsem se obtěžovala čtením všech těch dokumentů. Od toho jsou přece pomocnice. Jednoduše jsem jim řekla, ať používají svůj rozum a mají na mysli zájem paláce. Všechny ty otravné záležitosti řešily za mne. Občas jsem dělala to, že jsem se u nich zastavila a vzala si nějakou listinu, kterou už zpracovaly a přečetla jsem si jejich rozhodnutí To je neustále udržovalo ve střehu, neboť se bály, že si přečtu nějaké instrukce, které daly mým jménem a shledám je nepatřičnými.

Verna byla jako omráčená. *Chceš říct, že mám jednoduše říct svým pomocnicím nebo poradkyním jak si představuji řešení všech těch záležitostí a pak jim je mám hodit na krk? Nemusím je všechny číst? Nemusím je podepisovat?*

Verno, jsi přece Prelátka. Můžeš dělat co chceš. Ty vládneš paláci, ne naopak.

Ale sestry Leoma a Filipa, mé poradkyně a Dulcinia, jedna z mých pomocnic mi říkají, jak mám všechno dělat. Jsou mnohem zkušenější než já. Naznačily mi, že pokud nebudu všechny zprávy vyřizovat sama, mohlo by se všechno rozpadnout.

Ann odepsala téměř okamžitě. *Má drahá, myslím, že být tebou snažila bych se méně poslouchat a víc rozkazovat. Umíš se moc pěkně mračit. Zamrač se na ně tak jako kdysi, na mě a uvidíš, jak stoupne jejich pracovní výkon.*

Verna se při té myšlence ušklíbla. S požitkem si vybavila představu pomocnic, které pracují až se jim kouří od rukou a jí samé, jak sedí ve své kanceláři s nohama na stole. Rozhodla se, že ráno nastane čas na změny.

Ann, v čem spočívá tvá mise? Jaký úkol musíš splnit?

Musím vyřešit jednu záležitost v Aydindrilu a pak doufám, že se vrátím.

Ann jí o tom zřejmě nehodlala říct nic bližšího a tak Verna přemýšlela o tom, co všechno chce vědět a co ještě chce Prelátce říci.

Warren vytvořil proroctví. Říkal, že to bylo jeho první.

Nastala dlouhá přestávka. Verna čekala. Když se zpráva nakonec objevila, byla psána mnohem pomaleji.

Pamatuješ si ho slovo od slova?

Verna z toho proroctví nezapomněla nic. *Ano.*

Než Verna stihla napsat znění proroctví, začala se rychle na stránce objevovat další zpráva. Byla psána rychlými a rozhodnými tahy pera a velkým písmem.

Dostaň toho chlapce z paláce! Dostaň ho pryč!

Pak se přes stránku objevila dlouhá čára. Verna se narovnala. Bylo zřejmé, že Nathan vytrhl Annalině pero z ruky a začal psát , a že Ann se ho právě snaží dostat zpátky. Nastala další dlouhá odmlka a nakonec se znovu začalo objevovat Annino písmo.

Omlouvám se. Verno, pokud si jsi jistá, že si proroctví pamatuješ slovo od slova, napiš ho, ať se na něj můžeme podívat. Pokud si něčím nejsi jistá, řekni mi to. Je to velmi důležité.

Pamatuji si ho slovo od slova, neboť se týká i mne, odepsala Verna. *Říká se v něm:*

„Když budou Prelátka a prorok odevzdáni po svatém rituálu Světlu, začne se v plamenech vařit kotel podvodů a vyzdvihne nepravou Prelátku, za jejíž vlády Palác Proroků zahyne. Na severu ten, který je zasnouben s ostřím, jej opustí pro stříbrnou slif, kterou svým dechem přivede zpátky k životu. Ona ho pak uvrhne do náručí bezbožných."

Znovu nastala pauza. *Vydrž, prosím, Nathan a já ho studujeme.*

Verna seděla a čekala. Po chvíli se postavila a aniž by spustila oči z knihy si protáhla záda a zívla. Stále se však nic neobjevovalo. Posadila se, podepřela si hlavu rukama a na chvilku zavřela oči.

Nakonec se začala objevovat zpráva.

Nathan a já jsme si to prošli a Nathan říká, že je to nezralé proroctví a jako takové ho nemůže plně rozluštit.

Ann, já jsem ta nepravá Prelátka. Znervózňuje mě, že proroctví praví o pádu Paláce Proroků za mé vlády.

Ann jí okamžitě odepsala. *Ty nejsi ta nepravá Prelátka, o které hovoří proroctví.*

Tak co to znamená?

Pauza, která nastala, byla tentokrát kratší. *Nedokážeme rozluštit celý jeho význam, ale přece víme, že ty nejsi ta nepravá Prelátka, která je v proroctví zmíněna.*

Verno, pozorně poslouchej. Warren musí opustit palác. Bylo by pro něj velmi nebezpečné, kdyby zůstal. Musí se skrýt. Měl by odjet v noci. Zítra ráno ho pošli do města za nějakým úkolem. V davu lidí, který je ve městě, ho bude těžko někdo sledovat. Dej mu zlato, aby neměl problémy se uživit.

Verna si položila ruku na srdce a zhluboka se nadechla. Pak se naklonila nad knihou a odepsala. *Ale Prelátko, Warren je jediný, komu mohu věřit. Potřebuji ho. Neznám proroctví tak jako on a budu bez něj ztracená.* Ponechala nevyřčeno, že to je její jediný přítel, na kterého se může spolehnout.

Verno, proroctví jsou v nebezpečí. Nesmíš dopustit, aby vztáhli ruku na proroka, objevila se rychle další zpráva. Po chvíli se objevila další, psaná už pomaleji. *Musí pryč. Rozumíš?*

Ano, Prelátko. Hned ráno to vyřídím jako první: Warren udělá, co po něm budu žádat. Věřím tomu, co říkáš. Je asi mnohem důležitější, aby zmizel, než aby tu byl a pomáhal mi.

Díky, Verno.

Ann, jaké je nebezpečí, které hrozí proroctvím?

Chvíli čekala v tichu svatyně, dokud se nezačalo objevovat písmo. *Stejně jako my se snažíme podpořit naši snahu tím, že děláme všechno proto, aby se naplnila patřičná větev proroctví, tak ti, kteří chtějí vládnout lidskému rodu, by mohli využít tyto informace, aby nechali proběhnout události naplňující špatnou větev. Pokud by se jim to podařilo, mohou nás proroctví zničit. Pokud budou mít v rukou proroka, může se jim podařit pochopit lépe podstatu proroctví a mohou zjistit, jak řídit události ke svému prospěchu.*

Pohrávání si s jednotlivými větvemi může vyvolat chaos, kteiý neočekávají a který nebudou moci kontrolovat. To je veliké nebezpečí.

Ann, chceš říct, že Jagang sem jede, aby se mohl zmocnit Paláce Proroků a proroctví ve sklepeních?

Odmlka. *Ano.*

Verna se zarazila. Začínala si postupně uvědomovat povahu boje, který před ní leží a po zádech jí přeběhl mráz.

Jak ho můžeme zastavit?

Palác Proroků nepadne tak snadno, jak si Jagang myslí. Přestože je Snový cestovatel, my dokážeme ovládat svůj Han. To je zase naše zbraň. Přestože jsme náš Dar vždy využívali k ochraně života a k přivádění Stvořitelova světla na náš svět, přišel čas, kdy budeme muset náš Dar používat k boji. I proto musíme vědět, kdo je s námi a kdo ne. Musíš odhalit všechny zrádce.

Verna si pečlivě rozmyslela, co odepíše. *Ann, zamýšlíš po nás chtít, abychom se stali válečníky a používali náš Dar k útoku na Stvořitelovy děti?*

Říkám ti, Verno, že budeš muset využít vše, co znáš, abys mohla ochránit svět před temnotou tyranie. Přestože své znalosti využíváme k ochraně života, nosíme také dakry, nebo ne? Nemůžeme pomáhat lidem pokud zemřeme.

Verna si položila ruce na stůl, neboť si uvědomila, že se jí třesou. Zabíjela lidi a Prelátka o tom věděla. Zabila Jedidiaha. Přála si, aby si přinesla něco k pití. Hrdlo měla vyprahlé jako poušť.

Rozumím, odepsala nakonec. *Udělám, co musím.*

Přála bych si, abych ti mohla dát mnohem víc rad, Verno, ale zrovna teď na to nemám dostatek znalostí. Události se vrší jedna na druhou a jejich cesty jsou velmi spletité. Richard, který se zřejmě řídil jen svým instinktem, se rozhodl vzít věci do svých rukou. Nejsme si jisti, o co přesně mu jde, ale z toho, co jsme o něm shromáždili, se dozvídáme, že si od té doby, co opustil náš palác, ani na minutu neodpočinul. Vypadá to, že si vytvořil vlastní pravidla hry:

Co udělal? Zeptala se Verna a se strachem čekala na odpověď.

Nějakým způsobem se mu podařilo získat vládu nad D'Harou a zmocnit se Aydindrilu. Zrušil spojenectví Střední země a vyžaduje kapitulaci všech zemí.

Aniž si to uvědomila, Verna vykřikla. *Ale Střední země přece musí bojovat proti Císařskému Řádu! Copak se zbláznil? Nemůžeme dovolit, aby přivedl D'Haru a Střední zemi do vzájemné války!*

Udělal, co udělal.

Střední země se mu nikdy nevzdá.

Z toho, co vím, už má v rukou Galeu a Kelton.

Musíme ho zastavit! Ohrožení představuje Císařský Řád. Je to císař, proti kterému musíme bojovat. Nemůžeme Richardovi dovolit, aby v Novém Světě rozpoutal válku - mohlo by to mít nedozírné následky.

Verno, Střední země je pokropená magií jako stůl, na který rozliješ pomerančovou šťávu. Císařský Řád to ví a nezaútočí na ni jako na celek, ale bude z ní ukrajovat malé kousky. To samé se stalo ve Starém Světě. Střední země i se svým spojenectvím se na to bude jen bezmocně dívat, a místo toho, aby o každý kousek bojovala, nechá ho císaři napospas. Ten pak ve jménu míru zabere další a další díly, a tak bude Střední země slábnout a Císařský Řád sílit. Během těch dvaceti let, které jsi strávila na cestách, takhle zabral celý Starý Svět.

Richard je válečný čaroděj. Vede ho jeho instinkt. Vše, co se naučil, se odráží v jeho akcích. Nemáme jinou možnost, než mu věřit.

V minulosti přicházela ohrožení jednotlivě, tak, jako Darken Rahl. Dnes se všechna nebezpečí, která nám hrozí, spojila v jedno veliké. I kdyby se nám nějak podařilo odstranit Jaganga, jeho místo by zaujal někdo jiný. Tohle je bitva, ve které hlavní roli sehraje víra, strach a ambice všech lidí, ne jen jediného člověka, i kdyby to byl vůdce.

Je to stejné jako v případě úcty, kterou lidé chovají k Paláci Proroků. I když odejde Prelátka, úcta z myslí lidí nezmizí a na místo staré Prelátky nastoupí nová.

Drahý Stvořiteli, odepsala Verna, *tak co budeme dělat?*

Nastala další z řady odmlk. *Jak jsem již řekla, dítě, neznám všechny odpovědi. Mohu ti však říci tohle: v současných a nadcházejících událostech hrajeme všichni svou roli, ale klíčovou postavou je Richard. Richard je náš vůdce. Nesouhlasím se vším, co dělá, ale on je jediný, kdo nás může dovést k vítězství. Pokud chceme přežít, musíme ho následovat. Neříkám, že se mu nemůžeme pokoušet radit a pomáhat mu tím, co známe, ale on je válečný čaroděj a válka je hlavní náplní jeho života.*

Nathan mě varoval, že existuje místo, v proroctví zvané Velká Prázdnota. Pokud bychom došli na konec této větve, věří, že magie ztratí svůj smysl, a proto na toto místo žádné proroctví nedokáže pro-

niknout. Lidstvo by se do tohoto neznáma bez magie navždy vydalo. To je místo, kam chce svět přivést Jagang.

Znovu ti připomínám, abys pamatovala na to hlavní: ať se stane cokoliv, zůstaň oddaná Richardovi. Můžeš s ním diskutovat, radit mu, přít se s ním, ale nesmíš s ním bojovat. Oddanost Richardovi je jediná věc, která Jagangovi brání vstoupit do tvé mysli. Jakmile by tvou mysl Snový cestovatel ovládl, budeš pro naši stranu ztracená.

Verna polkla. Pero se jí třáslo v ruce. *Rozumím. Je něco, v čem vám mohu pomoci?*

Pro začátek udělej věci, které jsem ti řekla. Musíš jednat rychle. Válka se na nás řítí závratnou rychlostí. Slyšela jsem, že v Aydindrilu jsou mriswithové.

Verniny oči se při této poslední zprávě rozšířily. „Drahý Stvořiteli," řekla nahlas, „dej Richardovi sílu."